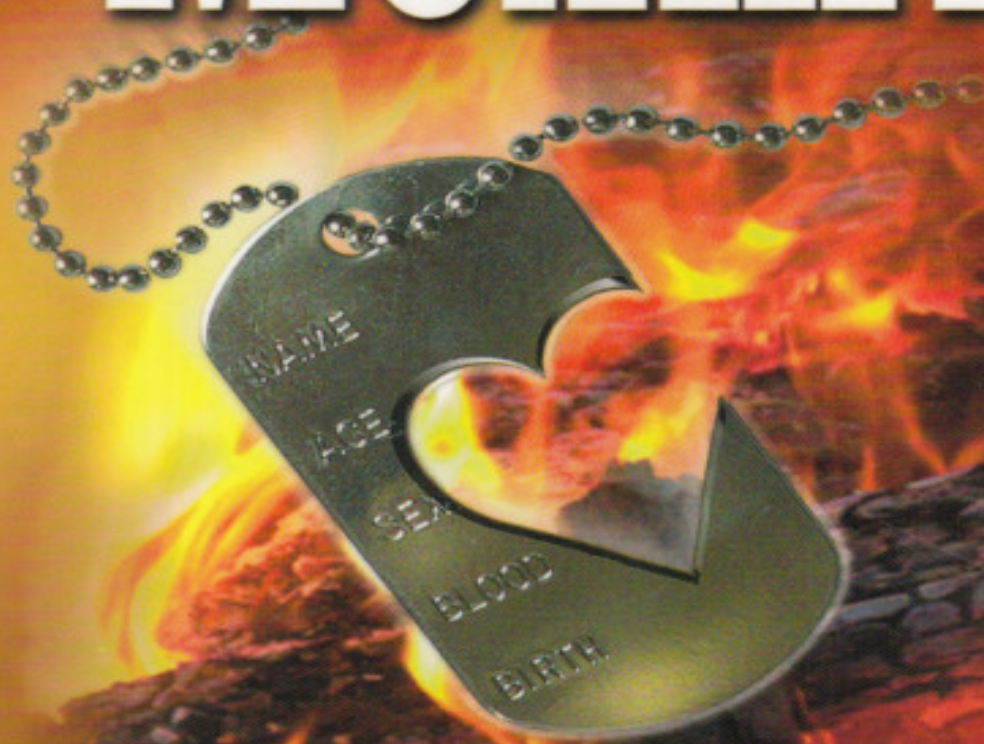

Марлис Мелтън

НЕ *МЕ* ЗАБРАВЯЙ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

МАРЛИС МЕЛТЪН НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙ

Превод: Иванка Савова

chitanka.info

Гейб Рено служи в елитен отряд на морски тюлени. Живее по рѣба на брѣснача. Но при последната му мисия някой го предава и Гейб се озовава в затворнически лагер. Той загубва спомените си за последните три години. Само две неща го мотивират да оцелее: мисълта за съпругата му и желанието да избяга.

След като Гейб официално е обявен за мъртъв, жена му Хелън решава да продължи напред. Омъжила се твърде рано, тя най-после е стъпила здраво на собствените си крака и се гордее с това. Но точно когато смята, че е поела по правилния път, пристига стъписваща новина. Гейб е жив и се връща у дома. Дистанцираният, потаен съпруг вече го няма. Сега той е мъж, в когото Хелън лесно би могла да се влюби отново...

В знак на благодарност към мъжете и жените от Въръжените сили на Съединените американски щати, особено на онези от силите със специално предназначение, за тяхната храброст и саможертва.

Посвещава се на Крис Нали Ози, бивши рейнджър от съюзническите сили със специално предназначение. Поради голямата си любов към свободата той страда от посттравматичен стрес и синдрома на хроничната умора. Твоята саможертва не остана незабелязана. Благодарим ти от името на всички нас, които живеем на свобода.

Посвещава се и на Алън Аруда, уволнил се от Военноморските сили на САЩ. Обичам те безкрайно.

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Изказвам специални благодарности на Грег, Джеф Стратън и съпругата му Пола Стратън и Стивън Уайт, тюлени от военноморските сили за това, че ми помагаха и ме насърчаваха като професионалисти.

За прототип на моя герой послужи майор Дейв Рейнълдс от военноморския корпус на САЩ. Като човек, в чиято палитра липсва сивото, ти наистина оцвети въображението ми!

Най-сърдечни благодарности и на моя великолепен литературен агент Памела Ахърн.

И накрая благодаря на редактора ми Деви Пилай, който откри целия потенциал на тази история и знаеше как да го извади на бял свят. Ти притежаваш една много полезна дарба!

ПРОЛОГ

Рояк куршуми се изсипаа върху четиричленния взвод на тюлените и рикошираха в бетонния под и металните стени на склада в пристанището на Пхенян, Северна Корея, пробиха дупки във варелите със суров нефт, струпани между масивни контейнери, откъдето забълва мазна течност, заливайки целия под.

Лейтенант Гейбриъл Рено, с кодово име Ягуар, бързо се сниши зад един варел, когато куршум дялна дървената товарна платформа за складиране на стоки до него. *Кой стреля, по дяволите?! —* зачуди се той, а сърцето му биеше учестено под мокрия водолазен костюм. Местните терористи тангоси едва ли биха обстрелвали собствения си склад само за да отблъснат някакви неканени гости. Нито пък беше възможно да са видели моряците в камуфлажни униформи, сливащи се със сумрака.

И все пак стрелците бяха най-малко четирима, заели позиции в противоположни краища на склада върху кръстосващите се високо горе дъски на скелето. Ако тези хора бяха проследили четиричленния взвод на тюлените, значи имаха очила за нощно виждане като на Гейб. Тогава или бяха скапани стрелци, или нямаха никакво намерение да убиват моряците, а само искаха да ги изплашат, което пък изглеждаше безсмислено, в случай че са терористи.

Напрегнатият шепот на помощник-капитана прозвуча в слушалката на Гейб така несигурно, както и при изпълнението на другите малко на брой бойни задачи, в които бе взел участие.

— Изтеглете се — нареди им той.

Върху лицето на Гейб се появи гримаса на отвращение.

— Трябва да подсигурирам останалата част от корабния товар, сър — напомни той на старшия офицер.

Та стрелците бяха само четирима. В миналото бяха изпълнявали задачи и в по-сложни ситуации.

— Не разрешавам. Ще се задоволим с каквото имаме. Повтарям. Изтеглете се на кораба. Уести и Мечока, чувате ли?

— Тъй вярно, сър — прозвуча гласът на главния помощник, Уести Макафри, който несъмнено бе толкова раздразнен, колкото и Гейб.

— Прието, Рентген-Оскар — промърмори Беър, като използва кодовото име на помощник-капитана.

— Вие двамата минете през южния изход — нареди им Милър. — Ние с Ягуар ще излезем през западния.

Съобщението завърши с пращане, което накара Гейб да трепне. Не отново! Той потупа слушалката, загрижен, че радиотелефонът му, който през последните двацет минути работеше на пресекулки, сега се е скапал съвсем.

— Рентген-Оскар, чуваш ли ме? — настоятелно попита той, но в отговор се чу само пращане. — Мамка му! — Три пъти потупа микрофона, но отговор нямаше.

Е, радиотелефонът можеше поне да приема. Гейб огледа внимателно скелето през очилата за нощно виждане, зърна една ръка, подаваща се иззад стоманен трегер, и даде няколко откоса натам, предизвиквайки истинско опустошение сред варелите с петрол, които забълваха съдържанието си в лениви потоци. Като внимаваше да не се подхлъзне, Гейб се измъкна заднишком от скривалището си.

Трябваше да изостави четвъртата ракета земя-въздух и от това усети горчив вкус в устата си. Винаги докарваше работата си до край, каквито и пречки да се появяха на пътя му, а все се случваше нещо подобно. Да си тръгнат сега щеше да е проява на страхливост. Уести бе достатъчно добър снайперист, за да премахне тангосите един по един. Дори не се бяха опитали да им отвлекат вниманието! Защо изобщо носеха със себе си димни гранати, след като нямаше да ги използват?

Гейб изпълзя от прикритието си, притискайки се към дървения сандък с четвъртата ракета земя-въздух. На следващия ден тя трябваше да замине за Средния изток, което означаваше, че в края на краищата можеше да бъде използвана срещу Съединените американски щати. За него оставянето ѝ в този севернокорейски склад не беше алтернатива. С огромно нежелание прокара ръка по сандъка и усети как грубите трески одраскаха дланта му. Зави зад ъгъла, налетя на помощник-капитана и удивено се дръпна назад. Милър би трябвало да го чака навън.

Изглеждаше смутен дори с обилната маскировъчна черна боя по лицето. Бялото на очите му се открояваше в мрака.

— Да вървим — промърмори той и кимна рязко към изхода.

Гейб искаше да му каже, че радиослушалките му не работят, но Милър вече се бе обърнал с гръб. Скърцайки ядно със зъби, Гейб го последва. Всяко мускулче по тялото му потръпваше от безсилие.

Изведнъж Милър рязко се обърна. Дулото на пистолета му „Хеклер и Кох“ блесна пред очите на Гейб и за негово удивление се заби в дясната му буза. Болката прониза цялото му тяло. Той политна назад, изгуби равновесие върху залятия с петрол под и тупна тежко, оставайки без въздух. Усети вкус на кръв в устата си.

Какво ставаше, мамка му?

Милър се наведе над него, сграбчи го за колана и насила го обърна по корем. Гейб се бореше за въздух. Успя да ритне помощник-капитана в коляното. Онзи изруга и го сграбчи по-здраво.

Болката сякаш набъбваше все повече и повече в главата на Гейб и му пречеше да мисли. *Какво ставаше, по дяволите?* Не му хрумваше нищо, освен този въпрос. Защо Милър се беше нахвърлил върху него? Белезници стегнаха първо лявата му китка, а после — дясната. Устата му се напълни с кръв. Той изплю един зъб и с мъка си пое дъх.

— Милър, какво правиш, дявол да те вземе? — изръмжа Гейб, като се мяташе, защото онзи се опитваше да закопчее и глезените му.

Милър не отговори. Сред вълните на болката, които се блъскаха в главата му, Гейб осъзна, че е обездвижен напълно. Стрелбата, поради която трябваше да преминат в отстъпление, престана. Това означаваше нещо, но потънал в изпълнена с болка мъгла, Гейб не можеше да проумее какво.

Милър отметна главата му назад. Усещаше се как треперят ръцете му, докато развива неумело ролката тиксо. Лепкавата лента запуши устата на Гейб и го лиши от възможността да говори. Задави се с кръвта, която вече не можеше да потече навън и се стичаше в гърлото му.

Милър го пусна и се извърна. Гейб наблюдаваше с нарастващ ужас как той излезе на открито и с жест даде сигнал за отбой към мъжете на пътеката. Сред пулсиращата болка в главата си Гейб чу приближаващите им стъпки.

Погледът му не се откъсваше от гърба на Милър, докато се опитваше да проумее, че именно неговият помощник-капитан краде оръжие от различни бази по света. В продължение на месеци тюлените спасяваха с преграден огън оръжия само за да открият после, че ги няма. Именно Милър ги крадеше. Слабоволевият Милър с бледото лице!

Направо не можеше да повярва. Но ето, той стоеше там и нареждаше на неясните фигури около него по-бързо да изнесат през страничния изход ракетата заедно със сандъка.

Гейб се мъчеше да остане буден, за да разпознае и другите мародери. Но мракът започна да се разстила в периферията на зрението му и това го предупреди, че е на път да изгуби съзнание. Милър се обърна да го погледне още веднъж, преди и той също като другите бавно да се отдалечи, несъмнено, за да отиде на среща с останалите нищо неподозиращи мъже от взвода.

Гейб лежеше по корем, с буза, потопена в локва нефт. Радиотелефонът му беше изхвъркнал настрани и бе паднал близо до дясното му ухо. Ръцете и краката му бяха стегнати здраво. Устата му продължаваше да кърви. Никога нямаше да има шанса да каже на света кой краде оръжието.

По някаква причина, каквато и да бе тя, Милър го беше оставил да умре тук. Размътеният му мозък се нуждаеше само от миг, за да намери отговора. Сигурно беше заради неофициалното писмо, което откри върху бюрото му, отнасящо се до искането за допълнителна подводница. Бе подпитвал Милър за това, смятайки, че той от некомпетентност не знае, че на подводницата има достатъчно място за четири ракети. Изобщо не беше подозирал, че помощник-капитанът замисля да открадне една за себе си.

Докато петролът се стичаше между клепките му и проникваше под бронирания му водолазен костюм, Гейб дочу звук, от който космите на главата му настръхнаха. Някой някъде драсна клечка кибрит. Ако не намереше начин да се измъкне от тук, щеше да изгори като факел, както беше потопен целия в гориво.

Не знаеше кое е по-лошо — да изгори жив или да осъзнае, че никога няма да може да каже на Хелън, че я обича.

ПЪРВА ГЛАВА

Хелън се потопи във водата така, че само носът и очите ѝ се подаваха над сапунената пяна. Впери поглед в другия край на ваната, изучавайки снимката на Гейб, поставена в средата на кръга от свещи с танцуващи пламъчета. Смесени чувства завладяха сърцето ѝ, докато се взираше в очите му. Дори от това разстояние от няколко метра очите от фотографията направо я хипнотизираха точно както навремето, когато за първи път се бяха срещнали. Бледозелени със златисти звездички, именно те бяха причината да получи кодовото име Ягуар. Прямият му поглед я караше да се изчервява винаги щом се приковеше в нея, което ставаше доста често в началото. Но миналата година, когато бе изчезнал — само след две години брак, той едва разменяше по някой поздрав с нея. Толкова беше погълнат да бъде взводен командир на тюлените и от мисията си да спасява света.

Хелън издуха сапунената пяна по-далеч от устата си. Едно мехурче литна във въздуха и само след миг се разпадна. *Също като моята любов към теб*, помисли си тя, гледайки към снимката.

Беше изчезнал преди година. От флота не пожелаха да разкрият нито къде се намира, нито обстоятелствата около изчезването му. В продължение на дванадесет дълги месеца го причисляваха към изчезналите по време на акция, но не и към загиналите. Ала всичко се промени миналата седмица, когато на прага ѝ се появи млад офицер със знаме в ръка.

След дванадесет месеца военноморският флот беше готов да обяви Гейб за загинал. Със знамето това ставаше официално. Странното беше, че при вида на чисто новия флаг с червени ивици и ярки звезди Хелън направо изпадна в шок. Не че беше очаквала Гейб да се завърне, но сгънатото по военному знаме повече от всичко я накара да осъзнае реалността на смъртта му. Тя си представи как жизнеността на Гейб е била сломена по същия начин.

И все пак веднага след шока я връхлетя чувство на необикновено облекчение. Нямахше да е необходимо да се отказва от новооткритата

си през последните месеци независимост. Нямахте да ѝ се наложи да се откаже от работата си, която я изпълваше с такова задоволство. Сама щеше да отгледа тринайсетгодишната си дъщеря, което би трябвало да направи по-рано.

Не беше лесно да си го признае, но бракът ѝ с Гейб беше грешка. Бе смятала, че той ѝ е необходим, за да възвърне доброто си име, поне в очите на родителите си. Беше искала Малъри да има баща. Но Гейб, с неговия хъс да спасява света, нямаше време за съпругата си, камо ли за доведената си дъщеря.

Година след сватбата мъжът, който трябваше да е нейният рицар в бляскави доспехи, на практика не се сещаше за нея. А три години по-късно беше мъртъв.

Значи всичко беше свършило.

Могъщия и неукротим Ягуар вече го нямаше, премахнат от безлик враг. Знамето превръщаше това в очевидна реалност. Беше време да остави миналото зад гърба си, да го забрави. Не ѝ трябваше Гейб Рено, за да се чувства цялостна личност. Доста добре се бе справяла сама през изминалата година. Повече от добре. И все пак...

Макар че ушите ѝ бяха под водата, думите от записаната на компактдиск песен на Натали Кол, която звучеше от спалнята, ясно достигнаха до съзнанието ѝ. *Незабравим, ето това си ти...* Пристъп на съжаление прониза сърцето ѝ.

От време на време тъгуваше за него. Затвореше ли очи, все още усещаше ръцете му по тялото си, горещия му и нахален език. Той познаваше всички ерогенни точки по тялото ѝ и използваше това познание, за да я върне при себе си винаги щом сърцето ѝ започваше да охлажда.

Незабравим във всяко отношение...

Сега него го нямаше, за да я върне обратно при себе си. Тя беше свободна да си отиде, да живее собствения си живот. С дълбока въздишка, Хелън се освободи от съжалението и се потопи във водата. Изплува след миг и посегна към шампоана.

Телефонът иззвъня. Хелън чу как Малъри вдига слушалката. Сутринта бе преподавала уроци по степ, а следобед — по скулптура. Когато си пристигна вечерта у дома, направо умираше за едно дълго киснене в горещата вана.

— Мамо, теб търсят.

Вратата на банята рязко се отвори и Малъри влетя вътре, без да почука. На светлината на свещите лицето ѝ изглеждаше восъчнобледо. Може би заради току-що боядисаната ѝ коса.

— Черна? О, Мал — възкликна Хелън, — какво си...

— Спешно е — рече Малъри, подавайки ѝ слушалката. Разширените ѝ зелени очи я озадачиха. Поколеба се, но все пак взе телефона и се облегна на ръба на ваната.

— Хелън на телефона — изрече бързо.

— Госпожо Рено, обажда се командир Шейфър от травматологичното отделение на Военноморския медицински център в Портсмут.

Хелън вдигна поглед към шокираното лице на дъщеря си. Сигурно се отнасяше за нея. Пак бе направила някоя беля, нямаше какво друго да е.

— Госпожо, обаждам се, за да ви съобщя, че вашият съпруг е при нас. Всъщност това е една забележителна история. Вълните са го изхвърлили на брега в Южна Корея, точно под границата на демилитаризираната зона. Беше в доста тежко състояние, като се има предвид...

Командирът продължаваше да говори, но ушите на Хелън така бучаха, че не чуваше нищо.

— Съжалявам, струва ми се, че имате грешка — рязко го прекъсна тя. — Моят съпруг е мъртъв. Изчезна преди година.

— Не е мъртъв, госпожо. Мъжът, приет в нашата болница, е лейтенант Гейбриъл Рено. През цялото време е бил в Северна Корея.

Не можеше да е Гейб. За миг тя си спомни как офицерът ѝ беше връчил знамето. То беше сгънато така прилежно, така окончателно.

— Установихте ли със сигурност самоличността му? Как е възможно да сте толкова сигурен?

— Разбирам, че за вас е истински шок — опита се да я успокои командирът. — Но можете да сте напълно сигурна, проучихме всичко най-обстойно, преди да ви се обадим. Неговият командир дойде тук да го види. Остава само член на семейството да направи същото. Той е жив, госпожо, и е в доста добро състояние, като се има предвид какво е преживял.

Хелън конвулсивно преглътна. Шокът и удивлението се бореха със силното нежелание да приеме фактите. Свободата, на която се

беше наслаждавала през последната седмица, се оказа илюзия. Гейб се бе завърнал. През цялото време е бил жив!

— Сигурен съм, че ще искате да дойдете незабавно — подсказа ѝ командирът.

— Разбира се — отвърна тя, макар че съвсем не беше сигурна.

Може би тези хора допускаха грешка. Как беше възможно Гейб да е преживял цяла година, и то в Северна Корея?

— Трябва да знаете нещо, преди да го видите, госпожо.

Тя се приготви да чуе ужасни новини. Сега щеше да ѝ каже, че Гейб е бил измъчван и обезобразен.

— Той явно е изгубил част от паметта си. Въобще не си спомня, че е имал семейство. Подобно нещо е нормално, бих искал да го разберете. Това е симптом на посттравматичен стрес, не е нещо, с което да не можем да се справим. Даваме му успокоителни. Защо не дойдете довечера в болницата, за да ви дам повече подробности?

Онемяла от шока, Хелън вдигна поглед към бледото лице на дъщеря си. *Значи той не си спомняше за тях двете?*

— Госпожо?

— Да — с усилие произнесе тя. — Ще бъда в болницата след около час.

— Чудесно. Намираме се на третия етаж. Просто попитайте за командир Шейфър и аз ще ви придружа до стаята на съпруга ви. А може би трябва някой да дойде с вас? — предположи той.

— Ще доведе дъщеря си.

Командирът се поколеба, несъмнено представяйки си някое малко дете.

— Добре, ще се видим скоро.

Телефонната слушалка изщрака в ухото на Хелън, изплъзна се от вдървените ѝ пръсти и шумно тупна върху килимчето пред ваната. Пламъчетата на свещите сякаш трептяха едновременно. Навярно се е удавила във ваната и сега има видения.

— Мамо! — Малъри се беше надвесила над нея с черната си като нощ коса, вместо с естествената си кестенява. — За татко беше, нали? — попита настоятелно и напрегнато. Мъртвешката ѝ бледност не се дължеше само на боядисването. — Той се е върнал, нали?

Хелън не можеше да определи дали тя прелива от радост, или е разстроена. Вероятно не беше чак толкова просто.

Бедничката Малъри! Когато Хелън и Гейб се ожениха, тя направо изпадна в еуфория, очаквайки най-после да си има татко. И преживя болезнено разочарование, щом откри, че новият ѝ баща няма време за една подрастваща дъщеря.

— Той не ни помни — повтори Хелън думите на лекаря. — Страда от амнезия, защото е бил... хмм... — Нямаше сили да го изрече.

— Измъчван? — подсказа ѝ Малъри.

— Да, струва ми се. Трябва да отидем в болницата. — Хелън с усилие се надигна.

— Мамо, косата ти е цялата в шампоан.

Хелън врътна кранчето и пъкна главата си под студената водна струя. Облече се за рекордно кратко време, среса разбърканата си коса и напъха крака в спортните си обувки, докато Малъри я чакаше, седнала на леглото ѝ.

— Искаш ли аз да карам колата? — попита Мал, изглеждаща подозрително спокойна на вид.

— Да, добре.

Хелън се засмя пресилено. За човек, който дори няма кръвна връзка с Гейб, Малъри приличаше на него прекалено много. Понасяше ударите, без дори да трепне, видимо неуязвима за жестоките житейски реалности. Но после преживяният стрес се проявяваше в самоунищожително поведение, което караше Хелън да тича при лекаря за помощ и съвет.

— Шофирането не е чак толкова трудно — отсече Малъри, като я последва по коридора и навън през входната врата.

Хелън подкара сребристия ягуар, който навремето бе изключителна собственост на Гейб. Беше великолепна августовска вечер, приближаваше девет часът. Те преследваха слънцето, което бързо се спускаше отвъд дърветата. Хелън потегли по шосе 264 с над сто километра в час, пръстите ѝ така здраво стискаха кормилото, че трябваше с усилие да ги отлепи от него, за да включи радиото.

„Просто се преструвай, че всичко е нормално“, каза си тя. Съзнаваше, че не изпитва задоволство. Не всеки ден се случваше да се завърне някой безследно изчезнал военнослужещ. Че каква съпруга беше тя, щом не тръпнеше от щастие?

Чувстваше се уморена и това беше всичко. Не знаеше какво да очаква. Гейб бе прекарал една година в плен, след като врагът го беше заловил при така наречената неуспешна конфискация на оръжие. Севернокорейците бяха известни с враждебното си отношение към чужденците. Нямаше съмнение, че са го мъчили здравата, за да измъкнат информация, която да могат да използват срещу САЩ. Само Бог знаеше как това се беше отразило на психиката му.

Хелън погледна дъщеря си, питайки се дали и тя не се чувства превъзбудена като нея. Малъри изглеждаше спокойна, вираше се през прозореца към хоризонта на Норфък и Портсмут. Беше невъзможно да се познае за какво мисли.

— Всичко ще е наред, Мал — каза ѝ само за да поддържа връзката между двете. Всички лекари бяха наблегнали върху значението на общуването.

Малъри мълчеше. Като погледна надолу към скута ѝ, Хелън забеляза, че стиска палците и на двете си ръце за късмет. Отмести поглед, питайки се какво ли си е пожелала. Гейб да е добре? Да си е спомнил за тях? Със сигурност не беше чак толкова наивна, че да си пожелае нещо повече.

Какви ли ужасни страдания е преживял, за да изгуби паметта си?! Нямаше сили да мисли за това. Нещо повече — потръпваше само като си представеше как изглежда сега — жива развалина.

Виждаше как новооткритата ѝ свобода буквално отлита през прозореца. Само преди час беше признала пред себе си, че бракът ѝ с Гейб е пропаднал поради немарливо отношение. Каква ирония на съдбата — в момента, в който бе решила да погребее спомена за него, Гейб се беше завърнал при нея — може би, за да изцеди и последната капчица привързаност от сърцето ѝ, преди отново да се отърве от нея.

Не можеше да му обърне гръб, не и сега, когато се нуждаеше от нея. Щеше да направи всичко по силите си, за да го види отново жив и здрав. И когато най-накрая се възстановеше, щеше да го върне обратно на Чичо Сам, който и без това го притежаваше. Тогава щеше да му каже, че с брака им е приключено.

Не че тази новина щеше да го разстрои. Гейб едва ли се нуждаеше от нея повече, отколкото тя от него в момента. Гордостта му щеше да пострада повече от чувствата му.

Хелън изпусна дълга въздишка на облекчение и се почувства по-добре, защото бе взела решение. Щяха да се съберат отново, но само за известно време.

Почукването на вратата стресна Гейб и го извади от летаргията на успокоителните. Беше се взирал в празния екран на телевизора, спомняйки си, че преди четири години бе гледал бейзболен мач, и се чудеше как е възможно да си спомня това, но не и трите години, изминали междуременно.

— Да — извика той и се надигна.

Почукването прозвуча някак много решително. Гейб затаи дъх, като си помисли, че това може да са съпругата и дъщеря му — онези, за които не можеше да си спомни. Доктор Шейфър го беше предупредил, че двете пътуват насам. Той се беше изкъпал и избръснал специално за случая, но все още не се чувстваше готов за срещата. Как изобщо човек се подготвяше за подобно нещо? Букет цветя предшестваше посетителя. Над ярките оранжеви пръски на кремове той разпозна лицето на Лъвит, командир на двадесети взвод на тюлените, и направи усилие да стане от леглото, за да отдаде чест.

— Свободно, лейтенант — засмя се Лъвит, с което направи формалностите излишни. И влизайки с маршова стъпка, положи цветята върху шкафчето до леглото. — От службата — обясни той и с обичайната си педантичност изтръска няколко пращинки от бялата си униформа. Явно се готвеше за някаква церемония. — Как е пациентът днес?

Беше му задал същия въпрос и вчера, но Гейб бе прекалено упоен от лекарствата, за да отговори.

— По-добре, сър — отвърна той. — Извинявам се, че вчера не можах да откликна...

Лъвит махна с ръка.

— Не е нужно да ми обяснявате, лейтенант. Ще имате и добри, и лоши дни. Поне си спомнихте за мен — сивите му очи блеснаха остро, а в гласа му прозвучаха въпросителни нотки.

— Да, сър. Спомням си, че бях зачислен тук и първоначално нашият взвод се занимаваше с радиолокация, но това беше преди три години.

Гейб се изненада от строго втренчения поглед отсреща.

— Нали нямате нищо против да седна? — попита Лъвит.

Сърцето на Гейб се сви.

— Разбира се, сър. Моля, седнете.

Мрачното изражение на командира го караше да се чувства нервен. Мислеше си, че ще го изхвърли от екипа, без да му даде шанс да възвърне паметта си.

Лъвит повдигна крачолите на идеално изгладения си панталон и седна с изправена по военному стойка на стола за посетители.

— Кажете ми какво си спомняш, синко — каза той с увещаващ тон.

Гейб преглътна мъчително.

— От мисията ли, сър?

Вчера беше изтърпял същото — посещението на един психоаналитик от разузнаването към Министерството на отбраната, чиито въпроси го разтревожиха така, че се наложи да му дадат транквиланти. Не искаше отново да го подлагат на същите мъчения.

— Не, не — поправи го Лъвит. — Имам предвид всичко. Започни от началото. Къде си роден?

Напрегнатите раменни мускули на Гейб се отпуснаха. Нямаше никакви проблеми с по-отдавнашните си спомени. Детството му, колкото и да му се искаше да го забрави, сякаш се бе случило едва вчера.

— Роден съм в Ню Бедфорд, щата Масачузетс, през 1968 година.

— Продължавайте — насърчи го Лъвит и търпеливо кимна.

— Баба ми ме е отгледала — добави Гейб, като се питаше колко подробен разказ би желал командирът. Трябваше ли да му каже, че майка му е загинала при автомобилна катастрофа, когато е бил само на шест години, и че никога не е виждал баща си? — Ние, въ, живеехме в един блок на Акъшнит Стрийт.

Баба му беше алкохоличка и се издържаше с пенсията на починалия си съпруг. Що се отнасяше до родителските ѝ функции, тя имаше такова влияние в живота на Гейб, каквото и Дядо Коледа. Гейб беше успял да изкара училище с блъфиране и вече бе нагазил дълбоко в блатото на уличната престъпност, когато се намеси първият реален претендент за ролята на баща — сержант О'Мали от полицейското управление в Бедфорд.

Гейб смяташе, че не е необходимо командир Лъвит да научи за сержант О'Мали, но именно той беше първопричината да влезе във флота. Ако О'Мали не бе уговорил съдията да свали обвиненията в кражба на коли, Гейб тъкмо сега щеше да излиза от затвора. Вместо това бе получил възможност да се избави от онзи живот, като влезе в американския военноморски флот.

— Постъпих във флота на осемнайсет години — Гейб реши да спести подробностите. — В продължение на около осем години бях електронен военен инженер.

Лъвит кимна и в късо подстриганата му сребриста коса се отразиха отблясъци от светлината на халогенната лампа. Гейб предположи, че той знае биографията му и просто проверява в какво състояние е паметта му, същото, което правеха всички останали, откакто преди три дни го бяха евакуирали по медицински причини от Корейския полуостров.

В прилив на нетърпение, той набързо направи кратко резюме на останалата част от живота си.

— Бях препоръчан да уча за офицер. След четири години във Военноморската академия директно преминах основно обучение по подводно взривяване в Коронадо — този период така дълбоко се беше врязал в паметта му, че никакъв посттравматичен стрес не можеше да го изличи. — Спомням си цялото си военно обучение, сър — почувства се задължен да добави той. — Все още мога честно да служа на родината си.

Лъвит го погледна мрачно и със съжаление.

— Три години са много дълго време, за да бъдат забравени — произнесе той тържествено.

Всъщност според лекаря на Гейб това беше най-дългият период от време, който човек може да забрави в резултат на посттравматичен стрес.

Кръвното му налягане се покачи. Той изправи гръб в леглото, като се стараеше да изглежда повече както едно време и по-малко като изпосталял скелет.

— Ще си спомня миналото, сър — обеща той.

— Не съм дошъл тук, за да ви уволня от служба, Рено — с утешителен тон рече командирът. — Вие сте един от моите хора и се чувствам загрижен за вас. Според командир Шейфър имате нараняване

на фронталния лоб, което вероятно също е допринесло за амнезията. Е, вярвам, че тя ще е временна. Но все пак трябва да имате предвид, че може да се окаже постоянна.

Със стоическо изражение, Гейб впери поглед в лицето му и се запита какво ли всъщност мисли този човек. Лъвит беше добър командир — способен и всеотдаен, но бе невъзможно човек да разбере какво мисли. Поне като че ли не намекваше за онова, за което бе намекнал психоаналитикът предишния ден: че Гейб се е пречупил и е издал държавни тайни, че амнезията представлява удобен начин да забрави за своето безчестие.

Пък и можеше ли неговият командир да си представи какви белези имаше по тялото си Гейб? Той сви пръстите на лявата си ръка, за да скрие едва покаралите си нокти.

— Спомняте ли си въобще нещо за нощта на изчезването си, лейтенант?

Гейб знаеше, че ще последва и един друг въпрос. От всички възможни загадки около него тази най-много озадачаваше разпитващите го. Къде, по дяволите, е бил през последната година? От флота наскоро го бяха обявили за мъртъв.

Гейб въздъхна и се опита да избистри паметта си, отчаяно надявайки се на някакъв дори малък проблясък за мисията, нещо, което да възвърне доверието на командира му в него. За миг се оформи образ — малка светлина блесна в тъмата — но после се стопи и изчезна в зейналата пропаст на изминалите три години. Гейб разтърси глава, срамуваше се да погледне командира си в очите.

Лъвит се наведе напред и стисна китката му.

— Не бива да се притеснявате за кариерата си, лейтенант. Искам да се съсредоточите върху оздравяването си, да се изправите на крака. По дяволите, истинско чудо е, че днес сте тук с нас.

— Благодаря ви, сър — промълви Гейб.

Той оценяваше тази демонстрация на подкрепа, но ясно долови скритото послание: Лъвит не очакваше да се възстанови. Смяташе, че той никога повече няма да може да се върне при тюлените. Осъзнавайки факта, Гейб усети как стомахът му болезнено се сви.

— Чух, че утре ви изписват — каза командирът и се изправи.

— Да, сър.

При мисълта за това изтръпна. Щеше да си отиде у дома, макар че не знаеше къде е домът му. Спомняше си, че напоследък бе живял в общежитието за неженени офицери. А ето че сега имаше жена и дете. Несъмнено живееше с тях, но нямаше представа къде. Единственото семейство, за което си спомняше, бяха неговите другари от взвода по радиолокация.

— Момчетата тук ли са, сър? Уести, Мечока и... новият, Лутър?
Лъвит се усмихна криво.

— Лутър сега е младши лейтенант — търпеливо отвърна той. — Момчетата служат в бреговата охрана. Съобщих им по радиото новината за вашето появяване и помощник-капитан Леон в момента лети насам. Сигурно ще дойде да ви види, преди да са ви изписали.

Гейб кимна, изпълнен с облекчение.

— Благодаря ви, сър.

Капитанът беше най-подходящият човек, който да е до него в такъв момент. За разлика от командира, той щеше да го накара насила да си спомни изминалите три години, щеше да му каже незабавно да си размърда задника и да се върне на работа. Гейб нямаше търпение да го види.

— Е, добре — Лъвит тракна с токовете на безукорно белите си обувки. — Спокойно, лейтенант. Съпругата ви ще се погрижи добре за вас. Тя има голям късмет, че се върнахте.

Гейб не събра сили да му отговори. Знаеше какво бяха направили с него в плен. Не можеше да си представи, че която и да е жена ще го иска.

— Оставям ви да си почивате — каза Лъвит и тръгна към вратата.

— Лека нощ, сър. Благодаря за цветята — извика след него той, макар че нямаше сили дори да ги погледне.

Кремове. Господи, не бяха ли подходящи за погребение?

Вратата се затвори с глух звук и Гейб се свлече на възглавницата, ругаейки през зъби. Командирът почти го беше отписал. Ако не възвърнеше паметта си, и то в най-скоро време, щеше да загуби работата си. Щеше да загуби самоличността си. А после какво?

Потискайки унието, Гейб си спомни какъв беше, преди да стане тюлен — всъщност нищо повече от уличен гамен. Във флота се бе научил на самоуважение и самоконтрол. Военната служба му бе

дала цел и ориентация. Това бяха най-хубавите години от живота му. Преди да стане тюлен, беше просто хлапе, което си търси белята и току се сбива с някого, за да освободи напирания дълбоко в душата му гняв.

Ако не беше тюлен, какъв бе тогава, съпруг и баща ли? Как изобщо бе станало това?

Той бе последният мъж на този свят, за когото би трябвало да се омъжи някоя жена. Не че не харесваше жените. Господи, не, той обичаше телата им, обичаше онова усещане за сила, което го кара да изпитва. Но не знаеше нищо за интимната близост. Не му харесваше, когато изневиделица го завладяваха топли и нежни чувства. Тогава ставаше зависим, губеше кураж, а не можеше да си позволи това. Беше изгубил десет години от живота си, за да влезе в правия път. Не можеше да си позволи да се остави на някоя жена, та пак да оплеска нещата. Ами тогава защо се беше оженил? Че имаше и дете отгоре на всичко!

Някой почука на вратата.

Господи! Сега щеше да открие отговора.

ВТОРА ГЛАВА

— Влез.

Гейб седна в леглото, а сърцето му биеше до пръсване. Вратата рязко се отвори. Докторът я задържа с ръка и той видя ръкава на униформата му в цвят каки. В стаята нахлуха характерните болнични звуци — пиукаха монитори, лекар получаваше съобщение по пейджъра си, шумно се отваряха вратите на асансьора. Но изминаха няколко секунди преди някой да се появи.

После вътре пристъпи една жена. Адреналинът нахлу в кръвта на Гейб и го накара да се вкопчи здраво в металния парапет отстрани на леглото. Погледите им се приковаха един в друг. Господи, нищо чудно, че се беше оженил. Вече не можеше да откъсне очи от нея. От сърцевидното лице го гледаха очи с цвят на кехлибар. Миглите и веждите ѝ бяха с един нюанс по-тъмни от златистите коси, спускащи се по гърба ѝ. В средата на брадичката ѝ имаше мъничка трапчинка. Носеше бяла блуза от еластична материя, която прилепваше към стегнатия ѝ бюст, и къси панталони, подчертаващи стройните ѝ мускулести бедра.

— Гейб? — прошепна тя, сякаш също не го бе разпознала.

Той кимна в отговор и опита да произнесе името ѝ, което му бяха казали — Хелън. Хелън беше идеалното име за нея. Но в този момент още една жена пристъпи в стаята и той си помисли: я почакай, може би тази е Хелън.

Само че тя беше още момиче, по-високо и по-набито от жената, с боядисана черна коса. Очите, тъмнозелен вариант на очите на жената, издаваха кръвното им родство.

Я почакай! Момичето изглеждаше 13–14 годишно. Ако беше негова дъщеря, щеше да си я спомня. Помисли си, че никога през живота си не е бил по-объркан.

Мигновено насочи поглед към жената и усети как паниката го напуска. Това несъмнено бе най-красивата жена, която някога е виждал. Испитанията, на които бе подложен през изминалата седмица,

избледняха пред лицето на тази неочаквана награда. Може би ставаше за съпруг, в края на краищата.

Хелън изпита неудържимо желание да подвие опашка и да избяга. За щастие, Малъри стоеше точно зад гърба ѝ и ѝ препречваше пътя към единствения изход.

Присъствието на Гейб доминираше в стаята. След продължителното му отсъствие щяха да ѝ трябват дни, за да свикне отново с него. Не че той беше гигант с ръста си от 185 сантиметра, но магнетизмът му изпълваше стаята. Виталността му заемаше огромно пространство и болничното легло изглеждаше малко като детска количка.

Тя едва-едва пристъпи към него. Гейб се беше вторачил в нея, сякаш го бяха зашеметили с удар по главата. Изражението му бе така искрено, така неприкрито, че Хелън се поколеба. Дали това е именно той, или има някакво недоразумение?

Огледа го внимателно. В болничната пижама той и без това изглеждаше по-различен, но широките му рамене ѝ бяха познати, както ѝ ръцете му, стърчащи от отворите на ръкавите. Изглеждаше по-слаб от всякога. Заради хлътналите бузи тънките му черти изглеждаха още по-изострени.

Това определено беше Гейб. Очертанията на лицето му бяха същите, очите доминираха — с особения си жълто-зелен нюанс и същия интелигентен и напрегнат поглед, с който я беше привлякъл към себе си преди три години. Хелън се приготви да му се противопостави.

— Ей! — възкликна със странни дрезгави нотки в гласа. — Как си?

Той ѝ отвърна с обичайната си крива усмивка:

— Казаха ми, че би трябвало да съм умрял, тъй че сигурно сега съм по-добре.

О, да, същата бърза реакция с чувство за хумор. Това определено беше Гейб. При звука на неговия леко дрезгав баритон косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Гледаше я с такова неприкрито възхищение, че тя усети как се изчервява. В същото време косата ѝ се изправи, защото осъзна, че лекарят съвсем не е преувеличил с твърдението, че той има амнезия.

— Наистина не ме помниш, нали?

— Не — погледна я вторачено и поклати отрицателно глава. Това като че ли не го притесняваше твърде много.

С усещането, че земята под краката ѝ пропада, Хелън посегна към Малъри и я придърпа по-близо.

— Това е Малъри — каза тя. — Ти си ѝ татко от десетгодишната ѝ възраст.

Вниманието му се насочи от нея към дъщеря ѝ и удивеното му изражение се замени с несигурно. Хелън никога по-рано не бе го виждала несигурен.

— Здравсти — каза той и неловко протегна ръка.

Малъри обаче се наведе над леглото и обви шията му с ръце.

— Здравсти, татко — задавено произнесе тя.

Видимо объркан, той погледна безпомощно Хелън, но самата тя бе прекалено удивена, за да се опитва да го спасява. Малъри много отдавна се бе отказала да се държи мило с Гейб. Защо да си дава труд? С това не бе постигнала нищо. Но избликът ѝ на чувства изглеждаше искрен. Прегръщаше го с всички сили и нямаше намерение скоро да го пусне. Колкото и да я беше пренебрегвал, сега тя тръпнеше от радост, че се е завърнал.

Малъри се изправи и избърса една сълза от бузата си. За нещастие на Хелън, паниката в очите на Гейб бе изчезнала и в тях се четеше очакване.

Очевидно искаше и тя да го прегърне. Хелън се стегна, знаейки, че тялото ѝ ще я издаде. Той все още я привличаше. Може би винаги щеше да е така.

Пристъпи напред и здраво го обгърна с ръце. А Гейб я привлече към себе си и я прегърна силно. Заравяйки лице във влажната ѝ коса, той вдъхна мириса ѝ — чу го как шумно си пое дъх досами ухото ѝ. Тялото му както винаги бе много горещо. Миришеше на палмов сапун, на спирт за разтривка и на нещо друго, чисто и близко, от което ѝ се зави свят.

Смаяна от факта колко ѝ е приятно отново да я прегръща, Хелън се помъчи да се освободи от ръцете му.

— Добре дошъл у дома — каза тя, откъсвайки се от него. В очите му проблесна разбиране. Внезапно заприлича повече на предишния Гейб, предпазлив и потаен.

— Аха, добре — той прокара пръсти през косата си с цвят на индийско орехче — беше по-дълга от обикновено. — Щеше да е далеч по-добре, ако можех да си спомня.

— Лекарят каза, че е временно — отвърна Хелън и се обърна към вратата, благодарна, че командир Шейфър все още стоеше там и наблюдаваше тримата с проникателните си сини очи. — След колко време ще си възвърне паметта? — попита го тя, подканвайки го по този начин да се присъедини към тях.

Командирът се приближи с едри крачки до леглото на Гейб.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна той и така я отчая още повече. — Всъщност няма определен срок. Ако това е просто посттравматичен синдром, то амнезията е настъпила наскоро, най-вероятно веднага след като опасността е преминала. Защо е забравил и живота си през двете години, преди да попадне в плен, си остава загадка. Може да е индикация за постоянна загуба на паметта, дължаща се на удара, който е получил отстрани на главата. Има следи от нараняване на фронталния лоб. Но колкото по-скоро се върне към нормална обстановка, толкова по-вероятно е нещо да събуди спомените му. Щом веднъж това се случи, ще започнем лечението оттам. Утре ще го изпишем.

— Утре? — повтори Хелън.

Не, не, трябваше ѝ повече време, за да направи планове за бъдещето си, да реши кога ще е най-подходящото време да се откъсне от него.

— Ще продължим с интензивната терапия, разбира се — добави командир Шейфър. — Оттук нататък лечението ще поеме психологът доктор Териен. Вече направихме консултация с него — додаде той и кимна към Гейб. — Съпругът ви ще посещава клиниката му в Оушиана, която се намира по-близо до дома ви, доколкото разбрах. Първото му посещение там е насрочено... — погледна картоната, закачен в долната част на леглото: — ... за сряда, в два часа следобед.

Хелън мигновено погледна Гейб, сигурна, че той ще възрази, ще каже, че няма нужда от терапия. В миналото беше бягал от психологическите тестове като от чума.

Гейб я погледна напрегнато.

— Съгласна ли си? — попита той.

Хелън не виждаше какво друго би могла да направи.

— Разбира се — отвърна тя и сви рамене.

— Вие ще трябва да го закарате с колата до Оушиана — обясни доктор Шейфър. — Освен от посттравматичен синдром, той страда и от синдрома на хроничната умора, резултат от лишаването от сън. Дори да взема лекарствата, които ще го държат буден през деня, не бива да кара кола. Що се отнася до спомените му, те ще се възвръщат разпокъсани, на части, наречени ретроспекции. Могат да бъдат задействани от някакъв импулс или да се върнат по време на сън. Много е вероятно да има проблеми със съня през нощта, ето защо съм му предписал и приспивателни.

Хелън си представи как Гейб броди из къщата нощем и потръпна.

— Вдругиден доктор Териен ще ви даде и някои други съвети — добави лекарят.

Тя дълбоко си пое дъх и каза, потърквайки челото си:

— Добре. Извинете. За колко часа беше насрочено посещението при доктора?

— За четиринайсет часа.

Значи в сряда тя трябваше да тръгне по-рано от работа, за да може да го закара.

Командир Шейфър се приготви да се оттегли.

— Приятно ми беше да се запознаем, госпожо Рено, Малъри — стисна ръка и на двете. — Сега ще ви оставя тримата и ще се видим утре, когато дойдете... да речем, в девет нула нула сутринта. Тогава ще трябва да подпишете някои документи.

— Добре — отново каза тя, макар да беше до болка ясно, че с личния ѝ живот е приключено — точно както бе очаквала.

Вратата се затвори с леко щракване след лекаря и тримата останаха сами. Гейб я погледна изпитателно.

Хелън избягна погледа му и заоглежда стаята.

— Някой ти е донесъл цветя? — попита, виждайки големия букет от кремове върху бюрото.

— Командир Лъвит — каза Гейб, едва-едва извивайки устни. — Беше дошъл да ме види и току-що си тръгна.

— Много мило от негова страна.

— Помощник-капитан Леон ще пристигне довечера със самолет. Сигурно скоро ще се видим.

„Това е добре“, помисли си Хелън. Колкото повече го подкрепят хората от екипажа му, толкова по-добре. Така отнемаха част от нейното време.

— Слагали са те на системи — отбеляза тя, като видя празната банка до леглото.

— Да, цяла седмица бях на глюкоза и антибиотици. Днес се издигнах до правото да хапна препечена филийка.

Той отново ѝ се усмихна с кривата си усмивка и почти смутено погледна надолу краката си.

Хелън се стресна, като видя, че му липсва един зъб. Това нарушаваше идеалната симетрия на усмивката му и му придаваше малко дяволит вид.

— Прекарал си една седмица в болницата? — попита тя, едва сега осмисляйки казаното от него. — Защо никой не ми се обади до снощи?

— Пристигам от чужда страна. Бил съм с треска и съм спал в продължение на няколко дни. Трябвало е да намерят зъболекарския ми картон и да направят сравнение, а той явно е бил загубен някъде или нещо такова. Никой не ми повярва, когато им казах кой съм.

— Ние те мислехме за умрял — изтърси Хелън. Думите се изплъзнаха от езика ѝ, преди да успее да ги спре.

Той я погледна обидено — още едно изражение, което не бе виждала по-рано. По-отблизо забеляза и други промени. Имаше белези около устата му и над веждите. Сигурно безброй пъти са го удряли в лицето.

Мили боже!

— Има ли... — тя с мъка преглътна и се осмели да попита: — Има ли и нещо друго, което да не е наред, освен паметта ти?

Гейб сви рамене и изведнъж му стана неловко.

— Отслабнал съм повече откогато и да било. Имам и няколко белега.

Сви лявата си ръка в юмрук, за да прикрие едва покаралите си нокти, които тя вече бе зърнала.

Стомахът ѝ болезнено се сви, щом си представи какво е преживял. Но Гейб се гордееше с независимото си поведение, тъй че запази утешителните думи за себе си.

И ето че нямаше за какво да говорят.

Двамата погледнаха Малъри, вперила влюбен поглед в Гейб. Малъри, която за първи път го бе прегърнала след толкова години.

— И така, в кой клас си? — прояви интерес Гейб, с което изненада Хелън.

— Сега сме в лятна ваканция. След един месец ще постъпя в гимназията — обясни Малъри с тон на възрастен човек.

— О! — възкликна Гейб и ѝ хвърли изучаващ поглед. — Значи... на колко години си, на четиринайсет?

— Почти. Рожденият ми ден е на втори септември.

— Моят е през юли. Спомням си как навърших трийсет и три, но не и трийсет и шест. Звучи доста странно, а?

Хелън не можеше да си спомни кога за последен път Гейб и Малъри са разговаряли така задушевно. Гърлото ѝ се сви от съжаление.

— Точно от толкова години те познаваме — додаде Малъри. — От три.

Гейб погледна за миг Хелън.

— Така и предположих — каза той.

Хелън усети скритата му притегателна сила. Ако трябваше да започне всичко отначало, пак щеше да ѝ е трудно да се противопостави. Той беше съвършен вариант на Свирача^[1]. Дори в този момент, седейки в леглото, изпостелял и изгубил паметта си, Гейб поглъщаше цялото им внимание.

— Виж какво, ще отида да се обадя по телефона. Трябва да поискам свободен ден утре, за да дойда да те взема — заяви Хелън.

Гейб кимна утвърдително и извърна поглед.

— Разбира се — отвърна той. — Съжалявам, че създадох такава бъркотия.

— Не, не, всичко е наред — усети как червенината плъзва нагоре по шията ѝ и добави: — Ще се видим сутринта. И... хм... гледай да не се притесняваш. Паметта ти ще се възвърне. — Намести дръжката на чантичката си по-високо на рамото.

А сега какво? Дали трябваше да го целуне, да го прегърне или просто да излезе?

Задоволи се с кратка усмивка и леко махване с ръка и почти изтича до вратата.

— Ще се видим утре сутринта. Хайде, Мал.

Малъри я последва с явно нежелание.

— Всичко ще бъде наред — каза на Гейб.

„О, не, няма да е наред“, осъзна Хелън. В това уравнение имаше прекалено много променливи величини, за да се получат нещата.

[1] Герой от едноименна поема на Робърт Браунинг (1812–1889)
— синоним на човек с измамен чар. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Гейб внезапно отвори очи. Наоколо цареше пълна тъмнина, виждаше се само ивица мека светлина под вратата. „Къде съм?“ Мозъкът му не можеше да намери отговора. Знаеше само, че е чул нещо. Както винаги, опасността настъпваше в потайна доба.

Ето го отново — звука, който го беше събудил. Леко проскърцване, като от разтягане на кожени каиши.

Господи, не! Не и пак да му дерат кожата. Не и безкрайния пореден побой с дамгосващите каиши. Не можеше да понесе още веднъж нито това, нито последващите часове на изгаряща адска болка.

Гейб трескаво затърси оръжие, нещо, с което да отблъсне мъчителите си, да им попречи да го отведат.

Проскърцването се чу отново, този път по-силно. Той вкопчи пръсти около дръжката на някакъв предмет. Май беше кана, пълна с течност. Нямаше представа откъде се е появила, но бе единственият предмет наоколо и я вдигна.

Когато една тъмна сянка се надвеси над проснатото му тяло, Гейб блисна течността право в лицето на врага. С уплашен вик, сянката отскочи назад. Гейб запрати празната кана точно в целта и се измъкна от чудноватото изобретение, в което лежеше, оставяйки разстояние между себе си и роптаещия си враг.

— *Madre de dios!* — възкликна непознатият и щракна ключа на нощната лампа до леглото. — Ягуар, това съм аз! Какво се опитваш да направиш, дявол те взел, да ме удавиш ли?

Гейб удивено ахна. Посегна към стената, защото имаше нужда да се подпре на нещо солидно. Хвърли бързо поглед наоколо и разбра къде се намира — не в тъмната килия с безликите си мъчители, а във Военноморския медицински център в Портсмут, застанал лице в лице с приятеля си капитан първи ранг, който явно току-що бе станал от коженото кресло до леглото му.

— Себастиан! — слисано прошепна Гейб.

Себастиан Леон си беше съвсем същия. Висок и слаб, той се вирише в Гейб. Очите му изглеждаха съвсем малко по-светли от смолисточерната коса.

— Всичко е наред — каза Себастиан и отново възприе обичайния си невъзмутим вид. Бавно заобиколи леглото и застана на крачка от лейтенанта. — Не исках да те стресна — додаде с извинителен тон, поглеждайки го изпитателно.

Гейб забеляза грубата му и небрежна външност. За разлика от Лъвит, той сякаш бе прекарал последните шест седмици на борда на кораб от бреговата охрана. Имаше нужда от бръснене и косата му бе прекалено дълга и къдрава. Носеше воняща бойна униформа без куртка. Зелената му трикотажна фланелка, току-що измокрена от Гейб, бе развлечена и цялата в петна от пот.

Гейб не помнеше по-мила гледка през живота си. Изпита стряскащото желание да се хвърли в прегръдките на Себастиан. В същото време му се искаше да умре от срам, защото бе показал в какво жалко състояние са разнебитените му нерви.

— Още си сънен — рече Себастиан, предлагайки му удобно извинение. — Иди в банята и плисни малко вода на лицето си.

Като офицер Гейб имаше по-висок чин, но въпреки това се подчини, благодарен за възможността да овладее нервите си.

Пъхна главата си под студената струя, за да премахне упояващото въздействие на сънотворните. Избърса се набързо с хавлиената кърпа и след като закрепил маската на самообладанието върху лицето си, занесе кърпата на приятеля си.

Себастиан попи с нея водата от гърдите си. Провеси я на врата си, хвана Гейб за раменете и го обърна към светлината на лампата. Буца заседна в гърлото на Гейб, щом зърна нежността в очите му.

— Призрак ли виждам? — попита Себастиан.

Гейб се засмя.

— Може би. Чувствам се като възкръснал.

За негова изненада Себастиан го привлече в мократа си прегръдка. Сърцето го заболя, щом усети вълнението на приятеля си. В очите му проблеснаха сълзи, когато го отдалечи от себе си.

— Мислех си, че никога повече няма да видя грозното ти лице — призна той. — Как е възможно да си жив? Складът беше вдигнат във въздуха заедно с теб вътре.

Гейб се опита да си спомни. Разтърси глава.

— Не знам. Нищо не мога да си спомня за бойната задача. Дори не познавам жена си — добави той, без да прикрива колко е потресен от това.

Себастиан дръпна кърпата от врата си и отново започна да търка с нея ризата си.

— Спомените ще се върнат — увери го той.

— Може би — Гейб отстъпи назад в пристъп на несигурност. — Имам нараняване в предната част на мозъка — обясни, опитвайки се да се примири със страшната възможност. — Но паметта ми може и никога да не се върне.

— Никога? — Себастиан се изсмя и захвърли кърпата. — Мислех, че не познавате тази дума, сър — изрече предизвикателно. — Спомняш ли си как в Киркук иракчаните ме държах в плен в продължение на две седмици, преди да ме освободиш?

Гейб се порови в паметта си и остана доволен, когато си възвърна един крехък спомен за онази бойна мисия. Наслади му се напълно, дори усети вкуса на пясъка между зъбите си.

— Да — каза той. — Спомням си.

— Измина цяла година, преди да си спомня станалото през тези две седмици.

— Будалкаш ме.

— Не — Себастиан поклати глава.

— Но ти докладва за изпълнението на мисията и те върнаха направо на активна служба.

— Лъжех — призна капитанът. — Появявах ми се кратки откъслечни спомени, най-вече насън. Един ден се събудих и всичко си беше на мястото. Същото ще се случи и с тебе.

— Не мога да лъжа за цели три години — рече Гейб, прокарвайки ръце през косата си. — Лъвит вече ме е отписал от екипажа.

— Грещиш — рязко отвърна Себастиан. — Командирът иска да се върнеш на служба толкова, колкото и аз. Той те познава, това е всичко. Знае, че най-добре реагираш, като те предизвикат.

— Аз трябва отново да бъда тюлен, Себастиан — Гейб изскърца със зъби и потръпна. — Трябва да си възвърна паметта.

Той сграбчи студената метална пръчка на леглото, изпитвайки нужда силно да я разтърси. Капитанът кимна тържествено.

— Ще стане, Ягуар. Просто си дай време. Имаш нужда от почивка. Връщай се в леглото. А аз бих могъл да използвам твоя душ — добави той и тръгна към банята.

— И защо не си стоиш у дома? — попита го Гейб, като метна настрана една мокра възглавница.

Капитанът му хвърли загадъчен поглед.

— Трябва да подпиша някои документи, преди да те изпишат — обясни той.

— Документи за инвалидност — предположи Гейб.

— Разрешение за отпуск по здравословни причини — поясни Себастиан, отиде в банята и затвори вратата след себе си.

Като се покатери с мъка в леглото си, Гейб започна да се ругае под нос.

Останал сам в съседното помещение, Себастиан преживяваше шока от променената външност на приятеля си. Облегнат тежко на умивалника, той впери поглед в огледалото, представяйки си белезите по лицето му — следи от мъченията. Но бурната реакция при наличието на непознато присъствие най-много издаваше истинското му състояние.

Гейб беше преживял жестока травма.

Смъквайки мръсната си фланелка, Себастиан си спомни последния път, когато се бяха видели. Застанал на стартовата площадка, той наблюдаваше как хората от взвода по радиолокация товарят „Блек Хоук УН-60“ на път за самолетносача в Тихия океан. Ягуар се шумугна в хеликоптера, последван от помощник-капитан Милър, и точно тогава Себастиан изпита странно предчувствие. Когато пристигна новината, че лейтенантът е загинал при изпълнението на бойната задача, предчувствието му се стори като откровение на медиум.

Но Ягуар се оказа жив. Дори в най-смелите си мечти Себастиан не се беше надявал, че лейтенантът ще може да избяга от онова, което други описваха като самия ад. Месеци наред бе скърбил за него. По дяволите, все още скърбеше за него, само че той се беше завърнал от отвъдното — осакатен, но все пак читав.

Колкото и странно да бе, онова особено чувство, което Себастиан бе изпитал преди година, се появи отново и косъмчетата на врата му настръхнаха. Завръщането на неговия приятел беше истинско чудо, слава богу. Но то представляваше и загадка. Загадка, която повдигаше някои опасни въпроси.

Щом Ягуар беше оцелял след експлозията, тогава какво бе станало с ракетата, която не успяха да засекаат?

А имаше и други въпроси, които искаха отговори: например защо Ягуар е останал в сградата, след като останалите тюлени са я напуснали; кои бяха мистериозните стрелци, накарали тюлените да се изтеглят? Единственият, който можеше да даде сведения за това, бе самият Ягуар, чиято памет обаче бе потънала в мрак, натикана там от жестокия ужас.

Себастиан усети прилив на желание да го защити. Завъртя кранчето за горещата вода. Ако преди една година се беше вслушал в предчувствието си, може би щеше да спести на Ягуар кошмара на пленничеството. Инстинктът сега го предупреждаваше да стои нащрек. Загадъчните неясноти в този случай събуждаха у него силна тревога.

— Я да видим дали ще отгатнеш коя е нашата къща — предизвикателно каза Малъри от задната седалка на ягуара — колата, която Хелън не би трябвало да кара.

По-рано Гейб бе спрял пред нея, изпълнен с удоволствие, че я вижда отново, и ясно си беше спомнил как я бе купил преди пет години в Калифорния. Ни най-малко не се показва разстроен от това, че Хелън си я е присвоила.

Наближаваше обед. Подписването на документите за изписването му от болницата бе отнело два часа. Можеше да трае и по-дълго, ако помощник-капитан Леон не беше там да ускори работата, като уговаряше и тормозеше болничния персонал, без нито веднъж да повиши тон. Хелън винаги беше харесвала Себастиан. Уравновесеният му характер допълваше непостоянния нрав на Гейб. Двамата бяха чудесна двойка.

Ала тази сутрин Гейб изглеждаше удивително търпелив, макар че им се наложи да чакат повече от час, докато му напишат рецептите. Или беше прекалено депресиран, за да му пука, или му бяха дали

прекалено много успокоителни. Флотът го беше понижил в чин военноинвалид, което означаваше, че ще е напълно безработен, докато паметта му не се възстанови. Според командир Шейфър това щеше да отнеме известно време — може би ден, може би година. При първата им среща не му се бе искало да ѝ съобщи тази обезкуражаваща новина.

Както изглеждаше, свободният живот трябваше да почака. И сякаш не беше достатъчно, че се налагаше да остане при Хелън за бог знае колко време, но тя се бе съгласила и да го придружава по време на посещенията му при лекаря, понеже не му позволяваха да шофира.

След като бе подписала сбогуването с личния си живот, бе изчакала да му напишат рецептите и го бе натоварила на пасажерската седалка, тя усети, че благоразположението ѝ се изпарява. Чакаше ги половин час път до дома и щом Гейб бе забравил три години от живота си, тя не знаеше за какво да говори с него. Говореше главно Малъри, а Гейб гледеше навън през прозореца.

Бяха завили по „Сандфидлър Драйв“, където вълните на Атлантическия океан се плискаха в близкия бряг; вече се намираха съвсем близко до дома. Беше делничен ден, плажът гъмжеше от летовници, които бяха наели дървените замъци досами вълните, за да прекарат една седмица свободен живот.

Домът им бе разположен на сто метра от брега, там, където пътят завиваше към вътрешността и почти опираше в задния вход на военноморската база „Дам Нек“, и опасността да го отнесе някой ураган беше малка.

— Тази ли е? — попита Гейб, включвайки се в играта, предложена от Малъри.

Той посочи една постройка като от приказките, с множество кули и кулички. Малъри се засмя.

— Не, не е.

Хелън се стараеше да не го гледа. Дали той играеше тази игра с Малъри поради липсата на нещо по-добро за правене? Обикновено през цялото време бе много зает, мислите му все се рееха някъде много надалече.

— О, сетих се — обади се той и гласът му звучеше уверено. — Ей сега ще се появи. Ето, онази вляво. — Посочи една високотехнологична постройка, която спокойно можеше да е и музей на модерното изкуство.

— Нее! — извика Малъри, която много се забавляваше. Хелън мерна лицето ѝ в огледалото. Беше смятала, че дъщеря ѝ е пощастлива, когато Гейб го няма. Явно не беше така. Зелените ѝ очи сияеха, което не се бе случвало от месеци.

С натежала от мисли глава, Хелън направи завой и колата спря на алеята пред къщата, до джипа, който не бе в движение.

Къщата им представляваше скромна модерна дървена постройка, кацнала над дузина солидни сгради, струпани на куп. Беше двуетажна, на приземния етаж се намираха пералнята, банята и работилницата. Вито стълбище водеше до входната врата. Балкон обгръщаше цялата ѝ дясна страна с изглед към предния двор, а задната част гледаше към Атлантическия океан. Диви цветя разливаха пъстрите си краски върху бежово сивия пясък, също като в картина на Моне. Хелън бе положила много усилия, за да отгледа валерианата, цикорията и латинките. Чакаше реакцията на Гейб.

Той гледаше къщата така, сякаш никога по-рано не я е виждал. *Колко е странно, че не може да разпознае собствения си дом*, помисли тя.

Малъри се наведе към предната седалка и впери поглед в профила му.

— Не си я спомняш — предположи тя.

— Така е — призна Гейб. — Но ми харесва. Особено цветята.

Хелън примигна. Въобще не предполагаше, че ще каже подобно нещо, той, човекът, който никога не забавяше ход за достатъчно дълго време, че да забележи нещо от рода на някакви си цветя. Тя отвори вратата на колата и изскочи навън.

Днес носеше дънкова пола и блуза в прасковен цвят. Топъл пясък влезе в сандалите ѝ, когато отиде отзад, за да вземе нещата на Гейб от багажника.

От болницата му бяха връчили чанта, пълна с куп сувенири, включително и визитната картичка на някаква персона от разузнавателните служби на Министерството на отбраната.

Хелън затвори багажника и побърза да помогне на Гейб да се изправи, но Малъри вече подлагаше рамото си, за да се подпре на него. Тази картинка накара Хелън да спре. Никога не беше виждала Гейб да се подпира на някого, камо ли на рамото на подрастващо момиче.

Гейб чу усърден кучешки лай вътре в къщата. Това бяха приветливи звуци. И цветята се полюшваха приветливо от вятъра. Хелън забърза нагоре по стълбите пред двамата, а петите ѝ шляпаха в сандалите. Той неволно се възхити от стройните ѝ крака и се зачуди, че е женен.

— Ти ни остави едно малко кученце, преди да заминеш — обясни Малъри. — Канеше се да я дресиращ да се държи както трябва, но все не ти оставаше време, затова още си е малко дива.

Хелън откряна вратата и в отвора се появи нос. Кучето се промуши и изскочи навън. Гейб успя да установи, че е жълт лабрадор, когато то се втурна напред, дращейки с лапи по стъпалата, и се хвърли върху него.

— Охо! — извика той, като едва запази равновесие, за да не се търкулне надолу по стълбите. — Хей, здрасти!

— Долу, Прис! — скара му се Хелън.

Малъри се опита да откъсне животното от него. Гейб се засмя, докато то го ближеше с мокрия си език. През целия си живот не беше имал по-радостна среща. Много му хареса.

— Прис! — отново извика Хелън и в гласа ѝ прозвучаха загрижени нотки.

Малъри сграбчи лабрадора за нашийника и го дръпна назад.

— Извинявай — каза тя с виновен вид.

— Всичко е наред — Гейб потупа кучето, което клекна на задните си лапи и весело му се озъби. — Добро момче.

— Момиче е — каза Малъри. — Казва се Присила. Ние я наричаме Приси на галено, но на теб въобще не ти харесваше това име.

— Може да съм смятал, че ще развие комплекс — обясни Гейб.

— Да — каза Малъри и тихо се засмя.

Той погледна нагоре към входната врата на къщата, която бе само на няколко крачки. Не виждаше в нея нищо познато. Но на прага стоеше Хелън, стиснала дръжката на чантата му. Надникна в златистокафявите ѝ очи и усети как пулсът му се ускорява. Намираше я за изключително вълнуваща от горе до долу, дори начина, по който дишаше. Той можеше и да не стане отново тюлен, но съпругата му беше дяволски добър „улов“. Именно заради нея щеше да държи главата си изправена.

Тя поведе кучето навътре в къщата, а Гейб продължи да се изкачва по стъпалата. Когато прекрачи прага, трепереше от умора. Спря да си поеме дъх и нещо му се стори познато, нещо, което намали усещането за дезориентация.

Не беше обстановката, а ароматът вътре. Вдъхна дълбоко и усети мириша на дървените греди и на морска сол, както и обезпокоително познатото ухание на Хелън. Тя се въртеше из кухнята, като често му хвърляше бегли погледи, давайки му време да се ориентира в обстановката. Малъри се промуши покрай него и затвори вратата.

— Нещо познато? — попита тя, надниквайки в очите му.

Той ѝ се усмихна. Носът ѝ беше напръскан с лунички и това ѝ придаваше вид на приказна фея... или пък този ефект се дължеше на късата ѝ прическа, следваща формата на главата.

— Мирише на хубаво — отговори той, оглеждайки се наоколо.

Кучето изтича някъде навътре в къщата и се върна лаейки.

Преддверието беше облицовано с мраморни плочки. Вдясно от Гейб имаше високо растение в саксия, което поглъщаше слънчевата светлина от прозореца до вратата. Той тръгна наляво към просторната стая.

Таванът се извисяваше устремно нагоре, подпрян с дървени греди. Два лениви вентилатора бръмчаха тихо в тази всекидневна — трапезария. Мебелите бяха от бял бор с възглавнички на цветчета в синьо, жълто и розово. Огромни прозорци заемаха задната и страничните стени, предлагайки изумително красив изглед — пясъчна ивица, водорасли и индиговосиния океан, блъскащ се в брега на около сто метра разстояние.

Гледката повиши настроението му. Винаги беше смятал за свой дом сградата на отдел „Специални операции“, но този определено изглеждаше по-хубав и щеше да е истинско удоволствие да се настани в него. На това тихо място Гейб щеше да открие липсващите парчета от спомените си, точно както бе предрекъл Себастиан. Семейството му щеше да му помогне.

Погледът му бавно се насочи към кухнята и срещна погледа на Хелън, която го наблюдаваше внимателно над ръба на чашата си.

Дали щеше да му помогне?

Определено го гледаше бдително и не толкова топло, колкото би му се искало.

— Жаден ли си? — попита го и се приближи до плота, за да му налее малко лимонада.

Проявяваше безупречно гостоприемство. Беше търпелива и загрижена, но Гейб усещаше, че между тях има невидима бариера, предназначена да го държи на разстояние. Тази бариера го притесняваше. Той имаше нужда от нейната подкрепа, за да се справи.

— Да, моля — каза Гейб и тръгна към нея.

Хелън беше поставила чантата от болницата върху плота за закуска. Той бързо се намести на едно от високите столчета, започна да рови в чантата и извади малко кактусче, засадено в пластмасова чашка — подарък от болничния персонал.

Малъри хвърли играчка на кучето, което в пристъп на буйна радост затича напред-назад.

Гейб остави кактусчето и огледа кухнята. Шкафчетата бяха от светъл чам. Прозорецът над мивката гледаше към дивите цветя в предния двор. До хладилника имаше врата, през която се излизаше на балкона.

— Това място наистина е много хубаво — каза той, удивен, че е могъл да го забрави.

Като се знае колко предан бе на своя взвод, сигурно не беше вдигал глава от работа. Малъри вече бе споменала, че кучето е прекалено буйно по негова вина — защото не е намерил време да го обучава.

Хелън постави чашата с лимонада на плота пред него. Гейб отбеляза, че не му я подаде. Не искаше да го докосне. Той скришом въздъхна. Значи така стояха нещата, а? Знаеше си, че не е възможно животът му да се окаже толкова хубав, колкото изглеждаше.

— Не ме искаш тук, нали? — с предизвикателен тон попита Гейб.

В очите ѝ блесна удивление и тя бързо отстъпи назад.

Той я погледна внимателно, опитвайки се да отгатне какво мисли, но мълчанието ѝ беше достатъчно потвърждение. Изведнъж Гейб се почувства крайно уморен и разстроен. Пък и нямаше достатъчно търпение, за да играе игрички.

— Виж какво — каза той, като подпря лакът на плота и потърка челото си, — защо не ми кажеш нещичко за нашето положение? Виждаш ми се някак... резервирана.

Кехлибаренокафявите очи на Хелън мигом се насочиха към Малъри, която се бе разположила на кушетката и ги наблюдаваше.

— Мал, ще изведеш ли Присила на разходка? — предложи тя.

Лабрадорът все още тичаше лудешки наоколо и непрестанно лаеше.

Малъри завъртя очи нагоре.

— Хубаво — промърмори тя и се изправи. — Хайде, Приси. Отиваме на разходка.

Кучето се втурна след нея. След миг вратата глухо се затвори и двамата останаха насаме.

Сърцето на Хелън биеше учестено. Ето, това беше моментът. Сега щеше да каже на Гейб какво е решила. Той явно усещаше нещо да витае във въздуха; винаги е бил ужасно проникателен. Гледаше плотът за закуска да е между тях, не смееше да се довери на чувствата си. Той я привличаше неудържимо и може би това се дължеше на вида му на ранен герой. Не знаеше кога точно, но той май се беше досетил, че става нещо — навярно когато му съобщи, че ще спи в кабинета.

— Добре — каза Хелън с въздишка. — Дълго време те нямаше. Цяла година. Накараха ни да повярваме, че си мъртъв.

Очакваше да види как ще реагира. Нищо. Той стоеше неподвижно, сякаш се е сраснал със стола, а жълто-зелените му очи я гледаха проникателно.

Тя сплете пръсти.

— Не че бяхме щастливи заедно, преди да заминеш, Гейб. Никога нищо не правехме заедно. За теб работата ти беше най-важна. Ние двете с Мал просто пристъпвахме на пръсти около тебе и се стараехме да не ти пречим — млъкна, очаквайки някаква реакция. Отново нищо. Тя продължи: — Нещата се промениха, докато те нямаше. Намерих си нова работа, харесвам онова, което правя. Порано дори не предполагам, че мога да се справям и сама. Но сега го знам и... и смятам, че нашият брак се оказа грешка.

Той примигна при думата „грешка“ и Хелън се зачуди дали това е някаква реакция, защото изражението му не издаваше нищо.

— Намерила си си друг? — тихо попита той.

Разочарование или ревност прозвуча в гласа му?

— Не — твърдо каза тя. Сякаш друг мъж можеше да го замести.
— Господи, не.

Още дълго време нямаше да си има работа с никакви мъже.

Между тях легна плътна тишина. Хелън с мъка преглътна. Гейб я гледаше втренчено точно по същия начин, от който по-рано коленете ѝ омекваха и лицето ѝ пламваше. И сега се получи подобен ефект. Искаше ѝ се да каже нещо, за да облекчи напрежението.

— И какво, искаш веднага да си отида ли? — попита той. Този път в гласа му се долавяха издайнически нотки на раздражение.

— Разбира се, че не — увери го тя, като скришом избърса потните си длани. — Ти си добре дошъл тук и можеш да останеш, докато паметта ти се възвърне. Аз просто... нали разбираш... си помислих, че трябва да ти обясня защо ще спиш в кабинета, а не... *в леглото ми*. — С усилие изстреля последните думи.

Погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ. Хелън изпита усещането, че я боцкат иглички от главата до петите. Беше явно, че той си я представя гола. Когато вдигна очи, в тях несъмнено се четеше съжаление.

— Разбирам. Значи ми казваш, че искаш да се разделим веднага щом се почувствам достатъчно добре да се грижа сам за себе си — каза Гейб със самоирония.

Хелън облиза пресъхналите си устни. Поставяйки по този начин въпроса, той я правеше да изглежда безсърдечна.

— Няма защо да бързаме — наблегна на думите си тя. — За мен е важно да се възстановиш напълно. Искам да кажа, че да си тюлен е твоят живот, а моето желание е да си го върнеш обратно.

Гняв проблесна в жълто-зелените му очи. Тя познаваше проявите на неуравновесения му нрав и едва се сдържа да не се втурне да гаси пламъците. Нравът му си беше негов проблем. Не бе необходимо вече да се бори с него.

— Съжалявам — каза Хелън и с усилие вирна брадичка. — Не съм искала нещата да свършат по този начин.

И преди куражът да я напусне напълно, тя се оттегли с достойнство в спалнята си, където се облегна на вратата и остана там разтреперана. Очакваше да изпита прилив на облекчение. Беше го направила; бе му дала ултиматум. Лийла, най-добрата ѝ приятелка, щеше да се гордее с нея.

„И защo тогава не се радвам, че приключихме с тази част?“ — питаше се Хелън.

С чувството, че са забили куршум в корема му, Гейб седеше слисан на високия стол пред плота. Малко по малко, удивлението му се стопи, под кожата му пролазиха болезнените тръпки на обидата и се забиха право в сърцето му. Ето това беше причината да не се сближава с никого. Хелън имаше ужасяваща власт над него. Почти не можеше да диша, така го заболяха гърдите.

Опита се да се дистанцира от това чувство. Защо трябваше да му пука какво си мисли тя? Току-що беше срещнал тази жена, доколкото си спомняше. Не знаеше нищичко за нея — какво обича да яде най-много, каква музика слуша, какви хобита има — нищичко. Така че какво значение имаше, че тя смята връзката им за приключена?

В същото време той знаеше отговора: без нея беше дори още по-малко от бивш тюлен. Беше просто един разгромен воин, прекалено съкрушен, за да се съвземе и възстанови.

Гейб впери поглед в чашата с лимонада, изпитвайки усещането, че се дави. После го завладя гняв и той яростно вдигна очи нагоре. Проклетие, знаеше си, че не е чак такъв късметлия, та една жена като нея да го чака да се завърне у дома.

Не можеше да я обвинява, че не го иска. Беше се видял в огледалото; знаеше как изглежда сега. Само че не това бе причината тя да сложи край. Тя го беше обвинила, че е посветил живота си на своя взвод, че не е имал време за семейството си. Предполагаше се, че това няма нищо общо с неговото душевно състояние в момента, нито с осакатеното му тяло. Да, точно така.

Първо, той не е трябвало изобщо да се жени. Знаеше се какъв е; познаваше безскрупулния си стремеж да превъзхожда другите. Дори знаеше защо е работил така усилено — за да компенсира всички онези години, през които е представлявал голям разход за кесията на данъкоплатците. Като се имаше предвид историята на семейството му, със сигурност щеше да е калпав съпруг и дори още по-калпав баща.

Но после бе срещнал Хелън, а тя явно беше олицетворение на самата женственост, и не можеше да я изпусне. Ето защо бе нарушил

дадената пред себе си клетва и се беше оженил за нея. Би могъл сам да напише края на тази история.

И сега кой от двамата съжеляваше повече заради немарливото му отношение към семейството? Той. Тя беше открила, че животът ѝ е похубав без него. А Гейб се нуждаеше от нея, както кораб се нуждае от котва.

В него се надигна гняв — приятно чувство в сравнение с болката му преди това. Гейб се изправи на треперещите си крака и взе да кръстосва напред-назад из кухнята. Чувството, че се задушавя, го накара да тръгне към вратата. Имаше нужда от свеж въздух, за да се избистри главата му, за да измисли някаква стратегия.

Излезе навън и примигна срещу танцуващите слънчеви лъчи. Уханен бриз поразроши дългата му коса, докато слизаше по стъпалата. В същото време с изненада установи, че се чувства уязвим, и това го накара да огледа внимателно тихата улица за скрити опасности. Но много скоро самото ходене отклони вниманието му от тревогите. Просто не беше свикнал със свободата — това бе всичко.

Зърна Малъри и кучето по-надолу на плажа и с усилие закричи към тях. Когато спортните му обувки се напълниха с пясък, той ги изрита от краката си и тежко продължи напред бос.

Вървейки покрай оградата, забеляза надписите, поставени на определени разстояния:

„ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ:
СОБСТВЕНОСТ НА АМЕРИКАНСКИЯ ФЛОТ.
ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА.“

Усети същото чувство за непълноценност, както в детските си години. След като го бяха признали за инвалид, все още можеше да отиде в базата, но вече нямаше право да припари до отдел „Специални операции“, не и без покана. Той беше външно лице, човек, обременен от ужасното подозрение, че е предал родината си. Както бе намекнал онзи ден агентът от разузнавателното управление на Министерството на отбраната, защо иначе един тюлен ще изгуби паметта си, освен, за да забрави срамния момент, когато се е опозорил.

Не, мамка му! Той яростно разтърси глава. Каквото и да се беше случило, не би издал държавни тайни. Бяха го обучили да издържа на мъчения и да държи устата си затворена.

Погледна двата си пръста с враснали нокти. Значи бяха забивали игли под ноктите му или бяха смазали пръстите му с чук. Голяма работа. Не би издрънкарал някоя тайна заради това.

Ами ако му бяха изтръгнали зъб? Пъхна език в отвора на липсващия горен кучешки зъб. Като дете бе имал неприятно преживяване, защото новокаинът не бе подействал. Не обичаше да бърникат из устата му.

Когато стигна до водата, се тресеше от умора. Малъри и кучето бяха поели надолу по брега вдясно и се бяха отдалечили прекалено много, за да успее да ги настигне. Дори не го бяха забелязали.

Военноморската база „Дам Нек“ оставаше вляво. Гейб внимателно огледа стръмно спускащата се брегова линия и с облекчение забеляза безпилотни самолети за прихващане на ракети, които се извисяваха над дюните наблизко. По-надолу се намираше заведението „Подвижни дюни“ — клуб и ресторант едновременно. А отвъд него — град Вирджиния Бийч.

Алилуя! Познаваше мястото. Нямахше никакво съмнение, че е от тук. Това беше неговият живот. Възнамеряваше да се установи тук и да открие себе си. А после жена му вече можеше да го изрита.

Краката му се подгънаха и той изведнъж седна на пясъка, завладян от мрачно настроение.

Не само кариерата му беше застрашена, но и бракът му се разпадаше.

При положение че не успееше да го оправи. Тя все още не го беше изритала.

Какъвто беше упорит, съвсем не възнамеряваше да се предаде без борба. Зарови крак в пясъка и получи неприятно ощипване по малкия пръст.

Един рак офейка обратно в пясъчната си дупка. Гейб огледа мястото, където кротуваше скрит, нещо подобно на неговите спомени.

Обзе го първерзното желание да извади рака навън, грабна изхвърлена от вълните на брега тръстика, пъхна я в дупката и взе да дразни животното, за да го накара да се вкопчи в нея. Опита се да го

изтегли, но нещастникът имаше солидно преимущество. Задърпа по-силно и ракът пусна тръстиката.

Е, получи си го. Гейб с отвращение захвърли пръчката. Себастиан беше прав. Спомените трябваше да се върнат от само себе си.

Но дали беше готов за тях? При мисълта, че може да си спомни всичко, изпита внезапен страх. Дали причината се криеше в това, че не иска отново да преживее изтърпените мъчения? Или пък беше извършил нещо ужасно и не желаше да се изправи лице в лице с него?

Усещайки, че джинсите му се мокрят, Гейб обърна глава към дома си, към уютната си малка къща на морския бряг. Помисли си за жената вътре — великолепа, силна по свой начин, който едновременно му харесваше и го изпълваше с тревога.

Обзет от решителност, изправи гръб. Не искаше да напусне тази къща дори и след като паметта му се възвърнеше. Харесваше му онова, което бе направил с живота си, не разбираше защо го е приемал за даденост. Харесваше своята къща, своето куче, своята доведена дъщеря. Жена му беше невероятна, отделяше време да се погрижи за него дори когато бе явно, че има нещо по-добро за правене. И не само това — тя миришеше хубаво.

Гейб искаше да я задържи. Каквото и да му струваше, дори да се наложеше да изневери на дълга си към тюлените, той бе решен да я накара да промени мнението си. Изправи се и изтупа пясъка от джинсите си.

Малъри го беше забелязала и тичаше към него заедно с кучето, което дърпаше напред каишката.

— Какво ти каза мама? — попита тя задъхано, щом се изравни с него.

Гейб се стъписа, виждайки уязвимостта в очите ѝ.

— Нищо — отвърна той и пресилено се усмихна. Усещаше, че трябва да е много внимателен с Малъри.

— Позволи ти да останеш, нали? — попита тя и се наведе да погали кучето.

— Да, разбира се.

— Хайде тогава — тя махна с ръка към къщата. — Да вървим да обядваме.

Благодарен, че поне детето го иска, Гейб тръгна редом с нея, а Присила я дърпаше напред, сякаш тегли шейна.

— Искаш ли съвет? — попита Малъри, докато вървяха покрай оградата.

Той заинтригувано я погледна.

— Става.

— Ако бях на твое място, щях да я карам по-бавно. Мама все още има чувства към теб, да знаеш. Те просто трябва отново да се разпалят — тя му хвърли кос поглед, изпълнен с тийнейджърска мъдрост.

Сърцето на Гейб заби по-бързо. Права ли беше? Дали наистина Хелън все още имаше чувства към него? Господи, надяваше се да е така. Ако беше истина, той щеше да подхранва тези чувства, както Хелън подхранва своите диви цветя. Но дали той въобще знаеше как да го прави? Беше се оженил за нея, смятайки, че ще я направи щастлива, а ето какво се бе получило. Тя бе разбрала, че не неговото постоянно отсъствие от къщи е станало причина да угасне любовта ѝ. Всичко се дължеше на скръбния факт, че бе пренебрегвал семейството си, че не знае как да обича.

Дали сега бе по-различен от преди? Да... може би. Пленничеството, макар че не можеше да си го спомни, бе променило нещо вътре в него, нещо, което не можеше да назове. Това всъщност бе едно чувство, просто едно тихо и търпеливо *нещо* в душата му.

Гейб искаше отново да стане тюлен, най-доброто, което можеше да бъде. Но повече от това желаше да е съпруг на Хелън и баща на Малъри. Ето това щеше да е неговата стратегия — да се грижи за двете и да докаже, че е някой, когото си струва да задържат в живота си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гейб спа до късно следобед. Златисти снопчета слънчеви лъчи проникваха през задните прозорци на къщата, когато се осмели да излезе от кабинета, търкайки сънено очи.

— Ало? — повика той семейството си и гласът му отекна под високия таван.

Нямаше никого у дома. Дори кучето не се втурна към него.

Гейб потрепери, смразен от неочакваната си самота. Отиде в кухнята, за да си налее нещо за пиене. Тишината го обгърна, внушавайки му мистериозното усещане, че изживява същата ситуация за втори път. Погледна навън към океана, търсейки утеха, но дори тъмните сапфирени вълни изглеждаха твърде далече.

И въпреки всичко се чувстваше част от това място. Ако не смяташе ултиматума на Хелън, който все още кънтеше в ушите му, нямаше друга причина да се чувства толкова изоставен на произвола на съдбата, толкова изолиран. *Така уязвим.*

Погледът му свободно се рееше, преминавайки набързо по вградените полици с книги и мебелите. Търсеше загатване за собственото си присъствие на това място. Имаше много книги и снимки на Малъри в училище, но негови нямаше.

Пресуши чашата си и избърса устни с опакото на ръката си. Искаше да открие някакво доказателство, че това е неговият дом, някакво свидетелство, че Хелън някога го е обичала, че тяхното бъдеще заедно не е невъзможно.

Не бе открил нищо в кабинета, където спа, освен дипломата си от колежа, която висеше на стената до дипломата на Хелън. Реши, че мястото, където трябва да търси, е спалнята на господарката.

Решително подмина кабинета и стаята на Малъри. Вратата на спалнята на Хелън стоеше леко отворена. Отвори я по-широко, чудейки се дали ще разпознае помещението. Посрещна го нейното ухание на цветя — единственото познато нещо тук.

Стаята бе подредена практично, което му хареса. Голямо легло заемаше дясната стена. Завивката на леглото и пердетата представляваха съчетание от землисти тонове и тъмновиолетово, а четирите стени бяха боядисани в пастелен прасковен цвят. Тук имаше още книги — любовни романи — натъпкани в дъбови шкафови и струпани върху масичката до леглото. Но повечето книги бяха стари и изтъркани, покрити с лек слой прах. Тя не беше чела нищо напоследък.

Огледа леглото и усети стягане в гърдите, когато си я представи излегната върху него. Дъбовата горна табла с декорация от сплетени възета подходеше на бюрото и огледалото. Той осъзна, че скринът, който сега се намираще в кабинета, е бил част от комплекта. Стоял е на празното място до стената ей там.

Със сигурност в тази стая трябваше да има следи от неговото присъствие. Но като огледа полиците и масичките, осъзна, че освен колекцията от книги на Том Кланси, нямаше никакви други свидетелства, че някога тук въобще е живял мъж. Нямаше нищо, което да нарече свое.

Потърси по-навътре, вече изпълнен с отчаяние. Хелън сигурно не беше заличила всички негови следи — защото, ако го беше направила, значи вече го бе зачеркнала от живота си и нямаше никакъв начин да я спечели отново, независимо какво му бе казала Малъри.

Отиде бавно до шкафа килер и откри някои дрехи — два официални костюма с ризи, грижливо увити в найлонови торби, както и подходящи обувки, подредени под тях.

Това ли беше той? Дрехите му се сториха смътно познати. Да, сега си спомни. Снабдяваше се с дрехи от най-скъпия магазин в Коронадо. Обичаше да се издокарва в свободното си време. Така се чувстваше важен.

Пъхна ръка в найлоновата торба и опипа ръкава на единия костюм. Качеството на плата не означаваше нищо за него. Съмняваше се, че някога отново ще го облече, освен за някоя сватба или погребение.

После се обърна, разтревожен, че е открил толкова малко следи от себе си. Сигурно беше прекарвал много време навън, както бяха намекнали Хелън и Малъри. И докато разбираше стремежа си към съвършена елегантност, не можеше да разбере защо е предпочитал работата си пред компанията на Хелън.

Освен ако не се е страхувал от нея и от властта, която има над него.

Прониза го познато чувство, сякаш в близкото минало отново и отново е стигал до същото заключение.

През отворената врата в другия край на стаята зърна вана — хубава, достатъчно голяма за двама души и с приспособления за воден масаж. Но вниманието му привлече снимката в рамка, заобиколена от почти изгорели свещи.

Беше неговата снимка. Той се приближи и се огледа. Съмняваше се, че Хелън се моли за него, не и когато на първо място в дневния й ред стои приключването на връзката им. Тъй че за какво беше всичко това?

Взе снимката и я разгледа. Имаше чувството, че вижда непознат човек.

Воинът на снимката приличаше на личност, с която другите трябва да се съобразяват. Носеше камуфлажна пустинна униформа, беше спретнато подстриган и на изключително красивото му лице имаше самоуверена усмивка. Изглеждаше като човек, който е прекалено целеустремен, за да забави ход, а в очите му светеше голяма амбиция.

Погледът на Гейб се плъзна към собственото му отражение в огледалото. Нямахше почти нищо общо с този от снимката. Наклони се към огледалото и направи подробно сравнение.

По лицето му имаше нови следи — няколко по-светли гънки около устата, белег точно под лявата вежда. Сега се забелязваха и тъмни кръгове под очите. Бузите му бяха хлътнали. Разтегна устни в гримаса. Липсващият кучешки зъб му придаваше пиратски вид.

Но очите оставаха непроменени.

Гейб се вторачи в отражението си и златистозелените очи отсреща му отвърнаха със същото. Ягуар. Кодовото име ясно отекна в съзнанието му, сякаш някой го каза в ухото му. Беше го получил, преди да му изневери паметта, преди пет години, когато го зачислиха в 12-и взвод на тюлените.

Уж си човек с толкова добро зрение, а не можеш да видиш онова, което е пред очите ти.

Този път безпогрешно разпозна гласа на Хелън, идващ от миналото. Дръпна се назад, стреснат от яснотата на спомена, от мъката

и обвинението в гласа ѝ. Дватама се бяха карали заради Малъри, която бе направила нещо лошо, нещо, на което трябваше да обърнат внимание.

— Гейб?

Гласът на Хелън го накара да се обърне сконфузено. Наистина ли го викаше, или и това бе част от спомена?

Звукът от бързо топуркащи лапи беше единственото друго предупреждение. Присила с лай откри местонахождението му и препречи пътя на бързото му изтегляне от банята. Гейб се изруга за забавените си реакции. Първо го хвана кучето, което го притисна до стената, а после го хвана Хелън, която се закова на вратата на стаята си, удивена, че го открива в своята баня, стиснал в ръка собствената си снимка.

Щом я видя, той изгуби и ума, и дума. Кожата ѝ беше порозовяла, защото бе тичала допреди малко. Дългата ѝ коса бе вързана на конска опашка. Блузката от ликра оставяше корема ѝ гол, а зърната на гърдите ѝ ясно се открояваха.

— Търсеше ли нещо? — попита го тя, все още задъхана. Леденият ѝ тон го обвиняваше, че е нахлул на нейна територия. Той усети, че е важно да обясни действията си, но вниманието му до голяма степен се съсредоточи върху зърната на гърдите ѝ и му беше трудно да мисли.

— Аз, тъ, търсех моя снимка — вдигна пред очите ѝ снимката в рамка, за да ѝ покаже, че я е намерил.

Хелън вдигна поглед към него и куп емоции блеснаха в очите ѝ.

Гейб погледна към свещите в банята, после обратно към нея, осмелявайки се да прави предположения, но не желаейки да я притиска.

— Аз, ммм... — тя облиза капчица пот от горната си устна и цялата пламна.

— Не е необходимо да ми обясняваш — побърза да каже той. Не искаше да чуе какъв ритуал е измислила, за да го забрави.

— Имаш ли нужда от нещо друго? — попита тя с видимо облекчение.

Погледът му се плъзна демонстративно по оскъдното ѝ облекло.

— Не е нещо, което би искала да ми дадеш — каза Гейб, неспособен да прикрие усмивката на самосъжаление.

В очите ѝ проблесна страх.

— Предполагам, че искаш да вземеш душ — каза ѝ, проявявайки милосърдие.

Той се отправи към вратата и почти докосна Хелън, когато предпазливо се промъкна покрай нея.

В същия миг кучето се втурна, блъсна го в Хелън, която се удари във вратата. Тя рязко си пое дъх, щом телата им се докоснаха, и се опита да се слее с дървената врата. Само зърната на гърдите ѝ докоснаха неговите гърди.

— Съжалявам — промърмори той, наелектризиран от докосването на твърдите като речни камъчета зърна на гърдите ѝ. Както беше разгорещена и потна, тя миришеше великолепно.

Гейб всъщност повече съжаляваше, че трябва да се отдалечи от нея.

— Ще бъда във всекидневната — добави той, надявайки се въпреки всичко, че тя ще го повика обратно и ще осъществи фантазията му да я гледа как съблича тази блузка. Но докато вървеше бавно по коридора, единственият шум, който чу зад гърба си, беше рязкото затваряне на вратата, последвано от щракването на ключа в ключалката.

След този сблъсък се почувства уморен. Спря в кабинета, за да пъхне снимката в скрина, да зарови лика на красивия непознат в купчина къси чорапи. Вече не беше самоувереният воин, който приема за даденост щастливата си съдба. Носеше белези от рани и се чувстваше изплашен. Дори беше много вероятно да е предал родината си — да се окаже най-големият предател.

Хелън с усилие се стараше да се съсредоточи върху готвенето. И без това никога не се беше чувствала спокойна в кухнята, но присъствието на Гейб във всекидневната я караше да се чувства още повече не на място. Все още не бе свикнала с присъствието му. Пускайки свинските пържоли в нагорещения тиган, тя неволно следеше Гейб с ъгълчето на окото си.

Винаги бе проявявала слабост към него. Широките му рамене неизменно я караха да забелязва присъствието му. Неговата мъжественост зареждаше стаята с някакво подмолно сексуално

напрежение, нещо, което бе липсвало в живота ѝ в продължение на повече от година. Присъствието му внезапно събуди сексуалните ѝ желания, поради което ѝ беше трудно да подреди мислите си и се чувстваше тровава и разсеяна.

Направо ненавиждаше въздействието му. Напълно я удовлетворяваше да си живее като монахиня. Завръщането му в живота ѝ наруши кроткото ѝ самовглъбение.

Ако Малъри не седеше до Гейб с щастливо изражение на лицето, гледайки детско телевизионно шоу, Хелън щеше да се изкуши да изхвърли Гейб от къщата още в същия момент, та поне да може спокойно да си поеме дъх.

— Как се казва митичната птица, която възкръсва от пепелта за нов живот? — попита водещият на шоуто.

— Феникс — извикаха Малъри и Гейб едновременно. След това си размениха усмивки.

— Болест, която на латински означава „възпаление на белите дробове“.

— Пневмония — обади се Малъри, но момчето от червения отбор отговори погрешно. — О, божичко! Толкова ли е тъп?

Хелън не можеше повече да понася тази гледка — как Малъри и Гейб са се настанили уютно пред телевизора. *Тази работа няма да продължава така*, искаше ѝ се да каже на дъщеря си. *Не се надявай прекалено много, че той ще ти бъде баща.*

— Малъри, ще сложиш ли масата вместо мен? — попита тя, усещайки колко е напрегнат собственият ѝ глас.

За нейна изненада и Малъри, и Гейб скочиха от местата си.

— Аз спечелих — каза му тя.

Гейб влезе бавно в кухнята и кръвното налягане на Хелън рязко скочи нагоре. Тя вече се чувстваше като развалина под напора на хормоните. Последното нещо, от което имаше нужда, беше той да се върти наоколо.

— Аз мога ли да помогна с нещо? — попита Гейб, поглеждайки загрижено към цвърчащите пържоли.

Хелън усети, че изгарят.

— Не, благодаря — отвърна тя и забърза към печката, за да ги обърне от другата страна.

Пръски мазнина опариха вътрешната страна на ръката ѝ над лакътя, щом вдигна стъкления капак на тигана, и Хелън едва не го изпусна. Той изтрака на мястото си, а тя бързо отиде до мивката, за да подложи ръката си под студената струя.

Гейб се озова непосредствено до нея.

— Добре ли си? — попита той с явно загрижен вид.

Винаги ли е бил толкова висок, толкова внимателен? Хелън бързо отскочи настрана, грабвайки хартиена кърпичка.

— Добре съм — отвърна тя и притисна хладната кърпичка към изгореното място.

Той я последва по петите до печката.

— Може би искаш да намалиш печката — подсказа ѝ Гейб и сам свърши тази работа.

Тя рязко се завъртя към него.

— Не ме учи как да готвя — предупреди го Хелън и смачка на топка кърпичката.

Той стоеше там, явно слиян от нейната бурна реакция.

— Не те учи как да готвиш — рече Гейб. — Просто не искам пак да се изгориш.

— Знам какво правя — натъртено отговори тя. — Нямам нужда да ме направляваш.

Гейб объркано погледна Малъри, която бе застинала до бюфета с много огорчен вид.

— Мислех, че съм те пренебрегвал — тихо каза той.

Така беше. Беше прекарвал часове, седмици и месеци наред далече от нея, отдавайки всичко на своя взвод. Самосъжалението внезапно стисна Хелън за гърлото. Тя се обърна, за да не види той колко е наранена, и без нужда разбърка ориза.

В кухнята изведнъж легна бездънна тишина, бездънна като отчаянието в сърцето на Хелън. „Защо трябваше да преживеем всичко това?“ — питаше се тя. Присъствието на Гейб само объркваше възприятията ѝ и караше дъщеря ѝ да иска неща, които никога нямаше да се случат. Беше безсмислено да държи Гейб у дома. Той вече бе доказал в миналото, че не става нито за съпруг, нито за баща. Беше само въпрос на време отново да го докаже. Не бе честно двете отново да преживеят онова мъчително разочарование.

Усещайки, че Хелън е разтревожена и че самият той е причината за това, Гейб се запъти към всекидневната и се тръшна на едно кресло. За нея щеше да е по-леко, ако стоеше настрани. Несъмнено неговото присъствие я разстройваше така, както загубата на паметта разстройваше него.

Телевизионното шоу бе свършило и даваха реклами. Гейб взе дистанционното и лениво започна да сменя каналите, спирайки най-накрая на Си Ен Ен. Разстройваше се, като си помислеше колко много е пропуснал през последната година... Боже, през последните три години!

— Отношенията със Северна Корея все повече се влошават — съобщаваше говорителят. — Президентът на Южна Корея продължава опитите си да запази мира между двете държави, но на лидера на Северна Корея Ким Чен Ил все още му предстои да съкрати ядрената програма. Президентът Тауърс заяви, че Северна Корея трябва да удовлетвори исканията на ООН, ако желае да получи финансова помощ от Съединените щати. Понастоящем е изчислено, че един от всеки трима корейци ще гладува през тази година, ако не бъдат възстановени доставките на хуманитарна помощ.

Гейб осъзна, че говорителят е преминал към новините от други горещи точки, но продължаваше да седи неподвижно в креслото, а видението на лидера на Северна Корея Ким Чен Ил изгаряше очите му. Толкова често се беше взирал в портрета на това лице, че познаваше всяка черта и бръчица по него. Кожата на ръцете му над лактите настръхна и тръпки обхванаха цялото му тяло. Един от всеки трима корейци ще гладува през тази година. Думите на телевизионния говорител отново отекнаха в главата му. Ледени тръпки плъзнаха по гърба на Гейб и сграбчиха скалпа му.

Имаше нещо важно, свързано с глада в Северна Корея. Нещо, което той знаеше. Нещо, което трябваше да си спомни.

Усещаше как напрежението се трупа в мускулите му и те се вдървяват. Чу собственото си тежко дишане, забеляза как ръцете му се свиват в юмруци. Прерови пустата си памет и не откри там нищо друго, освен смътни фигури, забулени в сиво; илюзорни образи, които се мярваха за миг и той не можеше да си спомни какво представляват. А беше важно. Господи, трябваше да си спомни!

— Татко! — гласът на Малъри проникна през мъглата, в която бе потънал. — Добре ли си?

Той усети ръката ѝ върху рамото си и дойде на себе си. Хелън притича и застана зад дъщеря си.

Гейб си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Кожата му лепнеше от пот.

— Да, добре съм.

Изправи се на треперещите си крака. За миг едва не повърна. Остана съвършено неподвижен. В ноздрите му нахлу миризма на изгорели свински пържоли.

Лицето на Хелън плуваше пред очите му.

— Ще се обадя на доктора — осведоми го тя и тръгна към телефона.

— Не — каза той и ѝ махна с ръка да се върне. — Това беше ретроспекция. Казаха ми, че ще се случва. Добре съм.

Тя го погледна изпитателно.

— Спомни ли си нещо?

Гейб намери, че в нейната загриженост има нещо обнадеждаващо. Или тя просто искаше този краткотраен етап да приключи, за да може самостоятелно да продължи живота си?

— Всъщност не — мислите му се върнаха към онова, което беше чул по новините, и той раздражено потърка челото си. — Но има нещо, което трябва да си спомня.

— Ще си го спомниш — увери го тя и леко го докосна. — Не се напрягай толкова много. Ще стане, когато му дойде времето.

Той се сети за рака, който се беше опитал да измъкне от дупката. Не беше сигурен, че има време да примамва спомените да изплуват на повърхността.

Но усети топлата и мека длан върху рамото си.

— Вечерята мирише много хубаво — излъга Гейб. — Хайде да хапнем.

През цялата нощ си припомняше погледа ѝ, изпълнен със стресното очакване.

— Мисис Рено, ще се присъедините ли към нас?

Хелън се намръщи, навела глава над статията, която четеше, посветена на това как да си направим алпинеум. Доктор Ноъл Териен стоеше на вратата на кабинета си, която допреди малко беше затворена. Хелън се бе приготвила да чака цял час. Беше напълно неподготвена за поканата да участва в терапията на Гейб.

— За съпруга ви ще е полезно от време на време да поседите с нас — добави окуражително лекарят.

Ама че досада. Все още се чувстваше притеснена от факта, че се наложи да напусне работа по-рано.

Документацията се беше натрупала през свободния ден, който си бе взела, а тя дори не беше успяла да я намали наполовина. Рутината на ежедневието, на която се бе наслаждавала по време на отсъствието на Гейб, бе разбита на пух и прах. И ето че отново светът се въртеше около него.

Моментално се укори, че е толкова безчувствена. Гейб се занимаваше с много по-сериозни проблеми, отколкото някакво дребно неудобство. Трябваше да го подкрепя повече. Колкото по-скоро той се възстановеше, толкова по-скоро тя щеше да продължи собствения си живот самостоятелно.

От друга страна, нямаше особено голямо желание да върне предишния Гейб. Мъжът, когото бе довела у дома от болницата, можеше и да изглежда като него, но съвсем не се държеше като него. Беше търпелив, деликатен и внимателен — качества, които той не бе показвал в продължение на години.

Освен това предишният Гейб бе отказал да вземе участие в психологическите и професионалните консултации на Малъри. Тя не искаше да бъде обвинена в същото, затова остави списанието върху стола и грабна чантичката си.

Гейб чакаше в лекарския кабинет. Беше избрал най-неудобния стол и седеше на него изправен като свещ и със скръстени ръце.

Никак не бе чудно, че доктор Териен я бе помолил за помощ.

При влизането ѝ Гейб я погледна умолително. Изглеждаше така безкрайно окаян, че сърцето ѝ се изпълни със съчувствие. За своя собствена изненада, тя седна на най-близкия стол до него и му се усмихна окуражително.

Доктор Териен седна на кресло със странични облегалки за главата точно срещу тях, наведе се напред и подпря лакти на коленете

си. Беше едър мъж с прошарени къдрици, гъсти вежди и очи с цвета на океана в облачен ден.

— Мисис Рено — каза лекарят, — вашият съпруг току-що ми разказа какво може да си спомни и спомените му явно прекъсват по времето, когато се е запознал с вас. Надявам се, че ще можете да попълните празнотите. Дали си спомня или не — това не е толкова важно точно в момента, по-важно е да има усещане за приемственост. Той тъкмо ми разказваше за живота си в Анаполис.

Хелън си пое дълбоко дъх, за да се съсредоточи. „Добре, помисли си тя, работата е съвсем проста“. Можеше да нарисува миналото на Гейб, без да разкрива собствената си наивна вяра, че той ще бъде нейният принц и ще превърне живота ѝ във вълшебна приказка.

— Анаполис — повтори Хелън, следвайки подсказаното ѝ от лекаря. — Спомняш ли си обучението си? — попита тя Гейб, а той кимна мрачно. — Един от твоите преподаватели се казваше капитан Трой. Помниш ли го?

Гейб отново кимна и лицето му се разведри.

— Разбира се — отвърна той. — История на военноморския флот. Това беше човекът, който ме насърчи да стана тюлен.

— Ти беше любимият му студент — обясни Хелън, стараяйки се да потисне насмешливите нотки в гласа си. — По-възрастен и по-опитен от останалите. Явно успя да те убеди и ти замина за Коронадо на основно обучение по подводно взривяване, специална група 223, и беше един от шестнайсетимата, които се дипломираха. Спомняш ли си всичко това?

— Да — кратко отвърна той.

— Тогава сигурно помниш, че те върнаха обратно на Източното крайбрежие — добави тя.

— Спомням си — каза той навъсено. — Живеех в ергенското общежитие.

— Да, тогава — съгласи се тя. — Но през следващото лято се върна в Анаполис, за да се видиш с капитан Трой.

Погледът на Гейб обхождаше лицето ѝ като прожектор. Беше ясно, че е забравил тази част.

Хелън смело продължи напред, стараяйки се колкото е възможно по-плътено да се придържа към фактите.

— И тогава той те представи на по-малката си дъщеря — така ние двамата с теб се запознахме.

Тя си спомняше момента, в който Гейб свърза собственото с фамилното ѝ име, защото ъгълчетата на очите му се сбърчиха от прозрението. *Хелън Трой*^[1]. Да, баща ѝ обичаше класиците — макар че тя едва ли живееше съобразно името си, ако не се смята броят на корабите, *отплавали пред очите ѝ*.

— Е — упорито продължи тя, решена да остави зад гърба си тази трудна задача, — след два месеца ние се оженихме. Купихме къщата в Сандбридж. През първите две години ти прекара у дома всичко на всичко може би... шест или осем месеца. А през последната година... — тя сви рамене, надявайки се да създаде впечатлението, че техният брак е бил толкова кратък и еднообразен, та никак не е чудно, че е забравил за него.

Но втрещеният поглед на доктор Териен я убеди, че той следи всяка дума.

— Госпожо Рено — каза ѝ, — какво впечатление ви направи Гейбриъл при първата ви среща?

Върви по дяволите! Тя с усилие отпусна стиснатите си в юмрук пръсти и нехайно ги положи в скута си. За миг, като на моментна снимка, пред очите ѝ се мярна предишният Гейб.

— Той беше... божествен — призна Хелън, смекчавайки насмешливите нотки в гласа си. — Беше красив и умен и се държеше толкова... самоуверено. — За миг ѝ се стори забавно да замени тази дума с „арогантно“, но после се уплаши и се отказа. — Привличаше ме — добави тя, омаловажавайки сляпото си увлечение.

Гейб я беше заслепил със своя чар и с красивата си външност, от които коленете ѝ омекваха. По онова време бе одобрявала амбицията му да стане най-добрият тюлен на света. Изглеждаше толкова различен от Закари, бащата на Мальри.

— Знаехте ли, че ще отсъства толкова много от къщи? — попита доктор Териен. — Как се справяхте с това положение?

Хелън прие въпроса като лично контраобвинение.

— Сигурно съм смятала, че един баща на ненормиран работен ден е по-добър от никакъв баща — отвърна тя, заблуждавайки и двамата, че това е бил главният ѝ мотив да се омъжи.

Не желаеше да разкрие истината — беше се чувствала отчаяно влюбена. С угълчето на окоето си виждаше как Гейб и наблюдава с неприкрито удивление.

— Какво се е случило с истинския баща на Малъри? — поиска да разбере лекарят.

Хелън въздъхна.

— Нищо. Той е някъде далече. Просто никога нямаше време за нея.

Докторът събра върховете на пръстите си и потърка брадичка.

— Това е един изключително необикновен случай — призна той, сменяйки темата. — При много случаи на травма жертвата забравя преживяното насилие. Това е свършено нормално, може би дори желателно. Но Гейбриъл е забравил и двете години, предхождащи изчезването му. На рентгеновите снимки се вижда, че му е бил нанесен силен удар от дясната страна на главата. Нараняването на фронталния лоб може да е допринесло допълнително за загубването на паметта. Ние всъщност не знаем. Но ето какво ще направим — продължи той, като се наклони напред към тях. — Моята препоръка е засега да оставим спомените на Гейб за пленничеството в латентно състояние. Напълно е възможно да води нормален живот и те никога да не се възвърнат. Все пак вие, Гейбриъл, трябва да си спомните двете години преди пленничеството, иначе и кариерата ви, и бракът ви непременно ще пострадат. Съгласен ли сте с това?

Гейб кимна утвърдително. Седеше с поглед встрани и явно обезпокоен от думите на доктора.

— Хелън?

— Да, разбира се — побърза да отговори тя.

Лекарят много бързо бе схванал, че бракът им е пълен провал.

— Добре — каза той. — Имам задача за вас.

Олеле! Съвместното изпълнение на задачи предполагаше някаква степен на интимност, а Хелън ни най-малко не желаеше това.

— Тази вечер — даде им указания той — искам да извадите всичките си албуми със снимки и да ги разгледате. Гейбриъл, ако не си спомняте нищо от тези снимки, вашата съпруга ще ви разкаже за тях. Нека да видим дали те няма да отключат някакви спомени. Ще ги обсъдим утре.

Хелън вдигна ръка.

— Има само едно нещо — каза тя. — Не мога да го водя тук всеки ден в два часа следобед. Трябва да ходя на работа. — Постара се да не прозвучи драматично.

— Какво ще кажете за четири следобед?

Примирявайки се с това неизбежно задължение, тя тихо въздъхна. Можеше да отмени следобедните уроци по скулптура и така щяха да успеят да пристигнат тук до четири часа без особени усилия.

— Добре — съгласи се тя. — В четири следобед става.

Лекарят кимна и се обърна към Гейб.

— Имате ли да добавите нещо, Гейбриъл? Някакви въпроси към мен?

Хелън го погледна, за да прецени реакцията му. Той не бе казал почти нищо, откакто тя беше влязла в кабинета. Устните му бяха мрачно стиснати. Беше скръстил ръце на гърдите си, пъхнал длани под мишниците.

— Каква е вашата прогноза? — попита той направо.

Рошавите вежди на доктор Териен подскочиха нагоре.

— Малко е рано да се каже — откровено отвърна той.

— Пробвайте — тихо и настоятелно каза Гейб.

Погледът на Хелън се плъзна обратно към лекаря. Когато Гейб настояваше да получи отговор, човек обикновено беше готов дори да направи задно салто, за да му го даде.

Доктор Териен разтърси глава.

— Наистина е прекалено рано — категорично произнесе той. — Можете да възвърнете паметта си утре. Или пък след години. Както вече ви казах, няма начин да определим дали загубата на паметта се дължи на нараняване на мозъка, на преживян емоционален стрес или и на двете. Но ние с помощта на съпругата ви... — Загадъчният му поглед се плъзна по тялото на Хелън от горе до долу. — ... ще направим всичко възможно да възстановим по-ранните ви спомени.

Стомахът на Хелън се сви. Какво беше това, брачна консултация ли? Не й се щеше да преразказва отново тези стари спомени. Искаше да продължи живота си напред.

Обзета от внезапно недоволство, тя скочи на крака. Но от детските й години я бяха учили на подчинение и това я накара да остане като закована на килима.

— Изпълнихте ли рецептите си? — попита лекарят Гейб.

— Да — отговори той и бавно се изправи, сякаш сеансът го бе изтощил напълно.

— През деня вземайте дексамфетамин — каза докторът и стана. — Така ще бъдете по-съсредоточен и ще имате по-бързи реакции.

— Вече го взех — рече Гейб и рязко протегна ръка за сбогуване.

Хелън също стисна ръката на лекаря и побърза да напусне кабинета му. Поспря в чакалнята достатъчно дълго, за да откъсне страницата със статията за алпинеумите от списанието и да я пъхне в чантичката си. Някой ден, когато имаше време за себе си, щеше да я разучи.

Осъзна, че Гейб ѝ държи вратата, и побърза да излезе, след като му благодари, макар много отдавна да бе научила, че подобни формалности са част от военното обучение, а не кавалерски жест на внимание.

Слънцето грееше ослепително. Хелън побърза да сложи очилата си. Гейб присви очи. Щом седнаха в ягуара, тя включи климатика, а после и радиото, с което направи разговора излишен. Пътуваха обратно към Сандбридж в пълно мълчание.

През това време Хелън си припомняше какво им бе казал лекарят. Колкото повече мислеше, толкова повече се притесняваше. Доктор Териен сякаш твърдо бе решил да направи подробен преглед на техния брачен живот. А тя не искаше нищо повече от това да забрави двете мъчителни години. Сега Хелън реши, че ще убеди Малъри да покаже на Гейб фотоалбумите.

Вече приближаваха къщата на брега на морето, когато Гейб се размърда и се обърна с лице към нея.

Сърцето ѝ заби учестено. Цялата настръхна под втренчения му поглед.

— Кой е бил бащата на Малъри? — попита той, изненадвайки я с непресекващия си интерес.

— Казва се Зак Гайлър. Бяхме гаджета в колежа.

— И? — подсказа ѝ той.

— И нищо. Захвърли ме като горещ картоф, щом разбра, че съм бременна. Родителите ми бяха ужасени и настояваха да му отнема изцяло бащинските права. Той направо нямаше търпение да подпише документите.

— И защо родителите ти направиха това? — попита Гейб.

Хелън се засмя невесело.

— Зак нямаше никакви перспективи в живота. Макар че имаше блестящ ум, зарязва колежа, защото според него преподавателите били невежи. Не можеше да се задържи дълго време на едно работно място, защото смяташе, че шефът му е невежа. Беше последният човек, който, според родителите ми, трябва да присъства в моя живот или в този на Малъри.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Трябва да е било адски неприятно преживяване — съчувствено изрече Гейб.

Тя го погледна стреснато. Не се случваше често Гейб да се сеца за чувствата на другите. Хелън повдигна рамене и отвърна кратко:

— Преживях го.

Така си беше, но освен това после бе направила още една грешка — даде сърцето си на мъж, който отказа да ѝ даде своето в замяна.

— Значи те са ме запознали с теб, като са смятали, че аз ще бъда по-добър баща? — зачуди се той.

Хелън се намръщи. Предишният Гейб винаги се беше фукал, че е по-добрият избор.

— Е, ти поне не избяга — отбеляза тя в негова защита. Навремето се беше изплашил от срещата с Малъри, не можеше да се отрече. Но после бързо-бързо се беше овладял, решен да вземе Хелън за жена, независимо от товара, който мъкнеше със себе си.

— Той питал ли е някога за нея? Искал ли е някога да я види?

— Зак ли? Не, никога.

Гейб поклати глава и промърмори нещо осъдително под нос.

— Какво те прихваща? — попита Хелън.

— Не мога да разбера мъж, който бяга от грешките си... не и когато е замесено дете.

Думите му докоснаха особена струна в душата ѝ.

— И защо пък не? — възрази тя. — Ти направи точно това. Ти се скри в работата си, за да не ти се налага да се изправиш пред факта, че си женен.

Не можеше да повярва, че е имала куража да изтърси тези думи, особено след като Гейб беше толкова внимателен.

Жълто-зелените му очи блеснаха гневно.

— Спри колата — твърдо каза той.

— Какво? — от двете страни на пътя имаше пясъчни хълмове и тя нямаше намерение да заседне тук.

— Спри! Веднага.

За нейна изненада той се пресегна, сграбчи кормилото и двете предни гуми заораха в пясъчния насип, Хелън рязко натисна спирачките, колата зави и спря на място.

— Какво правиш! — кресна тя, като се обърна към него и със замах смъкна слънчевите си очила.

— Шшт — каза Гейб и обхвана лицето ѝ е длани.

Хелън се вкамени. Какво правеше той, за бога? Да не би да е побеснял от гняв? Какво точно въздействие бе оказало пленничеството върху психиката му?

Слава богу, ръцете му бяха нежни. Пръстите му погалиха скулите и линията на брадичката ѝ. Зашеметена, тя се взираше в очите му, впримчена в капана на чувственото удоволствие от докосването на пръстите му.

— Искам да знаеш едно — каза Гейб много категорично, а очите му направо я изгаряха. — Каквото и да се случи между мен и теб, ако между нас не потръгне, аз пак ще се грижа за Малъри. Никога няма да постъпя като Зак и да ѝ обърна гръб.

Хелън конвулсивно преглътна. За краткото време, откакто бяха отново заедно, той вече няколко пъти я изненадваше, казвайки нещо неочаквано. Сериозно ли говореше? Защо така изведнъж се беше загрижил за Малъри, а преди дори нямаше време за нея? Хелън се сецаше само за една причина. Той се страхуваше да не изгуби семейството си; страхуваше се да не остане съвсем сам, пък и без кариерата си, която бе запълвала времето му.

— Знам какво правиш — тихо отрони тя.

Той разтърси глава.

— Какво?

— Няма да се получи, да знаеш. Като ни обръщаш внимание сега, няма да промениш миналото.

Гейб изведнъж я пусна и се отдръпна.

Тя имаше чувството, че току-що му е зашлевила шамар. Съмненията отново я загризаха. Може би не беше го разбрала правилно.

Той бе извърнал лице и гледаше през прозореца.

Хелън се бореше със себе си. Някаква част от нея копнеше да си вземе думите обратно, но пък беше по-добре да е пряма, да му даде съвършено ясно да разбере, че не желае отново да измине същия път.

Преглъщайки извинението, тя с вдървени пръсти си сложи пак очилата. Запали мотора, измъкна колата от пясъка и потегли към дома.

Пътуването приключи в мълчание. Тишината беше толкова плътна, че можеше да се разбие само с пневматичен чук.

Хелън подозираше, че наистина е наранила чувствата на Гейб. Това само по себе си беше нещо ново. За първи път го пренебрегваше тя, а той се чувстваше отхвърлен.

Осъзнавайки този факт, Хелън се намръщи. Дали не бяха си разменили ролите след завръщането му? Дали това не бе нейното подсъзнателно отмъщение и тя не му причиняваше същото, каквото той ѝ беше причинявал?

Хвърли му бегъл поглед и веднага забеляза отчаяното му изражение. Отново се почувства виновна. Като си помислеше какво е преживял този човек през изминалата година! Провалът на брака им не ѝ даваше право сега да се държи лошо с него.

Тя вкара колата в алеята пред къщата и спря мотора. Точно когато Гейб посегна да отвори вратата до себе си, Хелън докосна ръката му под лакътя.

— Съжалявам — много сериозно изрече тя и беше искрена. Той погледна първо ръката, после — лицето ѝ. Изминаха няколко секунди, без да продума, макар че очите му ѝ отправяха мълчаливи послания.

— Аз също — най-накрая каза Гейб.

С тези думи той слезе от колата и колкото и да бе странно, Хелън изпита още по-голямо съжаление.

[1] Може да се преведе като Елена Троянска (англ.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Тя беше убедила Малъри да я замести.

Разочарованието развали за дълго настроението на Гейб, който наблюдаваше как доведената му дъщеря измъква фотоалбума от шкафа с книги.

— Това е сватбеният ви албум — каза тя, като се тръшна на кушетката до него в кабинета.

Гейб погледна бялата му корица с позлатени ръбове, осъзнавайки огромното си нежелание да участва в тази дейност, особено щом Хелън нямаше да е до него.

— Знаеш ли, чувствам се малко изморен — опита се да изклинчи той. — Нека да разгледаме снимките утре сутринта.

А и не лъжеше. Въпреки лекарството, което вземаше на всеки четири часа, той усещаше, че умората се е просмукала чак до костите му.

Беше направо съкрушен. Двете неща, които желаше най-много в момента, изглеждаха напълно недостижими — връщането при тюлените и обичта на Хелън.

След като му се беше извинила този следобед, тя се държеше особено любезно с него, но и някак хладно и на дистанция. Беше изгълтал колкото можа от разводненото й задушено на фурна, макар да бе изгубил апетита си, както и силите си. Искаше му се единствено да изпие приспивателните и да потърси забрава върху твърдата и неравна кушетка.

— Да разгледаме само един албум, а? — умолително изрече Малъри.

Погледна го с големите си зелени очи и той разбра, че е обречен.

— Добре. Само един.

Тя го възнагради с усмивка, а на лявата й буза се появи трапчинка. Неочаквано му хрумна, че в бъдеще тя със сигурност ще разбие доста мъжки сърца. Бог да пази мъжкия пол.

— Добре — каза Малъри и разгърна корицата, — ето тук мама се облича за сватбата.

Гейб си пое дълбоко дъх и се гмурна. Беше възнаграден с образа на Хелън по дантелен корсет и в допълнение жартиери и секси дълги бели чорапи, поставени до сватбената рокля. Бедрата ѝ бяха дори още по-великолепни, отколкото си ги беше представял. Устните му пресъхнаха.

— А ето тук се гримира.

Гейб направо се загуби сред снимките на лицето ѝ в едър план. Тук тя беше по-млада, по-свежа, по-заоблена. В снимките, на които надничаше в огледалото, слагайки си руж и очна линия, имаше някаква неуловима интимност. Те бяха запечатали образа на млада жена, изпълняваща специалния за нея ритуал да се приготви за своя жених. Хелън сияеше от щастливо очакване. В кехлибарените ѝ очи светеше възбуда. Той никак не се учудваше, че не е успял да ѝ устои.

Малъри обърна на следващата страница.

— Тук сте в църквата. Ти чакаш мама да влезе.

Снимката приличаше на онази от банята ѝ, само че на тази той беше наперен моряк с бяла униформа. На лицето му имаше изключително самоуверено изражение. Този тип не знаеше какво е да се потиш в последната минута преди сватбата. Очите му гледаха застрашително.

Гейб изпита усещането, че стените се сриват върху него. Облегна се назад на кушетката и се опита да успокои дишането си. По челото му избиха капки пот и ризата му залепна за гърба. Нямаше желание да гледа повече снимки.

Малъри обърна глава и го погледна. После бързо се изтегли назад, така че сега седеше плътно до него.

— Искаш ли да видиш как съм изглеждала аз на десет? — попита тя.

Хлапето си го биваше. Гейб направи крива гримаса, обръщайки се към профила ѝ, и отново си позволи да погледне албума. Тя сочеше едно момиче с изумруденозелена рокля, кестенява коса, украсена с портокалови цветчета, и зелени очи, широко отворени и блестящи.

Гейб неволно въздъхна с възхищение.

— Хубава си — каза той. — Харесва ми цветът на косата ти.

Малъри направи гримаса.

— Аха, е, да, боята ще падне от миенето.

Тя сложи зад ухото си кичур боядисана коса и Гейб забеляза, че по ръба на нежната ѝ ушна раковина има множество дупки.

— Мама знае ли, че така си продупчила ухото си? — попита той и сам се стресна от това, че нарече Хелън „мама“.

Малъри скри вещественото доказателство, като тръсна глава.

— Да — уморено произнесе тя. После добави с отбранителен тон: — Това е само на лявото ми ухо. Направих го преди месец.

— Защо го направи? — попита той, не разбирайки каква е причината, особено след като не носеше обеци.

Лицето ѝ придоби намусено изражение.

— Не знам. Май защото моите приятелки ме предизвикаха.

— А какво казва мама по въпроса?

Харесваше му да нарича Хелън „мама“. Така тяхната връзка изглеждаше постоянна, окончателна.

Върху лицето на момичето се появи гримаса на отвращение, която изглеждаше почти комична.

— Тя направо откачи. Затова не нося никакви обеци. Дупчиците трябва да зараснат.

Искаше му се да поздрави Хелън, че е постигнала своето.

— Значи си се подложила на всичко това ей така, за едното нищо — отбеляза той.

Тя сви рамене — едно леко повдигане и спускане. Мълчанието ѝ го раздразни.

— Винаги ли правиш каквото ти кажат приятелките? — добави той, опитвайки се да измъкне още нещо от нея.

— Не.

Гейб изчака, усещаше, че тя ще му каже нещо повече.

— Аз всъщност не го направих заради това — тихо призна Малъри.

— Така ли?

Секундите минаваха, а тя се взираше с невиждащ поглед в снимките. Изведнъж избута албума от скута си и избяга, оставяйки Гейб да седи там, потънал в дълбок размисъл.

Той в никакъв случай не беше експерт в областта на детската психология, но половин дузина дупчици в едното ухо със сигурност му звучаха като вик за повече внимание. Като се имаха предвид

обвиненията на Хелън, че е пренебрегвал доведената си дъщеря, трябваше да признае, че самият той по някакъв начин е отговорен за действията на Малъри, макар тогава тя да го е смятала за мъртъв. Ако се беше държал повече като баща, преди да замине на последната си мисия, тя щеше ли да си пробие ухото?

Гейб тихо изруга и потърка възпалените си очи. Господи, колко беше уморен! Трудностите по пътя му напред изглеждаха по-големи от всичко, преживяно някога в миналото... а това говореше много за човек, който е преминал през ада. Някога, по време на военното си обучение, той бе имал сили да понесе всичко, което се изискваше от него. Тогава беше по-млад. А сега се чувстваше на около един милион години.

С полузатворени очи оглеждаше обстановката наоколо. Най-малката от трите спални беше превърната в кабинет. Той лежеше на кушетката във виненочервено и зелено. Шкафовете за книги и бюрото бяха от махагон, който им подходеше. На единствения прозорец имаше изящно набрано късо перденце. Тук беше истински рай в сравнение с онова, което вероятно беше преживял. Наистина нямаше от какво да се оплаква.

Погледът му се плъзна към албума до него, който едва се крепеше на ръба на възглавничката и все още стоеше отворен, както го бе оставила Малъри. Гейб започна да разглежда снимките от разстояние.

Ето го него самия там, главата му стърчеше над останалите и той позираше пред камерата, обгърнал със собственически жест раменете на Хелън. Любопитството го накара да отгърне страницата и ето ги пак двамата — целуваха се.

Гейб остана без дъх. Наведе се напред към снимката в близък план, изкусен от мисълта да целуне жена си. Изражението на нейното лице го накара цял да пламне. Клепките ѝ бяха натежали от желание, очите ѝ — замъглени, устните — леко разтворени. Господи, беше толкова красива така!

Взирайки се в снимката, той осъзна, че днес тя преднамерено се беше опитала да го заблуди. Бе казала на лекаря, че се е омъжила за Гейб, за да може Малъри да има баща. Но това не беше цялата истина, нали така? Тези снимки показваха, че тя здравата е била хлътнала по него. За миг се наслади на откритието си. Но после си спомни за

физическото си състояние в момента и настроението му помръкна. Вече не беше същият мъж; бе покрит с белези от рани буквално от главата до петите. Никак не се учудваше, че сега тя не иска да има нищо общо с него.

Като се изправи с мъка, Гейб отиде до скрина и измъкна от там чисти дрехи за преобличане. Примирявайки се с мисълта, че трябва да вземе студен душ, той прекоси коридора и влезе в банята на Малъри, твърдо решен да остави този мъчителен ден зад гърба си.

Хвърли мръсните си дрехи в кош, чудейки се кога ли Хелън намира време за прането. Може би трябваше да ѝ помогне малко утре, докато тя е на работа. Щеше да поправи и разклатената месингова кука.

След като сам си възложи тези задачи, Гейб се почувства сравнително по-добре. Ако се разшеташе из къщата, Хелън щеше да е по-малко склонна да го зарече. А ако изиграеше добре картите си, може би някой ден дори щеше да спи с нея. Не че бе достатъчно сигурен в себе си, за да прекара цялата нощ в леглото ѝ. Бе сбъркал помощник-капитан Леон с един от своите мъчители. Бог знае какво би могъл да причини на нищо неподозиращата си съпруга.

Но той слагаше колата пред коня. Предстоеше крачка номер едно — да накара Хелън да го оцени. За да постигне това, трябваше да стане незаменим. Щеше да се погрижи за всички дребни поправки из къщата. Щеше да стане идеалният баща на Малъри, която си беше пробила половин дузина дупки в ухото без никаква видима причина.

Освежен след душа и в по-добро настроение поради взетото решение, Гейб набързо навлече дрехите. Отивайки към кабинета, забеляза, че Хелън стои пред вратата на Малъри. Усмихна ѝ се, но това я накара да се намръщи и да го погледне подозрително.

Хелън завъртя топката на вратата.

— Миличка, какво правиш? — тя надникна вътре.

— Чета — гласът на Малъри идваше някъде откъм тавана. Беше се покачила на горното легло.

— Наистина — скептично изрече Хелън и изчезна вътре в стаята.

Гейб беше надникнал по-рано в стаята на Малъри. Сега мислено си представи обстановката: солидно легло на два стажа от бяло дърво, отрупано с пухкави животни — играчки, розови стени и бяла

мебелировка. Подредбата в стил „малко момиченце“ беше съсипана с плакати на поп звезди и рап музиканти, а по цялата стена имаше лепенки с изписани лозунги от рода на „Всички под пара и никой да не пада под бара!“.

Гейб си представи как Хелън се приближава до леглото.

— Това не е книга, а списание — каза тя.

Чу се шумолене.

— Ей, бях си отбелязала докъде съм стигнала! — възропта Малъри.

— Ако ще четеш, започни със списъка за лятната ваканция — троснато отвърна майка ѝ.

— Мразя ги тези книги!

Виждайки възможност да приложи на практика своя план, Гейб направи завои в коридора и пъкна глава в отвора на вратата.

— Дори не си ги погледнала, как можеш да твърдиш, че ги мразиш? — възрази Хелън.

Тя се беше навела и ровеше в шкафа с книги, без да забелязва присъствието на Гейб.

А Гейб много добре я беше забелязал. Той поглъщаше с поглед нейните съвършени... ъъ, съвършени прелести, забравил напълно за Малъри. Хелън носеше къси дънкови панталонки — всъщност толкова къси, че както се беше навела да рови в шкафа, му даваше възможност да се наслади на гледката на пет сантиметра от изваяното ѝ дупе — не се забелязваха никакви пликчета, освен ако не носеше прашки. Тази възможност направо го наелектризира.

Малъри се изкиска и той откъсна очи от гледката. Хелън рязко се обърна и се изправи, притиснала една книга до гърдите си.

— Недей да ме дебнеш — скара му се тя.

Гейб вдигна ръце и предложи с пламнало лице:

— Стори ми се, че мога да помогна.

— Подвързала съм я — Хелън се обърна към дъщеря си и се опита да пъкне книгата в ръцете ѝ.

— Нека да не е най-дебелата! — захленчи Малъри.

— Какво е заглавието ѝ? — попита Гейб.

— „Клетниците“ — Хелън настойчиво подаваше книгата на дъщеря си. — Трябва отсега да започне, за да я изчете до началото на учебната година.

— Съгласен съм с теб — обади се той и погледна настойчиво Малъри.

Малъри направо зяпна.

— Е, аз не съм — рече тя. — И именно аз съм тази, която трябва да я прочете!

— Ще я прочетеш — твърдо обяви Хелън, — иначе цяла седмица няма да излизаш от къщи.

Гейб пристъпи крачка напред.

— Аз ще се справя с това.

— Моля? — тя впери невярващ поглед в него.

— Да — каза той. — Ще я накарам да прочете книгата.

— Как?

— Ще я четем заедно. Това е велика книга.

Майка и дъщеря го гледаха така вторачено, сякаш на главата му са изникнали рога.

— Добреее — тихичко каза Хелън. — Аз отивам да взема душ.

Тя премина тържествено покрай него, като му подаде книгата. След секунди вратата се затвори зад нея.

Това победа ли е, зачуди се той.

Малъри подпря с ръка брадичката си и изсумтя.

— Ти оглеждаше мама — с обвинителен тон изрече тя и се ухили хитро.

Гейб не си направи труд да отрича. Вместо това повдигна рамене, омаловажавайки едностранния си интерес.

— Слез тук — посочи той долното легло, — защото няма начин аз да се кача при тебе.

Тя изръмжа сърдито, но се насочи към стълбичката. Гейб се пъкна на тъмно на долното легло и включи настолната лампа.

— Тази книга ще ти хареса — каза той, облегал гръб на стената. — Аз я четох, когато бях в гимназията и в колежа.

Усецането, че преживява същата ситуация за втори път, отново го стресна и той за миг застина на мястото си, неспособен да се отърве от чувството, че някога в продължение на много дълги часове е седял така, подпрял гръб на стената.

Едно познато чувство за неотложност отново го смути. Той *знаеше* нещо. Нещо, което трябваше да каже на другите. Нещо,

изпълнено с опасност, от което изведнъж му се зави свят и тялото му плувна в пот.

Малъри скочи на пода и чувството се изпари. Тя грабна една възглавница от леглото си и се настани до него.

— Това са повече от триста страници! — оплака се тя.

Гейб потръпна и се постара да се съсредоточи върху настоящето.

— Свали си обувките — каза ѝ той, като видя, че е с маратонки.
— Легнала си с обувки в леглото? Отвратително!

Обувките ѝ тупнаха на пода.

— Миришеш на ягоди — каза Малъри в отговор, ловко сменяйки темата.

Беше използвал лосиона ѝ за тяло „Горски плодове“.

— Качи се пак на леглото с обувките си и ще изчезнат — предупреди я той, без да се хваща на нейния номер.

— Добре — каза Мал нехайно и се отдръпна от него.

Гейб разтвори книгата.

— Искаш ли да четеш първа, или искаш аз да започна?

— Ти — мигновено реши Малъри.

Гейб прочисти гърлото си и зачете. Много скоро и двамата бяха погълнати от историята.

Колкото и да беше интересен романът на Виктор Юго, Гейб не пропусна да забележи, че Малъри опря буза до рамото му. Нежна топлина плъзна по тялото му, изпълвайки го не с ужас, както би могъл да предположи, а със задоволство. Това усещане го накара да си помисли, че мярналата се в съзнанието му опасност е въображаема. Положението на най-незаменимия татко на света си имаш своите малки преимущества.

— Може ли аз да чета до края на главата? — попита тя, като посегна към книгата.

— Да, разбира се — Малъри беше налапала въдицата. Преживя миг на разочарование, когато тя се отмести от него.

Но гладкото и бързо четене и мелодичният ѝ глас му напомниха каква умница е всъщност. Изненада се от чувството си на бащинска гордост. Тя дори не беше негово дете, не и биологически, но беше наистина будно дете, дявол го взел.

По някое време усети, че Хелън подслушва от коридора. Само една лека сянка и ароматът на цветя му подсказаха, че тя е там.

Изведнъж Гейб вече не слушаше внимателно историята, а по-скоро се чудеше защо тя се крие в коридора.

Малъри стигна до края на главата и гласът ѝ замря.

— Страхотно — отбеляза тя. — Нека утре да прочетем още.

Хелън избра точно този момент, за да влети в стаята.

Носеше бели боксерки и бяло горнище на пижама. Косата ѝ беше скрита под хавлиена кърпа, увита около главата като тюрбан. Шията ѝ изглеждаше невероятно тънка и уязвима. Той изпита неудържимо желание да я докосне с устни.

— Аз си лягам — пресилено бодро каза Хелън. — Мал, имаш нужда да вземеш душ.

Тя пхна глава под горното легло, за да целуне дъщеря си. Заради тюрбана трябваше да се наведе доста ниско, та да не се удари в леглото. Горницето на пижамата ѝ се разтвори и Гейб зърна великолепните ѝ гърди, поклацащи се като зрели плодове.

Мили боже! Едва се съдържа да не я сграбчи и привлече към себе си.

Тя целуна дъщеря си по бузата, а после обърна глава към него — може би по навик — и застина на място.

Той не ѝ остави време да промени намерението си. Импулсивно притисна устни върху нейните. Очите ѝ блеснаха изненадано и за секунда двамата се гледаха втренчено.

В съзнанието му изкристализира един спомен. Със същата тръпнеща наслада, която изпитваше в момента, си припомни как прониква в нея, само че тогава бе направил грешката да погледне в очите ѝ. Изневиделица го бе обзела паника, бе го задушила и го бе смъкнала в някаква дупка, където го управляваха емоциите. Спомни си как бе стиснал силно очи в желанието си да прогони това усещане. Любовта беше опасно нещо. Тя можеше да го накара да се поколебае, преди да натисне спусъка, да се изплаши и да не скочи от самолета. Не можеше да бъде тюлен и същевременно да се чувства по този начин.

Гейб стреснато се дръпна назад. Хелън го гледаше втренчено и объркано.

Разтърсен от спомена, той набързо се измъкна от тясното легло и излезе от стаята. Неочаквано се насочи към входната врата, усещайки, че има нужда да проясни главата си.

Закрачи напред-назад по цялата дължина на площадката, поемайки дълбоко глътки солена въздух. Като обходи балкона отстрани на къщата, Гейб видя, че лунният полумесец е застлал океана със сребристо покривало. Вкопчи се в парапета и откри, че е неравен и има нужда от излъскване.

Щом веднъж сърцето му заби спокойно, той си позволи да преживее отново спомена. Чувстваше се благодарен за него, макар че пораждаше смущаващи чувства. Споменът потвърди онова, което вече бе усетил — че двамата с Хелън си принадлежат, че сексът между тях е бил невероятен, точно както си го представяше. Толкова невероятен, че той се е изплашил до смърт.

Гейб затвори очи и преживя отново удоволствието да люби тялото ѝ, да поглъща всяка капчица сладост, да вкусува всеки неин отклик. *Известно време тя се бореше да остане съдържана, съпротивлявайки се на неговото желание за пълно отдаване, но той не беше доволен, докато не я накара да му се отдаде изцяло. Срази самообладанието ѝ, като я целуваше, галеше я и я изучаваше, докато тя не започна да се мятва в ръцете му и с вик не призна пълната си капитулация.*

С изненада усети, че лицето ѝ е влажно. Спря, за да погледне в очите ѝ и да разбере защо плаче.

Очите ѝ бяха като кехлибарени вирове. Реши никога повече да не поглежда в тях, докато правят любов. В онази нощ забрави за това. Изведнъж чувствата свиха сърцето му. Не можеше да гледа в очите ѝ и да не усеща болката ѝ, да не усеща собствената си всепоглъщаща нужда да я притежава.

Изплашен от властта, която тя имаше над него, той рязко се дръпна, търкулна се настрани и впери поглед в тавана, отказвайки се от удовлетворението, бягайки от отломките на любовта, плуващи в очите ѝ.

Вятърът откъм океана облъхна голите ръце и крака на Гейб и го накара да се върне в настоящето. Сега разбираше нежеланието на Хелън той да се прибере у дома. Бе отказал да ѝ даде любовта, която искаше от нея в замяна. Беше се страхувал, че чувствата му ще го направят по-малко воин. И когато бе усетил, че нейната любов се разпада, се бе паникьосал и бе избягал, без да дочака да види какво ще им струва тяхната взаимна студенина.

Съзнавайки собствената си глупост, той простена и закри лицето си с ръце. Какъв идиот е бил! А дали сега бе по-различен? Не можеше да каже. Вероятно. Знаеше единствено, че ще умре от щастие, ако Хелън отново го приеме в прегръдките си. И тогава щеше да положи големи усилия, за да е сигурен, че тя ще го задържи там!

Но дали Хелън някога щеше да го иска целия в белези от рани, признат за военноинвалид?

Чувствайки се напълно съкрушен, Гейб отиде до шезлонга и се стовари върху него като пациент в ръцете на хипнотизатор. Лекарят бе препоръчал да не го лекуват с хипноза. При някои пациенти хипнозата отключвала такива реални спомени, че те все едно преживявали травмата си отново.

Изминаха няколко минути, но нищо не се случи. Остана само единственият спомен, който го измъчваше със своята чувственост и с неизбежната истина, че някога я е разочаровал.

Изтощен, той закри очите си с длан, но в същото време усещаше и болезнена възбуда. Помисли си да се върне обратно в къщата, да си признае за върналия се спомен и да помоли за още един шанс. Но какво щеше да постигне? Този следобед тя бе казала: *като ни обръщаш внимание сега, няма да промениш миналото*. Хелън не желаше отново да преживее разочарованието. Нямахше търпение да остане сама, без него.

Освен това утре тя трябваше да стане рано, за да отиде на работа. Трябваше да я остави да се наспи добре, дължеше ѝ го.

Макар че шезлонгът не бе особено удобен, тялото на Гейб сякаш не усещаше това. Тръпчиво-сладкият въздух ухаеше на цветя и море. Топлият вятър леко разроши косата му, подобно на майка, която слага сина си да спи.

Постепенно започна да се унася, съзнавайки смътно, че не е взел приспивателното си.

Първият половин час сън му донесе отмора. После в съзнанието му започнаха да трепкат образи, сякаш щракаха един след друг ужасяващи диапозитиви.

Сенки се спуснаха над него. Слепоочието му се притисна в студен варел. Дръпнаха го и го изправиха на крака.

Влачиха го по дълъг коридор. Светлините на халогенни лампи заслепяваха очите му.

Вкараха го в сумрачна килия.

Бутнаха го да седне на наподобяващо стол приспособление.

Вързаха ръцете и краката му с ремъци.

И през цялото време преживяваше отново и отново същия ужас — че *този път* може да измъкнат нещо от него.

Една ръка на рамото му.

Не и от моята уста, мълчаливо се молеше той, докато от тялото му направо се лееха реки от пот.

Леките стъпки на главния му мъчител. Лицето му плуваше сред сенките.

Този човек никога не повишаваше тон повече от шепот. Другите, които го малтретираха, винаги крещяха. Гейб се страхуваше от прошепнатите команди, които се изплъзваха от устните на Сюн Ки. Онзи пусна ръчната си чанта на една маса и с нежни движения я отвори. Метал застърга в метал. Инструментите за мъчение на Сюн Ки; сякаш имаше нужда от тях. Само с юмруци и крака той вече едва не бе убил Гейб.

Един от инструментите му приличаше на зъболекарски скрепер.

О, мамка му, не! Гейб го беше очаквал. Затвори очи и запълзя към онова тъгълче на съзнанието си, където никой не можеше да го докосне — вероятно освен през каналчето в корена на зъба. Дължеше това сигурно кътче на командир Джефрис, коравия тип, който бе направил всичко възможно да гарантира провала на всеки новобранец, преминаващ основното обучение по подводно взривяване.

Да си отвори устата.

Страшната команда достигна до слуха на Гейб и цялото му тяло се сви като пружина, но това нямаше да му помогне да се измъкне от затвора си. Само щеше да изсмуче силата му, а тя щеше да му трябва, за да се възстанови.

Отпусни се, каза си той с гласа на командир Джефрис.

Изведнъж усети, че са забравили да завържат с ремъци лявата му ръка. *Истинско чудо!* Остана неподвижен, пресмятайки шансовете да освободи дясната си ръка, докато обезоръжава двамата мъже, стоящи от двете му страни. Невъзможно. По-добре щеше да се справи, ако най-напред вземеше заложник, а след това го използваше, за да получи свободата си.

Хладни пръсти притиснаха долната му челюст. Сюн Ки пристъпи напред. Инструментът на мъчителя рязко проблесна, а лицето му остана в сянка.

Гейб реагира. Лявата му ръка описа светкавична дъга, той сграбчи мъжа, склучи пръсти около гръкляна му и изтегли тялото му върху гърдите си, държейки го отпред като щит.

Нещо като че ли не беше наред. Корейците определено бяха дребни, но този човек изглеждаше толкова немощен, че приличаше на дете или на жена, бореща се в ръцете му. Той бе паднал напърно върху краката на Гейб и докато риташе и дращеше, Гейб можа да определи първо, че е бос, и второ, че ноктите му са извънредно дълги и остри. Дългата му коса се разпиля на благоуханни вълни върху гърдите на Гейб.

Някакъв дълбоко вкоренен инстинкт накара Гейб да разхлаби хватката. Той се усъмни в реалността на случващото се и с ужас осъзна, че не се намира там, където смяташе, че се намира.

Лежеше върху шезлонга на собствената си тераса и оказваше насилие срещу напълно невинно човешко същество.

Пръстите му рязко се разтвориха, мнимият нападател се смъкна от него и тупна глухо на терасата, като стискаше шията си и се бореше за въздух. Гейб втренчи поглед в тялото до себе си и не искаше да повярва в случилото се.

Мили боже, беше се опитал да удуши жена си!

ШЕСТА ГЛАВА

Гейб падна на колене и протегна ръце към нея.

— Хелън! Господи, добре ли си?

Хвана я за раменете; виждаше само бялото на очите ѝ, открояващо се в мрака. Никакъв отговор. Мускулите му се напрегнаха; беше готов да скочи и да набере номер 911. Но тогава чу как тя хрипливо си поема дъх и му премалва от облекчение.

— Продължавай да дишаш — настоя той. — Просто... дишай, бавно и леко. Толкова съжалявам! Аз сънувах. Взех те за някой друг. Съжалявам.

Съжалението май не оправяше нещата. Не и когато Хелън дори не беше в състояние да продума. Усещайки как направо му прилява от притеснение, Гейб осъзна, че в края на краищата ще му се наложи да позвъни на 911. Не можеше да разбере дали тя си поема достатъчно въздух. След като дори не можеше да продума...

— Ще повикам помощ — каза той и се изправи.

Тя протегна ръка към него и успя да сграбчи края на спортните му гащета. Поклати глава отрицателно. Не искаше помощ.

— Хайде, Хелън, ти дори не можеш да дишаш както трябва — настоя той, навеждайки се над нея.

Тя отметна глава умолително и Гейб безпомощно я наблюдаваше как преглъща няколко пъти.

— Добре съм — успя най-накрая да прошепне Хелън. Най-ужасяващият шепот, който някога бе чувал.

— Добре си, няма що — изръмжа той. — Смазах ти гръкляна, по дяволите!

Тя отново разтърси глава и опита да стане.

— Ще се оправя.

Гейб не можеше повече да търпи и да гледа стоицизма ѝ. Наведе се и я грабна на ръце, с което предизвика силното ѝ възмущение. Занесе я в кухнята, като небрежно остави замрежената врата да се затръшне след него. С едри крачки влезе в голямата стая и нежно

положи Хелън на кушетката, после се пресегна и щракна ключа на лампата до нея.

Хелън трепна от внезапната ярка светлина. Гърлото я болеше така ужасно, сякаш страдаше от тежка стрептококова инфекция. Но сега поне можеше да си поема въздух. Сигурно гръклянът ѝ не беше смазан, а само контузен. В същото време се стресна и неволно се дръпна назад, когато Гейб седна на ръба на кушетката и леко докосна с пръсти гърлото ѝ.

— Няма да те нараня — каза той, забелязвайки реакцията ѝ. — *Мамка му!* — Скочи на крака и закрачи напред-назад из стаята.

Искаше ѝ се болката да изчезне. Знаеше, че след ден-два ще се оправи. Не самото нараняване я беше разтърсило толкова силно. По-скоро бе шокирана от факта, че я бе нападнал собственият ѝ съпруг. Въпреки жестокото военно обучение, Гейб никога не си беше позволявал дори намек за физическо насилие в нейно присъствие. След като самият той бе станал жертва на насилие, това го бе променило. Би могъл да я убие за секунди.

Тя отново се запита дали пленничеството не го е превърнало в опасен човек.

Гейб се приближи отново до кушетката със свити юмруци, лицето му изглеждаше неестествено бледо.

— Ще те закарам в болницата — обяви той с нетърпящ възражения тон.

— Не, няма — прошепна Хелън. Боже, как я заболя, като проговори! — Я си помисли добре, Гейб. — Тя преглътна въпреки непоносимата болка. — Какво според теб ще си помислят лекарите?

Наблюдаваше как той осъзнава значението на думите ѝ. Гейб закри лицето си с ръце и разтърка очите си, сякаш смъдяха.

Сигурно е съсипан, помисли си Хелън в пристъп на съчувствие.

Гейб отново се свлече на кушетката, потвърждавайки по този начин предположението ѝ. Нямаше и следа от обичайната му изправена стойка. Просто седеше там, закрил очите си с ръце.

Хелън реши да е по-твърда. Не можеше да си позволи да го съжалява сега. Не и щом бе взела решение да се разведе с него, нещо, за което имаше повече основания от всякога.

— Лед — каза той и пак скочи на крака.

Чуваше го как трополи из кухнята. Стъпваше все така напълно безшумно. Ако не беше шумът от дозатора за лед, дори нямаше да разбере, че има човек в кухнята. Тя потръпна при мисълта за тази потенциална заплаха.

Гейб донесе лед в една торбичка и хавлиена кърпа.

— Аз ще го направя — каза тя, опитвайки се да вземе нещата от него.

Той се възпротиви, като сгъна кърпата върху торбичката и нежно я притисна към гърлото ѝ.

Първоначално Хелън почувства облекчение от студеното. Лежеше съвършено неподвижно, оставяйки го да прави каквото иска. Засега. Най-накрая той щеше да си отиде от живота ѝ завинаги... и тогава тя щеше да има възможност да сложи лед на собствените си рани. Господи, каква обнадеждаваща мисъл.

— Прекалено студено е — каза след малко тя.

— Изчакай само още мъничко — уговаряше я той с потъмнял от притеснение поглед, докато се въртеше около нея с явно загрижен вид.

Тя реши да не гледа на него като на потенциална опасност. Беше я сбъркал с друг човек, точно както ѝ бе казал.

Всеки имаше право да сгреша понякога. Пък и беше истинско удоволствие някой да я глези така — уникално преживяване всъщност. Гейб никога по-рано не я беше глезил.

Но много добре умееше да увещава хората, винаги е било така. Ето защо от него ставаше истински добър командир. Именно заради това негово качество си бе помислила, че от него ще излезе отличен баща. Е, това, разбира се, беше, преди той да прехвърли изцяло вниманието си върху своя взвод. Преди чувствата ѝ да станат на прах, подобно на кал, оставена прекалено дълго на слънце.

— Кажи ми нещо — обади се той, като махна леда. — Можеш ли да говориш?

Погледна я така нежно, че Хелън положи големи усилия да не забрави предишния му образ. Нали сърцето ѝ беше изпълнено с ожесточение?

Та той току-що я бе наранил жестоко, за бога! Едва не я бе убил. Не трябваше да омеква само при вида на загрижената му физиономия. Прочисти гърлото си и хрипливо изрече:

— Добре съм.

Той я погледна разтревожено.

— Наистина трябва да отидем до болницата.

— Не — твърдо възрази Хелън. — Никъде другаде не отивам, освен в леглото. Утре ще ставам рано за работа.

Тя се примъкна до края на кушетката, за да може да се извърти покрай него и да свали краката си на пода. Но още преди те да докоснат пода, Гейб блокира пътя ѝ за отстъпление, като протегна ръка.

— Хелън — произнесе настойчиво той.

Тонът му изискваше да го погледне в очите. Хелън го направи предпазливо, страхувайки се да не прояви слабост.

— Моля те, прости ми — каза тихо и умолително той.

От искреността му направо я заболя сърцето. Искаше да му прости, ала не можеше. Ако простеше сега дори само един от неговите гафове, твърдостта ѝ щеше да се срине като лавина и щеше да ѝ се наложи да му прости всичко, бе преживяла твърде много сърдечна болка, за да рискува отново да преживее същото.

Отвърна му с едно почти незабележимо кимване, което не означаваше нищо.

Гейб разбра и сведе поглед, за да прикрие разочарованието си. Гледайки настрани, той каза:

— Не се приближавай до мен, когато спя. Не искам да те нараня отново.

— Чух те да излизаш — обясни Хелън. Бе поискала да се увери, че той е добре. — Спомни ли си нещо в съня си?

— Да — отвърна той след миг колебание.

Хелън се страхуваше да разбере какво е било то, но знаеше, че трябва да го попита, предполагайки, че той се нуждае да поговори с някого.

— Можеш ли да ми разкажеш?

Гейб се взря в очите ѝ и пак извърна поглед.

— Сюн Ки — изрече той с такъв тон, че по гърба ѝ ползиха ледени тръпки. — Това е човекът, който ме измъчваше.

В съзнанието ѝ се мярнаха ярки, ужасяващи образи. Гледаше как мускулчетата на долната му челюст потрепват и не знаеше какво да каже. Отново ѝ се прииска да го утеши, но Гейб винаги се бе отнасял пренебрежително към всяка проява на съчувствие.

Той изведнъж се изправи и протегна ръка да ѝ помогне да стане. Хелън погледна тази неочаквано подадена ръка, изкушавайки се да я поеме, да склочи примирие. Само че нямаше доверие на себе си, страхуваше се, че може да отиде прекалено далеч, да капитулира пред желанията му, както винаги. Освен това този нов Гейб изглеждаше прекалено искрен, прекалено трогателен. Представляваше заплаха за нейната независимост, постигната с толкова много усилия.

Пренебрегна подадената ѝ ръка и така не се поддаде на властта му.

— Лека нощ — каза му и тръгна към стаята си, преминавайки покрай него. Усещаше погледа му върху себе си чак докато зави надолу по коридора.

Заклучи вратата на спалнята си, а гърлото ѝ все още пулсираше от болка след случилото се на терасата. Странно, но гърдите като че ли я боляха повече — болеше я не за себе си, а заради жестокостта, на която е бил подложен Гейб през изминалата година. За първи път той ѝ беше дал възможност да надникне в този свят на насилие и тя се чувстваше виновна и лоша, задето не оценява това, че той е все още жив и че преживява най-ужасната физическа болка и най-ужасния страх на света.

Гейб бавно се отпусна върху кушетката, току-що освободена от Хелън. Нейната топлина вече се бе изпарила. Той потръпна и кожата му настръхна, въпреки че бе облечен с памучна фланелка. В килията му в Северна Корея сигурно е било горещо през лятото и студено през зимата. Не можеше да си спомни, но тук все още не можеше да свикне с охлаждащата климатична инсталация.

Нещо повече, споменът за лъскавите инструменти на Сюн Ки сега се оформи ясно в съзнанието му, от което цялото му тяло се вледени. Все още усещаше как зловещите остриета на тези инструменти се насочват застрашително към месестата част на ушите му, към върха на носа му. Той простена при спомена за острата кука, която пробива дясното му гърдно зърно и раздира кожа и мускули, за да достигне до гърдния му кош.

Гейб пъкна ръка под фланелката си и опипа изпъкналия белег на мястото, където някога е било гърдното му зърно. Проследи го с върха

на пръста си и потрепери пред оживелия спомен.

Не съм им казал нищо, сам се успокои той. Те искаха да научат нещо повече за ядрените подводници на Военноморските сили на САЩ. Тогава Гейб знаеше за тях повече, отколкото би му се искало, но отказа да говори. Въпреки усилията си, онези не бяха постигнали нищо.

И какво беше получил той, освен едно обезобразено тяло? Задоволството, че би спасил живота на американци някой ден. Достатъчно ли беше? Трябваше да е достатъчно.

Пръстите му се насочиха към друг белег от вътрешната страна на ръката над лакътя, откъдето бе откъснато парче плът. Той потръпна, потискайки желанието да повърне, когато друг спомен изплува на повърхността. Побърза да го отхвърли. Не беше готов за повече. Имаше достатъчно други неща, за които да мисли.

Изправи се рязко и побърза да отиде в банята, за да намери приспивателните си. Изсипа едно допълнително хапче в дланта си и го загледа, изпълнен с горчивина. *Ето докъде съм паднал*, помисли си той. Хелън нямаше да го иска обратно, независимо от всичките му извинения; независимо колко искрено ѝ се извиняваше.

Пъхна хапчетата в устата си и ги погълна с малко вода, като избягваше да гледа изображението си в огледалото. После се оттегли в кабинета и угаси лампите. Страхът го завладя и цялото му тяло плувна в пот. Пресегна се и щракна ключа на лампата до главата си.

Всичко свърши, уверяваше се той. *Сега съм на сигурно място.*

Така ли беше? Сърцето му бе изпълнено със страх.

Злощастното приключение в Северна Корея все още не беше приключило. Преследваше го усещането, че заплахата си остава и че този път ще умре, ако не успее да си спомни каква точно е тя.

Също толкова ужасяващо беше прозрението, че ако не успее да убеди Хелън да рискува и да му отдаде сърцето си за втори път, неговата едногодишна битка за оцеляване щеше да се окаже безсмислена.

— Тук завиваме наляво — задъхано каза Малъри, която подтичваше на тренировъчната пътека до него.

— Точно там е гимнастическият салон — потвърди Гейб, който идеално си спомняше пътя.

Откриваше, че познава военноморската база „Дам Нек“ като дланта на ръката си. Неговият кабинет се беше намирал точно в другия край на Регюльс Авеню, отвъд заведението „Подвижни дюни“ и офицерските жилища. Много скоро щеше да събере достатъчно кураж, за да надникне в него и да каже „здрасти“. Чудеше се как ли ще го посрещнат и несигурността отново взе да го измъчва, заплашвайки да го смъкне обратно в блатото на депресията, където се беше въргялял цяла сутрин.

Командир Лъвит не го бе посещавал повече след завръщането му. Въпреки обратните твърдения на Себастиан, командирът явно си беше измил ръцете.

По-рано същата сутрин изненадващо му се бе обадил строевият офицер на тяхната команда. Обаждаше се от кораба на бреговата охрана „Нор’ийстър“. С напълно безстрастен глас той бе поздравил Гейб от името на екипажа със завръщането му у дома. Гейб съзнаваше, че двамата с помощник-капитана никога не са били особено близки, връзката им се основаваше по-скоро на военния протокол, отколкото на взаимно уважение. И тазсутрешното обаждане не правеше изключение. Но гласът на Милър звучеше по-скоро тревожно, отколкото безразлично, сякаш Гейб представляваше заплаха за него като командир. Или нещо по-лошо, може би Милър смяташе, че Гейб е издал тайни на другата страна.

Ами ако хората от взвода мислеха същото? Този неизбежен въпрос си оставаше: защо иначе един тюлен ще изгуби паметта си, освен за да забрави позорния момент, когато е бил пречупен от мъчителите си?

След обаждането Гейб бе потънал в такова мрачно настроение, че през цялата сутрин Малъри странеше от него.

Най-накрая тя го потърси и му предложи да му покаже къде работи Хелън. Като си спомни какво бе причинил на жена си предишната нощ, Гейб реши, че ѝ дължи извинение. Не желаше Малъри да го смята за страхливец и ето защо се озоваха тук.

— Искаш ли да пробваш тези уреди? — попита го тя, когато двамата дотичаха с измъчени физиономии до следващата гимнастическа площадка.

Бяха се трудили доста енергично на всички останали площадки. На тази имаше две дървени платформи, равна и наклонена, съответно за разтягане и коремни преси.

— Няма начин — отвърна той. — От тази страна пейката се е изкорубила. Опиташ ли се да правиш коремни преси, направо ще съсипеш гръбначния си стълб. Ако не са я поправили. — Той притича по-наблизо, за да я огледа. — Не. Нали виждаш, все още е изкорубена.

— Спомняш си това? — удиви се Малъри.

— Така изглежда.

Гейб се изравни с нея, усещайки парене в белите си дробове, след като вече бяха изминали най-малко една миля. Никак не беше издръжлив и това го плашеше. В килията явно се беше занимавал с гимнастика, но почти нищо не можеше да замени едно хубаво усилено бягане.

— Ти умори ли се вече? — попита той Малъри.

— Не.

Бузите ѝ пламтяха. По тениската ѝ имаше петна от пот и бе стиснала юмруци. Явно беше уморена. Но бе и прекалено амбициозна, за да си го признае.

По това приличаше на него, дявол да я вземе.

— Е, аз съм уморен — призна си Гейб. — Искаш ли да повървим малко?

Тя веднага спря, подобно на кон, на който са дръпнали юздите, и с жест го накара да забави ход.

— Трябваше по-рано да ми кажеш! — Малъри отмести един черен кичур от очите си и направи сърдита гримаса. — Сигурен ли си, че можеш да си позволиш такова бягане? — загрижено попита тя.

— Абсолютно. Движението е...

— ... ключът към дълголетие — довърши тя вместо него.

Двамата размениха усмивки и едно странно чувство завладя Гейб. Той някога е бил част от живота на Малъри, а не можеше да си го спомни. Според думите на Хелън беше пренебрегвал доведената си дъщеря.

Сигурно бе истина, като се имаше предвид неистовият му стремеж към успеха. Но не само стремежът към съвършенство му бе попречил да се сближи с Малъри. А по-скоро страхът, че ще се провали. Какво знаеше той за задълженията на един баща към дъщеря

му? За него единственият претендент за баща беше полицейският сержант О'Мали.

Напоследък Гейб трябва да бе проумял какво означава да си баща на Малъри. Не можеше да си спомни кога точно е дошло това прозрение, нито пък как; знаеше само, че сега не се страхува да ѝ бъде баща. Искаше да е с нея и това да трае дълго и да има смисъл. Вероятно от него нямаше да излезе идеален баща, но щеше да е достатъчно добър.

За негово щастие Мал имаше желание да му даде втори шанс. Харесваха му чувството ѝ за хумор и куражът ѝ. Щеше да е истинско удоволствие да се мотае с нея през целия ден.

— И така, Мал... — подхвана той точно когато стигнаха до един завой на пътеката. Канеше се да я попита какви са били отношенията между двамата им по-рано.

Тя го погледна заинтригувано.

Думите заседнаха в гърлото му. Не му се искаше да рискува настоящето, като повдигне темата за миналото.

— Тъъ... — хрумна му да я попита нещо друго. — Какво поточно работи мама?

— Тя е фитнес координатор — отвърна Малъри с нескрита гордост.

— Добре, и какво точно означава това?

— Има си свой кабинет и не се изтрепва от работа.

Отговорът ѝ още повече го обърка.

— Какво означава това да „се изтрепва“? — поиска пояснение той.

Тя за миг се намръщи.

— По принцип съпругата на един офицер не трябва да се изтрепва от работа, за да си изкарва прехраната — отговори Малъри, повтаряйки нещо, което явно бе дочула. — Но тя не просто се трепе. Тя организира маратоните, баскетболните турнири... всичко. Поръчва екипировката и подготвя нови хора. Тя е шефът.

„Шефът значи“, помисли си Гейб с известна доза респект.

— Страхотно — каза той съвсем сериозно.

Малъри му отвърна с одобрителна усмивка.

— И на мен така ми се струва — съгласи се тя.

Толкова много му се прииска да я прегърне, че се уплаши от себе си. Задоволи се да сложи ръка на рамото ѝ и изпита облекчение, когато тя не я отблъсна. Двамата продължиха разходката си мълчаливо; слънцето блестеше в очите им, а океанът зад тях тихо се плискаше.

„Дам Нек“ беше хубава база. Обичайните безлични тухлени сгради бяха добре разположени, разделени с малки горички от лаврови храсти, тесни алеи и пешеходни мостчета. Това място представляваше и естествен резерват за опашати елени, сиви лисици, зайци и разнообразни морски птици. Гейб съвсем не бързаше да се върне на активна служба. Имаше дом на брега на океана и работа в чудесна база. Какво повече би могъл да желае един войник?

Да се върне на предишната си длъжност?

И да има жена, която го обича?

Отчаянието отново започна да го измъчва. Ако можеше само да си спомни последните три години, щяха да го свалят от списъка на военноинвалидите и да му върнат предишния пост. От друга страна, сецдайки се за ужаса на оживелите през миналата нощ спомени, разбираше, че не е сигурен дали засега ще може да понесе повече от това. Днес все още го глождеше страхът, че миналото може да се върне, за да го нарани. Усещаше как се е притаило някъде наблизо, подобно на прамайката на всички раци.

А дали пък не страдеше от параноя, също като онези ветерани от войната във Виетнам, обладани от въображаеми страхове?

Надяваше се да не е така. Доколкото зависеше от него, нямаше да позволи на посттравматичния синдром да го увлече още по-надълбоко в дупката.

Стигнаха до сградата на спортния център, след като преминаха по малка търговска улица: бръснарница, цветарски магазин, банка и магазин за деликатеси. Залата за социални контакти и отдих беше нова. Гейб любопитно надникна вътре.

— Вече имат маси за пинг-понг, видеоигри... — отбеляза Малъри. — Всичко е съвсем ново.

— Страхотно — каза Гейб. — Нека дойдем тук някоя вечер заедно с мама.

Лицето на Малъри светна от радост и той разбра, че е улучил. Да си баща не беше чак толкова трудно.

— Оттук.

Тя го въведе през задната врата, минаха през вътрешен двор и се изкачиха по стълбите до спортния център.

Гейб усети, че дланите му се потят — и съвсем не беше от тичането. Надяваше се Хелън да му е простила. Преминаха през две двукрили врати и веднага след това чу гласа ѝ. Звучеше хрипливо, сякаш се възстановяваше след едноседмично боледуване от грип.

— Гъвкавостта — казваше тя — е най-важният елемент на физическата издръжливост.

— Какво ѝ има на гласа на мама? — попита Малъри.

— Документите за самоличност, моля — Гейб бе спасен от необходимостта да отговори, тъй като една жена в униформа поиска да види картите им.

Той порови в задния си джоб и измъкна новата си лична карта, ненавиждайки самата мисъл, че е военноинвалид.

Малъри държеше своята в ръка. Обзет от любопитство, Гейб се опита да зърне снимката ѝ, но тя побърза да я скрие от погледа му.

— О, не! — отказа. — Отвратителна е. Тогава бях на единайсет.

— Нека я видя — той изпробва дарбата си да убеждава.

Малъри го погледна, високо повдигнала вежди.

Това го разсмя с глас.

— Все ще я видя, рано или късно — логично заключи Гейб. — Така че ми я покажи сега.

Тя рязко пъкна снимката под носа му.

— Добре. Ето ти я. Постарай се да не повърнеш върху обувките ми. Благодаря.

След това мигновено я пъкна в джобчето на панталоните си.

Гейб се захлади. На единайсет години беше изглеждала като момче.

Двамата се насочиха към фитнес залата. Но размисляйки, той каза:

— Нека не прекъсваме часа на мама. Да вървим натам — и посочи към залата за вдигане на тежести.

Щом влязоха, Гейб сложи няколко рогозки на пода. Малъри го наблюдаваше с любопитство.

— Сега ще ти покажа как да се отбраняваш — обясни той и потри ръце.

— Мама вече ме научи — отговори момичето.

Гейб не се изненада.

— Така ли? Е, тогава нека видим на какво те е научила. Вероятно и аз ще мога да те науча на нещо допълнително.

Малъри го огледа от главата до петите.

— Повечето момчета не са толкова едри като теб — отбеляза тя намръщено.

Момчета ли? Малъри вече започваше да го оглежда.

— Шегуваш ли се? В момента съм кожа и кости — отвърна той. — Представи си, че се приближа ей така до теб... ела на рогазката... и те сграбча за раменете ето така. Какво ще направиш?

— Мога да направя много неща. Мога да ти счупя носа — тя му показва как. — Да те ритна в слабините, в коляното. Да те избутам с лакът. Ако беше по-нисък, можех да направя така, че тъпанчетата ти да гръмнат.

Ау!

— Добре, подхождам по друг начин. Представи си, че ме смяташ за твой приятел. Лежим двамата на плажа и гледаме звездите — с жест я покани да легне до него. — Представи си, че аз изведнъж се търкулна върху теб и те притисна така, че да не можеш да мръднеш. Сега какво ще направиш?

Той бе метнал тежкия си крак върху нейните крака и бе притиснал раменете ѝ към пода. Малъри лежеше безпомощно. Вдигна поглед към него и се намръщи.

О, Хелън, забравила си онази стара хватка!

— Едната ти ръка е свободна, нали така? — отбеляза той — Целиш се в очите му. Не го прави сега, но ако ти се наложи някога да го направиш, използвай цялата си сила. След това се измъквай и бягай.

Малъри се усмихна едва-едва.

— А сега се обърни — нареди ѝ той. — Представи си, че някой ненормалник те натисне с глава в пясъка и се кани да скочи върху теб.

— Ще се търкулна настрани — предположи тя.

— Твърде трудно. Той току-що ти е извадил въздуха. Свий се, обърни се надясно и го ритни с левия крак.

Мал опита.

— С петата напред — показва ѝ Гейб. — Сега отново.

Направиха още няколко упражнения. После Гейб започна да я учи на нови хватки между двамата.

Хелън влезе в залата за вдигане на тежести точно навреме, за да види как Малъри ритва Гейб в коляното, избутва го на рогазката, нанася му каратистки удар във врата и се измъква на безопасно разстояние.

Двамата едновременно забелязаха присъствието ѝ.

— Какво правите? — строго попита тя, адресирайки въпроса си към Гейб.

Щом я зърна, той веднага изгуби концентрация. Седна и с долния край на фланелката си избърса потта от очите си. Тя беше облечена с плътно прилепнал виолетов екип, затворен около шията, но въпреки че беше използвала фон дьо тен, за да прикрие синините по шията си, те все пак се открояваха.

— Той ме учи на някои хватки за защита — вместо него отговори Малъри.

— Аз вече съм те научила — отвърна Хелън с нетърпелив блясък в очите.

— Не си ме научила на всичко — възрази Малъри. — Ей, какво ти има на шията?

— Може неволно да я нараниш — добави Хелън, пренебрегвайки въпроса ѝ.

Очите на Малъри се разшириха.

— Ти ли нарани мама? — удивено го попита тя.

— Стана погрешка, миличка. Той сънуваше кошмар и аз го събудих — отговори Хелън вместо него. — Вие двамата за какво сте дошли тук? — най-накрая натъртено попита тя.

— Исках да покажа на татко къде работиш — обясни ѝ Малъри.

— О! — Хелън се намръщи, сякаш никога не би ѝ хрумнало да му покаже къде работи. — Искаш ли да разгледаш наоколо? — попита го тя.

— Разбира се.

Гейб и Малъри с труд се изправиха на крака.

— Между другото, на Мал не е позволено да влиза в тази зала, докато не навърши шестнайсет години — добави Хелън, насочвайки се към вратата.

— О! — възкликна Гейб.

— Аз мога да мина за шестнайсетгодишна — нехайно рече Малъри.

— Хайде. Ще ви покажа кардиозалата.

Гейб си спомняше добре спортния център: имаше зала за вдигане на тежести, две баскетболни игрища и покрит басейн. Но кардиозалата беше нещо ново. Разходи се вътре и огледа всичко, впечатлен от оборудването. Неколцина души бяха взели рано обедната си почивка и тичаха на пътечките. Той не познаваше жива душа тук.

— Защо трябва да стана на шестнайсет, че да ми разрешат да тичам? — жално попита Малъри.

Като чу гласа ѝ, една жена обърна глава и едва не падна от пътечката.

— Гейб! — удивено възкликна тя и успя да запази равновесие. Изключи пътечката и изтича при него. — *О, мили боже, ти си жив!*

Гейб стоически понесе прегръдката ѝ и развеселено погледна Хелън над рамото на жената. Погледът на жена му го накара да трепне. *Тя нали не си мислеше...*

— Я виж ти! — започна да любезничи жената, като се поотдалечи от него. — Изглеждаш страхотно. Искам да кажа, че си отслабнал, но си жив, тъй че на кого му пука за другото? — Усмивката ѝ застина, защото той не реагира. Тя впери поглед в Хелън и изведнъж пусна Гейб, явно току-що забелязала присъствието на семейството му. — Здравей, Хелън. — Усмивката ѝ стана язвителна. — Е, приятно ми е да те видя. Лутър и останалите трябва да се върнат в най-скоро време. Ще му кажа да намине.

Лутър. Аха, Лутър Линдстром, мичманът в неговия взвод на тюлените... не, почакай, той вече беше лейтенант.

— Чудесно — отвърна Гейб, след като успя да сглоби елементите на мозайката.

Това беше шавливата Вероника, секретарката, която работеше в специалния оперативен отдел. Навярно сега беше гадже на Лутър. Погледна към лявата ѝ ръка и с удивление забеляза, че на нея искри малък диамант. Къде му беше акълът на този мъж?

Вероника му отпрати прощална усмивка и с плавна походка се насочи обратно към пътечката. Вместо да поднови упражненията, тя събра нещата си, показвайки задника си в най-благоприятна светлина.

Гейб погледна Хелън, тъй като мълчанието ѝ го накара да застане нащрек.

— Струва ми се, че вече трябва да си тръгваш — каза му тя с хладно изражение.

Не беше възможно да си мисли онова, което той предполагаше, че си мисли. Вероника не беше негова стара любов, нали така? В съзнанието му изникна образът ѝ — кацнала на ръба на бюрото му, а полата ѝ повдигната така, че се виждат чифт черни жартиери.

Смутен от този спомен, Гейб извърна глава.

— Благодаря ти, че ни разведе наоколо — промълви той, осъзнавайки, че дори не ѝ се беше извинил за случилото се снощи. Мамка му, за нищо не го биваше!

Измъкна се от кардиозалата и депресията отново го налегна. При тези обстоятелства никога нямаше да успее да убеди Хелън, че си струва да го задържи при себе си. Едва ме я бе убил миналата нощ. А сега тя като че ли го обвиняваше в нещо.

Когато стигна до средата на коридора, Гейб осъзна, че Малъри не го следва. Спря до фонтанчето и зачака.

Все още я нямаше. Хелън с наперена походка и с напрегнато изражение излезе от кардиозалата. Беше сама.

— Къде е Мал? — попита я той, за миг забравил за собственото си притеснение.

— Пуснах я да излезе през аварийния изход. Тя каза, че в момента не иска да те види.

Хелън определено го обвиняваше. Гейб препречи пътя ѝ, когато тя се опита да мине покрай него.

— Пуснала си я да си върви? — попита той.

— А какво трябваше да направя, да я накарам насила да остане при теб ли?

В очите ѝ отново се бяха появили войнствени искрици.

— Какво си ѝ казала, по дяволите? — поиска да разбере той.

— Не беше необходимо да ѝ казвам нищо. Всичко си беше изписано на лицето ти.

— Кое по-точно? — след като тя не му отговори, Гейб настоя: — Да не би да искаш да кажеш, че съм ти изневерил?

— А не си ли?

— Как, по дяволите, бих могъл да знам?

Тя изсумтя с отвращение и бързо-бързо мина покрай него.

Гейб успя да я хване, преди да е направила дори две стъпки. С плавно движение я притисна към стената. Усети напрежението във всяко мускулче на тялото ѝ.

— Е, сега сигурно ще ми кажеш, че не ревнуваш — подразни я той и дръпна нежно конската ѝ опашка. Усецаше как гърдите ѝ, обли и твърди, се притискат в неговите. *О, да!*

За негов ужас в очите ѝ блеснаха сълзи. Тя се опита да извърне глава, но той я дръпна по-силно за косата, като продължаваше да я притиска към стената.

— Хелън, погледни ме — настоя Гейб. — Не съм ти изневерил.

Тя разтърси глава, хапейки долната си устна. Нескритата ѝ болка разкъса сърцето му като шрапнел.

— Миличка, недей — умоляваше я той и я прегърна горещо, изведнъж обзет от разкаяние. — Не се разстройвай. Никога не бих направил такова нещо — добави Гейб с внезапна увереност.

Тя го отблъсна от себе си с изненадваща сила.

— Пусни ме.

— Не. Искам да ми повярваш. Искам да ми простиш за снощи.

Хелън яростно се мяташе, за да се изтръгне от ръцете му.

— Престани да се държиш грубо! — хрипливо извика тя.

Той изведнъж разбра, че прави точно това, обзет от отчаяното желание да получи прошка. Веднага я пусна. Преди да успее да реши какво друго да ѝ каже, тя се измъкна от ръцете му и закрачи надолу по коридора с полюшваща се конска опашка.

На Гейб му се прииска да разбие стената с юмрук, само че тя бе изградена от големи сиви тухли. Идеята не беше добра. Разтреперан, изруга. Какво не беше наред тук, мамка му? Тъкмо бе на път да се сближи с Малъри и ето че нещо от неговото минало — или по-скоро някой — изскочи от сенките и го изхвърли от релсите. Върна го точно там, откъдето беше започнал преди няколко дни.

Малъри. Трябваше да намери хлапето и да му обясни.

Да обясни какво? Че Вероника флиртува с всеки мъж, че той не е изневерил на Хелън? Можеше ли честно да каже, че е сигурен в това, щом като не си спомняше последните две години, прекарани в базата „Дам Нек“?

Да. Нямахше начин да е изневерил на Хелън. Вероника беше хубава, но не можеше да се намаже на малкото ѝ пръстче.

Гейб яростно разтърка лицето си. Умората го налегна изневиделица и му се прииска да полегне на рогозките в залата за вдигане на тежести и да заспи. Какво ставаше, дявол да го вземе? Лекарствата би трябвало да го държат буден.

Но сега очите му се затваряха. Мускулите му съвсем омекнаха. Разстоянието до дома изведнъж му се видя по-дълго, отколкото би могъл да извърви в момента. Нямаше начин да настигне Малъри, особено ако тя тичаше. Трябваше му кола.

Помисли около минута.

Той *имаше* кола. Ягуарът беше негов. Бе го купил едно време в Калифорния. Хелън обикновено караше джипа, само че сега акумулаторът му беше изтощен, както бе споменала тя. Ако резервният ключ за ягуара все още се намираше под капака, където го бе скрил преди много време, значи можеше да подкара колата.

Е, да, докторът му беше казал да не шофира, обаче той нямаше да катастрофира, ако кара с шейсет километра в час. Щеше да се върне по-късно да вземе Хелън, а след това тя щеше да го закара за сеанса с доктор Териен в четири часа.

Но най-напред трябваше да намери Мал и да ѝ обясни. А след това щеше да има нужда да подремне, за да възстанови силите си.

Той излезе от спортната зала и забеляза ягуара на паркинга. Отвори вратата с резервния ключ, настани се на шофьорската седалка и доволно изръмжа. Дотук това беше най-доброто му посрещане. Моторът тихо и мощно забръмча и той подкара колата към дома.

По пътя никъде не видя Малъри. Когато мина през задната врата и паркира колата на алеята, беше повече от притеснен. Къде беше отишла Малъри? Бе разстроена, мислеше си най-лошото. И макар да се преструваше на много силна, той знаеше, че всъщност е истинска ревла. Не му харесваше мисълта, че е наранена.

Използвайки ключа, който Хелън беше оставила за него, той влезе в къщата. Присила радостно залая, щом го видя.

— Мал? — извика Гейб. Никакъв отговор.

Отиде в кухнята и пресуши наведнъж чаша вода. Господи, колко беше уморен. Но трябваше да се обади по телефона. Да попита Хелън дали не знае къде би могла да отиде Малъри.

Потърси номера на спортния център и поиска да го свържат с нея.

— Хелън на телефона — скърцащият ѝ глас звучеше още по-ужасно по жицата.

— Гейб е — каза той.

Тя замълча.

— Търся Малъри. Знаеш ли къде може да е отишла?

— А ти къде си?

— Вкъщи.

— Как стигна до там толкова бързо?

— Взех ягуара. Ще дойда да те взема в три и петнайсет, но искам да знам къде е Малъри.

— Не бива да шофираш — каза тя и гласът ѝ прозвуча разтревожено. — Защо търсиш Малъри?

Защо ли?

— Тя е на дванайсет — подсказа ѝ той. — И е ядосана. Божичко, Хелън, събери две и две!

Този път мълчанието ѝ подсказваше, че размишлява.

— Сигурно играе футбол на игрището.

— Ще провериш ли вместо мен? Моля те.

— Добре — по гласа ѝ личеше, че е загрижена. — Ако не ти позвъня, значи е там.

— Благодаря — каза Гейб и потърка дясното си око. — Аз трябва да... Трябва да поспя малко. Ще се видим... в три и половина. Става ли?

— Лягай — рече тя. — Гласът ти е като на сомнамбул.

— Мммм. Чао.

Той пусна слушалката и по най-краткия път се добра до дивана във всекидневната, където се стовари по корем върху възглавничките, като успя да изрита маратонките от краката си, преди да заспи. Телефонът иззвъня няколко минути по-късно, но той не го чу.

Час по-късно Малъри съгледа заспалия на дивана Гейб и нареди на кучето да мълчи.

— Добро момиче. Шшшт! — тя потупа Присила по главата. — Ей сега ще те изведе на разходка.

Малъри се приближи колкото е възможно по-тихо до Гейб, а очите ѝ се разшириха от тревога. Никога не го беше виждала да лежи

като труп. Лежеше по гръб и дори не трепна.

Щом стигна на крачка от него, спря и се ослуша. Той обикновено спеше тихо, но все пак можеше да го чуе как диша. Малъри се отпусна на килима, изпълнена с облекчение, че е жив.

Кучето се канеше да я близне, затова тя го обхвана с ръка през шията, без да откъсва поглед от Гейб. Спомняйки се какво се беше случило в кардиозалата, как онази жена се бе хвърлила на врата му, Малъри силно въздъхна. Болката от предателството отново прониза сърцето ѝ. „Представям си как се чувства мама, каза си тя. Как е могъл татко да ѝ причини това? Да ни го причини?“

Впери поглед в лицето му, запечатвайки го в съзнанието си. Той имаше страхотно лице. Всички момичета от средното училище някога си падаха по него. Мал знаеше, че е красив. Но сега го харесваше още повече, защото върху лицето му се появяваха изражения, които не бе виждала по-рано. Веселост, тъга, учудване... *желание*.

Убеждаваше се, че той не желае онази жена от фитнес салона. Желаше мама. Спомняше си пламъка в очите му предишната нощ, преди да четат заедно. Искаше да сграбчи мама веднага и да я занесе в спалнята.

Беше си откраднал една целувка от нея.

Мислейки за това, Малъри се почувства малко по-добре. Но пък трябваше да се съобразява с мама. Майка ѝ не бе казала нищо по въпроса, но се виждаше явно, че нещата са се променили. Не беше посрещнала Гейб в живота им като своя отдавна изгубен съпруг. Бе го сложила да спи в кабинета, давайки неубедителното обяснение, че можело да е опасен след преживяното. Навремето обикновено тя беше тази, която се опитваше да измъкне Гейб от черупката му, стремеше се да привлече вниманието му. Сега майка ѝ пренебрегваше баща ѝ и всичко се беше преобърнало.

Нямаше нужда да е гениална, за да забележи лошото предзнаменование. Майка ѝ повече не искаше да е омъжена.

Сега Малъри знаеше защо. По онова време татко не само че никога не си беше вкъщи и работеше непрекъснато, а отгоре на това ѝ беше изневерил. Нищо чудно, че бе престанал да целува майка ѝ, да ѝ обръща внимание. Той бе отдал цялата си любов на другата.

Когато изобщо се прибереше у дома, бе прекалено зает и избухлив. Забелязваше Малъри единствено ако е пропуснала да

свърши някоя домакинска работа или пък е извършила някоя беля. Понякога я докарваше до плач, защото сякаш изобщо не забелязваше старанията ѝ, а само провалите ѝ.

После от военноморския флот им бяха съобщили, че е изчезнал — че го смятат за мъртъв — и Малъри се беше опитала да си внуши, че неговото отсъствие си има и добра страна. Така и така не го виждаха често. И вече не ѝ се налагаше да ходи на главата си, за да привлече вниманието му.

Но така не се беше чувствала добре. Без него усещаше някаква празнота. Оставаше ѝ онова ужасно очакване, усещането, че е изгубила нещо много специално.

Тогавя не искаше той да е мъртъв.

А и сега не искаше Гейб да ги напусне. Особено сега.

Но как да го задържи вкъщи, когато мама не можеше да му прости, нито да го обича отново?

Тя бързо-бързо замига, за да не потекат сълзи от очите ѝ.

Татко, не си отивай, мълчаливо го умоляваше Малъри. Думата отекна в сърцето ѝ и изпълни празнотата в него. *Татко. Татко.*

Той изглеждаше толкова уязвим, проснат на кушетката. По-рано никога не беше изглеждал уязвим. От неизплаканите сълзи усети болка в гърлото.

Ако този път ги напуснеше завинаги, щеше да ѝ остане само Реги. Тази мисъл се оказа доста потискаща и една сълза се изплъзна от ъгълчето на окото ѝ. Беше топла и потече надолу по бузата ѝ.

Реги бе умен и забавен. Но и непредсказуем, нещо като торнадо, което променя посоката си и помита всичко наоколо. Не искаше да бъде погълната от неговия хаос. Но ако Гейб не останеше при тях, какво значение имаше?

Ядосана на себе си, тя избърса мократа вадичка от бузата си и с мъка се изправи на крака. Нямаше полза човек да реве. „Просто преглътни сълзите, често казваше татко. Животът е гаден. Справяй се с него“. Беше я научил на много неща и тя ги беше запомнила.

Потупа бедрото си, показвайки с жест на Присила да я последва до вратата. Сложи ѝ каишката и я изведе от къщата на разходка. После щеше да наmine да види Реги.

Родителите на Реги се бяха разделили преди три години и той бе оцелял. Малъри предполагаше, че и тя ще оцелее.

СЕДМА ГЛАВА

Лошо му се пишеше, задето бе взел ягуара.

— Следващия път просто ме помоли да те закарам — скара му се Хелън, докато се носеха с колата към военноморската база в Оушиана; бяха закъснели, защото Гейб спа до четири без петнайсет. — А какво щеше да стане, ако беше заспал на волана или се беше блъснал в някое дърво? Знаеш ли какво, Гейбриъл, понякога и ти трябва да спазваш правилата. В момента това е единствената ни кола в движение и аз не мога да си позволя да я оставя на ремонт.

Тя го наричаше Гейбриъл само когато е ядосана. Той прие да му чете конско, защото това създаваше илюзията, че е загрижена за него. Освен това беше абсолютно права. Най-много го биваше да нарушава правилата. Неговата задача беше да превежда хората си през непреодолими препятствия и беше дяволски добър в това. Но точно в момента не беше тюлен. Не беше нищо повече от един разгромен воин с непоносима болка в лявото слепоочие, която не преминаваше.

А и след онова, което бе причинил на Хелън миналата нощ, заслужаваше да го накълцат на парченца. „Гневът убива безразличието“, размишляваше той. Затова си държеше устата затворена и понасяше словесния обстрел.

В същото време държеше очите си отворени и отново се запознаваше с околността. Шосето, по което се носеха, минаваше през огромни площи обработваема земя, но град Вирджиния Бийч се разрастваше така тревожно бързо, че малкото останала свободна земя много скоро щеше да е разделена на квартали като останалата част от района.

— Къде е Малъри? — попита той, когато Хелън най-сетне приключи с тирадата си.

Тя го погледна стреснато.

— Обадох се да ти кажа, че я няма на игрището, но ти не вдигна слушалката.

Тревогата надигна зловещата си глава.

— Не съм чул телефона.

Господи, той никога повече нямаше да се върне на активна служба, щом сетивата му бяха така притъпени! Ядосано поклати глава.

— Може би е отишла у приятелката си — предположи Хелън. — Ще ми подадеш ли мобилния телефон? В чантичката ми е.

Не знаеше, че тя има мобилен телефон. Хелън натисна копчето за бързо набиране, без да откъсва очи от пътя.

— Никой не отговаря — каза тя и затвори телефона.

Зад бледолилавите стъкла на очилата веждите ѝ загрижено се сбърчиха. Бе взела душ и се бе преоблякла в пясъчножълта блуза към бели панталони. Изглеждаше спокойна и свежа. Краката ѝ имаха златист загар. Много му се искаше да плъзне ръка нагоре по копринената кожа на бедрото ѝ.

Сякаш усетила погледа му, Хелън смутено се размърда.

Пътуваха още пет минути в мълчание и на Гейб му стана ясно, че тя е приключила с конското, приключила е изобщо с разговора и точка.

Колкото повече я наблюдаваше, толкова повече побеляваха кокалчетата на пръстите ѝ върху волана.

— Знаеш ли какво казват за подводните течения? — добави той, разсъждавайки на глас.

Тя изсумтя пренебрежително и съсредоточи цялото си внимание върху пътя.

— Че е по-добре да се оставиш на течението да те отнесе в морето, отколкото да се бориш с него. Ако се опиташ да се бориш, може да се удавиш — отбеляза Гейб.

— Ти винаги знаеш цял куп хитри малки поговорки — върна му тя топката.

Той смяташе, че метафората си я бива.

— Малъри има нужда от мен — каза Гейб, изваждайки коза си.

Хелън рязко обърна глава, явно разгневена.

— Е, и кога стигна до това прозрение? — саркастично попита тя.

Той прие въпроса ѝ сериозно, обмисли го и отговори:

— Не знам.

Хелън тръсна глава, сякаш съжеляваше, че му е задала този въпрос.

— Мисля, че хлапето си го бива — почувства се задължен да каже той. — Тя е умна, *наистина* е умна. И има страхотна интуиция.

Един ден може да стане каквато си поиска.

Объркана, Хелън реши да раздели вниманието си между него и пътя.

— Не си ли съгласна? — попита той.

— Разбира се, че съм съгласна. Да, тя може да стане каквото си поиска. А защо не ѝ каза това преди една година? Преди две години? Забелязваше я само когато сгафеше! Сигурна съм, че тя започна да се държи лошо, само и само да ѝ обърнеш внимание.

Гейб се сви ужасено.

— Мамка му! — промърмори той, гледайки навън към полето. Сети се за дупчиците в лявото ухо на Малъри. — Ще ѝ се реванширам за изгубеното.

Хелън бе толкова мълчалива, че той я погледна, за да се опита да разбере какво мисли. Притесняваше се ужасно, напълно забравила за сгъстяващия се трафик около тях.

— Това ще ѝ се отрази добре — най-накрая каза тя. Намекът беше ясен — би могъл да се реваншира на Малъри, но никога нямаше да може да се реваншира на нея.

— Виж какво — каза Гейб, като разтриваше пулсиращото си от болка дясно слепоочие, — защо не се отнесеш малко по-благосклонно към мен. Какъвто и да съм бил в миналото, съжалявам. Много съжалявам. Бих искал да ми дадеш втори шанс.

Той отвори очи и видя, че Хелън се е вкопчила с всички сили във волана и цялото ѝ тяло е напрегнато.

— Не е толкова просто — рече тя.

— Кое му е сложното?

— Имаме един човек с минало, нали така? — отвърна тя остро с паника в гласа. — Не можеш просто така да го зачеркнеш.

— Ако говориш за Вероника, не съм спал с нея. Кълна се в Бога.

— Тогава защо все оставаше до късно в сградата на специалния оперативен отдел, след като всички, освен нея си тръгнаха?

— Как, по дяволите, очакваш от мен да си спомня? — господи, колко го болеше слепоочието! — Хелън, сега тя е сгодена за Лутър, ако този диамант на лявата ѝ ръка означава нещо. Защо просто не оставим всичко това в миналото?

Спряха пред портите на военноморската база в Оушиана и разговорът им прекъсна, тъй като Хелън трябваше да покаже военната

си книжка.

— Виж какво, съжалявам, че не можеш да си спомниш — каза тя, подкарвайки колата към медицинския център. — Но дори да успея да забравя, за мен нищо не се променя. Харесвам живота си такъв, какъвто е. Не искам да се връщам назад с надеждата, че този път ще е различно.

Той осъзна, че ѝ е бил необходим голям кураж, за да изрече тези думи, вероятно затова ги беше изрекла толкова бързо. Същевременно отчаянието сякаш пулсираше в него заедно с болката в дясното му слепоочие.

Защо тя толкова упорито държеше на своята независимост? По дяволите, ако му дадеше втори шанс, нямаше да ѝ стане нищо. Той я гледаше втренчено, чудейки се как да събори бариерата, която тя бе спуснала между тях.

Именно твърдата линия на долната ѝ устна му даде отговора. Спомни си за сватбената снимка, на която двамата се целуваха, и изведнъж го завладя непреодолимо желание да смекчи тази долна устна, да я отдели от горната и да обсеби сладката кухня между тях. Осени го мигновеното прозрение, че тя се страхува да го докосне — не защото смята, че той ще я нарани, а просто защото можеше да се предаде и да отстъпи пред желанията му.

Това беше последната му възможност.

Хелън току-що бе спряла ягуара на мястото за паркиране пред сградата на психиатрията, свали очилата си и ги пхна под козирката. Гейб не ѝ даде възможност да извади ключа от стартера. Извъртя се на седалката и протегна ръка към нея, като обхвана с длан едната страна на лицето ѝ. Очите ѝ разтревожено блеснаха.

— Смятам да те целуна — предупреди я той. — Може би не аз съм този, който трябва да си спомни. Може би това си ти.

После бързо се наведе напред, привлече я към себе си и силно я целуна.

Тя ахна от изненада или от възмущение, Гейб не знаеше кое от двете. Беше така омаян от мекотата на розовите ѝ устни, че вече не можеше да спре. Нейният аромат на диви цветя и на жена го изпълни цял и той усети, че потъва в нея. Господи, на вкус беше още по-хубава, отколкото на вид! Езикът му се плъзна още по-навътре. Ръцете му се

заровиха в копринената мекота на косата ѝ, плъзнаха се по кадифената ѝ кожа. Мили боже, а на пипане беше още по-добра, отколкото на вид!

Хелън се опита да запази самообладание. „Не се предавай веднага!“ Но целувката завладя сетивата ѝ, помете я подобно мощен водопад, мигновено потапяйки я и увличайки я по течението. Много, много отдавна Гейб не беше изпробвал своята магия върху нея. Тя копнееше да усети вкуса на устните му, тялото му, всеотдайната му страст. Желанието, което толкова усилено се бе опитвала да овладее, сякаш избухна. Обви врата му с ръка, привлече го към себе си, гърдите ѝ жадуваха за неговото докосване, докато съзнанието ѝ настоятелно подсказваше да се отдръпне.

Без да прекъсва целувката, Гейб успя да напипа лоста, с който се наместваше седалката ѝ. Седалката се плъзна назад. За нейно удоволствие той прехвърли крак от другата страна на седалката и се намести върху нея, като прекрасното му твърдо тяло се притисна в нейното, а облеченото му в дънки бедро се вмъкна между нейните.

— Толкова си сладка — промълви Гейб, впивайки устни в устните ѝ.

Хелън безпомощно простена, стараейки се да не затваря очи. Усети как дланта му опипва гърдите ѝ и прониква под блузата ѝ. Когато пропълзя по-нагоре, тялото ѝ се изви от желание, сърцето ѝ заби силно в очакване дланта му да притисне гърдата ѝ.

Това е лудост, помисли си Хелън. *Не можем да правим секс на предната седалка на ягуара посред бял ден.* Но тогава ръката му обхвана едната ѝ гърда и от топлината ѝ тази мисъл отлетя. Той погали с палец издутото зърно и в тялото ѝ избухна насладата. Тя потръпна, искайки още. Изминалата година на самота не се бе отразила положително върху съдържаността ѝ.

Алармата на автомобил внезапно зави и раздра непрогледния воал на страстта им. Гейб вдигна глава и очите му се проясниха, когато осъзна къде се намират. Изпълнен със съжаление, той се оттегли на седалката си.

Хелън се бореше да овладее разочарованието си. *Подъл номер*, мислеше си тя, оправяйки измачканата си блуза.

— Трябва да вървя — каза Гейб и погледна дигиталния часовник в колата. Без да продума повече, той отвори вратата и изчезна.

Хелън седеше замаяна от докосването му. „Копеле“, помисли си тя, преживявайки отново всяка секунда от целувката. За по-малко от десет секунди той я бе накарал да обезумее от желание. Знаеше, че е опасен за нейното душевно равновесие, но просто не бе имала представа точно колко опасен.

А и изминалата година на сексуално въздържание си казваше своето. Всички нервни окончания по тялото ѝ жадуваха за продължение на целувката. Бог да ѝ е на помощ! Тя знаеше какво може да ѝ даде Гейб и го желаше. А това не беше добре. Ако той успееше да се вкопчи в нея по този начин, щеше да ѝ бъде два пъти по-трудно да се освободи от брака им.

Хелън имаше незабавна нужда от помощ. Порови в чантичката си за мобилния телефон и с треперещи пръсти набра номера на най-добрата си приятелка. Лийла щеше отново да ѝ налее ум в главата, да ѝ напомни всички причини, поради които Гейб не бива да се връща в живота ѝ.

За щастие Лийла, собственичка на училище по танци имаше междучасие и можеше да поговори с нея.

— Той ме целуна — изстреля Хелън вместо поздрав.

От това просто изречение Лийла разбра всичко, което Хелън искаше да ѝ каже.

— Просто те е целунал и нищо повече? — попита тя.

— Седяхме в колата, паркирана пред лекарския кабинет, но ако бяхме някъде другаде, нямаше да си останем само с целувката. Магията все още я има — добави тя, а гласът ѝ бе изпълнен с копнеж.

Лийла въздъхна, разбирайки ясно какво означава това, макар че, доколкото Хелън знаеше, приятелката ѝ не бе имала близки отношения с мъж, след като съпругът ѝ я бе напуснал преди много години.

— Е, явно решението на въпроса е никога да не оставаш с него на място, където би могъл да продължи по-нататък. Колата може да се смята за безопасно място.

— Той ме накара сериозно да се замисля за продължението — призна си Хелън.

— Не го прави — предупреди я Лийла. — Щом спиш с него, веднага ще поискаш да върнеш миналото. Знаеш, че съм права.

— Права си. Но докато пътувахме насам, той каза страхотно мили неща за Малъри.

— При лекаря ли сте сега?

— Да. Той каза, че Мал наистина е много умна и че някой ден може да стане каквато си поиска.

— Може би я използва, за да се добере до теб. Знаеш колко е хитър, Хелън. Ако иска да запази брака...

— Помоли ме да му дам втори шанс.

— Е, ето на! Открил е двете ти слаби места — Малъри и привързаността ти към него, и ги използва, за да постигне каквото иска. Не забравяй какво искаш ти. Винаги всичко се е въртяло около него; сега ти си най-важна.

Когато разговорът приключи, беше изминал половин час и климатикът в колата издухваше горещ въздух. Със залепнала от пот блуза на гърба Хелън отиде в сградата, чувствайки, че се владее много по-добре след оживената дискусия с Лийла.

Не беше прекарала и две минути в чакалнята, когато Гейб се появи с разсеян вид, а доктор Териен го следваше по петите.

— Искане да говори с теб — каза ѝ Гейб и седна срещу нея. Протегна дългите си крака и скръсти ръце на гърдите си.

Хелън скри слисването си зад учтива усмивка. Лекарят я поздрави любезно и с жест ѝ посочи да тръгне пред него по коридора. Тя погледна назад към Гейб и откри, че я наблюдава. Уязвимостта в очите му я разчувства.

— Гейбриъл ми каза — започна доктор Териен, щом двамата седнаха, — че започва да си спомня отделни отрязъци от миналото. Спомня си част от пленничеството. — Докторът замълча. — И си спомня как сте правили любов.

Хелън пламна. Искане и трябваше да изглежда незаинтересована.

— Спомня си колко му е било трудно да контролира чувствата си. Страхувал се е, че привързаността към някого може да повлияе на работата му като военен, да го направи по-малко годен за военна служба.

— Защо ми разказвате това? — попита Хелън, прекъсвайки го рязко.

Не искане да чуе аргументите на Гейб. Те само подкопаваха решителността ѝ.

— Чудя се дали не сте забелязали някакви промени у вашия съпруг — мрачно попита лекарят — и ако е така, как се е променил той според вас?

Хелън си пое дълбоко дъх. Току-що подробно бе разговаряла с Лийла за всичко това и приятелката ѝ бе отбелязала, че промените към по-добро вероятно са временни.

— Е, нали разбирате, той не работи и няма с какво да се занимава. По-внимателен е, повече се интересува от Малъри. Предполагам, че сега той просто има прекалено много свободно време — Хелън сви рамене, не съвсем доволна от своето заключение.

— Той доста говори за дъщеря ви — с усмивка се съгласи доктор Териен.

Хелън вдигна поглед към тавана. Не искаше да повярва на онова, което Лийла бе предположила — че Гейб просто използва Малъри, за да се добере до нея.

— А за себе си какво ще кажете? По друг начин ли се държи той с вас?

Хелън склочи ръце, размишлявайки как да му отговори.

— Сега е по-скоро такъв, какъвто беше, когато се запознахме — призна тя, — но не съвсем. Има нещо по-различно в него, по-вгълбен е, по-спокоен, ако разбирате какво искам да кажа.

Лекарят кимна окуражително.

— Изглежда... тъжен, струва ми се. Улавям го как понякога просто стои и се взира в пространството и се чудя дали не си спомня нещо. Освен това се вглежда в очите ми повече от преди. Знам, че ви звучи странно.

Тя погледна надолу и се почувства неловко.

— Моли ли ви за нещо? — попита лекарят.

— Като какво например?

Първото, което ѝ дойде наум, бе секс, но това го подсказваше собственото ѝ подсъзнание.

— Не знам. Вие как мислите?

Тя си представи очите на Гейб, неговите златистозелени очи, изпълнени със смътна тъга, умоляващи за нещо.

— За моята подкрепа? — предположи Хелън.

Докторът кимна рязко само веднъж.

— Той използва точно тази дума тук само преди малко. Каза, че се нуждае от вашата подкрепа.

Хелън имаше чувството, че гърдите ѝ са стегнати с менгеме и то се затяга все по-здраво.

— Аз не мога — едва-едва промълви тя. *Пък и Лийла ще ме убие.*

— Той сподели, че не сте искали да разгледате албумите заедно. Че сте пратили Малъри да свърши тази работа вместо вас.

Хелън преглътна вината си.

— От какво се страхувате? — нежно я попита доктор Териен. — Смятате, че той ще ви нарани, както е направил миналата нощ? — Лекарят кимна към синините на шията ѝ.

Хелън поклати глава. Менгемето стегна още по-силно гърдите ѝ.

— Не — отвърна тя. — Беше ме сбъркал с друг човек. Зная, че не е искал да го направи. Има... има нещо друго.

— Да? — окуражи я той.

Беше време да говори откровено с доктор Териен. Този човек бе достатъчно проникателен и най-накрая щеше да отгатне истината.

— Нашата връзка в момента е временна — смело изрече тя. — Ще се разделим, щом Гейб възвърне паметта си.

— О! — възкликна доктор Териен с огорчение.

Хелън не знаеше какво друго да каже. Изпита силно желание да защити решението си и седеше там, убеждавайки себе си, че не му дължи никакво обяснение. В края на краищата, касаеше се за собствения ѝ живот.

Лекарят събра длани, сякаш медитира.

— Е, тогава вашата подкрепа може да ускори нещата в тази посока. Колкото по-скоро Гейбриъл оздравее, толкова по-скоро ще можете да се освободите.

Тези думи докоснаха една меланхолична струна в душата ѝ. Пък и в тях имаше смисъл. Да, съществуваше известен риск от обвързване, но ако така щеше да постигне по-бързо крайната цел, навярно трябваше да го направи. Пък и точно в момента Гейб наистина имаше нужда от нейната помощ; никога не го бе виждала толкова объркан, както напоследък.

— Какво да направя? — попита тя, приемайки съдбата си.

— Прекарвайте повече време с него. Разгледайте заедно албумите. Разхождайте се. Идете на места, където сте ходили по-рано.

Съсредоточете се върху различните миризми. Обонянието много често е вратата, през която спомените се завръщат.

Хелън ухапа долната си устна. Всичко това означаваше да прекарва много време с Гейб, да позволи да бъде уязвима пред неговата мъжественост, пред новото му обаяние.

— Разбирам, че сте взели своето решение, мисис Рено... Хелън — любезно се поправи той. — Но може и да откриете, че Гейб е друг човек, различен от преди. След преживяна голяма опасност човек често се променя. Ако откриете, че не се е променил, тогава поне ще можете да си тръгнете с по-чиста съвест, защото сте му помогнали.

Хелън имаше чувството, че някаква тежест бавно се смъква от плещите ѝ. Ето това беше. Дни наред се бе борила с чувството си за вина. След думите на доктора причината ѝ стана ясна. Не беше дала на Гейб шанса, който той заслужаваше.

— Прав сте — каза Хелън, сецайки се, че Лийла направо ще побеснее.

Доктор Териен я погледна замислено.

— Гейбриъл някога говорил ли е с вас за детството си? — изненадващо я попита той.

Хелън наклони глава на една страна.

— Разказвал ми е за родителите си, които са починали, но не много. Винаги съм имала чувството, че не е склонен да говори за миналото, затова не съм настоявала.

Доктор Териен помълча малко.

— За какво според вас може да си мисли един мъж през цяла година на мъчения и пълна изолация?

Това беше провокативен въпрос, макар че определено можеше да се нарече риторичен.

Хелън втренчи поглед в него, а мислите бушуваха в главата ѝ.

— Защо не попитате вашия съпруг за миналото му? — посъветва я лекарят.

Тя го погледна скептично.

— Не може да се каже, че обича да откровеничи за миналото си.

— Пробвайте — насърчи я докторът. — Той беше доста открит с мен. Може би, ако обсъдите с Гейб неговото минало, тогава ще разберете защо се е посветил до такава степен на тюлените. Защо ви е пренебрегвал.

Стресната от точната преценка на доктора за техните проблеми, Хелън кимна утвърдително.

— Добре — съгласи се тя, макар да не можеше да си представи, че Гейб ще започне охотно да ѝ разказва миналото си.

— Той е доста строг към себе си — добави психиатърът. — Ще бъде от полза, ако можете да му простите за случилото се снощи. — Погледът му отново се плъзна към наранената ѝ шия.

Хелън смутено докосна нараненото място.

— Могъл е да ви убие — призна доктор Териен, повдигайки гъстите си вежди. — Но не го е сторил. С някаква част от подсъзнанието си ви е разпознал, Хелън. Вярвам, че с него сте в безопасност. Все пак следващия път, като решите да го изненадате, гледайте да е буден — добави той и шеговито намигна. — Сега той ще сънува по-често. Ако сметнете за необходимо да го събудите, извикайте го по име и му кажете коя сте. Накарайте го да разбере, че сънува. Утешете го по някакъв начин.

Еротични видения се мярнаха в съзнанието ѝ. Трудно ѝ беше да издържи на погледа на лекаря.

— Е, времето ни свърши. — Доктор Териен рязко се изправи и протегна ръка. — Имаме добър напредък — съобщи ѝ той сърдечно. — Аз ще остана тук да се оправя с тези книжа. Утре ще се видим с Гейбриъл.

Хелън промълви някакви благодарности и тръгна обратно към чакалнята. Гейб седеше на същия стол с протегнати напред крака, скръстил ръце на гърдите си.

— Притеснявам се за Малъри — каза той, като я погледна изпитателно.

Хелън също започваше да се притеснява за нея.

— Ще проверя телефонния секретар у дома — предложи тя.

Извади мобилния си телефон от чантичката и набра домашния си номер, включвайки се към системата за получаване на съобщения. Единственото съобщение беше от баща ѝ. Гневният му тон я накара да трепне и да отдалечи слушалката от ухото си.

— Защо, по дяволите, не се обади да ни съобщиш? — възропта той. — Искаме да видим Гейб при първа възможност. Всъщност смятаме да ви дойдем на гости. Обади ни се. Кажи на Рено добре дошъл у дома.

Хелън прекъсна връзката и рязко затвори мобилния си телефон.

— Кой беше? — попита Гейб.

— Баща ми. Адмирал Йохансен току-що му е казал, че си се завърнал.

Самата тя не се беше обадила на родителите си. Да се занимава едновременно с тях и с Гейб не бе по силите ѝ.

— Значи няма съобщение от Мальри — заключи той и плавно се изправи на крака.

— Сигурна съм, че е добре — рече Хелън, уверявайки и него, и себе си, докато крачеше напред по коридора. — Прекарва много време с нейния приятел Реги. Той живее малко по-надолу на същата улица.

— Момче? — В гласа на Гейб прозвуча тревога.

— Не се притеснявай. Не ѝ стига и до рамото. Едва влязъл в пубертета.

Тя отключи вратата на автомобила.

Гейб я погледна с присвити очи над покрива на колата.

— Не ме интересува, дори да е Малечко Палечко. Мъжки пол е.

Хелън го изгледа сурово.

— Мал и Реги са най-добри приятели от три години. Само се опитай да ѝ кажеш повече да не се занимава с него.

Гейб вдигна ръце.

— Просто ми покажи къде живее — рече той.

Правилно!

Известно време пътуваха в пълно мълчание. Движението беше натоварено; всички бързаха да се приберат у дома след работа. Хелън избра един усамотен селски път и най-накрая успяха да се придвижат. Следвайки съветите на доктор Териен, тя реши да каже нещо:

— Струва ми се, че гърлото ми почти се оправи — нехайно изрече Хелън, без да откъсва очи от пътя.

Гейб не продума. Тя усети как напрежението му нараства и добави:

— Доктор Териен казва, че ти подсъзнателно си ме разпознал. Затова не е необходимо повече да се самобичуваш. С теб съм в безопасност.

Ха! Лийла щеше да си умре от смях, ако чуеше това!

— Може би преувеличава малко — провлачено каза Гейб.

Тя се обърна рязко да го погледне и откри, че зяпа бедрата ѝ.

О, боже! От погледа му кожата ѝ настръхна. Как щеше да му устои? Как щеше да му попречи да се вкопчи в нея сега, след като повече не можеше да го избягва?

Хелън се наведе напред и щракна копчето на радиото, оставяйки мелодичния глас на Гарт Брукс да застане между тях.

Гейб ненавиждаше кънтри музиката. Тя я пусна само за да го подразни; в края на краищата, времето, когато угаждаше на Гейб, бе отминало.

След малко го погледна и откри, че слуша музиката с удоволствие. Той улови погледа ѝ и се усмихна.

— Струва ми се, че кънтри музиката ми харесва — каза той без всякаква преструвка — Звучи някак по-безметежно отколкото си спомням.

О, боже! Ако той още веднъж постъпеше правилно, тя щеше да го сграбчи и да го целуне отново.

— Еди?

Не беше необходимо Ноъл Териен да се представя. Той очевидно бе единственият човек, който въобще наричаше мъжа от другата страна на линията „Еди“. Но двамата бяха съученици от началното училище и навикът бе твърде стар, за да се откаже от него.

— Ноъл — каза другият с удивление в гласа, — имаш последни новини за мен?

— Паметта на пациента се възвръща — потвърди Ноъл.

Не му харесваше да нарушава лекарската тайна, но светът на военните бе по-различен от този на цивилните. Високият чин даваше власт и възможност да тълкуваш превратно правилата. Освен това Ноъл беше длъжник на Еди, който му бе осигурил тази работа. След като бе прекарал една година в центъра за лечение на наркомани, му беше трудно да си намери работа в цивилния сектор.

Чу се как въртящият се стол на Еди изскърца.

— Какво, вече? — гласът му звучеше невярващо.

— Доволен съм от неговия напредък — призна Ноъл, като му се искаше заслугата за това да е негова. — Никак няма да се учудя, ако възстанови всичките си спомени в рамките на месец.

Последва пауза на стъписване.

— Ами какво ще кажеш за нараняването на фронталния лоб? Някакви признаци, че това му влияе неблагоприятно?

— Не, доколкото мога да забележа, но всъщност още е твърде рано, за да ти дам категоричен отговор.

— Той спомни ли си за последната си бойна задача?

— О, не. Съсредоточих вниманието си върху двете години преди това. Не е необходимо да събуждаме отново неприятни спомени, докато по-ранните не се възвърнат.

— Правилно.

— Но си спомня пленничеството. Много откъслечни спомени, прекалено разпокъсани, за да можем да ги сглобим. Спомня си името на човека, който го е разпитвал... да видим — Ноъл погледна в бележника си. — Сюн Ки се казва.

— Дали е издал военни тайни?

— Още не сме стигнали до там. Пациентът мълчи като риба, когато се опитвам да измъкна някакви подробности от него.

Замислено мълчание от другата страна на жицата.

— Оценявам това, че ме държиш в течение.

— Хмм — отвърна Ноъл.

Честно казано, тази работа никак не му беше приятна, но просяците не могат да избират. Освен това, ако спомените на пациента засягаха националната сигурност, Еди имаше право да знае.

— Дръж ме в течение — каза неговият стар приятел.

— Тъй вярно — отговори Ноъл, възприемайки военния език, който Еди използваше с такава лекота.

Той остави слушалката и пъхна папката на Гейб Рено в чекмеджето. Искаше му се по същия начин да може да скрие и угризенията на съвестта си.

Малъри разгледа миниатюрната цигара с тревога.

— Откъде я взе? — попита тя приятеля си.

Реги имаше толкова ярки лунички, че се виждаха дори сега, когато двамата седяха в сумрачния сутерен, превърнат в скривалище. Стариият диван с пъстра дамска беше плесенясал, а имаше и няколко скъсани пружини и човек трябваше да внимава да не седне на неподходящо място.

— Един тип на плажа ми я даде безплатно — похвали се той.
Сложи я между устните си и щракна запалката.

— Я почакай — запротестира Малъри. — Точно за това ни предупреждавах в часовете по здравно обучение. Можеш да се пристрастиш.

— Няма начин — възрази той. — Те говореха за твърдите наркотици. Всички хлапета от гимназията пушат марихуана. Тя е безвредна.

Той доближи пламъчето до края на цигарата.

Малъри го наблюдаваше колебливо. Тя знаеше, че Реги е безразсъден, но в случая отиваше твърде далече. Пламъчето освети ярката му рижа коса и сините му очи блеснаха. След това то изчезна, оставяйки ивичка пушек, която се издигна вертикално нагоре.

Имаше странна миризма. Малъри се поотдръпна, наблюдавайки реакциите на Реги. Той дръпна силно и последва раздираща кашлица. Реги се засмя на себе си, а очите му се навлажниха.

— Нека опитам пак — каза той.

Този път успя да погълне дима, без белите му дробове да се свият конвулсивно. Задържа дъха си точно както бе виждал да го правят по филмите. Малъри също затаи дъх.

Реги я погледна и се засмя, издухвайки дима в лицето ѝ.

— Ау, вече го усещам — каза той. — Все едно летя. Страхотно!

Обзета от прилив на любопитство, тя потисна отвращението си.

— Искаш ли да опиташ? — попита я той, протягайки ръка с цигарата към нея.

— Все още не — каза Малъри.

Представи си как ще реагират родителите ѝ, ако разберат, и се отдръпна.

Реги нямаше защо да се притеснява. Баща му бе умрял отдавна, а майка му беше на работа.

— Уау! — възкликна той, като дръпна още веднъж. — Божичко, това нещо така те отпуска. — Реги се излегна върху две съседни възглавници. Намръщи се явно бе попаднал на скъсана пружина.

Малъри за миг му завидя. И тя самата имаше нужда малко отпускане. Беше напрегната. Нейният свят сякаш всеки миг щеше да се разпадне и тя не знаеше как да спре това.

Но инстинктивно усещаше, че пушенето на цигара с марихуана не решава въпроса.

Кучето на Реги яростно се разляя някъде горе. Реги сякаш не забелязваше това.

— Някой е дошъл — предположи Малъри, поклащайки крак.

— Може да е пощальонът — отвърна ѝ Реги с безметежно изражение на лицето.

Кучето продължаваше да джафка. Малъри разтревожено се изправи.

— Отивам да проверя — заяви тя и се отправи към стълбата.

Звънецът на входната врата иззвъня. Малъри забърза към предната част на къщата и надникна през един прозорец. Видя ягуара и мигновено се отдръпна назад в сянката.

— *О, мамка му!* — прошепна под нос момичето.

Чуваше ги как говорят. Мили боже, какво да направи? Да отвори вратата и да се преструва, че всичко е наред ли? Налагаше се. Велосипедът ѝ беше пред къщата. Те знаеха, че тя е вътре.

Вдигна с една ръка ръмжащото куче, а с другата сграбчи топката на вратата.

— Здравсти, нашите — каза тя, като отвори вратата. — Мен ли търсите?

Майка ѝ приятелски ѝ се усмихна.

— Здравей, миличка. Просто се чудехме къде си отишла.

— Точно тук съм си — каза Мал, долавяйки някаква заплаха в напрегнатото тяло на Гейб, който стоеше мълчаливо и я гледаше право в лицето.

— Къде е Реги? — попита той.

Малъри сграбчи още по-здрово топчестата дръжка на вратата.

— Долу, в сутерена — отговори тя.

Сърцето ѝ яростно се разтуптя.

— Искам да се запозная с него — каза татко ѝ.

Само това не!

— Виждал си го по-рано — започна да шикалкави тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи нехайно.

— Не си спомням — кратко отвърна той.

Беше време да измисли нещо сериозно, за да му отвлече вниманието.

— Така ли? Както не си спомняш и жената от гимнастическия салон, а?

Трябваше да събере целия си кураж, за да изтърси това, защото добре познаваше този Гейб, който сега стоеше пред нея. Този Гейб можеше като нищо да ти шибне един по задника и точно това щеше да направи с нея, ако не внимаваше.

— Малъри! — ахна мама.

Гейб пренебрегна предизвикателното изражение на Малъри и погледът му се насочи към къщата. Той бавно си пое дъх и на нея направо ѝ премаля от страх, защото разбра, че може да усети миризмата. На дима от марихуана. С нея беше свършено.

— Добро попадение, малката — кротко изрече Гейб. — А сега ме пусни вътре.

Сега и майка ѝ усети миризмата на марихуана. Ужас и изненада се изписаха върху лицето ѝ.

На Малъри направо ѝ призля. Искаше ѝ се да затръшне вратата право в лицата им, но това нямаше по никакъв начин да спре Гейб. Отстъпи назад и отвори по-широко вратата.

— Той е долу — с усилие изрече тя. — Казах му да не го прави.

ОСМА ГЛАВА

— Какво му направи? — натъртено попита Малъри, когато Гейб отново се появи на входната врата.

Той я беше накарал да остане с майка си, макар че Малъри умираше от желание да спаси Реги от тупаницата, която нямаше как да му се размине.

— Не с този тон — предупреди я Хелън, привличайки я по-близо до себе си.

Със спокойно изражение, Гейб мълчаливо застана пред двете.

— Просто си поговорихме — кротко отвърна той и се взря в нея с очи, потъмнели от разочарование.

— Аз не съм опитвала — каза тя, пренебрегвайки майка си, която предупредително я стискаше за ръката.

— Не съм си и помислил друго — рязко отвърна Гейб. — От днес нататък вие двамата с него ще се помотаете из нашата къща. Налага се да излъскаме терасата — кратко каза той.

После с едри крачки премина покрай тях и се отправи към колата.

Малъри зяпна след него, ужасена от мисълта за черния труд, който я чакаше, но и изпълнена с огромно облекчение, тъй като не й забраниха да се вижда с Реги.

— Скачай на велосипеда и се прибирай у дома — каза мама и пусна ръката ѝ. — Почти е време за вечеря. — И тръгна след Гейб към колата.

Зашеметена, Малъри се бе вторачила в родителите си. За първи път през живота си те май играеха в един отбор.

Ау, възкликна мислено тя и след преживените вълнения, настроението ѝ се повиши. *Татко бе приел съвсем спокойно експеримента на Реги. А всъщност дали беше така?*

Погледна разтревожено към вратата на сутерена. Дали Реги не лежеше там смъртно ранен? Трябваше да провери по-късно. Гейб я

гледаше свирепо от прозореца на автомобила. Тя се запъти към велосипеда си.

Ягуарът напусна алеята пред къщата на Реги.

— Ей, Мал!

Тъкмо бе подкарала велосипеда си след колата, когато Реги подаде глава през прозореца на всекидневната, редом с весело озъбената муцунка на кучето. Тя натисна рязко спирачките и се закова на място. Не се виждаха никакви следи от бой.

— Утре ще трябва да дойда у вас и да се потрудя — каза той и гласът му прозвуча доста слисано.

— Имаш късмет, че не те уби! — подхвърли тя в отговор.

— Каза, че ще ме убие, ако го направя пак.

— Тогава по-добре не го прави.

Реги сви рамене, сякаш искаше да каже, че не му пука от заплахите на баща ѝ, но изглеждаше доста стреснат.

— До утре — каза тя. — По кое време смяташ да дойдеш?

— Той ми каза да съм у вас в осем сутринта... О! В осем нула нула!! — Реги направи гримаса и завъртя очи нагоре.

Малъри въздъхна тежко и подкара велосипеда. Не ѝ се искаше утре да става рано, но алтернативата — едно дълго конско в стила на Гейб — ѝ се виждаше още по-ужасна.

Размишлявайки върху всичко това, тя караше към дома и, макар и невероятно, на сърцето ѝ беше леко.

Дявол го взел, не можеше да заспи. Не и докато тези копелета бръщолевеха от другата страна на коридора. Дано нямаха намерение отново да идват за него. *Не тази нощ*, молеше се той. *Исусе Христе, не тази нощ*. Целият беше в рани от миналата нощ.

Някакъв новак беше поискал да се пробва с него. Като се имаше предвид малкият му ръст, тоя тип наистина млатеше здравата. Това караше Гейб да се чуди дали всички севернокорейци не са експерти по таекуондо. Всеки сантиметър от тялото му беше пребит и контузен. Разбира се, той не беше казал и дума, с която да се опозори, макар че знаеше всичко за бреговата охрана на залива Чесапийк.

Просто ме оставете на мира, по дяволите, уморено си мислеше той. Размърда се върху каменната издатина, опитвайки се да се

намести по-удобно. Би дал мило и драго и дори двата си кучешки зъба за някоя и друга таблетка болкоуспокояващо.

О, не! Не искаше да му вадят зъби.

Е, мамка му, ето че беше напълно буден. Нямаше начин да заспи отново при тази шумотевица. Бавно, с усилие, той се примъкна до десния край на каменното си легло, като поспираше, за да надмогне смазващата болка в ребрата. Най-накрая тялото му докосна стената от големи сиви тухли.

През шпионката можеше да надникне в стаята от другата страна на коридора. Винаги се удивляваше колко много техника бе натъпкана на толкова малко място. Компютри, принтери, скенери, монитори, устройства за прехвърляне на данни покриваха всеки сантиметър от плотовете на масите. Мъчителите му притежаваха всички технологични джунджурии, известни на човечеството.

Преди години този сценарий щеше да е невъзможен. И днес все още му изглеждаше като част от лош филм. Гейб и мъчителите му се намираха в отдалечените безлюдни планини на Северна Корея, на много километри от столицата Пхенянг, където взводът на тюлените беше внедрен, за да евакуира ракетите. И все пак дори в този отдалечен и брулен от ветровете район, в един бункер, от който се виждаха само голи планини, тези хора имаха достъп до интернет и го използваха не за да си поръчват коледни подаръци онлайн.

Това бе точно от нещата, които не много отдавна бяха наложили създаването на министерство за защита на киберпространството.

Онези, които бяха пленили Гейб, предпочитаха да работят през нощта. От информацията, която бе събрал дотук малко по малко, му ставаше ясно, че те душат около американските държавни и щатски уебстраници, търсейки информация за местните енергийни инфраструктури, водохранилища, язовири, обекти за съхраняване на обогатен уран, ядрени и газови инсталации. Гейб предполагаше, че когато открият слаби места или ценна информация, която може да се продаде, те ги предлагат за продан на известни терористични групи.

За същата цел им трябваше и техният пленник. Бяха го пребивали, за да се доберат до информация. Той подозираше, че възнамеряват да я предадат на други врагове на американците срещу заплащане. Само че досега не им беше казал нищо, освен отявлени лъжи.

По навик, Гейб се заслуша в бързия им говор. Беше свикнал с този корейски диалект, малко по-различен от книжовния език, изучаван от него в езиковото училище. Изреченията им бяха изпъстрени с английска компютърна терминология, което му даваше допълнително предимство.

Ако някога успееше да избяга от тази килия, щеше да вземе нещо със себе си, нямаше начин да не го направи, по дяволите. В края на краищата, те го бяха лишили от една година от живота му и от два нокътя. А тези неща нямаха цена.

Той се замисли за разпитите, на които го бяха подложили до момента. За щастие знаеше твърде малко за вътрешната мрежа на военноморския корпус, иначе щеше да го боли много повече, отколкото досега. Не бяха хванали подходящия тюлен за получаването на тази информация. Лутър Линдстром щеше да е много по-добър улов.

Но разпитите за бреговата охрана направо го съсипваха. Те бяха открили несъответствие в лъжите му и ставаха безжалостни в търсенето на истината. Пръстите на лявата му ръка все още пулсираха от болка — бяха забивали игли под ноктите му. Сега пък го лишаваха от вода. Надяваше се да не се захванат със зъбите му.

Будуването нощем, за да подслушва разговорите им, не беше най-утешителното отмъщение. Но Гейб се закле пред себе си, че някой ден ще получи своето, ако не го убиеха преди това. Бързо прогони тази мрачна възможност от съзнанието си и се съсредоточи върху разговорите на корейците.

Странно. Обикновено ясно различаваше гласовете на своите похитители, но тази нощ те звучаха някак далечно и завалено. Не можеше да преведе и дума.

Сигурно се дължеше на обезводняването на организма му, както предположи. Или пък дали не бяха сложили в ориза му за вечеря алкохол, смесен с наркотик? Смъкна се от каменната издатина и се затътри към вратата, за да ги чува по-добре. Кракът му докосна нещо твърдо и голямо, което преграждаше пътя му.

Какво беше това, дявол го взел?

Напрегна зрението си и различи стол, тапициран с кожа, бюро и компютърен монитор. Приличаше точно на неговото собствено бюро у дома.

Примигна и го огледа още по-отблизо. Я почакай, че това беше собственият му дом. Гейб стоеше по средата на кабинета и мъжделивата лунна светлина се процеждаше едва-едва под спуснатите щори. Мили боже, той ходеше насън!

С чувството, че току-що е пътувал през времето и пространството с космическа скорост и е преминал в друго измерение, поsegна да се хване за стола. Стомахът му се сви в спазъм, заплашвайки да излезе през устата. Точно като в последния му сън, всичко бе изглеждало толкова реално. Цялото тяло го болеше, сякаш вчера го бяха бяхтели с юмруци. Ако не се беше събудил...

Не, доктор Териен смяташе, че той няма да нарани отново Хелън. Но винаги имаше възможност да направи нещо, без да го съзнава. Никога нямаше да си го прости, ако се случеше.

Замъкна се обратно до кушетката, като се олюляваше, и се свлече върху нея. Беше благодарен за възвръщането на паметта си, наистина беше. Но спомените за преживените мъчения се повтаряха отново и отново и от това стомахът му направо се преобръщаше. Наложил си да възстанови в подробности всеки отделен спомен. Трябваше да знае дали е предал страната си. Какво е казал в момент, когато е изпитвал адска болка.

Когато прегледът на спомените приключи, му се повдигаше ужасно и бе разтърсен от шока, но почувства облекчение, защото разбра, че не е изложил на риск ничия сигурност. Не беше предал своите.

Изпита облекчение, разбирайки защо похитителите му са били толкова безжалостни в търсенето на информация. Помислил си за новината, която бе чул по телевизията предишната вечер. Много севернокорейци умираха от глад и не се очакваше никаква финансова помощ, затова те продаваха информация за пари. Нямаше нищо лично; просто се опитваха да оцелеят.

Ругаейки тихо, Гейб погледна дигиталния часовник. Три и четиридесет и две. Действието на сънотворните явно вече бе преминало. Нямаше вероятност отново да заспи. Не и с тези тревожни мисли в главата.

Компютърният монитор привлече погледа му и по тялото му преминаха ледени тръпки. Тези хора вероятно бяха все още там, от другата страна на кабелните проводници. Може би имаше начин да ги

проследят и открият... не беше сигурен. Именно с Лутър трябваше да говори за това, а според годеницата му той все още не се беше прибрал у дома.

Компютърът го привличаше. По някакъв начин бе свързан с неговото минало. Премести се върху тапицирания с кожа стол и сърцето му тревожно заби в очакване. На какво? Той обмисляше странната си реакция.

Посегна под бюрото, включи компютъра и се облегна назад, докато той се зареждаше.

Иконката с надпис „Имате поща“ блесна на екрана и Гейб подскочи така, сякаш го разтърси дефибрилатор.

Какво ми става, по дяволите?

Усещането, че изживява същата ситуация за втори път, беше неизбежно — това му се бе случвало и по-рано. Бе седял пред компютъра и... *мамка му!* Не можеше да си спомни! С треперещи пръсти натисна клавиша, за да отвори пощенската кутия за входящи съобщения на Малъри.

Оказа се пълна със съобщения от Реги, повечето от които препратени вицове. Нямаха никаква връзка с него, нито с неговото положение.

Отвратен от себе си, Гейб затвори компютърната поща и потърси някой известен вестник. Дяволски много неща се бяха случили през изминалата година. Когато страницата с вътрешните новини изскочи на екрана, той веднага влезе в електронния архив. Никога нямаше да стане отново тюлен, ако не се подковеше добре и не наваксаше пропуснатото.

Отивайки към кухнята за закуска, Хелън спря пред вратата на кабинета. Гейб буден ли беше? Струваше й се, че дочува лекото потракване, сякаш работи с клавиатурата на компютъра.

Макар че любопитството я глождеше, тя подмина вратата и не почука. Не беше добра идея да се окажат насаме в тъмни зори. След онзи жарък сблъсък в автомобила предишния ден бе прекалено чувствителна и нямаше желание да остава насаме с него. Нито пък можеше да си позволи да закъснее за работа, когато имаше толкова да наваксва.

Влезе на пръсти в кухнята и поспря само за да грабне една кифличка с масло от хладилника. Докато я ядеше права, напругаше слуха си за някакви звуци, които да ѝ подсказат с какво се занимава той. Погледът ѝ неволно се насочи към прозореца, зад който се виждаше посребреното от изгряващата зора небе. То обещаваще още един сух и горещ ден. А дивите ѝ цветя имаха нужда от малко дъжд.

Растението в саксията на перваза на прозореца привлече вниманието ѝ. Пристъпи по-наблизо, като с наслаждение хрускаше орехите в кифлата с пълнеж от банан и ядки. С удивление откри, че това е кактусът, който Гейб беше донесъл от болницата. Бе го посадил в керамичната саксия, изработена от Малъри за него преди време — просто гърне с две дръжки и глазура от лазурит.

Гейб явно го беше изровил някъде от бюфета. Дали си бе спомнил, че Малъри го бе направила някога за него? Малко вероятно; то просто имаше подходящата големина. Топчестото кактусче явно вирееше добре. Докато го гледаше, Хелън изпита странно усещане.

— Станала си рано.

Парче от орех заседна в гърлото ѝ, когато тя ахна и рязко се обърна.

— Господи! Казах ти да не ме дебнеш! — Хелън се закашля.

— Извинявай — имаше особено разкаян вид е този кичур, който падаше върху челото му. — Вече отиваш на работа?

Огледа я от горе до долу със светнали от неприкрит интерес очи. Тя се съмняваше, че изглежда особено привлекателна, облечена със синьо долнище на анцуг, но погледът му говореше друго.

— Все още се опитвам да наваксам — обясни Хелън.

Гейб изглеждаше така, сякаш е будувал през по-голямата част от нощта. Косата му беше рошава, клепките му като че ли натежаваха — удивително привлекателна комбинация.

Тя се отдръпна от него и си наля чаша портокалов сок. Докато го изгълта набързо, се стараеше да не мисли защо той стои там и така се е вторачил в нея.

Секундите отлитаха една след друга и усещането за неговото присъствие все повече ѝ се натрапваше. Той я дебнеше, подобно на гигантската котка, чието име носеше. Когато огладнееше достатъчно, щеше да се хвърли върху плячката... винаги го беше правил. И все пак

продължаваше да стои там, без да откъсва от нея смущаващия си поглед.

Не ме докосвай. Тя му изпрати телепатично послание. *Ако ме докоснеш, ще се разтопя в ръцете ти и никога няма да си го простя.*

Той не посегна към нея. Хелън не знаеше дали да е благодарна, или разочарована.

— Е, трябва да вървя — употреби тя същите думи, които бе казала вчера.

И като остави чашата си в мивката, тръгна по посока на спалнята си, за да измие зъбите си в банята. Онзи Гейб, когото познаваше, щеше да я последва по петите и да я повали върху двойното легло. Коленете ѝ омекнаха, докато вървеше надолу по коридора.

Щом влезе в банята, разбра, че той не я следва. Изми зъбите си, вирайки се в отражението си, в чийто поглед се четеше нескрито разочарование.

Дали Гейб не чакаше тя да отиде при него? Това замалко да се случи. Но щом му се поддадеше, щеше да изпита неща, които бе по-добре да не изпитва. Чувства, които щяха да направят още по-трудно прекъсването на връзката им.

Лийла бе предположила, че той може да използва секса, за да получи каквото иска, но той не го правеше. Слава богу, че не го правеше. Така беше по-добре.

С блестящи зъби и грижливо сресана, Хелън излезе от банята и бързо се отправи към входната врата, решена повече да не позволи да я причаква в засада. Вратата на кабинета беше затворена и зад нея цареше тишина.

„Защо ли се чувствам толкова измамена?“, помисли си Хелън.

Гейб ускори крачка. Нямахте нищо по-хубаво от едно ранно утринно бягане по брега, което да съживи сетивата, отвличащи вниманието му от желанието да спи с жена си.

Бягането за здраве с Малъри му бе послужило като урок на смирението. Ако искаше да се върне обратно във взвода, трябваше да е в добра форма. За един тюлен беше нещо обичайно да пробяга няколко мили за една нощ, при това натоварен с много тежко снаряжение. Имаше време, когато можеше да направи това почти без да се изпоти.

А предишния ден едва бе успял да измине една миля, като не носеше нищо друго със себе си, освен лека трикотажна фланелка и шорти.

Изръмжа недоволно. Тази сутрин поне беше добре — имаше леки болки в мускулите след вчерашното бягане, но съвсем не се чувстваше уморен след безсънната нощ. Излезе от къщата преди Хелън — нямаше да може да се владее и още една секунда в нейно присъствие. Бе оставил Малъри да си поспи до седем и половина, когато щеше да я измъкне от леглото за един дълъг работен ден на терасата.

Утринният въздух изпълни белите му дробове. Бризът полъхваше откъм океана, донасяйки острия солен вкус на Атлантика и мириса на пясък и влага. Слънцето едва-едва надничаше на хоризонта. Докато тичаше, движейки леко и ритмично ръцете и краката си, Гейб наблюдаваше как небето изсветлява от сребристо до жълто и прасковено.

По дяволите, пропускаш съм изгревите! Нещо го стегна за гърлото, когато осъзна тази истина. Макар че не можеше да си спомни със сигурност дали ги е виждал, простият инстинкт му подсказваше, че е бил лишен от такива утрини, в които да се наслаждава на свободата на движенията си, на слънчевата светлина върху лицето си, на въздуха, облъхващ с хладина изпотеното от здравословните усилия тяло. Не, не беше правил това повече от година.

Благодаря ти, Боже! — помисли си той и за миг затвори очи, изпълнен с най-дълбока благодарност. — *Благодаря ти за този втори шанс!*

Не просто втори шанс да бъде на свобода, но и шанс да общува с жена си и дъщеря си. Преди се беше отчуждил от тях. Като се имаше предвид доколко бе обсебен от работата си, това никак не беше чудно. Но сега го учудваше друго: желанието да изпитва чувството, от което някога се бе страхувал — любов, толкова силна, че те оставя без дъх. Не че пак не се страхуваше да отдаде сърцето си. Направо бе ужасен. Особено като знаеше, че Хелън се кани да го отблъсне. Но след пленничеството си, или може би поради него, се беше променил. Искаше да поеме емоционалния риск да обича някого, истински да го обича.

Тази сутрин, докато гледаше Хелън, разбирайки колко е отдадена на кариерата си, колко е решена да бъде силна и независима, той се

изпълни с възхищение. Независимо от съпротивата ѝ искаше да ѝ даде нещо, което ѝ дължеше, което е трябвало да ѝ даде по-рано — безрезервната си привързаност.

Усещайки стягане в гърдите, Гейб забави крачка до поносимото темпо. Сандфидлър Драйв беше пуст тази сутрин, летовниците все още спяха. Само един-двама от местните жители бяха станали и кухненските им прозорци светеха. Тук бе мирно и тихо; беше съвършено.

Искаше да може да тича така винаги когато има възможност, да се наслаждава на бученето на прибоя, на красотата на слънчевите изгреви, на сигурността да знае, че семейството му е в безопасност и добре защитено. Защитено от хора като него — пазители на мира, бранители.

И все пак реалният живот не съвпаднаше с идеалистичната му представа. Ако не внимаваше къде стъпва, неговото семейство много скоро щеше да представлява бивша съпруга и забравена доведена дъщеря. А и самият той беше по-скоро бреме за данъкоплатците, отколкото пазител на мира.

След като мислите му направиха салтомортале, Гейб започна да усеща болка в несвикналите си мускули. Когато чу, че зад него приближава превозно средство, той слезе от шосето и ускори ход, понеже не искаше да го видят каква жалка картинка представлява.

Погледна през рамо и установи, че това е полицейска кола, поела на утринната си обиколка. Гейб вдигна по-високо глава. Ето ти един колега пазител на мира, който си вършеше работата и пазеше крайбрежието от крадци и злодеи. Навярно нощната смяна се прибираще след дългото нощно патрулиране.

Хубаво беше, че тези мъже и жени защитават домашния фронт. Той се закле, че много скоро ще стане отново един от тях.

Изведнъж сърцето му подскочи, защото осъзна, че колата е точно зад гърба му. Чуваше бръмченето на мотора и хрущенето на пясъка под гумите, когато тя зави и слезе от банкета на шосето.

Гейб погледна назад, смятайки, че шофьорът не го е видял или си прави някаква шега. За негов ужас моторът изрева и колата го блъсна в гръб.

Едва имаше време да отскочи и вместо да падне под колата, полетя върху капака на двигателя. Търкулна се и за един много кратък

миг зърна шофьора — мъж е издадена долна челюст и стоманен поглед. Рамото му се удари в огледалото откъм пасажерската седалка и той се преметна през глава във въздуха.

По някакво чудо успя да се приземи на краката си. Залитна назад. Докато мислите объркано се въртяха в главата му и се мъчеше да проумее какво точно се бе случило току-що, инстинктът му подсказваше да си плюе на петите и да бяга.

Колата бавно спря. Гейб се опита да си представи как шофьорът ще изскочи от нея и много загрижено ще му обясни, че не го е видял. Но човекът, който отвори вратата, носеше в ръка предмет, удивително много приличащ на оръжие.

Гейб мигновено загуби всякакво желание да се върти наоколо и да задава въпроси. Хукна на зигзаг по най-краткия път между две къщи. Отекна изстрел и един куршум изсвистя покрай него, като едва не го улучи. Мамка му! Най-умното, което можеше да направи, беше да напусне откритото пространство.

Забравил за болките, Гейб се шмугна под един балкон на къща от големи сиви тухли, макар че нямаше нужда да се снишава много, защото първият етаж беше доста високо над главата му.

Бликналият в кръвта му адреналин го накара да се почувства по-жизнен, отколкото през последните седмици. Скри се зад една широка колона, напрягайки слух да чуе стъпките на своя преследвач сред оглушителното биене на сърцето си.

Надяваше се онзи да го последва в тъмното. В тъмното Гейб имаше преимущество.

Не след дълго чу издайническия звук от хрущенето на пясъка под нечии крадливи стъпки. Стоеше напълно неподвижно в очакване човекът да дойде по-близо. Една светеща червена точка обходи сивите колони вдясно и вляво от него. Мъжът явно носеше пушка с лазерен мерник. Той определено не се шегуваше.

— Манинг!...

Гейб дочу отдалече прошепнатото повикване. Червената точка изчезна. Стъпките бавно се отдалечиха.

— Изгубих го. Измъкна се.

— Следващия път. Вече става много светло тук на откритото.

Гейб изчака да чуе затръшването на автомобилните врати, изчака полицейската кола да потегли и тогава излезе от скривалището си.

Докато наблюдаваше как задните светлини завиват зад един ъгъл и изчезват, цялото му тяло потръпваше от обзелата го със закъснение ярост.

Какво, по дяволите, бе избегнал на косъм? Защо местните полицаи бяха тръгнали да го преследват?

Дявол да ги вземе, заради тях му се виеше свят от въпросите, които си задаваше. *Следващия път*, бяха казали те. Не, нямаше да има следващ път, не и ако можеше да го предотврати. Щеше да отиде лично при шефа на полицията и да изясни ситуацията.

Дишайки тежко, той погледна надолу по улицата към дома си. *Малъри*. Беше я оставил да спи сама в къщата. Като се имаше предвид, че нападателите му знаеха къде живее, можеха да се върнат в къщата и да го чакат.

Поиска да се втурне към дома си, но после се закова на място. Къщата на помощник-капитан Леон се намиреше по-наблизо. Щеше да отиде там и да разкаже на Себастиан какво се е случило, макар че то му изглеждаше безсмислено. Той щеше да го закара вкъщи, да провери дали районът е безопасен, да го подкрепи.

Избягвайки шосето, Гейб се втурна между къщите. Промушваше се под възгетата за простиране на пране, натежали от хавлиени кърпи, заобикаляше живи плетове и избягваше лаещи кучета. След няколко минути вече се изкачваше по стълбите на малката къща на Себастиан с изглед към океана.

Едва бе почукал и приятелят му рязко отвори вратата.

— Ягуар! — удивено изрече той.

В бойна униформа и с голяма чаша кафе в ръка, Себастиан явно се канеше да тръгва на работа.

Гейб дълбоко си пое въздух, опитвайки се да успокои препускащото си сърце.

— Трябва да използвам телефона ти — каза задъхано той.

Себастиан мълчаливо отстъпи настрана и Гейб се отправи по най-краткия път към телефона в кухнята. След като сигналят прозвуча пет пъти, най-накрая един сънлив глас отговори:

— Ало?

— Мал, татко се обажда — пое си дълбоко дъх, старайки се гласът му да звучи нормално. — Излязох да потичам. Бъди така добра

да заключиш входната врата. Не отваряй на никого. Идвам след минутка.

След молбата му последва слисано мълчание.

— Добре — каза тя.

— Направи го! — настоя Гейб.

Остави слушалката и се обърна към Себастиан, който го гледаше втренчено.

— Себастиан — каза той, — според теб защо полицаите биха се опитали да ме убият?

Себастиан постави чашата на кухненския плот.

— Мисля, че ще е най-добре да започнеш от самото начало — предложи той с равен глас.

— Закарай ме до дома. Ще ти разкажа по пътя.

Приятелят му взе ключовете на своя „Форд Фалкон“ 1960-а, окачени на кука върху стената.

— Да вървим.

Благодарен, че присъствието на Себастиан му действаше успокоително, Гейб го последва навън и мигновено огледа околността за следи от патрулната кола. Щом се озова в стоманения корпус на автомобила, Гейб записва подробно станалото, а Себастиан го слушаше напрегнато. След минута спряха на алеята за коли пред къщата на Гейб. Гейб очакваше реакцията на Себастиан. Помощник-капитанът не беше човек на бързите решения. Гейб знаеше, че разказаната история звучи абсурдно, ала връзката между двамата се основаваше на доверие. Ако някой можеше въобще да му повярва, това беше той.

— Какво да направя, Себастиан? — поиска отговор Гейб.

Яркото утринно слънце осветяваше долната половина на лицето на подофицера, докато очите му с цвят на еспreso оставаха в сянка.

— Нали не смяташ, че съм си из фантазирал всичко това? — добави Гейб с нотки на отчаяние в гласа.

— Не — бързо и тихо отвърна приятелят му. — Но смятам, че не бива да казваш на никой друг. Нека проуча нещата.

— Изглежда ми като халюцинация, мамка му — съгласи се Гейб.

Себастиан сви устни и повдигна рамене.

— Може би такъв е замисълът.

— Какво искаш да кажеш?

Себастиан поклати глава, дълбоко замислен.

— Не знам. Може би това има нещо общо с твоето изчезване. След като складът експлодира, се появиха някои въпроси без отговор... имаше официално разследване без конкретни резултати.

Сърцето на Гейб заби по-учестено. Някакъв спомен се мярна неясно в съзнанието му, прекалено мимолетен, за да го назове.

— Господи, да не би да искаш да кажеш, че са ме изоставили или че някой е направил грешка поради небрежност?

Помощник-капитанът впери поглед в лицето му, сякаш отговорът беше жигосан върху челото на Гейб.

— Бил си изоставен — отвърна той с много сериозен тон. Гейб се стресна и за миг замълча.

— Че кой би направил това, по дяволите? — попита той.

— Не знам. Но нека предположим, че днешният инцидент има връзка с миналото. Ако подадеш оплакване срещу полицейския участък и то бъде отхвърлено, това би могло да провали шансовете ти да се върнеш в екипа.

Гейб рязко си пое дъх.

— Ще ме вземат за параноик — съгласи се той.

Един тюлен не можеше да си позволи да страда от въображаеми страхове; имаше предостатъчно реални страхове, с които да се справя.

— Нека проуча случая — повтори Себастиан. — Познавам един бивш тюлен, който работи в полицията. Той може да направи някои дискретни проучвания. Никой няма да разбере.

— Манинг — припомни си Гейб. — Въоръженото ченге се казваше Манинг. Чух как другият тип го нарече така.

Себастиан кимна.

— Ще започна от това. А междувреме ще сложа къщата ти под наблюдение, ако искаш.

— Няма нужда — рязко отхвърли предложението Гейб. Измъчваше го срам. — Мога сам да защита собствената си къща — промърмори той.

— *Виепо* — съгласи се Себастиан. — Обади ми се, ако изникне нещо друго. Корабът с радиолокационния взвод ще влезе в пристанището съвсем скоро. Веднага след това ще се съберем всички и ще обсъдим заедно проблема.

Внезапно разколебан, Гейб потърка челото си.

— В случилото се няма смисъл — призна той, поглеждайки на ситуацията от гледната точка на Себастиан. — Може би не се е случило. Може да съм си въобразил всичко, мамка му.

Себастиан го изгледа мълчаливо.

— Как се чувстваш след удара? — попита той.

Гейб се опита да раздвижи рамото си, което се беше блъснало в огледалото на колата.

— Адски ме боли рамото.

— Значи наистина се е случило — рече Себастиан. — Влез вътре и провери къщата. Дай ми знак с палец, ако изглежда чисто.

— Благодаря ти — каза Гейб.

Той отвори тежката врата на колата, срещна погледа на приятеля си и тревогата в очите му го учуди.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Гейб остави шлайфа, изплю една песъчинка и се призна за победен. Слънцето пареше гърба му. Пот капеше от челото му и от това очите му смъдяха. Болката в рамото му пулсираше с всеки удар на сърцето. И макар че беше глътнал една допълнителна таблетка дексамфетамин, за да е бодър, направо припаднаше от умора.

— Приятели — каза той, обръщайки се към Малъри и Реги, които избутваха обзавеждането на терасата в единия край. — Вижте какво, ще се наложи да довършим тази работа утре.

Удивеното изражение на Малъри щеше да му се стори комично, ако имаше сили да се смее.

— Реги, ти си върви у дома. Ще се видим утре сутринта по същото време — съобщи Гейб, като навиваше шнура на електрическата машина.

Доволен от неочакваното помилване, Реги мигновено погледна Малъри, ухили се и повдигна рамене.

— Доскоро — каза той и с бързи крачки се насочи към стълбата.

Гейб остави шлайфа под столчето за пикник и влезе в къщата. Малъри го следваше по петите.

— А аз какво трябва да правя? — попита тя.

— Чети си книгата — уморено предложи той. — Или каквото искаш. Просто влез вътре и стой по-далеч от прозорците. Събуди ме, ако се появи някой.

Докато влизаше в банята, забеляза озадаченото ѝ изражение.

Тя смята, че съм малодушен, с отвращение си помисли Гейб. Смъкна дрехите си и се приготви да влезе под душа. Погледна назад към огледалото и зърна подутата синина на лявото рамо. Беше доволен да види материалното доказателство за неправдоподобния сутрешен инцидент.

Пет минути по-късно той излезе изпод горещия душ, избърса се и тогава се сети, че е забравил да си вземе дрехи за преобличане. Уви

хавлията около бедрата си, излезе в коридора и налетя право на Малъри, която стоеше там и го чакаше.

Беше твърде късно да прикрие голата си гърд. Гейб разкаяно стисна устни, наблюдавайки ужаса в очите на момичето, чийто поглед подскачаше от един грозен белег на друг. Забеляза, че ги брои наум — един, два, три, а това бяха само белезите върху гърдите му, гърбът му изглеждаше още по-зле, но в момента тя не можеше да го види.

За негова изненада Малъри вдигна очи и го погледна спокойно.

— Добре ли си? — поиска да разбере тя.

— Разбира се — отговори той, движейки се предпазливо към кабинета.

— Изглеждаш някак... нестабилен — добави момичето, смръщвайки лице с майчинска загриженост.

— Боли ме рамото — каза той, като се хвана за първото оправдание, което му дойде наум.

— Какво е станало с рамото ти? — попита тя настоятелно.

Гейб неволно раздвижи рамото си и усети колко е вдървено.

— Паднах тази сутрин, когато тичах. Не е голяма работа.

Но тя вече го заобикаляше, за да види по-добре.

— О, боже мой!

Той не разбра кое е предизвикало тази реакция — дали днешното нараняване, или видът на обезобразения му гръб.

— Какво си правил? Да не си тичал назад? — тя нежно докосна подутината и го погледна изпитателно.

Гейб се засмя. Биваше си я, дявол да я вземе, беше прекалено умна, за да повярва на нескопосаното му оправдание.

— Не се притеснявай за мен. Всичко е наред. Само малко ми е схванато рамото. Трябва да поспя — добави Гейб и побърза да излезе надолу по коридора.

Малко по-късно той лежеше на кушетката, размишлявайки за реакцията на Малъри при вида на белезите му. В очите ѝ бе зърнал ужас и съчувствие.

Белезите не ѝ се бяха видели чак толкова ужасно отблъскващи. Всъщност като че ли ги приемаше, може би дори го уважаваше повече заради ада, през който е преминал. Дори го бе целунала.

Какво ли щеше да направи Хелън, ако знаеше какво е преживял през последната година? Може би и тя щеше да прояви милосърдие

като дъщеря си.

Това беше последната му мисъл, преди да потъне в забравата на съня.

Отново закъсна за сеанса при лекаря. Хелън го беше разтърсила нежно и му бе казала:

— Гейб, аз съм, Хелън. Време е да ставаш.

Забавиха се и защото тя бе настояла да сложи лед на рамото си. Малъри не беше закъсняла да съобщи на майка си за нараняването му.

— Как се случи? — поиска да разбере Хелън, когато той взе торбичката с лед от ръцете ѝ.

За негово разочарование тя съвсем не беше така съчувствено настроена, както Малъри. И не го целуна за облекчаване на болката.

— Глупава злополука — промърмори той.

Странно, но някак не му се приказваше и затова отговаряше възможно най-кратко, докато се взираше навън през прозореца на носещата се към Оушиана кола.

Фактът, че тя прие обяснението, без да задава повече въпроси, му подеждва потискащо.

И сеансът с доктор Териен не мина по-добре. Спомняйки си за съвета на Себастиан да бъде дискретен, той имаше твърде малко за казване. На практика все още спеше, макар и с отворени очи.

— Има ли нещо, което те тревожи, Гейбриъл? — настоятелно попита лекарят. — Вчера имах чувството, че напредваме успешно. А днес нямаш какво да ми кажеш.

Гейб потърка зачервените си очи.

— Уморен съм, докторе. Приспивателните спряха да ми действат в три часа сутринта. През целия ден ми се спи. Дексамфетаминът като че ли не помага.

Доктор Териен потърка ръце.

— Можеш да увеличиш приспивателните до три таблетки вечер — предложи той. — А дексамфетаминът няма да ти действа, докато тялото ти е изтощено. Трябва време, за да се прояви ефектът на лекарствата.

Гейб отвори очи и изпита леко възмущение. Ако трябваше да говори, за да приключи по-бързо сеансът, така да бъде.

— Искате да ви кажа нещо? Добре, ще ви кажа. Снощи сънувах затворническата си килия. Намираше се в бункер на върха на хълм и наоколо се виждаше скалиста пустош. Имаше продълговат тесен прозорец чак горе до тавана и една каменна издатина, върху която спях. През квадратното прозорче на вратата можех да виждам стаята от другата страна на коридора. Пазачите ми по цяла нощ стояха в нея и сърфираха в интернет.

— Интернет ли? — прекъсна го доктор Териен с невярващ тон.

— Точно така. Ровеха се из интернет и търсеха обекти, които да са уязвими за терористи: местни енергийни инфраструктури, водохранилища, язовири, ядрени и газови инсталации и други подобни. Когато отбиеха някое според тяхната преценка слабо място, продаваха информацията на големите момчета — „Ал Кайда“, „Хамас“ и... сещате се кои са другите.

Доктор Териен го гледаше изпитателно, сякаш се опитваше да разбере дали Гейб не се занася.

— Някакви въпроси ли имате? — подсказа му Гейб.

— Ами... — лекарят смутено се размърда на стола си. — Не знам много за международните проблеми, Гейбриъл. Сигурен съм, че тази информация ще заинтересува разузнавателното управление на Министерството на отбраната или ФБР, които с удоволствие ще те изслушат, когато направиш отчет за изпълнението на мисията си. Но няма да го направят, преди да си възвърнал паметта си. На този етап не смятам, че е разумно да се занимаваме със спомени, които са толкова... ефимерни по природа.

Гейб едва се сдържа да не изпухти от удивление. От гледна точка на сигурността съветът на доктор Териен звучеше нелепо.

— Но сега си спомням тези неща. Не мога просто да сложа в архива тези факти и да се правя, че не са важни. Господи!

Докторът въздъхна тежко и потърка брадичката си.

— Трябва да знаеш нещо, Гейбриъл — каза той, след като поразмисли малко. — Не споменах за това по-рано, защото смятах, че имаш достатъчно проблеми, с които да се справиш.

Гръбнакът на Гейб се вдърви, а мускулите на гърба му се схванаха.

— Какво? — попита той.

— Обичаен страничен ефект на посттравматичния синдром е параноята — тихо каза лекарят. — Дори след преживяната травма жертвата продължава да се чувства застрашена. Тялото и умът са се настроили така. Съвършено естествено е. В този случай ти може просто да си въобразяваш, че твоите нападатели представляват заплаха за страната. Заплахата може да не е реална.

Гейб отказа да възприеме казаното.

— Смяташ, че съм си изфантазирал всичко това — заключи той.

Дясното му слепоочие отново запулсира от болка.

— Не, не! Някои от твоите спомени са реални, в това няма никакво съмнение — с утешителен тон каза доктор Териен. — Но твоите проекции за бъдещето и за намеренията на твоите мъчители може да са фабрикации на ума. Няма как да си сигурен, приятелю.

Гейб стисна зъби. Беше прекалено ядосан, за да съумее да измисли някакъв що-годе цивилизован отговор. Възцари се тишина, която ставаше все по-напрегната.

— Ами какво ще кажеш да си водиш записки за сънищата си и следващата седмица да ги прегледаме — предложи доктор Териен. — Ще отделим спомените от проекциите и тогава ще предприемем нещо, ако все още искаш. Повярвай ми, Гейбриъл, няма да искаш винаги да носиш тези чувства в себе си. За това можеш да ми вярваш.

Гейб се засмя невесело и потърка пулсиращото си от болка слепоочие. Можеше ли наистина? Доктор Териен искаше от него да пренебрегне военната си подготовка, подготовката си на защитник на страната. Но пък съветът му звучеше уместно, като се имаше предвид случилото се същата сутрин.

Може би не го беше блъснала полицейска кола. Може би някой турист го беше закачил случайно с колата си и той си бе въобразил останалото. Полицаи, които се опитват да го смачкат с кола... Доколко вероятно беше това? Севернокорейци, които продават технологии от киберпространството на терористи... може би. И двете истории звучаха като изфабрикувани. Ами ако всичко това бе плод на фантазията му?

Чувстваше се доволен, че не спомена пред лекаря за тазсутрешния инцидент. Преди да се усети, щяха да го затворят в някоя тапицирана стая в психиатрична болница.

Колкото и да не му се искаше да го признае, лекарят имаше право. Може би трябваше да преразгледа спомените си по-критично. Ако те бяха плод на въображението му, тогава със сигурност щеше да диша по-спокойно, по дяволите. Тогава нямаше да му се налага да се притеснява за уязвимостта на страната си, нямаше да поглежда назад през рамо, смятайки, че някой го преследва. Щеше да знае, че това просто е измама на въображението.

Но ако той наистина беше толкова зле, никога нямаше да стане отново тюлен. Взе да скубе косата си, докато целият скалп започна да го боли, и се питаше как изобщо някога би могъл да направи разлика между реалното и въображаемото.

— Защо да не приключим за днес — кротко предложи докторът. — Дадох ти много материал за размишление. Не искам да се притесняваш, Гейбриъл. Параноята е нормална част от посттравматичния синдром. Когато възвърнеш спомените си, тя ще започне да намалява. Живей ден за ден и не позволявай на спомените да те разстройват. Обади ми се през уикенда, ако сметнеш, че има нужда — любезно добави той.

След като промърмори някакви благодарности, Гейб стисна ръката на лекаря и се върна в чакалнята, където Хелън драскаше нещо в бележника си. Тя го погледна, после погледна лекаря и челото ѝ се сбърчи загрижено.

— Хелън, мила, може ли да ви отнема за малко? — попита доктор Териен.

Гейб потисна един стон и се тръшна върху мекия стол. Сега лекарят щеше да каже на жена му, че той е параноик, мамка му.

Той наблюдаваше как Хелън последва доктора и влезе в кабинета му. В последния момент тя му хвърли разтревожен поглед през рамо.

Гейб се бореше с неудържимото желание да грабне масичката за кафе и да я запрати в стената. Хелън щеше да излезе от кабинета, смятайки, че мястото му е в психиатрията. Никога повече нямаше да му повери сърцето си.

В осем часа, скоро след като с огромни усилия изяде вечерята си от сухо пилешко с грах, Гейб чу звъненето на телефона, от което се страхуваше.

— Аз съм, сър — каза Себастиан. Неговият обезсърчен тон подсказа на Гейб всичко, което искаше да знае.

— Казвай — отвърна той, подготвяйки се да понесе последния удар.

От другата страна на жицата настъпи дискретна пауза.

— Според местната полиция в шест часа сутринта в този район не е имало патрулна кола — бързо изрече Себастиан.

Тази информация не беше неочаквана за него, но въпреки това го накара да се почувства неудобно.

— А какво ще кажеш за името Манинг? — попита той задавено.

Представи си как Себастиан поклаща глава от другата страна на жицата.

— Няма тук служител с това име — отговори той с равен глас.

Гейб примигна. Той имаше фотографска памет и съвършено ясно си спомняше крайслера, лъскавата му броня, искрящите му хромирани части. Беше му трудно да повярва, че си е измислил тези подробности.

— Там е проблемът, Себастиан — наложи си да каже той, — че посттравматичният синдром ме превръща в параноик. Така казва моят лекар. Оценявам, че направи това проучване вместо мен. Предполагам, че онова не се е случило.

Себастиан мълча дълго, несъмнено обмисляйки какво означава за Гейб да бъде параноик. Това означаваше, че няма начин в скоро време да се върне при тюлените.

— Ами тогава как си наранил рамото си? — попита той.

Гейб поклати глава.

— Не знам. Нещо се е случило, просто не знам точно какво. Може да съм загубил съзнание и да съм паднал върху нещо.

— Господи! — промълви подофицерът. Последва дълга пауза, докато той търсеше точните думи, с които да продължи. — Обади ми се, ако пак се случи нещо от този род — предложи той.

— Тъй вярно.

Гейб погледна семейството си. Хелън миеше чинии на умивалника. Малъри ги бършеше и прибираше. И двете се правеха, че не чуват нищо. За тяхно добро той се надяваше да не му се наложи отново да се обажда на помощник-капитана.

— Себастиан, не казвай на никого за това — добави Гейб с горчив привкус в устата.

— Няма, сър. Взводът се връща утре. Първо отделение скоро ще се събере.

Слушайки съчувствените нотки в гласа на Себастиан, на Гейб му се прииска да пропълзи под килима и да умре.

— Непременно — каза той, вкопчвайки се в своето достойнство. — Благодаря ти за помощта.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

Остави слушалката и забеляза, че пръстите му треперят. Вдигна глава и откри, че Хелън и Малъри го гледат въпросително.

— Това Себастиан ли беше? — попита Хелън, като бършеше ръце в престилката си.

— Аха — Гейб пъхна ръце в джобовете на дънките си. — Той... каза, че момчетата пристигат утре. Ще искат да се съберем.

— О, чудесно — тя му се усмихна колебливо. — Навярно ще може да се съберете на нашата тераса.

Гейб кимна рязко.

— Разбира се, веднага щом приключи с лъскането.

Той прочисти гърлото си. Имаше нужда да остане сам, за да размисли над ужасяващия факт, че неговият ум му прави номера.

— Тази вечер смятам по-рано да се пъхна в леглото.

Той погледна Малъри, която имаше много разочарован вид.

— Ама аз исках да се разходим по плажа — възкликна тя.

Той погледна Хелън, която изглеждаше забележително спокойна. Неудържимият подтик да зарови глава във възглавницата се бореше със също толкова силното желание да се разходи по плажа, хванал ръката на жена си...

Но веднага си представи как един снайперист разполага оръжието си сред дюнните. С далекобоен инфрачервен лазерен мерник мигновено щеше да открие Гейб... а може би и жена му и детето.

Тази опасност беше колкото неправдоподобна, толкова и абсурдна, той го знаеше. Параноята явно вземаше връх.

— Стъмнява се — каза Гейб, поглеждайки през прозореца към моравото небе. — Не искам да разхождаш кучето в тъмното.

И двете го погледнаха еднакво недоверчиво.

— Ами тогава ела с нас — логично предложи Малъри на висок глас.

Гейб се бореше с нелепия си страх. Нямаше никакъв снайперист. Той го знаеше. В същото време бе сигурен, че не е губил съзнание, докато тичаше. Съвършено ясно си спомняше всяка секунда от инцидента. В такъв случай някой *наистина* го преследваше. Ако беше така, той по-скоро представляваше слабото място на своето семейство, отколкото защитник. В продължение на цяла година те са разхождали кучето сами без всякакъв инцидент. Но той беше мишена за някакъв анонимен враг и като се присъединеше към тях, щеше да изложи живота им на опасност.

— Оставете това — каза Гейб и се извърна, вбесен на себе си. — Тръгвайте без мен. Аз имам нужда да поспя.

Вървейки с бързи крачки към своето убежище в кабинета, той дочу прошепнатата забележка на Мальри:

— Нещо става с татко.

Дяволски права беше, нещо ставаше с него. Той губеше ума си, мамка му! И ако спомените му скоро не изплуваха отново на повърхността, щеше да стане като онези жалки ветерани от Виетнам, за които войната никога не свършваше.

Щеше да бъде бреме за данъкоплатците за неопределено дълго време.

Хелън сложи покупката си върху щанда в „Експрешънс“ — танцовото студио на Лийла — и порови в чантичката си за чековата книжка.

— Знаех си, че ще харесаш зелената — каза Лийла, като сгъна блузката без гръб от ликра и я пхна в една торбичка. — Ти си от малкото мои познати, на които им отива маруленозелено. Как вървят нещата при теб? — попита тя, хвърляйки набързо поглед към единствената друга клиентка, която се ровеше из стелажите с дрехи.

Хелън направи гримаса и повдигна рамене.

— В някои отношения... страхотно — призна тя. — Неговото завръщане у дома... не може да се сравни с очакванията ми.

Тъмните вежди на Лийла рязко подскочиха нагоре.

— Сега Гейб е толкова различен — навлезе в подробности Хелън. — Едно време мразеше да стои у дома. Нямаше търпение да

отиде на работа. Дори когато си вземеше отпуск, се заравяше в разни книжа. — Тя поклати глава, неспособна да проумее огромната разлика.

— Значи сега не е такъв? — учуди се Лийла със скептични нотки в гласа.

— Изобщо. Изглежда доволен, че е с нас. Занимава се с безброй домашни задължения. Излъска терасата, погрижи се за прането. Дори се опитва да дресира кучето.

— Не ти ли изглежда някак си депресиран? — попита Лийла, дискретно снишавайки тон.

Хелън се сети как го бе открила на терасата сутринта — просто седеше и се взираше в океана.

— Понякога — призна тя. — Не точно депресиран, а по-скоро замислен. Според мен той се опитва да свикне със спомените си, които се възвръщат. Измъчвали са го жестоко, докато е бил в плен — добави тя и сърцето ѝ се сви от жалост.

— И не смяташ, че това го прави опасен?

Хелън си помисли за онази нощ, когато той едва не я бе удушил.

— На практика не — отвърна тя, не желаейки да сподели какво се бе случило тогава. — Каква е цялата сума?

Лийла натисна един бутон на касата и ѝ съобщи цената.

— Неговият психиатър казва, че съм в безопасност — добави Хелън и написа сумата в чековата си книжка. — Но пък твърди, че Гейб има параноидни халюцинации в резултат на преживяната травма. Отначало не му повярвах, но снощи ми се стори, че се страхува да излезе от къщата.

— Страхува се? — изсумтя насмешливо Лийла. — Че Гейб никога през живота си не се е страхувал от нищо.

— Знам, че това е... — Хелън откъсна чека и го даде на приятелката си. — Това е странно.

— И не те ли тревожи? Искам да кажа, че той май прекарва много време насаме с Малъри.

На Хелън ѝ стана обидно от предупреждението, но се утеши с мисълта, че Лийла е силно загрижена за тях двете.

— Не се притеснявам за него и Малъри. Той се държи страхотно е нея. Точно сега Малъри и Реги му помагат да излъска терасата. На Мал това ѝ се струва много забавно, но е забелязала, че Гейб е неспокоен.

— Може би той има нужда да излиза повече — предположи Лийла, — за да осъзнае, че сега е в безопасност. Защо не го изведеш някъде на вечеря?

— Не мога да повярвам, че ти ме караш да направя това — отвърна Хелън.

— За негово добро е — поправи я Лийла. — Той трябва отново да стъпи на крака, това е всичко.

— Това казва и неговият лекар. — Хелън взе торбичката, която ѝ подаде Лийла. — Смятам да го направя.

Лийла сграбчи ръката ѝ и я стисна.

— Бъди внимателна, Хелън — каза тя. — Знам, че сега той изглежда по-различен, но... не се знае дали ще си остане такъв. Не си сигурна, че е безопасен за теб или пък за сърцето ти.

— Разбирам те — каза Хелън, благодарна, че приятелката ѝ проявява загриженост. — Работата е там, че просто... — Тя се поколеба, чудейки се как да назове чувствата, които Гейб събуждаше у нея напоследък — загриженост, състрадание и истинско приятелство. Прибавени към физическото му привличане, тези чувства подкопаваха решимостта ѝ да живее без него. — Той се опитва да се сближи с мен, нали разбираш? — призна тя, умолявайки Лийла да разбере. — Като че ли наистина иска да сме близки, да стане съпругът, който никога не е бил. Понякога се улавям да си мисля, че ще бъде толкова хубаво да му позволя да ме държи в прегръдките си. Искам да кажа, личи си, че той го желае.

Лийла опря лакти на щанда и я погледна изпитателно в лицето.

— Всъщност ти ми казваш, че искаш да спиш с него — разтълкува тя думите на приятелката си.

— Ами той е мой съпруг — защити се Хелън. — И сега ме поглежда не по онзи хищнически начин, както едно време. Като че ли търпеливо чака сама да отида при него.

— Ще съжаляваш — направи предсказание Лийла. — Ще те съдъвче и ще те изплюе. Колко пъти е правил това преди? Хелън, трябва да се защитиш.

— Знам — вярно беше. В миналото всеки път, когато Гейб я беше обсипвал с внимание, Хелън бе съобщавала тази галеща душата новина на Лийла. И се обръщаше отново към нея, когато Гейб се оттегляше, изгарящ от желание да замине на новата си мисия. — Но

ми липсва интимността. Просто искам отново да ме докосва — призна тя, усещайки как копнежът ѝ се засилва. — Имаш ли представа кога ми се е случвало за последен път?

На лицето на Лийла се изписа съчувствие.

— Да — каза тя. — Имам. И знам точно как се чувстваш.

Това бе казано с такъв искрен тон, че Хелън подозрително наостри уши.

— Ти можеш да имаш всеки мъж, когото си пожелаеш — отбеляза тя и набързо огледа приятелката си.

Лийла беше като произведение на изкуството — изящно телосложение, висока гръд, дълги стройни крака, гъста и лъскава черна коса — благодарение на турското си потекло, както и лице на супермодел.

— Е, благодаря... — Лийла се усмихна сдържано — ... но когато си имала най-доброто, е трудно да се примириш с нещо по-малко.

Очите на Лийла се разшириха.

— Никога не си ми казвала, че Алтул е бил чак толкова добър.

Лийла едва не се задави от смях и махна пренебрежително с ръка.

— Не става въпрос за Алтул — поправи я тя, споменавайки името на съпруга си, който я беше изоставил.

Заинтригувана, Хелън погледна изпитателно приятелката си.

— А кой? — попита тя, обзета от силно любопитство.

Лийла повдигна рамене и избегна погледа ѝ.

— Няма значение.

— Каж ми! — заувещава я Хелън.

Беше ли възможно Лийла, кралицата на разбитите сърца, наистина да е влюбена?

— Не мога — бързо отвърна Лийла. — Познаваш го.

Хелън ахна изненадано.

— Познавам го? — развълнувано попита тя. — Военен ли е? Предположи така, защото всички мъже, които познаваше, бяха от флота.

Лийла сви устни и с присвити очи се взря в Хелън.

— Добре — реши тя. — Ще ти кажа, но трябва да ми обещаеш да не казваш на никого, особено на Гейб.

Защо би казала на Гейб... освен...

— Това е мъж, с когото той работи — призна Лийла. — Себастиан Леон.

Хелън рязко се изправи.

— О, божичко! — възкликна тя. — Той е идеален за теб.

— Какво? — насмешливо възкликна тя. — Невъзможно. Това е мъж за една нощ. Не съм толкова смахната, че да искам нещо повече.

— Какво говориш? — възрази Хелън. — Той е красив, ерген...

— Спри — нареди Лийла. — Има няколко причини да не искам да се видя с него втори път. — Тя ги изброи на пръстите си с яркочервен маникюр. — Първо, той е тюлен. А тюлените стават и си тръгват веднага щом ги повикат и никога не се връщат.

Хелън изведнъж почувства колко жестоко това би опустошило Лийла, която веднъж е била изоставена.

— Второ, той е мексиканец и следователно е също такъв мачо като Алтул.

Бившият съпруг на Лийла беше турчин и изцяло бе командвал живота на жена си.

— И трето — добави Лийла, — той през целия си живот е бил ерген и няма желание да се обвързва.

Хелън прецени плюсовете и минусите колкото е възможно по-обективно. Лийла беше права. Не ѝ трябваше повторение на катастрофалния ѝ брак с Алтул.

— Но вие двамата толкова много ще си подходате — жално изрече тя, представяйки си впечатляващата двойка.

— О, ние си подходаме! И още как! — каза Лийла и взе да си вее с ръка, а бузите ѝ внезапно пламнаха.

Хелън кратко се изсмя на абсурдността на цялото положение.

— Я само ни погледни — каза тя, клатейки глава. — Ние сме жалки. Не можем да живеем с тях и не можем да живеем без тях. Ще се наложи да ми разкажеш повече за тази твоя връзка за една нощ — предупреди я тя. — Сега трябва да вървя.

— Тръгвай — каза Лийла и махна с ръка. — И накарай онези двама стари приятели да се размърдат — добави тя и се усмихна — нещо, което рядко се случваше.

Хелън ѝ махна за сбогом. После тръгна към близкия старчески дом, за да ръководи ободряващите физически упражнения на старците. Обикновено очакваше с нетърпение доброволческата си дейност в

събота, но днес пътуваше към дома, потънала в мисли за Гейб. През цялата седмица беше избягвала да прекарва времето си с него и сега се чувстваше виновна. Доктор Териен я беше убедил, че е време да предложи на Гейб безрезервната си подкрепа дори само за да може по-бързо да го махне от живота си. Онова, което не можеше да понесе, беше Гейб да изглежда объркан и да се страхува от собствената си сянка.

Реши, че ще му се отрази добре, ако го изведе тази вечер, заедно с Малъри за ескорт.

Когато старият Гейб се появи отново, тя щеше да знае, че работата ѝ е приключила, и щеше да му даде свободата точно както планираше. Но може би трябваше да му позволи да я люби още веднъж за последен път. Обзе я силен копнеж, който я накара да признае пред себе си, че все още го желае, че той все още притежава същата огромна власт над сетивата ѝ, както е било винаги. Лийла беше права в предупрежденията си.

Ако смяташе да позволи на Гейб да притежава тялото ѝ, щеше да е най-добре да се подготви да посрещне последиците. Сърцето ѝ щеше да копнее за взаимност и ако Гейб направеше като в миналото и отново прехвърлеше вниманието си върху своя взвод, това със сигурност щеше да я убие.

Дочувайки бученето на автомобилен мотор сред воя на шлифовъчната машина, Гейб бързо я изключи и я постави върху парапета на терасата, след което зърна тъмносиния седан, който приближаваше към къщата. Той надникна, за да види шофьора, и под фланелката му изби студена пот.

Не беше ченгето със стоманения поглед, опитало се да го блъсне, ако въобще този човек бе реален, а набит мъж в костюм, оглеждащ номерата на къщите.

Гейб погледна Малъри и Реги, които е парчета шкурка в ръце лъскаха парапета в задната част на терасата. Отново погледна към седана и въобще не се изненада, когато той спря на алеята за коли пред собствената му къща.

— Малъри! — извика Гейб.

— Да, татко?

— Ела тук за минутка.

Тя остави шкурката и бързо се присъедини към него.

— Нали виждаш онази кола на нашата алея? — попита я той, мразейки да пита за очевидното, но никога не беше излишно да има свидетел.

— Кой е дошъл с нея? — попита Малъри.

В този миг шофьорът излезе от колата и Гейб можеше да отговори на въпроса ѝ. Това беше Ърнест Форестър, служителят от военното разузнаване, който го бе подложил на много строг разпит в болницата, човекът, който го беше накарал направо да полудее от тревога. Усещаше, че този път се кани да му причини киселини в стомаха.

— От правителството е — уклончиво ѝ отвърна Гейб.

— Виж какво, ако се случи нещо странно, влез вътре и извикай Себастиан. Включил съм номера му в списъка за бързо набиране, трети поред.

— Добре — каза тя, поглеждайки го несигурно.

Без да дочака да види подозрението в очите ѝ, Гейб изтича надолу по стълбите, за да посрещне госта.

— Мистър Форестър — каза той, когато двамата се сблъскаха в подножието на стълбището, и протегна ръка.

Форестър попи потта от челото си с носна кърпичка и стисна ръката на Гейб.

— Помните ме — каза той, а ръкостискането му бе кратко и силно. — Сега изглеждате много по-добре.

Гейб се усмихна напрегнато.

— По какъв повод идвате насам? — попита той, съзнавайки, че се държи невъзпитано.

Най-малкото трябваше да му предложи чаша вода с лед, особено ако бе изминал целия път от Северна Вирджиния до тук само за да го посети.

— Дойдох, за да разбера дали вече си спомняте нещо — каза Форестър, присвивайки месестите си клепачи.

Гейб усети как гръбнакът му изтръпва. Мразеше това, че всички се занимават с неговите спомени.

— Спомням си много малко — с нежелание отговори той — Спомените ми се възвръщат на части, главно насън.

— Ще имате ли нещо против да ми кажете какво сте си спомнили? — подкани го онзи учтиво, но твърдо и погледна с копнеж към къщата.

Гейб забеляза тъмния му костюм и реши да прояви милосърдие.

— Защо не влезете? — предложи той.

След няколко минути Форестър вече седеше на кушетката с дамаска на цветчета и държеше чаша вода в ръка.

— Започнахте да ми разказвате какво си спомняте — подсказа му той и отпи от чашата си.

Гейб усети присвиване в стомаха. Инстинктивното желание да запази спомените за себе си се бореше с вярата му, че Чичо Сам взема присърце най-важните му интереси... или поне най-важните интереси на страната. Ето че имаше възможност да предупреди правителството за това как севернокорейците търсят информация... при положение че тази конкретна опасност не беше плод на фантазията му.

— Добре — каза той и седна срещу офицера. Разказа му най-подробно всичко, което бе казал предишния ден на доктор Териен, обяснявайки, че срещу заплащане севернокорейците охраняват с информация терористи по целия свят. — Те отчаяно се нуждаят от храна — завърши Гейб.

Той седеше там, усещайки, че ръцете му са свити в юмруци. Надяваше се Форестър да не забележи обзелото го необяснимо напрежение.

Офицерът изучаваше изражението на Гейб с хлътналите си очи.

— Така и подозирахме — призна той, оставяйки чашата си, — но аз оценявам подробностите, които ни дадохте.

Извади набързо един бележник и помоли Гейб да повтори какви видове сайтове се следят.

— Техният водач се казваше Сюн Ки — добави Гейб, когато приключиха.

Форестър го погледна остро.

— Разкажете ми за Сюн Ки — подкани го той.

Гърлото на Гейб се сви. В съзнанието му се замяркаха образи, придружени от жестоки спомени за преживяната болка. Той дълбоко си пое дъх, опитвайки се да възвърне гласа си, защото внезапно бе загубил дар слово.

— Какви точно въпроси ви задаваше той? — любезно, но настоятелно попита офицерът.

Гейб сподави надигация се в гърлото му спазъм.

— Те искаха да знаят за вътрешната мрежа на военноморския корпус — хрипливо отвърна той. — Конфигурации, пароли, противопожарни стени... неща, които нямаше как да им кажа дори да бяха ме направили на парчета. Направо ме опекоха на шиш, за да им кажа за бреговата охрана. — Той пъкна език в дупката, където някога се намираще десният му кучешки зъб, и отново го загложди съмнение. — Струва ми се, че не съм им казал нищо реално. Измислих куп лъжи. — Погледна към стиснатите си юмруци.

— Хванаха ли ви в лъжа? — този човек беше безпощаден.

— Един-два пъти — призна Гейб.

Форестър го изненада, хвърляйки му съчувствен поглед.

— Не се самоизмъчвайте заради това — посъветва го той точно когато една капка пот се стече от слепоочието му към долната челюст. — Фактът, че сте се измъкнали жив от там, говори страшно много във ваша полза.

— Благодаря — задавено изрече Гейб.

— Ами вашата мисия? — добави гостът, като придоби отново делови вид. — Не си ли спомняте как сте попаднали в ръцете на врага?

Гейб извърна поглед и насочи вниманието си към безкрайния океан зад прозореца.

Мисиите на тюлените бяха строго секретни. Той нямаше право да обсъжда този спомен дори наистина да си спомняше нещо.

— Вие бяхте изпратени да транспортирате четири ракети земя-въздух — подсказа му Форестър, давайки да се разбере, че е знаел целта на мисията. — Три от ракетите бяха върнати. Четвъртата вероятно е избухнала и едва не е отнела живота ви.

Гейб го погледна отново, запазвайки мълчание.

— Вие сте жив, лейтенант — каза мъжът с тон, от който косата на Гейб настръхна. — Моята задача е да разбере дали тази ракета все още съществува. Просветна ли ви нещо?

„Просветна“ не беше точната дума. В главата на Гейб направо завиха сирени, което го накара да стисне страничните облегалки на креслото. Едно видение за миг изникна в съзнанието му — ярки светлини заслепяват очите му, шум от експлозия раздира тъпанчетата

му. Той рязко си пое дъх, търсейки някакъв осезателен спомен сред оглушителния шум. Но виждаше само тъма.

— Лейтенант? — лицето на Форестър изплува пред него. — Добре ли сте?

— Добре съм — отговори Гейб, като се тресеше от глава до пети. — Точно в момента не си спомням нищо.

— Сигурен ли сте? Изглеждате разстроен, сякаш сте си спомнили нещо.

— Може би. Не знам.

Господи, как му се виеше свят! С трепереща ръка разтърка очи.

— Кажете ми какво видяхте — настоя Форестър, отказвайки да се предаде.

Именно това упорство бе накарало Гейб по-рано да изпадне в нервна криза.

Той искаше да махне този човек от главата си веднъж завинаги. Осмели се да надникне още веднъж в миналото и да преживее отново ослепителната светлина, оглушителния трясък... не последва нищо, само тишина.

— Струва ми се, че си спомням някаква експлозия, но нищо преди или след нея — отговори Гейб и го погледна предизвикателно.

Форестър кимна, сякаш признаваше, че е бил предостатъчно настоятелен.

— Добре, ето какво ще направите — каза той мрачно. — Щом си спомните нещо повече, веднага ми се обадете. Само на мен и на никой друг, ясно ли е, лейтенант? Аз съм единственият, с когото ще разговаряте.

Той му подаде още една от своите визитни картички. Гейб я погледна, а после вдигна очи към посетителя.

— Защо? — натъртено попита той. — За какво е цялата работа?

Гласът на офицера бе прозвучал така, че по гърба му пролазиха ледени тръпки.

Форестър му отвърна с непроницаем поглед:

— Просто се опитваме да открием четвъртата ракета, това е всичко.

Но това не беше всичко; Гейб виждаше, че има и нещо повече. Офицерът само потвърди инстинктивните му догадки, като добави:

— Ако си спомните още нещо за мисията си, лейтенант, бъдете така любезен да не го обсъждате с никой друг... нито с вашето командване, нито дори с вашия психолог. Позвънете ми веднага — той сниши тон и със заговорнически вид продължи: — Имаме причини да подозираме съществуването на добре информиран вътрешен човек. — Изправи се, придърпа надолу смачканата си куртка и протегна ръка. — Така че дръжте ме в течение.

— Почакайте — Гейб пренебрегна подадената му ръка и също се изправи. — Какво искате да кажете? — настоятелно попита той.

Ърнест Форестър въздъхна и опипа бележника в горното джобче на куртката си.

— Може да знаете нещо за тази четвърта ракета, което някой там горе не би желал да си спомните.

Кръвта бавно се отцеди от лицето на Гейб.

— Мили боже! — прошепна той и изведнъж усети, че му се вие свят.

Форестър го погледна несигурно.

— Добре ли сте, Рено?

Гейб се обърна, отиде до плота за закуска и се върна обратно.

— А какво ще кажете, ако ви съобщя, че някой се опита да ме убие онзи ден? — попита той.

За негово облекчение Форестър не му се присмя.

— Кога се случи? — поиска да разбере той и отново извади малкия си бележник.

Гейб му разказа за инцидента. Форестър набързо надраска в бележника си новата информация. Хвърляйки поглед на бележките му, Гейб откри, че са кодирани.

— Моят психиатър твърди, че това е плод на въображението ми — добави той. — Казва, че параноята е симптом на посттравматичния синдром.

Форестър пхна бележника в джоба си и сви рамене.

— Може и така да е — призна той. — Аз не съм лекар, аз съм просто аналитик. Но ако питате мен — добави той, мрачно поглеждайки Гейб, — не бих приел този инцидент като халюцинация. Има твърде много неща, които не съвпадат.

Потръпвайки, Гейб си спомни подмятането на Себастиан, че може да са го изоставили. Ами ако някой е искал той да загине във

взривения склад? Същият човек сега нямаше да желае той да си спомни.

— Пазете се, лейтенант — добави офицерът настоятелно. — Няма да навреди, ако накарате някои от вашите приятели да пазят гърба ви.

— Добре — каза Гейб, като си помисли за хората от своя взвод.

— Е, по-добре да вървя. Искам да изпреваря натовареното движение в пиковите часове — обясни гостът и за втори път протегна ръка.

Гейб разтърси ръката му и го съпроводи до улицата.

Дълго след като колата бе изчезнала от погледа му, той стоеше в подножието на стълбите и се взираше след нея. Кожата му беше настръхнала. Смесени чувства бушуваха в него. Но чувството, което надделя над другите, беше облекчение.

Не беше параноик.

Не беше си въобразил, че са се опитали да го убият.

Веднага след това стряскащо прозрение се появи внезапният импулс да сплаши своя нападател и да открие защо той иска да го елиминира. Ако Себастиан беше прав, че е бил изоставен в онзи склад в Пхенян, то тогава неговият анонимен враг сигурно го следеше от известно време.

Кой, по дяволите, беше той? Някой вътрешен човек, така бе казал Форестър. Някой от екипа? Идеята изглеждаше немислима. Всеки, когото познаваше, беше ревностен патриот като самия него, готов да умре за своите другари, но не и да ги предаде.

Отговорът на този въпрос бе заключен в паметта на Гейб. Той се удари по челото, желаейки да измъкне тайната от там.

Като изръмжа куп ругатни, той се втурна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Усещаше как самоличността му отново изкристализира, подкрепена от твърдото решение да издири врага си и да го унищожи, преди самият той да бъде унищожен.

— Всичко наред ли е, тате? — посрещна го Малъри на най-горната стълбищна площадка. Щом видя изражението на лицето му, тя предпазливо отстъпи назад.

— Да, чудесно — каза той, доволен от нахлуването на адреналина в кръвта си. — Хайде да приключим с тази работа.

Смъкна фланелката си. Не желаше повече да крие белезите, загрозяващи плътта му, беше си ги спечелил, по дяволите! Той щеше да хване този жалък кучи син, заради когото през последната година бе преминал през ада, и да го накара да страда заради извършеното.

Малъри се беше вторачила смаяно в баща си.

— Добре — каза тя, тръгвайки към отдалечения край на терасата, където Реги си почиваше. Двамата почти бяха приключили с шкуркането на масичката за пикник.

Гейб грабна шлайфа и отново се захвана за работа, като прокараваше машината по пръчките на парапета с твърда ръка. Кола премина по улицата и Гейб рязко вдигна глава, а нервите му подскачаха като катерица върху жици с високо напрежение.

Затворническият живот несъмнено се бе отразил на нервната му система. Трябваше да се успокои и да насочи вниманието си в друга посока, иначе никога нямаше да стане тюлен отново. Беше дошло време да изрови най-големия рак от дупката му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хелън виждаше, че тримата на терасата все още са изцяло погълнати от работата си. Беше три и петнайсет следобед и слънцето жареше от безоблачното небе. Кожата на Малъри сигурно вече бе изгоряла, ако не се бе сетила да използва слънцезащитен крем. Хелън поклати глава и въздъхна. Защо, о, защо бащите не се сецаха за тези неща?

Тя се сепна изведнъж още по средата на въпроса си. „Гейб всъщност не е истински баща на Малъри“, напомни си тя. Не беше си дал труд да я осинови по законен път. Хелън изключи мотора и се измъкна от колата, облечена с маруленозелената блузка без гръб, която бе купила от магазина в училището на Лийла.

Горе на терасата тихо свиреше радио, заглушавайки шума от стъпките ѝ. Тя надникна иззад ъгъла, очаквайки да види как двамата тийнейджъри усилено се трудят.

Не бяха я чули да се приближава. Тримата търкаха с шкурка дървените мебели на терасата — звук, който я накара да стисне зъби. Погледът ѝ се плъзна от ярките рижи къдрици на Реги към изгорялата от слънцето кожа на Малъри и към гърба на Гейб, който лъщеше от пот.

И тогава ги видя. Белезите, обезобразили кожата на великолепното му тяло. Тя ахна. Всеки белег беше различен; някои — все още морави и заздравяващи, други — бледи и едва забележими. Хелън не можеше да си представи какво би могло да остави такива следи, но беше болезнено ясно каква сила и злоба се крие зад всеки от тях. Сърцето ѝ някак от само себе си се сви и преобърна. *О, Гейбриъл, какво са ти направили!*

Той рязко се изправи и като се извърна към нея, изведнъж зърна ужаса, изписан върху лицето ѝ, преди тя да успее да се съвземе. Намръщи се и отместа поглед.

О, не, той бе разбрал неправилно смущението ѝ.

Като се досети, че трябва да го успокои, Хелън отиде до него. Гейб погледна надолу към нея с присвити очи, косата му бе разрошена от вятъра, а по твърдата извивка на долната му челюст проблясваше пот. Хелън му се усмихна така, че лицето му се проясни.

— Виждам, че работите усилено — ведро каза тя, оглеждайки гладките дървени повърхности наоколо.

Погледът му слезе надолу към устните ѝ и сърцето ѝ заби учестено, защото разбра, че той мисли за целувка.

— Почти свършихме — отговори Гейб. — А ти добре ли прекара със старците?

Проявеният от него интерес я слиса. Сутринта, когато му бе съобщила къде отива, ѝ се беше сторило, че той наистина се гордее с нея.

— Да, благодаря.

— Харесва ми тази блузка — добави Гейб и задържа поглед върху гърдите ѝ, от което тя се смути още повече.

— Сутринта я купих от магазина на Лийла — видя объркания му поглед и добави: — Лийла Езер, моята приятелка, собственичка е на школа по танци.

Гейб едва-едва поклати глава, с което ѝ даваше да разбере, че не си спомня.

— Е, вижте какво, щом почти сте свършили тук, мисля си, че може да искате да излезем някъде на вечеря или нещо такова.

— Приключихме вече — обяви Малъри.

Тя хвърли квадратното парче шкурка, грабна една кана и я обърна, за да изцеди последната капка плодов пунш. Реги се свлече на шезлонга и простена.

Хелън потръпна. Цялата му кожа беше болезнено зачервена, особено около ушите.

— Тъъ... следващия път, когато работите навън, най-добре е да си сложите крем против изгаряне — не се сдържа да отбележи тя. — Приличате на варени раци.

Охо! Тя видя уплахата в очите на Гейб, който едва сега забележа възрозовата кожа на Реги и Малъри.

— О, мамка му! — промърмори той. — Добре, приятели, чухте какво каза дамата. Слънцезащитен крем за утре, когато ще работим в предния двор.

— Какво! — възкликна Малъри, като попиваше петното, което току-що бе направила на полата си. — О, не! — простена тя. — Днес цял ден работихме!

Хелън наблюдаваше развеселено как Гейб направи гримаса срещу Малъри. Днес следобед определено изглеждаше по-различен. Работата на терасата го беше съживила, той се наведе и прошепна нещо в ухото на дъщеря ѝ.

Възползвайки се от това, че е отклонил вниманието си от нея, тя хвърли бърз поглед върху плоския му твърд корем. След завръщането си беше качил няколко килограма, от което имаше отчаяна нужда, но всички мускули все още ясно се открояваха. Ивичката тъмни косми, спускаща се от пъпа до линията на панталоните му, въздействаше както винаги. Обзета от страстна възбуда, тя се хвана за облегалката на стола.

Вдигна поглед и зърна усмивчицата върху лицето на Малъри, която се наведе да вдигне от пода парчето шкурка.

— Какво? — попита Хелън, усещайки, че е пропуснала нещо, което току-що е станало.

— Какво искаш да кажеш с това „какво“? — язвително попита Гейб, докато навиваше шнура на шлайфа. — Предстои да боядисаме терасата — добави той, бързо сменяйки темата, — но тук вече можеш да ходиш боса и няма да се одраскаш.

В прилив на признателност Хелън огледа гладката повърхност на терасата.

— Много ми харесва — искрено рече тя. — Много ти благодаря. В отговор Гейб я погледна втренчено.

— Няма защо да ми благодариш. И аз живея тук.

Напрежението у нея отново се появи. Не биваше да му позволява да се измъква с подобен коментар. Думите му прозвучаха така, сякаш всичко това е за постоянно, а, тя вече му бе казала, че ще трябва да си отиде, щом паметта му се възвърне.

Но сега не беше времето да подхваща този въпрос. Пред нея стоеше приоритетната задача да излекува ума на Гейб. Освен това тя нямаше никакви проблеми с този Гейб, който стоеше пред нея. Този Гейб беше удивителен. Той пазеше дъщеря ѝ от изкушения. И дори с грозните белези на гърдите си изглеждаше като истински бог в панталоните с ниска талия.

Да, рисковано беше да отлага неизбежната раздяла. Но тя не желаше да е толкова безсърдечна, че да изхвърли изгубил паметта си мъж, преследван от въображаеми страхове. Когато предишният Гейб се проявеше, тя щеше да разбере, че е свършила своята работа.

Неблагодарна работа, не ще и съмнение. Но Гейб някога беше горд и независим мъж, истински патриот и голяма гордост за военните. Тя се чувстваше длъжна да го върне към предишния му блясък; дори това да означаваше, че ще загуби топлината, на която сега се радваше.

— И така — предложи Хелън, — защо вие, приятели, не отидете да се измиете? Реги, искаш ли да дойдеш с нас на вечеря?

Докато Реги обсъждаше с Малъри колко жестоко е изгорял, Гейб се приближи към Хелън. Той миришеше на пот и на шампоана на Малъри „Горски букет“ и ненадейно ѝ се прииска да усети тялото му с всичките си сетива, прииска ѝ се да може да го докосне и да не се притеснява, че накрая той пак ще разбие сърцето ѝ.

— Благодаря — каза Гейб и я погледна изпитателно.

Явно търсеше причина за желанието ѝ да прекара известно време е него.

— Идеята е на доктор Териен — призна тя, понеже нямаше желание да му дава лъжливи надежди. — Той иска да те заведе на някои места, където сме били по-рано.

— О! — очите му изведнъж помръкнаха. Отвърна ѝ е една горчиво-сладка усмивка и без да каже дума, мина покрай нея и тръгна надолу по стълбите, за да прибере инструментите си.

Внезапно ѝ се прииска да може да вземе думите си обратно дори само за да заличи тази разочарована усмивка.

Трябваше да си поръча коктейл с малко текила и много лимонов сок.

А Хелън кой знае защо бе решила, че едно хубаво силно питие ще я направи по-невъзприемчива към мъжественото излъчване на Гейб. Грешка. От питието започнаха да ѝ идват безумни мисли, докато се взираше в шията му, така загоряла и силна над пуловера с обло деколте, в твърдата линия на долната му челюст, в чувствената извивка на долната му устна. Единственото, за което можеше да си мисли, беше колко отчаяно ѝ се иска той отново да я целуне.

Но желанието ѝ не се дължеше само на текилата. Вината беше и на Гейб. За разлика от предишната вечер, когато като че ли не смееше

да пристъпи навън от къщата, сега той изглеждаше удивително стабилен.

Беше избрал сепаре в дъното на ресторанта и бе седнал с гръб към стената, откъдето търпеливо и зорко оглеждаше помещението, а това караше Хелън да потръпва и да мисли за секс.

В същото време той успяваше да поддържа приятен разговор, както по времето, когато я ухажваше. Тя откри, че е направо хипнотизирана от интелгентните му забележки, леко саркастичното му чувство за хумор, проникателното познаване на почти всяка възможна тема.

Нищо чудно, че се беше влюбила в него! Някак неволно си мислеше такива неща. О, не, тя правеше точно онова, което се бе заклела да не прави никога! Бе свалила защитата си; бе позволила на Гейб отново да я омае, когато знаеше — просто го знаеше — че той отново ще я отблъсне. Веднага щом паметта му се възвърнеше, веднага щом отново станеше тюлен, щеше да ѝ обърне гръб и да изчезне, нехайно отблъсквайки любовта ѝ, сякаш не означава нищо за него.

Седнала плътно до него, Малъри изглеждаше превъзбудена колкото Хелън; с блеснали очи, с усмивка, която не слизаше от устата ѝ, тя бърбореше нещо за училищната си програма, пристигнала по пощата същия ден.

А Малъри пиеше само газирано. Кое то, според мнението на Хелън, не подхождаше на мексиканската храна, но кой можеше да разбере вкусовете на тези тийнейджъри?

Яденето пристигна; все още цвърчеше и беше напълно в тон с дървените сепарета, откритите греди и белосаните стени. Хелън наблюдаваше как Гейб захапа своята пица по латиноамерикански.

— Много е вкусна — промърмори той и мигновено забрави за бдителността си.

Тя знаеше, че храната ще му хареса. Бяха идвали в този ресторант и по-рано, преди около две години. За разлика от днешния приятен епизод, онова беше едно злостанно семейно излизане, защото Гейб вече мислеше за следващата си бойна задача. Хелън предполагаше, че спомените за онази вечер ще я отрезвят, ще ѝ напомнят, че в момента тя само му помага да се съвземе. Това тук не беше прелюдия към одобряване.

И все пак миналото избледняваше направо пред очите ѝ. Гейб отпи голяма глътка от питието си, усмихна ѝ се и с вилицата си посочи нейната мексиканска царевична питка с пилешка салата.

— Как е? — попита той.

— Страхотна е — каза тя. — Много е хубава.

Не беше изкусителна като мириса на неговата тоалетна вода, но тя не му го каза. Беше изровил отнякъде шишенцето, което тя му бе подарила за последната им съвместна Коледа. Можеше да се закълне, че никога по-рано не я е използвал. Иначе непременно щеше да си го спомни.

— Това е най-хубавата храна, която съм ял някога — добави той и отхапа още една огромна хапка.

— Да не би да критикуваш моето готвене?

Хелън го изгледа сурово, надявайки се да разпали негодуванието у себе си. И без това се чувстваше ужасно уязвима.

— Не — каза той, като избърса устните си със салфетка, а челото му се сбърчи от разкаяние. — Не. Ти готвиш страхотно.

Тя се изсмя кратко и невярващо.

— Е, това е малко прекалено — рече Хелън. — Знам, че готвенето ми е направо трагично.

— Добре, така е — съгласи се той със закачливи пламъчета в очите, — но не смяташ ли, че именно поради това моментите като този изглеждат по-специални?

Точно така смяташе. Всъщност настоящият момент ставаше прекалено специален. Тя се къпеше в блаженство, наслаждаваше се на всяка минута, в която се чувстваше част от това идеално семейство, искаше ѝ се винаги да е така и знаеше, че е невъзможно. Предишният Гейб най-накрая щеше да се появи отново и тогава какво...

Поднесоха още лют сос с домати и чесън и това я спаси от необходимостта да му отговори. Когато сервитьорът се отдалечи, Малъри се обади:

— Ами, тате, ти ориз ли си ял там през цялата година? — погледът ѝ бе изпълнен със съчувствие.

Хелън затаи дъх. Беше избягвала темата за пленничеството на Гейб по две причини. Първо, беше табу за нея. Второ, как можеше той да отговори, след като не си спомня?

Гейб се обърна към Малъри и погледът му стана някак далечен.

— Да, струва ми се — отговори той, като надигна чашата си с бира.

Явно окуражена, Малъри продължи:

— Започваш ли да си спомняш някои неща?

— Да — кратко отвърна Гейб, знак, че разговорът го разстройва.

— Трябва да си спомни и какво се е случило, преди да замине — намеси се Хелън и погледна многозначително дъщеря си.

— Спомняш ли си, че сме идвали тук? — бързо изстреля въпроса си Малъри.

Доста удивен, той вдигна глава и очите му светкавично обходиха помещението, което определено не разпозна.

— Не.

— Беше под напрежение, защото се готвеше да заминеш на някаква опасна мисия, а пък аз разлях моя спрайт и ти ми кресна.

Гейб ужасено поглеждаше ту Малъри, ту Хелън.

— Съжалявам — каза той.

— Миличка, хайде да не говорим за лоши неща — настоя Хелън. — Хайде просто да се забавляваме тази вечер.

Да се забавляваме? Божичко, откъде ѝ хрумна това? Но благодарният поглед на Гейб я увери, че е постъпила правилно. Взе хапка от салатата си и я сдъвка, като търсеше подходяща тема за разговор. Имаше толкова много неща в тяхното общо минало, които крещяха: стой настрана.

Тогава тя си спомни за съвета на доктор Териен да пита Гейб за миналото му.

— И така, кои бяха твоите кумири в детските ти години, Гейб?

Той я погледна странно и вилицата му с набодено парче пица на нея замръзна на половината път до устата му.

— Тъ... — Гейб порови в паметта си. — Предполагам, че суперзвездата Брус Спрингстийн не се брой? — Като присви очи, той помисли още малко. — Помощник-капитан Блек, който ми каза, че мога да стана офицер. О, и сержант О'Мали — добави той с категоричен тон.

— Кой е О'Мали? — попита Малъри.

Гейб помълча.

— Никога ли не съм ви разказвал за сержант О'Мали?

Майка и дъщеря едновременно поклатиха отрицателно глави.

— Наистина ли? О! Е, той беше ченге, патрулираше по Акъшнит Стрийт, когато бях хлапе. Имаше голям черен Харлей със сирена отпред.

— И? — подтикна го да продължи Хелън, заинтригувана от неочаквания му отговор.

— По онова време ми беше нещо като баща. Като хлапе аз се бях провалил донякъде — призна си Гейб и едва-едва се усмихна. — На никого не му пукаше дали съм избягал от училище, или съм нарушил закона, затова доста често правех бели. Случеше ли се такова нещо, офицер О’Мали веднага пристигаше със своя Харлей. Нахокваше ме и ме съветваше да се оправя. През повечето време успяваше да ме спаси от затвора, докато не откраднах една кола.

— Откраднал си кола! — ахна Малъри и зяпна от удивление.

Гейб погледна Хелън, сякаш се притесняваше, че е казал нещо нередно. Явно предполагаше, че тя знае тази история, по тя не я знаеше. Той никога не бе признавал миналите си прегрешения. Доколкото знаеше, Гейб беше изживял нормално, макар и малко самотно детство, защото нямал братя и сестри и бил отгледан от баба си, след като родителите му починали. Тя му отвърна с безразличен поглед.

Гейб сви рамене и продължи разказа си:

— Е, не че искам да се оправдавам или нещо такова, но моята баба беше прекалено... стара, за да ме наглежда. Нямах нито майка, нито баща, за разлика от вас — многозначително добави той. — Във всеки случай сержант О’Мали плати гаранцията ми, за да изляза от затвора. Свидетелства в моя полза в съда и някак си успя да ги накара да ме оправдаят, но трябваше да обещаая, че ще вляза в армията.

Хелън с удивление видя как бузите на Гейб пламнаха. Явно не се гордееше с момчето от онези времена, но въпреки това каза истината. Както беше предположил доктор Териен, през дългите месеци на пленничеството той явно се бе помирил със своето минало. Хелън не подозираше, че е имал толкова нещастно детство.

По някакъв странен начин истината го направи още по-привлекателен за нея.

Оказваше се, че той е човешко същество, а не съвършената машина, която правеше безпогрешни ходове и караше другите да получават комплекс за малоценност.

Мальри бе обзета от трескаво любопитство.

— На колко години си бил, когато са умрели родителите ти? — попита го тя.

— Миличка, изяж вечерята си, преди да е изстинала — намеси се Хелън, защитавайки Гейб от необходимостта да отговори.

Той смутено сви вежди.

— Майка ми почина, когато бях на шест години. Не съм ли ти го казвал?

— Не — отвърна Мальри вместо майка си.

— Загина при автомобилна катастрофа.

Хелън беше чувала за това, но сега ставаше въпрос за двамата му родители.

— А баща ти? — настоятелно попита Мальри.

Гейб подреди в редица коричките, останали в чинията му.

— Никога не съм виждал баща си — с равен тон каза той. Долната челюст на Хелън увисна. — Бил е моряк, пристигнал с кораба си в пристанището, запознал се с майка ми и тя забременяла. Баба ми успяла да го издири и се опитала да вземе някаква издръжка от него, но той пак изчезнал.

Той я беше лъгал. Предишният Гейб я беше лъгал.

Удивена, тя се взираше в него със съкрушено сърце. Никога не ѝ бе казвал, че не е познавал баща си, че е рожба на пристанищен флирт. Сърцето ѝ преливаше от съчувствие. Тя не жалеше толкова себе си, че Гейб я бе излъгал, по-скоро жалеше момчето, което той е бил някога, а след това и мъжа, който е решил да лъже, за да не се чувства дамгосан. Баща ѝ със сигурност дори не би помислил да я запознае с Гейб, ако знаеше, че е незаконороден. Ето толкова старомоден беше баща ѝ. Бе преживял достатъчно тежко зачеването на Мальри.

Най-накрая Гейб бе казал истината. Но защо? Защо сега ѝ бе позволил да зърне тази част от него? Имаше време, когато бе копняла той да сподели нещо от живота си с нея. Неочаквани сълзи напълниха очите ѝ.

Гейб рязко отмести бирата си и разтърси глава, сякаш да я проясни.

— Боже мой, вече не понасям алкохола — отбеляза той, изтръгвайки я от самовглъбението ѝ.

— Това е от лекарствата — каза Хелън, внезапно притеснена. — Казах ти да не пиеш бира.

Гейб направи гримаса.

— Изкарай година без бира и ще видиш как ще се чувстваш — отговори той, потискайки едно оригване.

Малъри се взираше в профила му с тържествено изражение, забравила за царевичните питки с пълнеж в чинията си.

— Ние двамата с теб сме копелета — ненадейно изтърси тя.

Около масата настъпи тишина. Дъхът на Хелън спря. О, детенцето ми! Малъри рядко споменаваше, че е незаконородена; това си беше нейното лично бреме.

— Пра'илно — каза Гейб и Хелън се стресна, като чу, че говори завалено. Още повече се изненада, когато той прегърна Малъри през раменете, привлече я към себе си и я притисна силно. Малъри зарови лице в гърдите на Гейб и сякаш менгеме стегна сърцето на Хелън.

Защо е чакал досега, за да покаже такава голяма привързаност към Малъри?

Той е пиян! — помисли си Хелън, вкопчвайки се в това извинение. Не че се бе напил на практика, но лекарствата си взаимодействаха с бирата. С внезапен ужас се запита дали няма да ѝ се наложи да му помогне да стигне до колата.

Както продължаваше да прегръща Малъри, с облежната назад глава, той вече не приличаше на хищник, а на голям сънлив котарак. Леко блуждаещият му поглед се спря върху гънката между гърдите ѝ, изкусно разкрита от деколтето на оранжевата ѝ лятна рокля с презрамки.

— Мама изглежда много добре тази вечер — прошепна той на Малъри достатъчно високо, за да го чуе Хелън.

Малъри я погледна.

Хелън се постара да покаже безразличие към грубоватия комплимент на Гейб. Главата му беше замътена.

— Ти определено си пиян — хладно изрече тя, прикривайки по този начин разливащата се в душата ѝ нежност.

Погледна настрани под претекст, че търси сервитьорката. За свой ужас срещна погледа на последния човек света, когото би искала да види тази вечер — помощник-капитана на дванадесети взвод на тюлените, лейтенант капитан трети ранг Джейсън Милър.

Гадост, не и той! Цялото ѝ тяло изведнъж така рязко се напрегна, че направо я заболя гръбнакът. Не стига, че Гейб в момента не беше в състояние да се срещне отново със своя помощник-капитан, но и самата Хелън би избягала от него като от чума. През изминалите дванадесет месеца той многократно се беше опитвал да се натрапи в живота ѝ, смятайки, че външността му като на кинозвездата Джордж Хамилтън автоматически го прави неустоим.

Бе недооценила хитрите му опити да я утеши в началото, когато научи за изчезването на Гейб. После ѝ беше все по-трудно да се изтръгне от опипващите му ръце.

О, мили боже, той идва към нашата маса! Хелън ритна Гейб под масата.

— Седни по-изправен! — изсъска тя.

Слава богу, Гейб веднага се стегна. След миг Милър бавно мина покрай тях. За секунда възприе задушевната сцена около масата, а след това мрачният му поглед се спря върху Гейб. На устата му се оформи нещо като усмивка.

— Рено — каза той, — това е невероятно. Мислехме, че повече никога няма да те видим.

Гейб се опита да се изправи в тясното сепаре и да отдаде чест.

— Капитан Милър — отговори той завалено.

Очите на Милър лекичко се присвиха, което подсказа на Хелън, че е забелязал опиянението на Гейб.

— Свободно, лейтенант — каза Милър и му направи знак с ръка да седне. — Канех се да намина у вас тази вечер, за да те поздравя със завръщането ти, както се полага. — Очите му с цвят на оникс се насочиха към Хелън, спирайки се върху деколтето ѝ. — Корабът току-що влезе в пристанището.

Тя не можа да отгатне какво точно изразява погледът му. Омраза? Неодобрение?

Гейб го гледаше вторачено, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

Между четиримата се възцари неловка тишина. Погледът на Милър за миг се насочи към бутилката с бира до ръката на Гейб.

— Не приказваш много, Рено — изрече той с престорено доброжелателство. — Да не би да си пиян?

Вторачил нетрепващите си очи в него, Гейб никога не бе изглеждал по-трезвен.

— О, не, сър. Просто съм силно изненадан, че ви виждам след толкова време.

Офицерът кимна, като избягваше погледа на Гейб.

— Е, разбрах, че имаш проблеми с паметта — това прозвуча по-скоро като въпрос, не като твърдение.

Хелън рязко си пое дъх, изненадана от нетактичната му забележка.

— Паметта ми се възвръща — с равен глас каза Гейб.

Поради някаква неизвестна причина отговорът на Гейб сякаш смути Милър. Той пхна ръце в джобовете си.

— Радвам се да го чуя — изрече, макар че съвсем не изглеждаше зарадван. — Е, пожелавам приятно прекарване на всички ви, Хелън.

Той направо я изгори с поглед и бавно се върна при жената, която го чакаше на бара.

— Ама че тъпак — малко прекалено високо изрази мнението си Малъри.

Хелън едва се сдържа да не изкаже същото мнение.

Гейб мълчеше. Мекото изражение на лицето му отпреди малко бе изчезнало, заменено с маската на предишния Гейб, която тя разпозна. Той свали ръката си от рамото на Малъри и каза:

— Хайде да си вървим.

— Чаках да донесат сметката — обади се Хелън, съкрушена от факта, че тяхната прекрасна вечер заедно бе приключила така внезапно.

Тя даде на сервитьорката кредитната си карта, подписа сметката и Гейб не възрази, а в миналото винаги бе настоявал той да плаща. Това бе толкова странно, си помисли тя — та нали откакто се бе завърнал, нито веднъж не бе споменавал за финансови проблеми.

— Благодаря за вечерята — каза Гейб и с едри крачки тръгна пред тях, щом напуснаха ресторанта и се отправиха по гъмжащия от хора тротоар към колата си.

— Няма защо. Сигурен ли си, че не искаш да се разходим по плажа?

Беше прекрасна вечер, златното слънце се спускаше към брега. Навсякъде бе пълно с тийнейджъри, кръстосващи по Атлантик Авеню с колите си с отворени прозорци, от които гърмеше музика. Градът

излъчваше мирис на океан, на печени морски дарове и плажно масло. Малъри изглеждаше оклюмала, задето толкова рано се прибират.

Гейб бе вперил поглед право напред, проправяше им път през тълпата и изглеждаше съвършено трезвен.

— Сигурен съм — кратко отговори той.

Опитваше се да прикрие, че мисли за нещо друго, но Хелън го усещаше по гласа му. Двете с Малъри го следваха по петите, ясно съзнавайки, че той се държи както преди — беше студен и затворен. Срещата с помощник-капитана му бе повлияла. Дали само защото Милър го бе раздразнил със забележката си, че е изгубил паметта си, или имаше и още нещо?

Пътуваха до дома в пълно мълчание. Майката и дъщерята бяха напълно обезсърчени от затвореността на Гейб. Той се взираше навън през прозореца на колата, а сенките на дърветата пробягваха по лицето му, създавайки ефекта на камуфлажна боя.

Минутите отлитаха и Хелън усети, че ѝ се иска да утеши Гейб дори рискувайки той да я отблъсне. Съпругът ѝ беше преживял толкова много напоследък. Нямаше да ѝ струва кой знае какво да хване ръката му и да я стисне. Помъчи се да събере достатъчно кураж и да го направи.

Най-накрая, когато колата зави наляво по тяхната улица, Хелън сложи ръка върху неговата. Пръстите му се свиха и се заключиха около нейните като капан. Усети отчаянието му. Имаше нужда от нея. Нещо повече, топлината на дланта му събуждаше спомени за тях двамата — лежат кожа до кожа, телата им се докосват от глава до пети, сливат се, стремят се да бъдат още по-близки.

Тя спря колата на алеята, без да си спомня въобще пътя, който току-що бяха изминали.

Малъри изскочи от колата. Гейб не пусна ръката на Хелън Тя седеше там и нямаше как да изключи мотора, защото ръката ѝ бе в плен на неговата. Нито пък можеше да заглуши бученето на кръвта в ушите си. Той се извъртя към нея и я погледна. Очите му изгаряха голите ѝ рамене. Погледът му обещаваще такава огромна физическа наслада, че тя онемя.

Усещайки, че е неизбежно, Хелън плъзна тялото си към него и вдигна устни към неговите. За миг той ѝ позволи да го целуне, без да се помръдне дори на милиметър, за да я окуражи или отблъсне. Но

после нещо в него сякаш се скъса и започна да я целува с неудържима страст, така се впи в устните ѝ, че това пробуди в нея точно определени мисли.

Хелън простена и забрави, че е взела окончателно решение спрямо Гейб. Знаеше само едно: че го желае толкова много, че губи разума си; искаше го тази нощ. Напълно забрави, че Малъри ги чака горе на терасата. Езикът на Гейб се движеше така, че цялото ѝ тяло пламна.

Той прокара ръка по гърдата ѝ, притискайки зърното. Целуна извивката на брадичката ѝ и пъкна език зад ухото ѝ.

— О, господи! — простена тя задъхано, загубила контрол над думите, които изригнаха от устата ѝ. — Желая те. Желая те.

Гейб рязко вдигна глава и се взря в очите ѝ, сякаш търсеше нещо.

— Това не е достатъчно — отговори той, шокирайки я с думите си и още повече с действията си, защото блъсна вратата и излезе навън. Вече се изкачваше нагоре по стълбите, за да отвори на Малъри, и едва тогава замъгленият мозък на Хелън установи, че го няма. Изоставена, тя се взираше след него с отворена уста. Гейб не погледна назад нито веднъж, влезе заедно с Малъри в къщата и затвори вратата след тях.

Хелън осъзна, че моторът на колата още работи. Изключи го с бързо движение на китката и разкаяно закри очите си с ръце. Какво беше направила? Бе заявила на Гейб, че между тях всичко е свършило, а ето че го целуваше страстно и му казваше, че го желае.

А как бе откликнал той? Искаше нещо повече от нея, разбира се. Не му стигаше, че тя го желае. О, не, той не приемаше нищо друго, освен пълната ѝ капитулация.

Копеле!

Беше точно в неговия стил да прекрати всичко точно когато тя се чувстваше най-уязвима. Той не използваше секса, за да получи каквото искаше; той ѝ го отказваше! Да, неговият план беше да я накара да полудее от страст и тогава може би — само може би — да ѝ даде каквото желае, при положение че тя първа му каже, че го обича.

Колкото и ужасно да изглеждаше, точно така беше. Гейб бе невероятно ловък тактик, всички тюлени от дванадесети взвод можеха да го потвърдят. Нищо не предприемаше, без да е уточнил хода на операцията. Ами ако Лийла беше права? Ами ако всички негови

действия досега, всички явни промени у него бяха преструвка, за да разпали чувствата ѝ към него?

Нямаше му достатъчно доверие и затова не бе сигурна, че не е така. Пред лицето на този нов, откровен Гейб бе свалила защитата си. Голяма грешка. И ето че отново бе почти влюбена в него. Не беше ли получила достатъчно уроци вече? Колко пъти трябваше да я наранява, преди тя да проумее, че да го обича е вредно за здравето ѝ? Наистина ли искаше утре да се събуди и да открие, че отново е жената на Ягуара, едно притежание, което той забелязваше само когато му е удобно; една жена, която иначе пренебрегваше?

— Събуди се, Хелън! — изсъска тя на себе си и блъсна вратата по-силно от необходимото.

О, не, не само сексуалното безсилие я накара да я затръшне зад себе си. Беше по-скоро ярост. Бе обзета от ярост, защото бе повярвала, че той се е променил.

Трябваше да послуша Лийла, която вземаше присърце най-важните ѝ интереси.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейб се взираше в ивиците светлина, които тръгваха от противоположни страни на тавана и се засрещнаха в центъра, подобно на избухваща звезда. Една кола премина по улицата долу — единадесетата за тази нощ. Той затаи дъх, докато бръмченето на мотора не заглъхна в далечината. Беше просто още една кола, а не евентуалният убиец, който идва да го пипне.

Изобщо не беше затварял очи. Обзет от желание за бунт, бе пуснал сънотворните — символ на неговата непригодност — в машината за смилане на хранителни отпадъци. Господи, дори не можеше да спи, когато иска! Сега сигурно му предстояха и проблеми с пикаенето.

Оправи възглавницата си и се обърна да легне на една страна. Ако в мозъка му не се блъскаха толкова много рикоширащи мисли, щеше да се наспи чудесно — така уверяваше сам себе си. Тазвечерната му среща с помощник-капитана бе събудила в съзнанието му разни спомени. Те се мяркаха там като смътни образи, придружени от проблясъците на преживяна болка. Но нито един от тях не означаваше нищо за него.

Дали? Може би Милър имаше нещо общо с предполагаемата му смърт преди година в онзи склад. Това щеше да обясни мрачното предчувствие, надигнало се в душата му при срещата с помощник-капитана. И би обяснило нервността на Милър. Но дали нямаше друга причина, поради която Милър не изглеждаше във възторг от срещата им?

Гейб не беше пропуснал да забележи как онзи направо поглъщаше с поглед деколтето на Хелън. Нито пък беше сляп за напрежението, което явно съществуваше между помощник-капитана и съпругата му.

Дали между Хелън и Милър съществуваше нещо? Дали нямаше връзка? Ако беше така, тя определено вече приключваше, като се имаше предвид едва прикритата неприязън в очите на Хелън. Но

Милър несъмнено все още се интересуваше от нея. Дали не бе желал Хелън толкова много, че да елиминира своя колега?

С ръба на дланта си Гейб силно натисна пулсиращото от болка дясно око. Не беше полезно за него да стои тук и едва да сдържа гнева си, усещаше, че кръвното му налягане се е повишило. На сутринта щеше да се изправи пред Хелън и да я накара да му обясни жаркия поглед на Милър.

Най-накрая корабът с неговите хора беше в пристанището. Това означаваше, че на следващия ден можеше да се свърже с тях, да организира среща. Тогава щеше да разбере какво мислят за случилото се в нощта на изчезването му.

Дявол го взел, не можеше да търпи толкова много загадки, гушещи се в някакви тайнствени тъмни ъгли! Ако успееше да си припомни онази нощ, щеше да разбере дали някой го е нападнал.

Като изруга тихо, Гейб седна в леглото и спусна крака на пода. Нямахше начин да заспи, не и с тези тежки мисли препускащи из главата му.

Сега единствено Хелън можеше да го успокои.

Той простена и закри лицето си с ръце. Точно сега тя лежеше в леглото си, с меко и отпуснато в съня тяло. Трябваше само да измине коридора и да се пъкне до нея. Имаше причини да предполага, че тя ще окаже минимална съпротива. *Желая те! Желая те!*, беше прошепнала в колата. Думите ѝ го бяха накарали да тържествува, но също и да копнее за нещо повече. Бе се зачудил дали тя желае него, или война от снимката в горното чекмедже. Тялото на *онзи* мъж не бе осеяно с грозни белези, нито пък бе прокълнат да има дупки в паметта си. Онзи мъж не страдеше от нелепия страх, че някой го преследва и иска да го убие.

Едва не умря от мъка, когато прекъсна целувката, но го стори, казвайки на Хелън, че това не е достатъчно. Искаше жена му да отвори сърцето си за него, както бе направила Малъри. Засега Хелън не показваше и най-малки признаци, че е променила мнението си за тяхното общо бъдеще. Всъщност беше наблегнала, че идеята да прекарват времето си заедно е на доктор Териен, а не нейна.

Страстните ѝ целувки тази вечер изгаряха душата му, но той искаше повече — обещание за утрешния ден. Искаше връзката им да е

завинаги, а доколкото виждаше, Хелън все още мислеше в стил „Хайде-още-един-път-заради-доброто-старо време“.

Ала не можеше да я вини, че не му отдава сърцето си. Доколкото разбираше, в миналото я беше мамил — насърчавал е любовта ѝ, когато е имал нужда от нея, а после я е пренебрегвал. Щеше да ѝ трябва време, за да проумее, че този път е безопасно да му отдаде сърцето си. Гейб се надяваше да има достатъчно воля да удържи на това обещание. Страстта към Хелън направо го изяждаше жив.

Той вдигна глава и мониторът на компютъра сдържано му намигна.

Като че ли го дразнеше, криейки някаква тайна. Но каква? Беше прекарал предишната нощ, установявайки, че светът представлява същата бъркотия, каквато е бил винаги. Компютърът не му беше казал нищо, което вече да не знае.

Шум от глухо тупване го накара да дойде на себе си. Гейб застина в очакване да разпознае звука.

Нищо. Беше съвършено тихо, чуваше се само далечният тътен на приборя. Беше толкова тихо, че дори насекомите бяха занемели в августовската нощ. Точно тази тишина му изглеждаше подозрителна.

До ушите му достигна шум от бързи стъпки — сякаш някой тичаше по пясъка.

Гейб се изправи и приближи до прозореца. Притисна до стената, надникна през щорите и видя фигура, която се стопа в мрака.

Там навън имаше някой.

Моят отмъстител, помисли си той, като същевременно се питаше дали просто няма халюцинации. Всички преминали по-рано по улицата коли бяха обикновени.

Но защо да рискува, когато жена му и дъщеря му спяха в съседните стаи?

Чувствайки се малко глупаво, отиде до гардероба, за да навлече набързо черна фланелка и дънки, облекло, с което можеше да се прикрие в тъмното. Измъкна се тихо от кабинета и бавно тръгна надолу по коридора, като усещаше как косъмчетата на врата му настръхват.

Липсваше му тежестта на неговия автомат „Хеклер и Кох MP5“, който прилепваше плътно към свивката на ръката му. „По дяволите, какво ли е станало с него?“ — запита се той.

Леко скърцане го насочи към голямата стая, където лунните лъчи падаха косо върху обемистите мебели. Предвид терасата и многобройните прозорци, в тази стая беше най-лесно да се проникне отвън.

Той застана на колене и запълзя в сенките. Ако някой надникнеше през хоризонталните щори, трудно щеше да го забележи, а самият той щеше да го види веднага, защото силуетът му щеше да се открие на лунната светлина.

Блъсна се право във влажния нос на Присила, изскочила от кучешкото си легло в пълно неведение за шумовете отвън. Тя размаха опашка, готова да си поиграе с Гейб дори в този късен час.

— На място! — изкомандва Гейб, молейки се кучето да си спомни всекидневната дресировка. — Не лай!

В прилив на желание да му угоди Присила застана неподвижно, доколкото позволяваше потръпващото ѝ от не търпение тяло.

— Добро куче!

Той я потупа по главата, повтори командата и пропълзя до прозореца зад кушетката. Изправи се на крака и внимателно освободи райберите. Прозорецът се плъзна нагоре с леко скърцане, заглушено от бученето на океана. Гейб откачи капака и го подпря до краката си. После подаде глава навън.

Балконът в задната част на къщата изглеждаше пуст. Не чуваше нищо друго, освен тътена на прибоя. Обзе го обезкуражаващото подозрение, че се е побъркал.

Направи отново знак на кучето и внимателно се промъкна навън през прозореца. Трябваша му само две секунди, за да стъпи на балконския парапет, а от там — на покрива, като се надяваше дървените подпори да го удържат. Молеше се Присила да не започне да лае.

Грубите насмолени дъски задържаха босите му стъпала, давайки му добра опора въпреки яростните пориви на вятъра. Докато пълзеше подобно на рак по ръба на надвисналата стряха, луната се плъзна зад облачното си покривало и му се наложи да продължи напред пипнешком.

Някой шепнеше. Гейб замръзна на място, наострил уши за звуците, които идваха някъде отдолу точно под него. Сърцето му заби

по-силно. Поне не се беше побъркал. Под стряхата имаше двама мъже, може би трима. Той предпазливо легна по корем и надникна отдолу.

Ясно. Двама тангоси, облечени с маскировъчни пустинни униформи. Луната осветяваше достатъчно добре раменете им, за да може Гейб да различи оръжията им — пистолети МР5, четирийсет и пети калибър, и автоматични ножове. Единият имаше слушалки за радиотелефон. Той потупа микрофона веднъж — сигнал да продължат напред.

Кои са тези, по дяволите? — чудеше се Гейб. Тези хора явно бяха професионалисти. Имаха американско оръжие.

Трети мъж изникна от сенките на предната тераса и се присъедини към останалите, а адреналинът в кръвта на Гейб рязко скочи. Колко души още имаше? Дори да използваше елемента на изненадата, пак щеше да му е трудно да се справи с трима обучени бойци.

Третият беше прегърнал някаква голяма кутия, остави я и я отвори. *Експлозиви*, беше първата мисъл на Гейб.

Онзи се изправи с някаква ролка в ръка — най-вероятно взривно устройство. Приблужи се още повече до къщата, точно под краката на Гейб, и излезе от полезрението му. Но Гейб можеше да чуе как закачва нещо по стената.

Мозъкът му работеше с пълна скорост, пресмятайки шансовете. Толкова много зависеше от това дали има и други. Да нападне ли тези типове, или да ги изчака да си тръгнат? Може би щяха да се задоволят да зложат взрива в къщата, а след това щяха да се разотидат.

Ами ако експлозивите бяха направени така, че да избухнат веднага? Щеше ли той да има време да обезоръжи тези мъже, или просто трябваше да грабне Малъри и Хелън и да се измъкне от тук, дявол да го вземе?

Вторият и третият отидоха да помогнат на първия. Наведоха се над кутията, а след това се захванаха да правят нещо с парапета, който Гейб наскоро бе излъскал. С бързи и точни движения мъжете развиха лентата. Дали беше фитил? Развяваше се от вятъра подобно на ленти за празнична украса.

Точно в този момент луната изплува от скривалището си и Гейб разпозна орловия профил на Винсънт Деиносентис, младши сержант от неговия взвод.

Реалността се разкри пред него и всичките му налудничави подозрения мигновено се изпариха.

— О, мамка му! — простена Гейб и притисна главата си към една насмолена греда.

Не можеше да повярва, че така жестоко се е хванал. Неговите приятели бяха пристигнали вече и сега украсяваха къщата в чест на завръщането му. Това беше всичко. Нямаше никакви дебнещи терористи. Нямаше никакви експлозиви. Мили боже, само като се сетеше какво се бе въртало в главата му преди малко!

Разтърси глава, мислейки си колко се е побъркал. В същото време сърцето му се изпълни с благодарност към мъжете, които бяха дошли да го поздравят със завръщането му дома. Гейб за миг коленичи, наслаждавайки се на топлината на тяхната преданост. После реши, че няма да е зле да се пошегува с тях. Изпълнен с приятни предчувствия, той клекна на ръба на покрива и се приготви да скочи. *Почакай. Почакай. Хайде.*

Скочи тихо и с трясък събори Вини на земята. Другите двама тюлени рязко се обърнаха и оръжието им проблесна в тъмнината. Кучето излая веднъж вътре в къщата. Гейб беше залепил гърба на Вини на земята, опрял собствения му автоматичен нож в гърлото му.

— Това е Ягуар! — извика вторият тюлен и сграбчи другаря си, преди онзи да успее да се хвърли върху двамата на земята.

Гейб погледна нагоре и им се ухили.

— От вас, момчета, няма да излезе нищо друго, освен жалки и некадърни тангоси — нахока ги той, докато се изправяше на крака. Върна ножа на Вини и му подаде ръка. — Забравихте да обезопасите покрива — добави Гейб, като помогна на жертвата си да стане.

— Кучи син! — изруга Деиносентис и го сръга в отговор. Разярен, той приличаше на Ал Пачино на младини. — Добре дошъл у дома, задник такъв... сър — поправи се той и прегърна Гейб.

Другите пристъпиха напред, за да направят същото. Гейб позна и двамата: Теди Мечока Брюбейкър и бившия професионален футболист Джон Лутър Линдстром, известен с прякора Малкия Джон. Зървайки сдържаните сълзи в очите на двамата мъже, Гейб изпита такова огромно облекчение, че ги прегърна с всички сили.

Тези мъже бяха неговото семейство. Бяха преминали заедно през ада и се бяха върнали оттам безброй пъти. През изминалата година в

някои моменти бе смятал, че никога повече няма да ги види. Мамка му, очите му се пълнеха със сълзи.

Мечока заговори в радиослушалките:

— Елате горе, момчета. Ягуара ни изненада.

От другата страна се чу възмутено мърморене.

Когато Лутър го освободи от прегръдката си, Гейб забеляза камуфлажната боя и доста миризливите им униформи.

— Вие, момчета, сигурно идвате направо от кораба? — удивено попита той.

— Да, сър. Влязохме в дока тази сутрин, но строевият офицер в последната минута ни възложи да свършим куп неща. Пратихме Вини да набави малко серпантини и балони. Дори не успяхме да ги надуем! — Лутър се държеше като хлапе, лишено от удоволствие.

— Аз ще свърша тази тежка работа — обеща Гейб.

Той по-скоро усети, отколкото чу бързите стъпки на още трима тюлени, които притичаха по стълбите на тераса. Уести Макафри беше пръв, следваше го млад тюлен, когото Гейб не познаваше, а най-накрая идваше Себастиан.

Уести пръв стигна до него. Той единствен бе намерил време да смени камуфлажната си униформа с чифт дънки и бяла трикотажна фланелка. С вързаната си на конска опашка коса и с изложената си на показ татуировка никак не приличаше на останалите тюлени, но това се дължеше на работата му на контра терорист под прикритие.

Уести прегърна Гейб и го залюля като бебе.

— Мамка му, сър, толкова е хубаво да ви видя! — възкликна той.

Поотдалечи Гейб от себе си, огледа го от главата до петите с пронизващите си сини очи, които проникваха направо в сърцето. Онова, което видя там, го накара да стисне ръката на Гейб с мълчаливо съчувствие.

Гейб усети, че има опасност всеки момент да избухне в сълзи, и съсредоточи вниманието си върху Себастиан, който стоеше настрана, давайки време на останалите да се видят с него. Гейб нямаше търпение да му каже какво е научил от Форестър предишния ден. Всъщност всички тези мъже имаха право да го знаят. Неколцина от тях бяха наблюдавали взривяването на склада. Може би щяха да споделят наблюденията си за случилото се.

Настъпи кратка тишина, всички стояха и се гледаха.

— Това е новият, старшина Родригес — обади се Уести, представяйки един внимателен млад мъж с латиноамерикански произход. — Той е нашият оръжеен експерт.

— За мен е чест да се запозная с вас, сър — каза Родригес и чевръсто отдаде чест.

— Благодаря, старшина.

Мъжете отново замълчаха, като поглеждаха Гейб в очакване той да каже нещо.

— Миналата вечер срещнах помощник-капитана — призна той, наблюдавайки лицата им отблизо.

Те бързо се спогледаха.

— Наминал е у вас да ви види? — Себастиан пристъпи крачка напред и затвори кръга.

— Не точно. Вечерях навън със семейството си и той случайно се намираше в същия ресторант.

След тази новина настъпи неловко мълчание.

— Аха, той... въз... той каза, че имал важна среща и че утре щял да има време за вас — обади се Уести.

Този човек не можеше да лъже дори от това да зависеше животът му. Гейб сурово изгледа всички.

— Я не ме будалкайте, момчета — предупреди ги той. Обърна се към човека, който единствен притежаваше авторитета да говори от името на останалите: — Моето завръщане представлява ли някакъв проблем за помощник-капитана?

Изражението на Себастиан не издаваше нищо.

— През последната година беше трудно да се работи с помощник-капитана — уклончиво отвърна той. — Трудно му беше да ни ръководи без твоята помощ. Сигурен съм, че ще се зарадва да те види отново при нас. — Гласът му не звучеше много сигурно.

Гейб огледа изпитателно лицата на мъжете пред себе си.

— Трябва да обсъдим какво точно се обърка — най-накрая каза той. Никой не го попита какво има предвид. Беше ясно, че говори за провалената операция в нощта, когато го бяха пленили.

— Добре ли се държаха с вас, сър? — попита Лутер и в гласа му прозвуча нежна загриженост.

Докато се чудеше как е възможно един мъж да бъде тюлен и въпреки това да запази качествата си на бойскаут, Гейб не успя да си

наложи да им каже за най-лошото.

— Имам белези по тялото — призна той. — Сега се опитвам да си спомня... предполагам, че паметта ми е блокирала и ми се губи някаква шибана информация.

Искаше да добави, че не е предал страната си, обаче езикът му не можеше да се обърне да произнесе тези думи.

— Ние не смятаме, че сте казали нещо, което не бива, сър.

Беше Вини, явно говореше от името на целия взвод.

— Не и вие, сър — подкрепи го Теди, единственият чернокож в екипа.

При тази абсолютна вяра в него на Гейб изведнъж му се наложи рязко да си поеме дъх. Задържа го, докато силните чувства в него се поуталожиха.

— Благодаря ви, момчета — отвърна той хрипливо. — А дали помощник-капитан Милър смята, че съм се провалил, или има и нещо друго?

Никой не пожела да се обади, но по мрачните им лица си личеше, че определено има и още нещо. Той се обърна към помощник-капитана:

— Искам всички да се съберем. Скоро!

Себастиан кимна.

— Какво ще кажете за утре вечер? Някой от вас има ли някаква уговорка за утре?

— За мен е добре — отвърна Уести.

— Аз съм на линия.

— Можем да се срещнем у нас — предложи Лутер, — да кажем в шест нула нула?

— Чудесно — рече Гейб, който нямаше търпение да се съберат отново. — Вижте какво, с удоволствие бих ви поканил всички у дома, но жена ми може да е на друго мнение. Пък и вие, момчета, имате много опит в тези работи.

Те доволно се подсмихнаха.

— Тренировъчни операции? — попита той, нетърпелив да разбере с какво са се занимавали напоследък.

— Просто работа, сър — с досада отговори Уести. „Работа“ беше терминът, който използваша, за да опишат рутинното патрулиране по крайбрежието. Мъжете чакаха с нетърпение специалните операции,

които щяха да нарушат еднообразието. Техният плавателен съд, кораб на бреговата охрана, наречен КБО „Нор’ийстър“, пазеше брега по протежение на двайсет километра от Танжер до Аутър Банкс. Истинската причина Гейб да знае толкова много за охраната на залива беше, че той представляваше част от нея в продължение на много, много време.

— Значи няма големи промени — предположи логично той.

— Всичко е постарому, лейтенант — увери го Лутър.

Един спомен блесна в съзнанието на Гейб и сякаш го прониза като игла, а после изчезна. Той прокара пръсти през косата си, отчаян от изплъзващите се видения.

Взря се в своите хора и тогава му стана ясно, че изглеждат изтощени.

— Ей, благодаря ви, че дойдохте, момчета — каза той, като по този начин ги освобождаваше, за да потърсят леглата си.

Стисна им ръцете, потупа ги по раменете и наблюдаваше как тръгват бавно към стълбите. Усети тежест и стягане в гърдите от непролетите сълзи. Дори кучето не ги чу да си тръгват. Повече не изляя от вътрешността на къщата.

Щом мъжете се стопиха в мрака, Гейб се прибра вътре с надеждата, че един от тях сигурно знае отговора на загадката, която го измъчваше.

Навсякъде около него празничните серпантини се полюшваха от среднощния бриз.

Хелън влезе в кухнята, приятно задъхана от сутрешното бягане. Закова се на място, когато видя Гейб в другия край на голямата стая да се взира в океана през задния прозорец. Няколко пъти го беше забелязвала да стои по същия начин; беше потънал в такъв дълбок размисъл, че сякаш въобще не усети влизането ѝ. Това не бе добър знак за мъж с неговата професия.

Тя остана на вратата да го погледа така — слънчевата светлина позлатяваше разчорлената му коса и изсветляваше краищата ѝ, образувайки опърпан ореол. Имаше нещо в стойката му, което накара сърцето ѝ да се свие. Приведените му рамене подсказваха колко тежки са мислите му. От държането му на военен, което толкова ѝ бе

харесало при запознаването им, нямаше и следа. Тогава защо ѝ се струваше по-привлекателен от всякога?

Веднага се укори, че продължава да е обсебена от него. Бузите ѝ пламнаха отново, като си спомни за снощното си унижение. Тя шумно затръшна вратата след себе си, с което го накара да се обърне стреснато. Ако той все още очакваше Хелън да му отдаде сърцето си, можеше да си чака до края на света. Вече не бе толкова глупава като едно време.

Влизайки с бързи крачки в кухнята, тя забеляза тъмните кръгове под очите му и проблясването на косъмчетата по небръснатата му долна челюст. Изглеждаше така, сякаш не е спал цяла нощ.

— Добро утро — каза Гейб и пристъпи към нея. — Как беше бягането?

— Добре. — Хелън включи автомата, за да си налее чаша ледена вода. — Рано си станал — смути се тя от немигащите му очи.

— Чух те да излизаш рано сутринта.

— Съжалявам. Стараех се да пазя тишина.

— Седни. Аз ще направя закуската — неочаквано предложи Гейб.

Хелън го погледна несигурно. По-рано често беше приготвял закуската в неделя — поне когато си беше въщи. Дали изведнъж не си беше спомнил това, или искаше да поговорят за нещо друго?

Той застана плътно до нея и докосна рамото ѝ, посягайки да вземе чаша от шкафа. Разтревожена от близостта, Хелън побърза да избяга и се настани на едно от високите столчета.

Искаше да разбере какво е душевното му състояние. След сблъсъка им предишната нощ той бе изчезнал в кабинета и оттогава не се бяха виждали. Ако не беше спал през нощта, сигурно е имал достатъчно време да помисли върху бързо изречените от нея думи. „Желая те! Желая те!“ Призля ѝ само като си помисли за това.

Надяваше се той да не настоява да говорят по този въпрос. „Или ме искаш в живота си, или не, щеше да каже той. Кое от двете?“

Гейб се спря пред кафе машината, вирайки се в току-що налятата чаша.

— Как го пиеш?

— Със сметана и захар.

Наистина ѝ наливаше чаша кафе. Колко мило! Подаде ѝ питието, приготвено по неин вкус. Хелън пийна малко и зачака.

— Чу ли как лаеше кучето снощи? — попита я той.

Тя удивено наклони глава на една страна, опитвайки се да си спомни.

— Н-не.

Една съвсем лека усмивка накара ъгълчетата на устните му да потрепнат.

— Моите хора дойдоха да ме видят. Готвеха се да украсят терасата със серпантини, но аз ги чух и провалих целия им план — леката му усмивка се превърна в ухилване.

О, среща с неговите приятелчета тюлени. За това ли искаше да говорят?

Нищо не можеше да направи Гейб по-щастлив от това да прекара времето със своя взвод, първи отряд. Горната ѝ устна се изви в скептична усмивка. Толкова често бе предпочитал тяхната компания пред нейната, че Хелън го бе ревнувала от тях.

— Те често наминаваха да ме видят след твоето изчезване — осведоми го Хелън. — Искаха да се уверят, че не унивам.

На практика се беше случило така, че накрая тя трябваше да ги утешава, но не беше необходимо Гейб да знае това. Всеки ден бяха оплаквали отсъствието му. Беше ѝ станало болезнено ясно, че той им е давал най-доброто от себе си, а на нея — остатъците.

Гейб кимна, явно беше очаквал поне това от тях.

— Ами Милър? И той ли идваше тук? — погледът му видимо стана по-остър.

Едва сега Хелън разбра каква е целта на разговора. Понеже беше много проникателен, Гейб бе забелязал напрежението между нея и помощник-капитана и искаше обяснение. Каквато си беше вироглава понякога, изведнъж ѝ се прииска да разпали ревността му; не че имаше смисъл, след като отново се бе заклела да не се поддава.

— Да — чу се да казва тя. — Той ме посещаваше често, но никога не идваше с останалите.

Гейб изведнъж придоби крайно напрегнат вид, задоволявайки по този начин нелепото ѝ желание да го дразни.

— Идвал е сам?

— Аха — Хелън го остави сам да се досети за останалото, като същевременно знаеше, че го заблуждава.

Гейб се обърна към хладилника, отвори го, вторачи се във вътрешността му и попита:

— Бъркани яйца?

— О, добре.

Той извади от хладилника яйца и пакет с хляб и ги сложи върху плота.

— И така, за какво си говорехте вие двамата с Милър? — кротко продължи Гейб.

Тонът му не можеше да прикрие нотките на ревност. Задоволството се разля във вените на Хелън и я накара да копнее за още.

Гейб заотваря шкафовете, като търсеше съд, в който да разбие яйцата.

— Вторият шкаф вдясно — упъти го тя. Трябваше много да внимава къде стъпва. От една страна, не искаше да провали възможността Гейб да работи заедно с Милър в бъдеще. Същевременно умираше от желание да си поиграе с него, както бе направил той с нея в колата предишната вечер. — Милър изразяваше своята загриженост и това е всичко. Питаше ме дали имам достатъчно пари. Дали нямам нужда от нечие рамо, за да си поплача. Ей такива неща. — Хелън сви рамене, оставяйки го да тълкува думите ѝ както си иска.

Гейб се обърна и срещна погледа ѝ.

— Каза ли ти някакви подробности за моята последна бойна задача?

Очакванията ѝ в миг се сринаха.

— Не, нищо — припомни си тя. — Защо? Да не смяташ, че има нещо общо с изчезването ти? — Тази мисъл ѝ се видя направо отвратителна, но реши, че това потайно копеле не заслужава да му спести въпроса.

Гейб взе едно яйце и ловко го счупи в ръба на купичката.

— Само предположение — тихо промълви той.

Повтори процеса с още четири яйца и започна да разбива жълтъците. Строгият му профил ни най-малко не издаваше какво мисли.

После сипа разбитите яйца в горещия тиган и рязко се обърна към нея.

— А ти плака ли на рамото му? — попита той със сдържан огън в очите.

Приятна топлина се разля по цялото ѝ тяло. Наистина ревнуваше! Защо това ѝ беше толкова безкрайно приятно, Хелън не можеше да каже, особено след като се беше заклела в какво ли не, че за тях двамата няма бъдеще. И след като вече бе възбудила ревността на Гейб, трябваше да омаловажи ролята на Милър.

— Не, не съм — отвърна тя.

— Никога ли?

— Никога.

— Но той те сваляше — упорстваше Гейб.

Хелън сви рамене.

— Той винаги имаше причина да се появи... някакъв документ, който трябва да подпиша, или пък да ми донесе някаква религиозна брошура за скръбта. Най-накрая ме покани да излезем заедно и аз му отказах. Това е всичко.

Освен че ѝ се беше наложило да му отказва пет-шест пъти, за да го накара да го проумее. Гейб се обърна към печката.

— Щеше да ми кажеш, ако има нещо между вас — рече той, но в гласа му прозвучаха нотки на несигурност.

Онзи Гейб, за когото се беше омъжила, дори за миг не би се усъмнил в нейната вярност. До такава степен беше сигурен в силата на сексуалното си привличане и в своя чар.

— Щях да ти кажа — неочаквано за себе си го увери тя.

Веднага се запита защо толкова се старее да щади чувствата на Гейб. Така или иначе, накрая пак щеше да го напусне.

Но по-напред щеше да го замъкне при родителите си дори само да докаже пред себе си, че той може да натисне бутона и да се превърне в предишния Гейб без предупреждение.

Идеята ѝ беше хрумнала миналата нощ, докато бе лежала в леглото, обзета от трескав срам и отчаяние.

— Какво ще кажеш утре да отидем до Анаполис? — попита Хелън, обличайки решението си в думи.

Въпросът като че ли го обърка.

— За какво?

— Родителите ми умират от желание да те видят — тя наблюдаваше как той ловко разбърква яйцата. — Заплашват да дойдат тук, но може би ти ще искаш за малко да се откъснеш от тази обстановка.

Гейб мълча толкова дълго, че тя удивено вдигна очи към тавана. Божичко, графикът на този човек съвсем не беше запълнен до крайност!

— Утре е понеделник — започна да шикалкави той. — Не трябва ли да ходиш на работа?

— Мога да си позволя няколко дни почивка.

Всъщност не беше така, но отчаяните средства изискваха отчаяни мерки. Пък и искаше да приключи с всичко това веднъж завинаги.

Баща ѝ имаше дарбата да превръща Гейб в квинтесенция на тюлен. Нещо в неговото доминиращо присъствие изваждаше на показ Гейб Машината, един студен и затворен индивид, обсебен от националната сигурност и международните проблеми. Ако имаше нужда от доказателство, че този Гейб все още съществува, трябваше само да го види в присъствието на баща си. Той щеше напълно да забрави за Хелън, Малъри и своя нов живот с тях.

Гейб прехвърли яйцата в две чинии, метна препечените филийки до тях и ги сложи на кухненския плот.

— Добре — съгласи се той, като ѝ подаваше вилица. — Но ние двамата с Мал днес ще сме заети. А довечера имам среща с хората от моя отряд.

— Надявам се, че няма да се срещате тук — рече Хелън, като погледна разхвърляната всекидневна.

— Не. Лугър предложи да отидем у тях.

Тя си представи как Вероника ще се разтопи от гостоприемство и апетитът ѝ понамаля.

— Идеята беше негова — увери я Гейб, като се настани на високия стол до нея, плътно опрял дългите си крака от двете му страни.

— Какво ще правите вие двамата с Малъри днес? — попита го тя. — Ще боядисвате терасата ли?

— Не — Гейб отхапа огромна хапка от препечената си филийка. Хелън го гледаше, без да мигне.

— Е, ами тогава какво ще правите?

— Не мога да ти кажа — отвърна той и с жест показа, че устата му е заключена.

Тайна. Сърцето на Хелън потръпна. Ето че той пак го правеше, ставаше неустоим.

— Смяташ да поправиш моя джип — предположи тя, като си мислеше, че той просто я манипулира. Щеше да я върти на пръста си, докато стане негова, а след това щеше да се държи с нея както преди.

— Все още не. Не трябваше ли днес да ходиш някъде?

— Днес е неделя — отбеляза тя.

— Може би ще отидеш на църква. Вземи и Лийла със себе си.

Тя се изсмя невярващо.

— Лийла е мюсюлманка, Гейб. Виж какво, ако искаш да се махна от къщата, просто ми кажи. По кое време трябва да изчезна?

Гейб погледна часовника на стената.

— Преди осем и половина.

Като поклащаше развеселено глава, Хелън довърши закуската си.

— Благодаря ти за закуската — тя отиде до мивката да изплакне чинията си.

Усещаше как Гейб е вперил поглед в задните ѝ части, плътно очертани от шортите от ликра. Беше още шест и петнайсет сутринта. Малъри щеше да спи най-малко още час. *Предостатъчно време, за да се насладим на малко приятен секс*, тази мисъл я изпълни с копнеж.

С нетърпеливо движение спря водата. Този човек подлагаше на изпитание самообладанието ѝ. Ту се заклеваше да го изхвърли от живота си завинаги, ту искаше да прави любов с него. Хелън изостави мивката и нарочно закрачи бавно надолу по коридора.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Хелън спря колата на алеята пред къщата и откри Гейб и Малъри да трупат камъни в нишата под зигзаговидното стълбище. Когато слезе от колата, Гейб вдигна глава и я погледна с надежда и очакване.

Хелън се поколеба. Този поглед тя определено не бе виждала никога по-рано.

Отдалечи се от колата и застанала нащрек, тръгна към двамата. Купчина от камъни с неправилна форма преграждаше алеята. Това не беше чакъл, нито материал за запълване на дупки, а красиви речни камъни с разнообразни оттенъци: розови, виолетови, кехлибарени, оранжеви...

— Правим алпинеум! — изтърси Малъри, когато зърна бъркания поглед на майка си.

Алпинеум. Също като онзи от списанието пред кабинета на доктор Териен, от което беше откъснала страницата. Как, за бога, Гейб се беше досетил, че тя иска да има алпинеум?

Той ѝ отговори на въпроса, като вдигна пред очите ѝ смачкания лист със статията, която ѝ бе харесала. По някое време трябва да бе изпаднал от чантичката ѝ.

— Искаш ли да изглежда така? — попита я той, сочейки картинката. — Можем да го направим както ти пожелаеш — добави, изпълнен с ентузиазъм.

— И този е хубав — отговори тя, смутена, че е налучкал неизказаните ѝ желания, да не говорим, че се беше опитал да ги изпълни.

Лийла, с която току-що бяха обядвали, трябва да беше права. Никой не би полагал такива огромни усилия, ако не се опитва да спечели войната. Гейб беше свикнал да печели. Беше готов на всичко, за да си спечели постоянно място в живота ѝ.

Е, ще видим, помисли си тя, разглеждайки зашеметено подредените от двамата камъни. Не беше наивна като едно време.

И все пак някаква част от нея наблюдаваше с нарастваща надежда действията на Гейб — той вдигна два камъка и ги постави под ъгъл, оглеждайки внимателно постижението си, за да е сигурен, че това е най-подходящият ъгъл. Изражението му беше съвършено сериозно; нямаше и следа от лукавство. Капки пот се стичаха от неравната линия на разрошената му коса над извивката на долната му челюст. Жълтата му тениска бе залепнала от пот.

Хелън си представи белезите, скрити под влажната материя. Как беше възможно мъките, преживени в ръцете на врага, да са го направили по-щедър? Ако самата тя бе преживяла такъв ужас, това щеше да я направи обезверена, огорчена, разгневена на целия свят.

В най-добрия случай тези промени у Гейб навярно бяха временни. Щом веднъж си спомнеше цялостния кошмар, без съмнение щеше да се почувства разгневен и огорчен. Щеше да съсредоточи цялата си енергия в търсенето на отмъщение, а междувременно щеше да забрави за семейството си.

Това изглеждаше неизбежно. Хелън трябваше да се вземе в ръце. Да се влюби в тази незавършена версия на Гейб щеше да е голяма грешка.

Запазвайки знаменателно мълчание, тя мина покрай работещата двойка и се заизкачва по стълбите, а чувството за вина я преследваше през цялото време.

Шестима от осемте членове на първи отряд на радиолокационния взвод се събраха около кухненската маса в къщата на Лутър Линдстром. Липсваха лейтенант капитан трети ранг Джейсън Милър, който не беше поканен, и старшина Родригес, най-новият член на отряда, зает с други дела.

Годеницата на Лутър пърхаше наоколо, очевидно в стихията си, докато им поднасяше ароматни сладки и пълнеше чашите им с мляко, бира или кока-кола. Мъжете промърмориха някакви благодарности и се стараеха да не ѝ обръщат внимание, доколкото беше възможно да не обръщат внимание на чифт сочни гърди, които се завираха под носовете им, или на копринените дълги коси, които току бръсваха раменете им.

Теди Мечока разчупи леда, повдигайки въпроса за един повод за всеобщото им недоволство: свидливостта на Милър.

— Нарича го „хабене на амуниции“ — промърмори той и шумно тупна чашата си с бира върху масата. — Че за какво са ти амунициите, ако не можеш да ги изразходваш при стрелба? Боже мой, той се притеснява единствено за това колко ще му струва да достави нови.

Мъжете поклатиха глави, изразявайки единодушното си отвращение, и всеки добави по нещо в същия стил. После всички погледнаха с очакване към Гейб, който бе поискал тази среща.

Гейб, от своя страна, погледна многозначително Лутър и кимна по посока на Вероника.

— Рони, ще трябва да ни оставиш за малко сами — с леко колеблив тон каза Лутър.

Работата на тюлените беше строго поверителна.

Тя раздражено цъкна с език и пусна една опаковка от сладки в мивката, сетне избърса ръце в престилката си и изхвъркна от стаята.

Гейб дълбоко си пое дъх, остро усещайки настъпилата около масата тишина.

— Тъъ, не знам колко ви е казал помощник-командирът, момчета...

Погледна безизразните им лица и веднага му стана ясно, че отговорът е *нищо*. Себастиан беше истинско олицетворение на дискретността.

— Добре, ето какво — продължи той, снишавайки глас. — Искам да знам за онази нощ, когато изчезнах. Искам да знам какво се провали, по дяволите.

Уести Макафри погледна към Теди, преди да впери пронизващите си сини очи в Гейб и да отговори на въпроса.

— В тази мисия участвахме само четирима, сър... вие, аз, Теди и помощник-капитанът. Трябваше да вземем четири ракети земя-въздух от един склад в Пхеня. Обстановката беше идеална. Тъмно като в ада, пълно затишие в пристанището. Вкарахме едно от нашите ТС в пристанището — добави той, имайки предвид транспортното средство на тюлените, миниатюрна подводна лодка, прекалено малка, за да я засекаат радарите — и след това сами доплавахме до брега. Бяхме откарали три от ракетите, когато започнаха да ни обстрелват. Имаше трима стрелци горе на гредите в склада... как са се озовали там,

нямаме представа. Започнаха да обстрелват склада и или бяха калпави стрелци, или само искаха да ни уплашат. Никой не беше ранен, но Милър нареди да се оттеглим.

Гейб му направи знак да спре, за да може да асимилира казаното. В съзнанието му се замяркаха някакви видения, които се стапяха, преди да успее да ги разгледа по-ясно.

— Почакай малко. Какви бяха тези стрелци? — поиска да знае той.

Уести и Теди поклатиха глави.

— Не знаем, сър — каза Теди. — Не успяхме да ги видим добре. Бяха се скрили, което ни кара да си мислим, че са били там, преди ние да пристигнем... и тъкмо това е шокиращото.

— Тогава какво ги е накарало да изчакат, преди да започнат да стрелят?

Мъжете поклатиха отрицателно глави, никой не знаеше нищо повече.

— Аз имам една теория — изведнъж се обади Себастиан и всички обърнаха изпълнени с очакване погледи към него. — По времето на онази мисия някои оръжия изчезваха, преди да успеем да се доберем до тях. И не само радиолокационният взвод или 12-и отряд на тюлените се връщаха с празни ръце. Случваше се и при други операции. Внедряваха тюлени, които трябваше да засекаят натоварени пратки с оръжие, а оръжието вече го нямаше. Някой ловко ни изиграваше.

Изказването му бе последвано от дълбокомислено мълчание.

Гейб отново насочи вниманието си към Уести.

— Какво точно се случи, след като започна стрелбата? — поиска да разбере той.

Уести се намръщи и в лицето заприлича на дявол, нещо, което го правеше подходящ за внедряване сред терористите.

— Изтеглихме се по заповед на Милър и тъкмо се спускахме във водата, когато аз забелязах, че по вътрешната линия на помощник-капитана нямаме връзка с вас — продължи той. — Сигнализирах му: Къде е лейтенантът? А той ми направи знак да продължа напред. Веднага щом стигнахме до нашата лодка, Милър ми каза, че вие сте поискали да останете при ракетата. Това ми прозвуча точно във вашия стил, сър, особено като се имаше предвид ситуацията, която

помощник-капитанът току-що описа. Странното е, че ние с Теди не ви чухме да казвате такова нещо по радиотелефона.

Теди кимна, потвърждавайки разказаното от Уести. Всички мъже насочиха погледите си към Гейб, чудейки се дали доброволно е решил да остане, или пък Милър по някакъв начин се е отървал от него и защо.

— Опитвахме се да се свържем с вас по радиотелефона, но не успяхме. И тогава изведнъж — бам! Целият шибан склад избухна и се превърна в огнено кълбо — завърши разказа си Уести, гледайки застрашително.

— Направо не можехме да повярваме — добави Теди, а в тъмните му очи проблесна ужас, макар че от случката беше изминала цяла година.

— Теди смята, че складът е бил взривен — добави Уести и впери сините си очи в специалиста по експлозивите.

— Кажете нещо, Мечок — настоя Гейб, като избърса лепнещите си от пот длани в сините си дънки.

Сърцето му биеше до пръсване. Той самият е бил там, мамка му. Трябваше да си спомни какво е станало.

— Това е само моето мнение, сър — съгласи се чернокожият. — Да, истина е, че цялото място беше олято с петрол и се стреляше, и само това е било достатъчно да пламне пожар. Но експлозията на сградата ми се видя подготвена. Бум, бум, бум в идеална линия, като че ли мястото беше заредено с С-4, най-малко килограм.

Над групата се възцари дълбокомислено мълчание; всеки размисляше върху поредния въпрос от увеличаващия се списък с въпроси: кои са били другите мъже в склада?

Те несъмнено не са били от местното население, защото не биха пожертвали собствения си склад, нито стоките в него. Трябва да са били външни хора като тях, решени да прикрият нелегална дейност.

Гейб подхвърли още един въпрос:

— Какво стана с четвъртата ракета?

— Изчезна — отговори му Теди.

— Нямаше и следа от нея, когато проведохме разузнавателна акция на следващата нощ — добави Вини. — Там нямаше нищо.

Всички впериха сериозни погледи в Гейб и той можеше да си представи преживяното от тях мъчително отчаяние при мисълта, че

мисията се е провалила и че са изгубили един от своите.

— Мамка му, сър, трябваше да преровим пепелта, за да ви търсим — припомни си Уести, а гласът му потрепери от спомена за изживяната мъка. — Почакайте, ние наистина намерихме нещо. Намерихме зъба ви! — добави той, едва сега спомняйки си това. — Старши, какво стана със зъба?

Себастиан Леон се наведе напред.

— Използваха го, за да идентифицират Ягуар — отговори той, а в тъмните му очи проблесна предположение.

Гейб пхна език в пролуката отпред между зъбите си. В прилив на облекчение той отметна глава назад и се разсмя. Неговите хора видяха ясно празното място, където някога е бил зъбът.

— О, боже! — с въздишка рече Гейб и избърса една сълза от смях в тъгълчето на окото си. Не им каза как се е измъчвал заради загубата на този зъб. — Някой трябва да ме е нокаутирал, а след това трябва да ми е измъкнал задника от там преди експлозията — заключи той.

Всички започнаха да изказват мненията си по въпроса на висок глас, докато помощник-капитанът не им направи знак с ръка.

— Слушайте — рече той и мъжете около масата се смълчаха. — На никого не бива да казвате за това — посъветва ги той и погледна всекиго поотделно в очите.

Гейб изведнъж смутено извърна поглед. Себастиан повтаряше предупреждението, което Форестър бе отправил към самия него, а той, на свой ред, беше споделил с помощник-капитана преди днешната среща. Мъжете щяха да изпълнят нареждането на Себастиан, без да задават въпроси и без да се нуждаят от обяснения.

— Трябва да открием — продължи Себастиан — дали Милър има нещо общо с изчезването на Ягуар. Бъдете нащрек. Ако забележите нещо особено, веднага докладвайте на мен или на Ягуар. — Помълча за миг, размишлявайки, после добави: — Някой може да се опита да го ликвидира, преди паметта му да се възвърне.

Пред слисаните моряци той разказа историята за сблъсъка на Гейб с полицейската кола.

Доколкото имаше сили, Гейб стоически издържа на стреснатите им погледи. Някаква част от него все още подозираше, че си е изфантазирал всичко. В полицейското управление на Сандбридж

нямаше нито една патрулна кола с повредено странично огледало откъм пътническата седалка.

— Не бяхме доволни от разпита на свидетелите преди една година — припомни Себастиан. — Ягуар не биваше да изчезва. Не ми харесва, когато историята се повтаря. Ние се учим от грешките си. Защистваме своите хора.

— Правилно — промълви Уести.

През следващите няколко минути Себастиан обясни защо се налага да вземат предпазни мерки. Трябваше да се редуват да пазят гърба на Гейб, като нощем седят в паркирана пред къщата кола, а през деня — на терасата.

Гейб изгаряше от скрит срам. Искаше да заяви на всички, че може сам да защитава семейството си, но така ли беше? Хелън многократно се беше прокрадвала до него, без той да я забележи. Беше прекалено погълнат от възвръщащите се спомени.

— Почакай, Себастиан — прекъсна го Гейб. — Утре ще пътуваме извън града. Ще ви се обадя, когато се върнем.

Себастиан го погледна замислено. Пъхна ръка отдолу в крачола на панталона си, разкопча самозалепващата се каишка на кобура, марка „Велкро“, и го връчи заедно с пистолета на Гейб.

— Вземи това — настоя той.

В кобура имаше „Глок 23“, полуавтоматичен, несъмнено регистриран на името на Себастиан. Гейб прие този дар, като отбеляза тежестта на оръжието с чувство на предпазливост. Кимна с благодарност и прикрепи пистолета към собствения си глезен.

След като бяха обмислили внимателно положението на Гейб и бяха взели решение, мъжете прекараха следващия половин час в спомени. За радост на Гейб, той си припомни повечето от преразказаните епизоди, включително различните им бойни задачи по време на операцията „Свобода за Ирак“.

— Кога се случи това? — развълнувано попита Гейб.

— Преди около две години.

— Не, някъде преди осемнайсет месеца.

— Спомням си го — учудено повтаряше той в прилив на облекчение.

Малко по малко, миналото му се завръщаше. Само да можеше най-важните фрагменти да дойдат на мястото си!

Половин час по-късно мъжете затопуркаха към входната врата. Гейб вървеше последен. За негова изненада Вероника изникна изневиделица от тъмния коридор и го прегърна изотзад през кръста.

— Добре дошъл у дома, Ягуар — промълви тя с интимен тон.

Той замръзна на място, шокиран от плътния допир на гърдите ѝ. В същия миг Лутър изскочи през вратата и се закова на място, като видя, че неговата годеница е обвила с ръце кръста на Гейб.

— Вероника! — остро изрече той с шокиран глас.

Тя дръпна ръце. Гейб погледна внимателно смутения младши лейтенант и безмълвно излезе навън, а мислите се блъскаха в главата му. Когато гърдите на Вероника се притиснаха към него, твърди от имплантантите, с които тя се фукаше, в съзнанието му изникна един спомен; искаше му се да може да го забрави. Бе спал с Вероника. Но това е било преди Хелън, сигурен беше. Случило се беше преди много време, след пристигането му в базата „Дам Нек“.

Лутър го изпрати до колата. Настръхнал от неговото мълчание, Гейб го погледна бързо. За негово щастие младежът като че ли не ревнуваше, само изглеждаше замислен. Като знаеше колко е умен Лутър, несъмнено бе само въпрос на време да отмени годежа си.

Залязващото слънце обагряше в оранжево грундираната броня на форда на Себастиан. Когато Гейб посегна да хване дръжката на вратата, Лутър сложи ръка на рамото му и го стресна.

— Радвам се, че се върнахте, сър — искрено изрече той. — Нямам търпение да ви видя отново сред нас.

— Благодаря, Лутър — каза Гейб.

Прииска му се да каже нещо повече, да даде съвет на по-младия мъж, но думите заседнаха в гърлото му.

Настани се на седалката в колата на Себастиан и въздъхна с облекчение.

Себастиан го погледна с любопитство.

— От колко време е сгоден Лутър? — поиска да разбере Гейб.

— От два месеца — Себастиан даде на заден ход. — Моля се този човек да прогледне, преди да е съсипал живота си.

— Амин! — каза Гейб.

Бракът беше трудна работа дори когато партньорът ти е верен. Той бе направил всичко по силите си, за да докаже на практика

предаността си към Хелън, а тя все още не му даваше никаква надежда, че е променила мнението си за предстоящата им раздяла.

Но той все още не се признаваше за победен.

* * *

Хелън подреждаше масата и слушаше само с едно ухо монолога на майка си. Ингрид Трой се нуждаеше от минимално насърчение, за да поддържа разговора. До този момент не беше забелязала липсата на интерес от страна на дъщеря си.

— Вчера се чухме по телефона с Пандора — продължи Ингрид, като пхна глава във фурничката, за да види по-отблизо показанията на термометъра за месото. — Тя и Дерек ще дойдат за Деня на благодарността заедно с децата. Казах ѝ, че ти и Гейб също ще бъдете тук. Трябва още половин час печене — определи тя, като затвори фурничката и се изправи.

Дали заради горещината в кухнята, или от чисто въодушевление поради срещата с Гейб, бялата кожа на скандинавката Ингрид направо сияеше. По-висока от дъщеря си, с изваяна фигура, великолепната шведка изглеждаше твърде млада за своите шестдесет и три години. В чест на завръщането на Гейб, когото бяха смятали за мъртъв, тя бе решила да подготви истинско пиршество.

Хелън разсъждаваше колебливо, докато изваждаше сребърните прибори от чекмеджето. Дали изобщо щеше да бъде с Гейб в Деня на благодарността? При тази мисъл ѝ стана тежко на сърцето. Всичко зависеше от това дали спомените му ще се възвърнат и доколко той ще се промени след това. Нейните родители със сигурност щяха да бъдат съкрушени. Тя въздъхна тежко. По дяволите! Само един-единствен път се беше показала достойна за техните очаквания — когато се омъжи за Гейб.

— Какво е намислила Пандора напоследък? — попита тя, понеже от две седмици не беше говорила е по-голямата си съвършена сестра.

Всеки разговор с Пандора, която се бе омъжила за адвокат и бе родила две красиви деца, караше Хелън болезнено да съзнава своите недостатъци.

Беше абсурдно на тази възраст да има комплекс за малоценност. Според нея се беше справила добре въпреки неуспешното начало. За бога, та тя беше фитнес координаторът на „Дам Нек“! Дори бракът ѝ с Гейб да приключеше, както бе предвидила, нямаше за какво да се извинява.

Хелън подреди приборите от чисто сребро около порцелановите чинии. Щяха да се хранят в официалната трапезария. Масата от черешово дърво блестеше под слънчевата светлина, нахлуваща през предните прозорци. Букетът от рози с дълги дръжки накара Хелън да си спомни за деня на сватбата си.

Само да можеше Гейб завинаги да забрави своите спомени. Само да можеше да си остане такъв, какъвто бе сега, тя имаше желание да му даде още един шанс.

Хелън стигна до другия край на масата и вдигна очи. Гейб седеше заедно с баща ѝ на остъклената тераса в дъното на къщата. През огромните прозорци зад тях се виждаше безупречната морава пред къщата в джорджиански стил^[1], която стръмно се спускаше надолу към река Потомак. Тя виждаше отражението на лицето му в едно огледало, докато той слушаше внимателно баща ѝ. Досега трябваше да е придобил военните си маниери — вдървен, с присвити очи и стиснати устни — нещо, което неизменно ставаше в присъствието на баща ѝ.

Но Гейб все още не изглеждаше така. На лицето му бе изписано тържествено и почтително изражение. Докато баща ѝ дърдореше ли, дърдореше, погледът на Гейб бавно се насочи към Малъри, която седеше във всекидневната и начумерено се взираше в екрана на телевизора.

Лицето на Гейб се напрегна, явно той размишляваше над причината за нейната намусеност. Хелън вече знаеше, че Малъри мрази да идва тук. Прекалената вискателност на дядо ѝ я караше да стои на тръни. А и наоколо нямаше други деца на нейната възраст, с които да си играе.

От мястото, където седеше, Гейб дори не беше забелязал интереса, който Хелън проявяваше към него. Загрижеността му за Малъри беше съвършено искрена, както вече бе предположила Хелън. А като се имаше предвид как той гледаше самата Хелън, вероятно обичаше и нея.

Това внезапно прозрение я накара рязко да си поеме дъх. Какво ли щеше да се случи с чувствата му, когато паметта му се възвърнеше? Щеше ли сърцето му да остане чисто, спомняйки си преживяния ужас? Щеше ли да може да мисли за нещо друго, освен за сляпото си желание за мъст? Дори спомените за техния съвместен живот преди мисията му със сигурност щяха да имат негативно въздействие върху него. Беше безсмислено да се надява, че възвръщането на паметта му няма да го промени.

Тя извърна глава, а ѝ се искаше да може завинаги да остане така.

Гейб откри, че капитанът е добре информиран за положението в Северна Корея, и същевременно се почувства като в годините, прекарани в академията. Капитан Оливър Трой красноречиво запозна Гейб с последните насоки на американската външна политика по отношение на Северна Корея.

Той му обясни, че решението да се прекрати предоставянето на хуманитарна помощ е било продиктувано от международен търговски скандал — милиони йени, принадлежащи на компания със седалище в Япония, бяха изчезнали при една компютърна сделка. Всички сочеха с пръст Северна Корея като виновник. Скоро след това до САЩ достигна информация за доставки на оръжие в Малайзия и Средния изток, в държави, добре известни като поддръжници на тероризма.

— Това е позорно — добави капитанът. — Тази страна е прекалено студена и камениста, за да произвежда сама. Без хуманитарна помощ населението ще умре от глад. Единственото нещо, което имат, са технологиите, и те ги използват, за да свързват някак си двата края, като се ровят в Мрежата за слабите ни места и продават информацията на терористични групи по целия свят.

Гейб ли не знаеше това! Без да го съзнава, Оливър Трой бе резюмирал личния опит на Гейб. Неговите мъчители бяха безжалостни в търсенето на информация, бяха го пребивали до смърт, за да получат каквото искат. Той потърка дясното си слепоочие, като се чудеше каква е причината пак да го боли тази страна на главата.

— Какво се случи с теб, Гейбриъл? — внезапно попита капитанът. — Командирът на вашата база адмирал Йохансен ми каза в личен разговор, че със сигурност си мъртъв. Но ето че ти си тук и седиш пред мен. Аз съм повече от удивен. Направо съм поразен.

Гейб срещна погледа на сините му очи и поклати глава; искаше му се да може да отговори на този въпрос.

— Не си спомням, сър.

— Казаха, че повреда в оборудването е станала причината смъртта ти. Слушалките на радиотелефона ти не работели или нещо такова.

Гейб неволно вдигна ръка към ухото си, подтикнат от някакъв смътен спомен.

Оливър Трой го погледна с присвити очи.

— Няма да се учудя, ако комисията се заеме да преразгледа случая сега, след като ти се завърна жив. Има прекалено много неясноти — добави той, клатейки глава.

При тази мисъл Гейб се размърда смутено. Ако щеше да свидетелства, първо трябваше да възвърне паметта си, а при мисълта за това дланите му все още се потяха от притеснение.

Капитанът внимателно повдигна крачолите на панталона си и се наведе към него.

— Винаги съм се чудил дали твоето изчезване няма връзка с откраднатите оръжия — призна му той полугласно.

Гейб впери поглед в лицето му.

— Какво знаете за това? — попита той.

Господи, дали на целия свят не беше известно с какво се занимават тюлените в днешно време?

Трой повдигна посребрените си вежди.

— Всички знаят, че някой изпреварва тюлените на обектите със засечено оръжие. Ти самият направо беше бесен заради това — добави той. — Преди да изчезнеш, ми каза, че смяташ да заложиш капани. И ето че веднага след това разбрах, че си изчезнал.

Кожата на Гейб настръхна и косата му се изправи, сякаш иглички боцкаха скалпа му. Навярно се беше натъкнал на самия крадец на оръжие и се бе изправил лице в лице с него! Той седеше, разтърсен от внезапното прозрение, че точно така е станало. А това означаваше, че някъде сред изгубените спомени се намира името на виновника, първопричината на всичко случило се.

— Представи си, че си се сблъскал с него — предположи капитанът, изказвайки гласно мислите на Гейб. — Представи си, че си го уплашил достатъчно, за да предприеме нещо.

Адреналинът нахлу в кръвта на Гейб и му се прииска да скочи от стола и да закрачи напред-назад из стаята.

— Това значи, че съм набелязан като мишена — тихо каза той.

Себастиан и Форестър вече бяха намекнали за подобно нещо. Потвърждението на капитан Трой му беше достатъчно, за да е напълно убеден.

Трой кимна замислено, а стиснатите му устни подсказваха колко е сериозно положението.

Гейб рязко си пое дъх. Знаеше кой е предателят — вероятно някой от неговия отряд. Хрумна му, че е Джейсън Милър. Този човек би имал достъп до необходимата информация и все пак... той беше страхливец, слуга. Липсваше му кураж сам да подготви подобна операция.

Кой тогава?

— Кучи син — промърмори Гейб и обзет от притеснение, започна да оглежда дърветата зад големите прозорци. Там в този момент можеше да се е скрил някой снайперист, готов да го вземе на мушка. — Все още ли изчезват пратки е оръжие? — поиска да разбере той, докато преценяваше местата, подходящи за потенциални скривалища.

Не се виждаше никакъв убиец наоколо, но онзи „Глок 23“ беше прикрепен към глезена му, зареден и готов за всеки случай.

— Йохансен ми призна, че миналата седмица сме загубили ядрено оръжие — призна капитанът. — Било е транспортирано с танкер до Йемен. Когато тюлените от Втори отряд го прихванали в Индийския океан, открили само разбития товарен отсек.

Гейб смутено преглътна. Ядрено оръжие, мили боже! Какво щеше да прави с това ядрено оръжие предателят от техните редици? Щеше да го продаде на черния пазар, където то щеше да попадне в ръцете на терористи? Този човек нямаше ли здрав разум? Последното, от което имаше нужда този крехък свят, беше да се продават оръжия за масово поразяване!

— Ти винаги си имал късмет — изневиделица заяви капитанът. — Писано ти е било да се измъкнеш жив от онзи склад, синко. Както ти е писано и да пипнеш този неизвестен тип, преди да причини някакви по-съществени вреди.

О, дългът ни зове! Гейб се усмихна, спомняйки си, че Трой притежава удивителната способност да мотивира своите курсанти, като им пълни главите с приказки за бъдеща слава и амбиции.

Този човек бе променил живота на Гейб. Това той много добре си го спомняше. Но не можеше да си спомни как се е измъкнал от склада. Не можеше ли?

Изведнъж един спомен изкристализира в съзнанието му, представяйки му крехкия образ на случилото се с него. Ръцете и краката му бяха вързани. Главата му сякаш беше счупена. Бяха го хвърлили в каросерията на камионетка. Блесна ярка светлина и заслепи очите му. В същия момент оглушителен трясък разтърси металната каросерия под него и в главата му се заби някакъв шип.

Зашеметен от неочаквано изникналия спомен, Гейб се мъчеше да го задържи, като се опитваше да зърне нечие лице сред пушека и шума. Двама дребни мъже затвориха задната врата до краката му, скочиха в кабината и бързо потеглиха.

— Местни хора са ме намерили — с хриплив глас изрече той. — Измъкнаха ме от мястото точно преди да гръмне.

Капитанът сбърчи лице.

— Да не би да си спомни това току-що?

— Да, сър — призна Гейб. По гърба му изби пот и ризата му залепна за него.

— За известно време го запази за себе си — посъветва го тъстът му, като продължаваше да се мръщи. — Изчакай да си спомниш всичко. А след това пипни кучия син, дето те е предал.

Гейб кимна утвърдително, като трескаво прехвърляше в мозъка си различни възможности. Вече започваше да си спомня, нямаше да чака още дълго. Повече не можеше да отрича онова, което инстинктът му подсказваше: той е бил набеязан за мишена през онази нощ в Пхенян. Ако не са били местните хора, които са го измъкнали от горящия склад, днес нямаше да е жив.

— Ей! — извика капитанът и стресна потъналия в тежки мисли Гейб. Той разбра, че обръщението е към Малъри, която рязко дръпна ръката си от шахматната дъска, подредена върху масичката за кафе. — Колко пъти съм ти казвал да не пипаш там? — смъмри я той.

Забелязвайки огорчението й, Гейб побърза да се намеси в нейна защита.

— Извинете ме, сър. Имате ли нещо против да изиграя една игра с нея?

Трой леко се изчерви под силния си загар.

— Съвсем не. Давайте — със заплашителен тон изрече той и му направи знак с ръка да отиде във всекидневната.

— Знаеш ли да играеш шах, Мал? — попита я Гейб, прекрачвайки прага на всекидневната.

Една игра на шах щеше да е най-подходящото нещо за отвличане на вниманието му от тежките мисли.

Очите на Мал заискриха при тази приятна изненада.

— Разбира се — отвърна тя.

Той се настани на дивана срещу нея и вдигайки поглед, забеляза намръщеното изражение на капитана.

— Не искате ли да се присъедините към нас, сър? — извика Гейб. — Очаквам играта да загубее. Малъри несъмнено е наследила гениалността на дядо си.

За негова радост Оливър Трой тежко се изправи и явно изглеждаше умиловен.

— Нямам нищо против — изръмжа той.

Половин час по-късно, когато царицата на Малъри се канеше да направи шах и мат, Хелън се осмели да влезе във всекидневната, за да съобщи, че обядът е готов. Думите заседнаха в гърлото ѝ, като забеляза, че дъщеря ѝ е на път да събори миниатюрното кралство на дядо си.

— Шах и мат — каза Малъри с пресилено кротък тон.

— Боже мой, не мога да повярвам! — възхитено избоботи Оливър Трой. — Крушата не пада по-далеч от дървото. Видя ли това, Ингрид? — попита той жена си, която надничаше от вратата, стресната от шума. — Твоята внучка току-що ме би на шах.

— И таз хубава! — възкликна Ингрид и на лицето ѝ се изписа силно удивление. — Време е за обяд — обяви тя. — Бъдете така любезни да измиете ръцете си и да дойдете на масата.

— Да, да — отвърна капитанът.

Малъри му се усмихна леко и в отговор получи широка усмивка.

Седнал от другата страна на масичката за кафе, Гейб срещна втренчения поглед на Хелън и се подсмихна доволно. Бе успял някак си да заличи пропастта между поколенията, която караше Малъри и

нейните дядо и баба да се държат официално. Хелън беше тотално объркана, когато след усмивката той многозначително ѝ намигна.

Именно това намигване свърши работа. Обзета от странно чувство на облекчение, Хелън прие, че нейният план да извади на показ предишния Гейб се е провалил. Надеждата затрептя в душата ѝ, подобно на новооперено пиле, което за първи път се готви да литне от гнездото. *Нека просто той да си остане такъв, ненадейно за самата себе си започна да се моли тя. Моля те, не позволявай на спомените му да ми го отнемат.*

[1] Английски архитектурен стил от средата на XVIII и началото на XIX век, джорджианската епоха, когато са царували кралете Джордж I, II, III и IV. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В десет часа вечерта Хелън се изправи лице в лице с неизбежното. Налагаше се да спи в едно легло с Гейб. Сама бе създавала тази ситуация. Дори не бе намекнала пред родителите си, че двамата не спят заедно. Това си бе лично нейна работа и на никой друг. Беше намислила да се промъкне в леглото на Малъри веднага щом родителите ѝ се оттеглят, само че никой не я беше предупредил, че спалнята на Малъри е превърната в кабинет.

Дъщеря ѝ спеше на дивана във всекидневната. Хелън едва ли щеше да може да легне там при нея. Нямахше начин да се измъкне от положението; налагаше се да сподели двойното легло — наполовина по-малко от нейното легло у дома — с Гейб.

Позабави се под душа, като се чудеше как да заобиколи това препятствие. Цялото ѝ тяло тръпнеше от предателско очакване. Докато насапунисваше всеки сантиметър от кожата си с ароматен сапун, се укоряваше за тези ритуални приготовления. Нищо нямаше да се случи, ако зависеше от нея. Хелън просто не беше готова за този скок на доверието.

Едно беше да се наслаждава на мисълта, че Гейб ще се върне завинаги в живота ѝ. А съвсем друго — да го пусне в леглото си и в сърцето си.

По-рано вечерта двамата бяха бягали за здраве из центъра на Анаполис. Гейб, чиято издръжливост обикновено бе далеч по-голяма от нейната, се умори почти едновременно с нея. Изминаха четири мили и се отказаха. Той бе взел душ преди нея и сега вероятно я чакаше под завивките.

Хелън бавно подсуши косата си, разреса я така, че да пада като копринена завеса около шията ѝ. Ми зъбите си прекалено дълго. *Стига толкова*, каза тя на отражението си в огледалото. *Няма да правиш секс с него.*

Пламнало от нетърпение, тялото ѝ имаше други очаквания.

Навлече копринената си пижама и допря ухо до вратата. В съседната стая цареше абсолютна тишина. Въпреки това тя си представи Гейб — по боксерки, седи в средата на леглото, облегал на таблата, скръстил ръце отзад на тила си, в поза, изразяваща пълна самоувереност. Откъде, за бога, ще намери воля да му откаже? Потръпвайки от очакване, тя щракна лампата и пристъпи прага на гостната. Очакванията ѝ направиха салтомортале. Гейб не я чакаше в леглото.

Непривикналите ѝ с полумрака очи огледаха стаята. Ето го там — лежеше проснат на пода, напълно забравил за света, наполовина завит с одеялото, възглавницата му беше изкривена на една страна.

По-разочарована, отколкото можеше да си признае, Хелън коленичи до него и леко го разтърси. Той не помръдна. На слабата светлина, идваща от нощната лампа в банята, тя изучаваше правилните му черти, тъмните му ресници.

Устата му изглеждаше особено уязвима в съня. Обзе я прилив на съчувствие. Бедничкият, дали някога щеше да може да си почине достатъчно, за да компенсира онова, от което е бил лишен?

Зави раменете му с одеялото и овладя подтика си да отмести косата от челото му. Нека спи на пода, щом това иска. Несъмнено имаше достатъчно воля да стои настрана от нея.

Нещо, което тя не можеше да каже за себе си на този етап.

Хелън с въздишка се отправи към леглото и се пъкна под чаршафите. Тук ѝ се видя студено и самотно. Примъкна се до ръба на леглото и започна да изучава съпруга си от разстояние.

За своя изненада откри, че ѝ прилича на странник, който ѝ е някак си познат. Това не беше онзи Гейб, за когото се бе омъжила. Онзи Гейб беше умен, самодоволен и безжалостен. Беше я омаял със своята сила, чар и интелигентност. Но накрая неговата емоционална съдржаност бе попарила и погубила любовта ѝ.

Този Гейб като че ли имаше сърце, докато другият нямаше. Доверявайки ѝ за самотното си детство, бе оголил душата си. Беше пожертвал гордостта си, за да я помоли за втори шанс. Беше се посветил на Малъри, дъщерята, за която никога не бе имал време порано. „Само си представи какво ли ще е — дивеше се Хелън, — ако му позволиш да бъде и предан съпруг“.

Удивляваше се на възможностите, които ѝ се предоставяха. Животът ѝ можеше да бъде хубав с този мъж само ако възвърналите се спомени не ѝ го отнемат отново. С мечтателна въздишка, Хелън затвори очи. Пренебрегвайки желанията на тялото си, тя си каза, че трябва да заспи.

Винаги имаше утре. И за първи път от много дълго време това утре изглеждаше многообещаващо.

Гейб се обърна върху издатината и пред очите му изникна познатото лице на най-младия пазач на килията Юн Иеп. Този следобед по лицето на младежа нямаше и следа от усмивка. Слънчевите лъчи падаха косо през тесния прозорец и осветяваха широкото му лице, изпито от притеснение, потъмнелите му от безпокойство очи.

Гейб рязко се надигна на лакти. Усети върху голите си гърди топлата тежест на сребърния кръст, увиснал на шията на Юн Иеп.

— Какво има? — попита Гейб на английски, тъй като не бе разкрил пред своите мъчителни, че говори техния език.

В същото време се ослушваше за обичайните шумове — движенията на пазачите му в съседната стая, глъчката и оживената дейност в двора. Беше странно тихо.

— Днес Празник на ориза — прошепна Юн Иеп на развален английски, като погледна уплашено към вратата. — Всички отива в храм нататък. — Той посочи към източния край на двора.

Забелязвайки някакви особени нотки в гласа му, Гейб го погледна изпитателно. Какво искаше да му каже Юн Иеп?

Усети как мъжът пхна някакъв предмет в ръката му. Сключи пръсти около него. Без да го погледне, можеше да познае, че е ключ.

Ключ! Кръвното му налягане рязко скочи. Мили боже! Онова, което му се струваше, че се случва, не бе възможно.

— Трябва изчака залезе слънце — посъветва го Юн Иеп и в гласа му прозвуча страх. — Тогава върви. Върви бързо. По посока слънце. — Направи жест с ръка. — Ще види малка вода. Върви с вода. Върви бързо.

Гейб гледаше с отворена уста своя млад спасител. Винаги и бе знаел, че Кюн Иеп е по-различен от останалите. Не само заради кръста

на шията, а и заради съчувствието в очите му и внимателното му докосване. По ирония на съдбата той беше племенник на Сюн Ки, а Сюн Ки беше главният отмъстител. Юн Иеп щеше да заплати с живота си, че е оставил Гейб да избяга.

— А ти? — попита той и стисна момчето за ръкава. — Не можеш да останеш тук. Чичо ти ще те убие.

В очите на Юн Иеп пламна надежда.

— Аз идва с теб — сякаш в момента реши той, обзет от внезапна смелост. — В Южна Корея.

О, мамка му! Гейб привлече момчето към себе си и притисна челото му към своето в нещо като прегръдка.

— Не можеш да дойдеш с мен, Юни. Прекалено опасно е — той се взря дълбоко в тъмните очи на Юн Иеп, искайки да го убеди, че казва истината.

— Аз отива при дядо — поправи се Юн Иеп с колеблива усмивка.

— Добре — каза Гейб и гърлото му внезапно се сви от възмущение.

Стискаше силно ключа в дланта си, докато облите му ръбове не се вдълбаха в нея. Не можеше да повярва, че това се случва. Всемогъщи боже, той се беше надявал единствено на вечната почивка!

— Виж — добави Юн Иеп. С дяволита усмивка той се пресегна и вдигна от пода чифт обезформени полукецове.

Гейб ги погледна и му се усмихна в знак на благодарност. Бяха най-малко с три номера по-малки от неговите, но щяха да спасят босите му крака.

Откъм двора се чу смях и двамата замръзнаха на място, подобно на крадци. Юн Иеп мигновено прекоси стаята, за да скрие обувките зад вратата, та ако някой надникне през прозореца, да не може да ги види. Гласовете се приближаваха и той махна с ръка за сбогом, а очите му пламтяха.

— Бог погрижи за теб — каза той и се измъкна от килията така тихо, както бе влязъл.

Гейб се взираше в затворената врата и усещаше, че хлапето вече му липсва.

Бог да пази и теб, помисли си той и една буца здраво заседна в гърлото му.

Часовете до залез-слънце изминаха като сън. Гейб подготви бягството си, като си припомни подробно географски карти и чертежи. Претегли шансовете си да проникне в демилитаризираната зона или да я заобиколи. Нахлузи гуменките, като му се искаше да има нож да ги отреже отзад, за да облекчи свитите пръсти на краката си. Прекалено скоро синевата на небето, което се виждаше през вентилационния отвор, започна да помръква.

Той изчака, докато в двора легна тишина, докато и последните стъпки заглъхнаха по посока на храма. Прошепвайки една молитва за по-сигурно, Гейб се изправи с ключа в ръка и отключи вратата на килията, която бе обитавала в продължение на триста шестдесет и един безкрайни дни.

Миг преди да затвори вратата, поспря и погледна назад. Това бе килията на глада, жаждата и физическите мъчения. В нея бе преживял отново всеки миг от живота си. Това беше чистилицето на земята, място, където да преразгледа греховете си и да потърси прошка. Изненада се от внезапния прилив на носталгия. Разбира се, че нямаше да му липсва този ад на земята.

И все пак именно тук, на студената издатина, където бе заспивал само за кратко, се беше помирил с миналото си. Беше преживял отново детството си — годините, смятани от него за забравени. Спомни си как се е чувствал като момче, което е изгубило майка си. Спомни си как е плакал за нея, докато усети, че няма повече сълзи... всъщност, че няма сърце в гърдите си. Припомняйки си юношеските си години, за първи път бе разбрал гнева и отчаянието, тласкали го напред. Беше се чувствал толкова различен от другите хлапета, така лишен от радостите на живота. И в опитите си да отмъсти за всичко това бе наранил себе си повече, отколкото всеки друг.

Трябваше да благодари на Бог за присъствието в живота му на мъже като сержант О'Мали, старши помощник Блек и капитан Трой — мъже, повярвали на доброто у него и разпалили желанието му да възкръсне от пепелта.

И все пак в същото време нито един от тях не бе успял да научи Гейб на онова, на което го бе научила килията, това светилище на размисъла и покаянието — а именно, че неговата истинска цел в живота не е просто да отблъсква терористите и да пази света да не се побърка... това със сигурност беше цел. Но другата, също толкова

важна, бе общуването му с другите хора да е по-пълно и по-първично. Именно тази връзка правеше живота по-сладък, даваше му смисъл, достойнство и сила.

След като бе загубил майка си, Гейб бе отказал да контактува с другите. Връзката с тях означаваше потенциална болка, потенциална слабост. Заради професията си и опасностите, свързани с нея, той не бе желал емоциите да го управляват. Беше бягал от тях, като работеше допълнително, вземаше участие във всички възможни мисии, за да е далеч от Хелън, за да не я обича. И когато правеха любов, той затваряше очи и отказваше да почувства нещо повече от физическо удоволствие, сдържаше в себе си любовта, която напираше в него, и се стараше да се отърве от нея.

Но въпреки усилията да се изолира, се беше провалил. В уединението на килията беше открил, че любовта е жива в него, независимо от всичко и благодарение на Бог. Онова, от което се бе страхувал, приемайки го за слабост, всъщност го беше направило по-силен. Връзката с Хелън го беше запазила жив. Защото единственото нещо, което той ценеше повече от всичко — повече от гордостта, повече от патриотизма, повече от собственото си тяло, бе неговата съпруга. Беше решен да я види отново, дори само за да ѝ каже колко много означава за него.

Колко пъти, лежейки върху каменната издатина, се бе молил за шанс да изкупи вината си!

С усещането за тежест в гърдите и съзнанието, че ето това е неговият шанс да изпълни едно лично обещание, той тихо затвори след себе си вратата на килията.

После се обърна и погледна към стаята от другата страна на коридора. Хвана резето, разтърси го и установи, че е заключено. Нямаше проблем. Бе виждал как мнозина от неговите мъчители използват ключа, скрит в нишата над вратата. Послужи си с него; щеше да му трябва само половин час, за да си отмъсти за продължилото година пленничество.

В стаята имаше климатик — лукс, осигурен за компютрите, но не и за него. Гейб потрепери от студ и стигна по най-краткия път до компютъра, който бе включен и работеше. С разтуптяно сърце се настани на един неподходящ на обстановката плетен стол и извика на

помощ основните си компютърни умения, придобити преди известно време в курса за морски офицери.

Влизането в *Microsoft Office* през *DOS* не беше най-лесният номер, описан в учебника. Трябваша му повече от петнадесет минути, преди да отбележи напредък. Най-накрая откри файлове с информация, която можеше да бъде използвана срещу неговите мъчители. Познанията му за корейския шрифт бяха минимални, но все пак тук имаше много неща, които хващаха окото.

Мили боже! Планове на военни заводи.

Описи на оръжейни арсенали.

Експериментални оръжия.

Списък на купувачи, в това число Нигерия и Ирак — никак не беше чудно.

Събра цялата информация в един компресиран файл. Предоставена на отговорни хора, тя щеше да обезсили терористични групи по целия свят. Военните заводи в Северна Корея можеха да бъдат набелязани и унищожени, можеха да се разправят и с купувачите.

Но как да предупреди страната си? Нямахше време да разпечата файловете. Съществуваше опасност хартията да се намокри, а и лесно можеше да бъде унищожена.

Имейл! Щеше да изпрати файла по електронната поща на някого в Щатите.

Докато потта се стичаше на вадички по голия му гръб, Гейб отвори електронната поща. Поседя така за миг, мъчейки се да си спомни адреса на своя командир. *Мисли. Мисли. Мисли!*

Съзнаваше, че му се губят някои спомени поради мозъчното сътресение, с което бе пристигнал тук, но това беше направо досадно. Той и Лъвит всекидневно общуваха по електронната поща. Какъв беше адресът му, по дяволите?

Реши да се прицели по-нависоко. Щеше да изпрати това нещо на ФБР, на отдела за сигурност на киберпространството. Но търсенето в Интернет не му помогна да открие някакъв конкретен имейл адрес. Спря се на адрес „Свържете се с нас“, като добави обяснителна бележка с данни за себе си и какво е открил. После изстреля съобщението, молейки се да попадне в ръцете на съвестен човек.

Погледна компютърния часовник и установи, че става късно. Насилваше късмета си, но предстоеше най-важното. Пъхна се под бюрото, измъкна компютърното устройство, свали страничния капак, откъсна базовата платка и централния процесор и ги направи на парчета. За по-малко от десет минути успя да омаломощи по същия начин всички компютри в помещението.

Инстинктите му крещяха да се маха от тук. Някъде отдалече долиташе гръмък смях. Ако го пипнеха сега, щяха да го убият заради стореното.

Надникна в коридора. Чуваше се как някакви мъже се приближават към задния вход на бункера. Втурна се към предния вход; тичаше по пустия коридор и голи крушки се поклащаха над главата му. Промъкна се през металната врата и запълзя нагоре по циментовите стъпала, които го отведоха на приземния етаж.

Групичка пияни тангоси се приближаваха залитайки към бункера. Но оттук бе най-краткият път до телената ограда.

Давай! С бързина, на която бе забравил, че е способен, Гейб спринтира, като всеки момент очакваше да чуе викове. Адреналинът препускаше във вените му, давайки му още сили. Дробовете му заплашваха да се пръснат. Когато стигна до оградата, бе набрал достатъчно скорост, за да се прехвърли отведнъж през нея. Промуши се под първия ред бодлива тел. Шиповете раздраха гърба и задните му части, а той не усети почти нищо. Но много ясно чуваше глас, който крещеше на корейски: „Американецът бяга!“.

От другата страна на оградата Гейб отново хукна, благодарен за прекалено тесните полукецове, които смекчаваха скалистия терен, докато той се плъзгаше и лазеше надолу по склона, устремен право към златното сияние на залязващото слънце, право на запад.

Когато най-после стигна до потока, имаше чувството, че е изминал много мили. Почти не чуваше ромоленето на водата, заглушено от свистящото му дишане. Подхлъзна се на калния бряг. Вода нахлу в обувките му. И тогава чу онези звуци, от които се страхуваше — лай на кучета.

Запрепъва се, отчаян, че е плитко и същевременно дъното е каменисто, водата стигаше едва до коленете му. Имаше усещането, че е гъста като лепило, така забавяше движенията му, когато му се искаше да бяга презглава.

Зърна през рамо шарещите по смрачаващия се склон лъчи на фенерчетата, с които тангосите го търсеха, докато кучетата яростно лаеха и дърпаха каишките си. Страхувайки се да не го забележат, Гейб се сниши още повече и с маймунски подскоци се понесе по скалистото корито.

Давай, давай, давай! Налагаше си да бяга още по-бързо и удряше ръцете си, докато напипваше пътя.

Но кучетата се приближаваха. Те водеха господарите си директно към него, преминавайки по най-краткия път направо през откритото пространство. При тази скорост след минути щяха да открият къде се намира.

Изкушаваше се да зареже потока и да се втурне нагоре по склона вдясно, но този ход щеше да го прати право в ръцете им. По-добре беше да стои близо до водата, където бе сигурен за посоката и кучетата не можеха да го надушат.

Воят им звучеше като стържене с нокти по черна дъска. Изпълваше съзнанието му с парализиращи видения за бъдещето, което го чакаше, ако го хванат отново.

Изведнъж коритото на потока хлътна и той потъна до кръста в ледената вода. Благодаря ти, Боже! Пое си дълбоко дъх и се гмурна, заплува бързо, яростно размахвайки ръце, понесен като на криле от течението.

Внезапно две ръце се сключиха около раменете му и го измъкнаха от водата.

Не! Той се замята и блъсна нападателя си. Чу се шумно тупване — *Тупване ли?* — нападателят отхвъркна от него и се блъсна в някакъв предмет, който се разклати и щеше да се преобърне.

Напълно дезориентиран, той с мъка се изправи и откри, че се намира на пода в спалнята за гости на капитан Трой. Хелън лежеше недалеч от него, свита на кълбо. Под слабата светлина, идваща от нощната лампа в банята, той можа да види как тя разтрива темето си, а лицето ѝ е разкривено от болезнена гримаса.

По дяволите, пак беше направил същото!

Хелън разтъркваше главата си и застанала нащрек, не откъсваше поглед от Гейб. Той се втурна към нея и тя трепна уплашено, но в този момент лампата над нея светна и тя го видя, как стои над главата ѝ и ужасено я гледа.

— Кажи ми нещо — настоя той с дрезгав от смущение и объркване глас. Успя да отлепи пръстите ѝ от главата ѝ и се взря в мястото, което сигурно пулсираше от болка.

— Има ли рана? — попита Хелън. Не искаше кръвта ѝ да капе по килима на майка ѝ.

— Не — каза той, като прокараваше леко пръст по подутината. — Просто ще остане червено петно. Мамка му! — избухна Гейб и скочи на крака. Обърна се рязко и с едри крачки стигна до вратата, преди да се обърне ненадейно пак към Хелън.

— Съжалявам — извини се тя, бързайки да го успокои. — Не биваше да те събуждам така рязко.

— Не се извинявай — отвърна той, прокаравайки пръсти през косата си. — Мамка му!

— Помислих, че сънуваш нещо. Дишаше наистина много тежко — бързаше да му обясни Хелън. — След това изведнъж спря да дишаш. Нищо не се чуваше и аз се уплаших, че ще умреш...

Погледът му я прониза, сякаш той виждаше и нещо друго.

— Сдържах дъха си — каза Гейб.

— Сдържал си дъха си? Какво искаш да кажеш... сънувал си?

Той пхна длани под мишниците си, тениската се опъна върху мускулестите му гърди. Размисли за миг.

— Бягах — призна Гейб е приглушен глас и неவிждащ поглед. — Трябваше да плувам в един поток. Гонеха ме с кучета... Трябва да се обадя по телефона — продължи той и неочаквано се обърна към вратата.

— Почакай! — извика Хелън и с усилие се изправи. — По това време на нощта ли? — Промуши се покрай него и препречи пътя му към вратата. — Не можеш да отидеш там, Гейб. Ще събудиш Малъри. — Освен това точно в момента той не беше в подходящото състояние да говори с когото и да било. — Първо поговори с мен — предложи тя, побутвайки го към леглото. — Кажи ми какво си спомни.

За нейно облекчение той ѝ позволи да го отведе. Седна на ръба на леглото, напрегнат до пръсване.

Шокираният му поглед започваше да се избистря.

— Преди да избягам, открих някои файлове в компютъра на онези, които ме плениха — обясни ѝ той, — и ги изпратих на ФБР по електронната поща. Трябва да разбере дали някой ги е намерил.

— Какви файлове?

— Информация за разузнаването. За теб ще е по-добре да не знаеш. Трябва да се обадя — повтори той.

— Не може ли тази работа да почака до сутринта? Кого ще намериш по това време?

Един поглед към часовника го увери, че е права. Гейб въздъхна тежко и за момента се отказа от намерението си. Погледна отново към нея и явно мислите му се насочиха в друга посока.

— Хелън — прошепна той и обхвана лицето ѝ с длани, — аз успях да се върна.

— Да — удивено отвърна тя, забелязвайки, че в очите му блестят сълзи.

— Ти ме запази жив през цялото време, докато бях там — неочаквано добави Гейб. — Именно ти ми даде силата да се изправя срещу тях.

Тя го гледаше вторачено, осъзнавайки смисъла на думите му.

— Вече спомняш ли си всичко? — попита го Хелън, след като откри, че е по-безопасно да обсъждат спомените му, отколкото чувствата му към нея.

Гейб се поколеба, затвори очи. Лицето му придоби много съсредоточено изражение.

— Не — отвърна категорично той с равен глас. — По дяволите! — Удари се с юмрук по челото. — Все още не мога да си спомня нищо за мисията.

Изведнъж отново стана много напрегнат и Хелън го погали по гърдите, установявайки, че изпитва облекчение и удоволствие от докосването.

— Шшшт — успокои го тя. — И това ще си спомниш, както всичко останало. Съсредоточи се върху позитивните неща.

Той кимна утвърдително и раменете му се отпуснаха. Ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ и той я привлече към себе си. Хелън усещаше много ясно, че е облечен само с боксерки и тениска. Беше забравила колко е топло тялото му.

— Наистина ли си спомняш как сме били заедно? — попита го тя. Направо не можеше да повярва.

— Да — замислено отвърна Гейб.

Прегръщаше я нежно и ръцете му обхождаха тялото ѝ сякаш правеше сравнение между сегашните си чувства и спомените за нея.

— Значи се сещаш как баща ми ни запозна? И как за първи път се срещна с Малъри?

— Ти беше най-красивата жена, която някога съм виждал — призна Гейб замислено. — Малъри си я биваше, но адски ме изплаши.

— Наистина ли? — тя нямаше никаква представа за това. Предишният Гейб бе изглеждал толкова безстрашен.

— Знаех си, че ще съм калпав баща — добави той.

Хелън потръпна. Този момент беше дошъл така неочаквано. След като той вече си спомняше техния живот заедно, миналото и настоящето се сливаха буквално пред очите ѝ. Бремето на миналото със сигурност щеше да погуби новооткритото им щастие.

— Сега си добър баща — отбеляза тя, долавяйки нотки на съжаление в собствения си глас.

— Старая се — сериозно отвърна той. — Зная, че имам много да наваксам, страшно много.

Хелън вдигна поглед към него, неспособна да задуши надеждата, която покълваше в душата ѝ. Спомените му се бяха възвърнали, но той все още си оставаше новият Гейб.

— През последната година минах през ада — замислено каза той с дрезгав глас и в очите му отново проблеснаха сълзи. — Мислех, че никога няма да се измъкна оттам жив. Но нещо ме поддържаше. — Той взе ръката ѝ, притисна я към гърдите си и я задържа така. — Нещо, което се намира точно ей тук — изрече той, — и ти си в него. — Гледаше я изпитателно в лицето, търсейки най-подходящите думи. — Бях такъв глупак, Хелън. — Между веждите му се появи дълбока бръчка. — Мислех си, че любовта ми към теб ще ме направи слаб, ще ме направи по-малко тюлен. — Млъкна и се изсмя невярващо. — Но вместо това тя ме направи силен. Ти... любовта ми към теб... ми даде сили да се върна.

Хелън не разбра кога от очите ѝ потекоха сълзи. Знаеше само, че бузите ѝ са мокри, че сърцето ѝ е станало десет пъти по-голямо, от което ѝ бе трудно да диша. Дори в най-безумните си мечти не си беше представляла, че Гейб ще ѝ признае такова нещо — *любовта си към нея*. Това надминаваше всичките ѝ очаквания. Беше слисана. Това променяше всичко.

Можеше само да се взира в очите му, сравнявайки чутото с онова, което знаеше за него. Така изминаха секунди, секундите се превърнаха в минути. Гейб извърна глава, ръцете му се отпуснаха надолу.

— Ако все още не ме искаш, аз те разбирам — каза той с покъртителен тон. — Знам как изглеждам. Знам какво ми причиниха.

С възмутен вик, тя го сграбчи здраво, притисна се до него и му се скара:

— Престани! Никога повече не си го помисляй, Гейб. Знам, че те желая. Казах ти го още миналата нощ.

— Завинаги ли? — попита той, настоявайки тя да се обвърже.

Искаше ѝ се да каже *да*. На повърхността изглеждаше, че пленничеството ни най-малко не е променило Гейб. Ако не нещо друго, то му беше дало необходимото време, за да приеме жизнеутвърждаващата сила на любовта. Но тя вече веднъж си беше получила урока и не вярваше в приказката с щастлив край. Щеше да изчака да види за колко време ще се задържи този нов Гейб, преди отново да му отдаде сърцето си.

— Може би — отвърна тя.

Това беше най-доброто, което можеше да направи.

— „Може би“ е достатъчно — реши Гейб, след като за миг обмисли отговора ѝ.

Привлече я към себе си и вдъхна аромата ѝ, сякаш беше животоспасяващ кислород.

Хелън потръпна, когато доказателството за неговата страст се притисна в бедрото ѝ.

— Нека се любим, Хелън — хрипливо изрече в ухото ѝ той. — През цялото време си мечтаех за това... как ще се любим отново, когато те взема в ръцете си.

Тя потрепери от такова силно желание, беше ѝ трудно да говори.

— Да — прошепна Хелън и се изправи на пръсти, за да му предложи устните си.

Целувките му бяха страстни и непоносимо сладки. Без да бърза, изучи отново всяко ъгълче на устата ѝ, вкусвайки устните ѝ, езика ѝ, сякаш наслаждавайки се на техния вкус и плътност.

Бавно и мъчително разкопча копчетата на горнището на пижамата ѝ. Плъзна ръка нагоре по гърба ѝ, около вдлъбнатината на

кръста и по-нагоре, за да обхване едната ѝ гърда. Нежно погали с палец зърното и коленете ѝ омекнаха.

Промълви нещо, изпълнен със задоволство, обърна я плавно към леглото и я положи по гръб върху него. За миг я гледаше на светлината на лампата, изучавайки лицето ѝ, влажните ѝ устни, гърдите ѝ, щръкнали през отвора на разкопчаната пижама.

— Знаеш ли от какво най-много се страхувах? — попита я той.

— От какво?

— Че няма да те видя повече.

От тези думи ѝ стана тежко. Почувства се ужасно виновна, че не е изпитвала същите чувства. Очите ѝ потъмняха.

— Не си тъгувала за мен — разбра той.

Хелън искаше да отрече; да му каже, че е проляла реки от сълзи за него, но не беше така.

— Скърбях за теб, докато ти беше все още е нас — отговори тя, като внимателно подбираше думите си. — Ти присъстваше физически, но никога емоционално.

Той се усмихна много тъжно.

— Никога повече няма да се случи — зарече се Гейб.

Така ли? Копнееше да му повярва. Обещанието връзката им да бъде по-дълбока изглеждаше прекалено хубаво, за да е вярно.

— Ще направиш ли нещо за мен? — попита я той, като я галеше по бузата.

— Какво?

— Докато се любим — каза Гейб, — искам да ме гледаш.

Тя се усмихна озадачено.

— Защо?

— За да видиш колко много те обичам.

Ето я пак отново — тази дума, започваща с „о“. Една дума, която той толкова рядко бе произнасял в миналото, та тя се съмняваше, че изобщо я има в речника му. И все пак той я казваше за втори път през последните няколко минути.

— Добре — отвърна тя с тревога.

Той я караше да поема рискове, рискове, които бе поемала и по-рано, а после бе съжалявала.

Гейб разтвори още повече горнището на пижамата ѝ и откри и двете ѝ гърди. Наведе глава пред нея, докато тя не остана без дъх.

Дланта на ръката му, загрубяла от работата на терасата, се плъзна по гърдите ѝ и слезе по-надолу.

Той плъзна пръсти под ластика на пижамата ѝ. В същото време се взря дълбоко в очите ѝ. Пръстите му се промъкнаха под дантелената бариера на бикините ѝ. Бузите на Хелън пламнаха. Клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха.

— Гледай ме — нежно настоя той.

Тя се подчини и в същото време усети как той прокарва пръсти през венериния ѝ хълм. Две факли на страстта горяха в очите му и превръщаха срамежливостта ѝ в безсрамие. Обзета изведнъж от чувствена жажда, тя разтвори бедрата си за него, позволявайки му достъп до онази част от нея, която се топеше като восък на силен пламък.

Той я докосна бавно, нежно, с обожание. Както и в миналото, знаеше точно как да я възбуди. От гърдите ѝ неволно се изтръгна стон на пълно отдаване. Мъчеше се да задържи очите си отворени, докато неизпитвано досега абсолютно блаженство заливаше сетивата ѝ. Гейб наблюдаваше всяка дребна промяна в изражението ѝ, съобразявайки всяко следващо движение с онова, което виждаше в очите ѝ.

— Моля те — неволно промълви тя и се вкопчи с цялата си страст в раменете му.

Не искаше да бъде сама в това. Искаше той да е с нея.

Явно той бе очаквал тези две думи. За миг смъкна всичките ѝ дрехи и поспря само за да се наслади на великолепната ѝ голота. Посегна да свали собствената си риза и се поколеба.

— Искаш ли да я оставя? — попита я той. Въпросът му я разочувства.

— Не — твърдо отговори тя.

Помогна му да свали ризата си, а пръстите ѝ веднага се насочиха към белезите. Сега те бяха част от него. Ако тя смяташе да поеме риска да го обича отново, означаваше да го приеме изцяло.

Все пак ѝ се наложи да сподави един ужасен вик. Някога гладкото му тяло беше покрито с ръбове и подутини. Дори под мишницата му имаше вдлъбнатина — бяха откъснали парче плът. Обзета от безмълвен ужас, тя гледеше дупката, съзнавайки, че Гейб я наблюдава.

Пръстите ѝ напипаха и белег, който минаваше от ключицата до гръдното зърно.

— От какво е това? — попита тя, проследявайки го с пръст и свито сърце. В гърдите ѝ пламна гняв срещу хората, отнесли се толкова жестоко към него.

Гейб едва-едва поклати глава.

— По-късно. Не сега.

Тя го разбра. Сега не му беше времето. Вече я обземаха объркани чувства. Изпитвайки нужда да го увери колко е пленителен за нея, тя притисна устни върху белега и го проследи с език. Гейб шумно си пое дъх и така ѝ подсказа, че именно от това има нужда.

Преди да свърши нощта, тя щеше да целуне всеки белег по тялото му.

Притисна го назад върху възглавниците, застана върху него и наведе глава, за да покаже, че благоговее пред белезите на гърдите му.

— Обърни се — каза тя след малко.

Той се подчини. На гърба му имаше много повече белези. Трябваша ѝ десет минути, за да ги открие всичките и да ги целуне, а косата ѝ докосваше кожата му като копринен шал. Той лежеше съвършено неподвижно и мълчаливо понасяше ласките ѝ. Най-накрая, когато свърши, тя видя, че е закрил лицето си с ръка, за да скрие мъчителното усещане, което неволно бе предизвикала.

— Съжалявам — извини се Хелън, обзета от разкаяние.

Той дръпна ръката си от лицето и я погледна, а на устните му трепна лека усмивка.

— Аз не.

С тези изненадващи думи той се обърна, сграбчи я в ръцете си и я притисна върху леглото. Целуна я, влагайки цялото си сърце. Страстта им се разпали и всички мисли за миналото се изпариха.

Гейб ловко смъкна боксерките си. Двамата лежаха плътно един до друг. Тялото му беше топло и до болка познато. Целуваше шията ѝ, раменете ѝ, гърдите ѝ и по-надолу — същите онези безсрамни целувки с отворена уста, за които така бе копняла. Най-накрая устните му спряха между бедрата ѝ, предизвиквайки там истинско опустошение, точно както в миналото.

О, небеса! Хелън зарови пръсти в късите копринени кичури на косата му и се вкопчи в него. Гейб отново я доведе до ръба на страстта.

Тя отказваше да премине върха без него. Искаше да го гледа в очите, когато това се случеше, за да види какво е крил от нея през цялото това време.

В пълно съзвучие с нейните желания, той се освободи от ръцете ѝ и тялото му се сля с нейното. Това бавно, неумолимо притежание бе всичко, което би могла да желае. Но изражението на лицето му го правеше двама по-вълнуващо. Бузите му пламтяха от страст; извивката на долната му челюст ѝ подсказваше какво удоволствие изпитва. Страстният му поглед ѝ говореше, че тя е единствената жена на света, която обича, и че я обича безусловно. Фактът, че бе оцелял от неописуемия ужас само за да си дойде у дома, казваше всичко.

Именно този поглед направи повече от всичко друго. С дрезгав вик, Хелън се предаде на силните усещания, които заливаха тялото ѝ. С присвити очи тя виждаше как я наблюдава. Насладата, изписана върху лицето му, добави нещо невероятно към нейния оргазъм, нещо неизпитвано досега.

Тя позна точния момент, когато неговата наслада достигна върха. В същото време той я целуна, стенички в устата ѝ, сега очите му бяха затворени.

Той тежко се отпусна върху нея и изломоти нещо, което я накара да се усмихне. След миг вдигна глава и я погледна.

— Красива си! — и я целуна отново.

Винаги пръв бе ставал от леглото, никога не оставаше да се наслади на споделеното чувство, след като са се любили. Хелън затаи дъх, очаквайки да види какво ще направи сега. То се знае, обърна се... но я взе със себе си, търкулвайки се по гръб. Тя лежеше отпусната върху него, тялото ѝ все още беше свързано с неговото.

Гейб я прегърна, въздъхна дълбоко и затвори очи. Хелън откри идеалното място, където да положи главата си. Тази поза я караше да се чувства невероятно близко до него, сякаш беше завивката, която го пази от студения и жесток свят.

— Гейб? — прошепна тя; искаше ѝ се да поговорят, мислеше си, че той може да я убеди да му отдаде цялото си сърце, ако поговорят още малко.

Никакъв отговор. Хелън вдигна поглед и откри, че очите му са затворени. Дишаше бавно и равномерно и тя с удивление и известно разочарование осъзна, че е заспал. Просто така.

Протегна ръка и загаси лампата. Каза си, че той не се е отдръпнал преднамерено, но това не промени нищо. Гейб се чувстваше твърде уморен, за да се наслади на приятната възбуда след любенето. В края на краищата, миналото неизбежно бе оставило своите следи върху него.

Да си мисли, че пленничеството го е променило само в положителна посока, щеше да е просто наивно. Имаше множество негативни последици — като това внезапно изтощение например. И когато вълнуващата новост на завръщането му помръкнеше, когато тюлените отново го призовяха на служба, кой можеше да каже дали той няма да се върне към старите си навици?

Да. Тя имаше право да е предпазлива. Такъв прекрасен хепиенд съществуваше само в приказките.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хелън седеше на пейка пред сградата на колежа и наблюдаваше оживлението на пристанище Анаполис. Малъри се преструваше, че дебне гълъбите по пешеходната алея, а всъщност изучаваше новоприетото академично множество, кръстосващо между закусвалнята и общежитието на задружни групички.

Хелън протегна напред босите си крака, като ѝ се искаше слънцето да пробие тежките облаци, та поне да се погрижи за тена си. Плющенето на платна и дрънченето на вериги се смесваше с писъците на чайките, дъхът на надвиснала буря — с изкусителните кухненски аромати, лъхащи от градските ресторанти.

Тя затвори очи. Въпреки ужасното време тя се усмихваше доволно при спомена за тазсутрешните лудории. На сутринта Гейб се бе оказал буден и преизпълнен с желание да остане цял ден в леглото, но майка ѝ ги беше извикала долу да закусят.

Мелодичният звън на мобилния ѝ телефон я изтръгна от унеса. Намръщено погледна чантичката си, после извади апарата и отвори капачето.

— Ало?

Отсреща последва пауза.

— Хелън, обажда се Джейсън — се чу глас, който тя по-скоро би искала да забрави.

Джейсън Милър, помощник-капитанът.

— Здравей — хладно рече тя, спомняйки си за подозренията на Гейб, че Милър е бил замесен в неговото изчезване.

Скоро след изчезването му Джейсън бе настоял тя да си купи този телефон. Защо не се бе сетила да смени номера. Какво изобщо би могъл да иска от нея сега?

— Обаждам се по заповед на капитан Лъвит — неочаквано каза Милър. — Той би желал Рено да дойде в кабинета му в края на седмицата, ако е възможно. Дотогава капитанът ще отсъства.

Хелън рязко изправи гръб.

— За какво става дума? — попита тя, макар че бе много вероятно Джейсън да не ѝ каже нищо. Работата на тюлените винаги беше строго поверителна.

Той се поколеба, сякаш претегляше колко да ѝ каже.

— Току-що му се обадиха от ФБР. Явно твоят съпруг е изпратил някакви файлове, представяйки се като член на 12-и отряд на тюлените. Лъвит иска да го похвали, това е всичко. Впрочем какво става със спомените му?

Развълнувана от новината, Хелън обърна глава към сградата на колежа, надявайки се Гейб да се появи. От ФБР бяха намерили файловете! Щеше да е щастлив да го чуе!

— Чудесно — каза тя, без да се замисли. — Вече си спомня почти всичко.

Тишината от другата страна я озадачи.

— Е, не всичко — поправи се тя. — Не може да си спомни последната мисия.

— Разбирам — каза Джейсън. В гласа му прозвуча тревога. — Но си спомня някои неща отпреди това?

— Да — отговори тя, питайки се какво ли е направил, за да се чувства толкова нервен.

Хрипливото му дишане прозвуча в ухото ѝ.

— Знаеш ли какво, Хелън — каза Милър, а гласът му стана напрегнат и се извиси, — той никога няма да те направи щастлива.

Хелън направи гримаса. Намесата на Джейсън сега беше още по-нежелана откогато и да било.

— Може и да е вярно — съгласи се тя, изпълнена със силна неприязън към него, — но пък същото се отнася и за теб. Ще предам съобщението от капитана. — Тя щракна капачето на мобифона. — Какъв недодялан тип!

— Кой се обади?

Тихият въпрос на Гейб я стресна и тя изпусна аппарата, който тракна на пейката и падна през една пролука между дъските.

— Милър — призна тя и рязко се наведе да го вдигне. — Винаги ли така се прокрадваш зад гърбовете на хората?

— Преди секунда видях, че ме търсиш — отвърна той и заобиколи пейката. Застана пред нея, скръстил ръце на гърдите и наклонил подозрително глава на една страна.

— Търсех те — каза тя. — Джейсън се обади, за да предаде съобщение от твоя командир. ФБР са намерили материала, който си изпратил от Северна Корея! — Тя му се усмихна очаквайки да изпадне във възторг. — Львит иска да те види през уикенда. В момента е извън града. Може би сега ще пожелае да се върнеш в отряда, особено като се има предвид, че спомените ти се възвръщат.

За нейно удивление Гейб трепна уплашено, вместо да се усмихне. Той я стресна, като седна изведнъж на пейката и притисна с длан дясното си око.

— Миличък, добре ли си? — попита го тя загрижено. Така бързо беше седнал, сякаш се опасяваше, че ще припадне.

Гейб надникна към нея изпод дланта си и ѝ отвърна с крива усмивка.

— Миличък? — троснато изрече той. — Сега вече съм миличък? — Изкиска се доволно, а после простена. — Господи, какво има в този човек, че ме заболява главата от него?

— Кой, Львит ли?

— О, да. И от него ме заболява главата — призна Гейб. После попита, като разтриваше слепоочието си и я гледаше втренчено през премрежените си клепащи:

— Защо Милър има номера на мобифона ти?

Хелън въздъхна.

— Идеята да си купя телефон беше негова. Настояваше, че Малъри имала нужда да се свързва с мен.

— Аха, правилно — Гейб отново изохка. — По дяволите!

— Ще се справиш ли? Мисля, че имам аспирин в чантата — започна да рови в нея.

— Трябва да си вървим у дома — рязко каза Гейб и тонът му прозвуча прекалено грубо за създалата се ситуация.

— Добре — съгласи се Хелън, искрено притеснена за него. Дали не започваше да се чувства прекалено объркан от присъствието ѝ, или просто го болеше главата? — Достатъчно дълго стояхме тук. Успя ли да се видиш с някои от старите си преподаватели?

— Да — отвърна той и се намръщи.

Хелън повика дъщеря си, която стоеше в края на дъсченото кейче на плажа:

— Малъри, време е да тръгваме!

— По-тихо — умолително каза Гейб.

— Извинявай.

Опита се да му помогне да се изправи, но той я отблъсна. За компенсация хвана ръката ѝ, стисна я здраво и така заведе Хелън чак до колата. За щастие, сутринта бяха оставили вещите си в багажника на колата.

Хелън щеше да се обади на майка си и да им каже да не ги чакат за обяд.

Потеглиха и налетяха на силна буря. Гейб се взираше през замъгленото предно стъкло в магистралата отпред. Линиите, разделящи платната на междуцатското шосе 95, сякаш се сливаха една с друга, макар че навярно това бе зрителна измама. Докато Хелън шофираше, той като че ли бе заседнал някъде на границата между съня и будното състояние, неспособен да я премине, в която и да е посока. Какво му ставаше? Новината, че от ФБР са намерили файловете, трябваше да го хвърли във възторг. Едногодишното му пребиваване в ада не беше напразно. Беше се представил добре не само защото бе успял да избяга, но и защото бе донесъл достатъчно разузнавателна информация, за да попречи в значителна степен на дейността на севернокорейските терористи.

Лъвит искаше да говори с него през уикенда. Както бе казала Хелън, след като спомените му се възвръщаха, не след дълго щяха да го върнат отново на активна служба.

Тогава защо само при споменаването на името на Милър бе получил силно главоболие? За да се справи с него, Гейб бе предпочел да вземе дневната си доза дексамфетамин вместо аспирин на Хелън, но това като че ли само притъпи сетивата му. Имайки предвид опасенията на капитан Трой, наред с тези на Себастиан и Ърнест Форестър, не можеше да си позволи да се разхожда наоколо като зомби. Трябваше да стои нащрек, при положение че все още представлява мишена.

Предишния ден умът му сечеше като бръснач... а днес?

Изведнъж му просветна и отговорът дойде: *Беше забравил за дексамфетамин, ето затова.*

Не само че се бе почувствал по-добре без него, но и за една нощ си бе припомнил години от живота си. Беше си припомнил почти всичко, с изключение на провалената мисия. Най-важната част от спомените му все още се изплъзваше.

Мъчейки се да разсъждава ясно, Гейб бе свел очи към тънките пръсти на Хелън, така доверчиво легнали в дланта му. Тя го погледна разтревожено, несъмнено се чудеше защо продължава да изглежда така потиснат. Усмихна й се насила, а после бръкна в десния си джоб, измъкна тясната кутийка с дексамфетамин и я погледна замислено.

— Това лекарство ме прави сънлив — изрече мислите си на висок глас той.

Хелън го погледна косо и се намръщи.

— Предполага се, че трябва да те държи буден.

Той пъхна хапчетата обратно в джоба си, немощно опря глава на облегалката и каза:

— Не действа.

— Затвори очи и се опитай да подремнеш — посъветва го тя. — След два часа ще сме у дома.

Тя надникна през рамо към дъщеря си, увлечена в романа, който двамата с Гейб бяха започнали да четат предишната седмица.

Гейб също обърна глава и одобрително се усмихна на Малъри. Погледът му се плъзна покрай нея и се насочи към задния прозорец на колата. Една полицейска кола без опознавателни белези, същият модел като крайслера, който едва не го беше прегазил, плътно ги следваше.

Гейб изправи гръб и се опита да се отърси от опияняващото въздействие на лекарството.

— Откога ни следва тази кола? — попита той и сърцето му се разтуптя.

Хелън погледна в страничното огледало.

— Не знам — отвърна тя. — Това ченге ли е? Не карам с превишена скорост.

Гейб се взря в лицето на шофьора, но поради влагата и движението на чистачките не успя да го разпознае. Ситуацията не му харесваше.

— Спри на следващата отбивка — нареди той на Хелън. Посегна надолу и измъкна пистолета от кобура, прикрепен към глезена му.

Хелън ахна при вида на оръжието.

— Какво правиш? — остро попита тя и ръцете ѝ здраво се вкопчиха в кормилото. — Откъде си го взел?

— Успокой се. Просто предпазна мярка. Имам някои работи за уреждане, това е всичко. Не искам и вие да се замесвате.

Видя как лицето ѝ пребледня като платно.

— Какви ги говориш, какви са тези „работи за уреждане“? — попита Хелън.

Гейб провери пълнителя и отново скри оръжието от погледа ѝ, като размишляваше колко да ѝ каже. Не искаше Хелън да се притеснява за него, но в същото време беше в неин интерес да знае как стоят нещата. В края на краищата, тя трябваше да се грижи за Малъри. Той се настани плътно до вратата, така че да може да вижда едновременно и предната, и задната част на автомобила.

— Някой се опита да се отърве от мен в Пхенян — обясни той с възможно най-нехаен тон, за да не стресне Малъри, която го гледаше втренчено, без да мигне. — Напоследък отново се опитаха и мисля, че все още не са се отказали.

Малъри се сниши на седалката, така че главата ѝ остана под линията на прозореца.

— Стой там — кимна ѝ Гейб.

— Добре.

— Престани да я плашиш — каза Хелън с по-остър тон.

Той я погледна удивено.

— Казваш ми, че някой се е опитал да те убие и че отново ще се опитат да го направят — повтори Хелън.

Нямаше защо да се изразява толкова мелодраматично.

— Има връзка с това, че изчезваха оръжия, преди нашите отряди да успеят да се доберат до тях — обясни той. — Аз вероятно съм се досетил кой го е правил и съм могъл да се изправа срещу него. Страхуват се, че ще си спомня всичко това.

Тя поглеждаше ту него, ту шосето пред себе си. Повдигнатите ѝ вежди подсказваха, че не му вярва.

Страхотно — собствената му съпруга го смяташе за параноик.

Хелън разтърси глава, сякаш да проясни мозъка си.

— Добре — каза тя, а интонацията ѝ подсказваше: *Сега вече наистина си се побъркал.* — Секунда по-късно добави: — След три километра има отбивка.

Той вече беше видял знака.

— Спри там. Сега ще разберем дали този тип ни следи.

За да изминат следващите три километра, им трябваше цяла вечност. В колата се чуваше само трополенето на дъжда и лекото скърцане на чистачките, които се опитваха да почистят стъклото и все не успяваха. Хелън беше престанала да задава въпроси, но погледът ѝ непрекъснато се стрелкаше към страничното огледало.

— Следва ни — каза тя и спря автомобила на пътя за излизане от магистралата.

— Паркирай колата — нареди ѝ той, стараяйки се гласът му да звучи уверено. — Ей там най-отпред, при останалите.

Тя вмъкна колата в пролуката между един евтин автомобил и пикап с куче на задната седалка. Моторът продължи да работи, а те наблюдаваха как флотският крайслер пропълзля покрай тях и си намери място за паркиране по-надолу.

— Останете вътре — каза Гейб и отвори внимателно вратата.

Ако смятаха да го вземат на мушка на публично място, той нямаше да рискува живота на семейството си заради това. Излезе навън под топлия дъжд, като същевременно извади глока от кобура и го пъкна под ризата си, която набързо измъкна от колана на панталона си.

С бързи крачки и като държеше под око неподвижния крайслер, той прекоси затревената площ, където нямаше хора. Застана зад едно дърво и зачака, наблюдавайки за някакви признаци на движения колата.

Не се страхуваше. Поне беше във форма да атакува, готов да пипне противника и да го принуди да му отговори на някои въпроси, за да открие веднъж завинаги кой е врагът. Дори болката в главата му престана да пулсира.

Най-накрая вратата на крайслера се отвори. Появи се крак във флотски панталон. След него — посребрена глава и немоцна ръка. Гейб безкрайно се изненада, когато от колата бавно се измъкна възрастен мъж и с неловки пръсти започна да се мъчи да отвори чадъра си.

Напрежението спадна рязко и Гейб почувства леко гадене. Погледна към своята кола и дори през замъгленото стъкло на

прозореца успя да различи облекченото изражение на Хелън. Тя поклати глава и завъртя очи към небето.

Разочарован, Гейб коленичи и прибра оръжието си с такова бързо движение, че никой наоколо да не го забележи. После закрачи към обществената тоалетна, раздразнен на себе си, ядосан, че е създал излишни вълнения на Хелън и Малъри.

Малко по-късно, застанал пред мивката, погледна за последен път хапчетата дексамфетамин, преди да се отърве от тях. Те се плъзнаха едно по едно в канала и наблюдавайки как изчезват, се почувства по-добре.

Нищо му нямаше — поне нищо, което времето да не може да излекува. Със сигурност не се нуждаеше от тези хапчета, които го правеха сънлив и замаян, по дяволите.

Вдигна очи към отражението си в огледалото. Този воин с мрачен поглед отсреща сякаш му казваше нещо.

Шофьорът на крайслера не се оказа наемен убиец, нямаше и съмнение. Но можеше да е. Гейб инстинктивно усещаше, че е само въпрос на време отново да го превърнат в мишена. Имаше прекалено много неясноти, както се беше изразил капитан Трой.

Ами ако врагът наистина го беше преследвал? Ако бе решил да премахне и семейството на Гейб за по-удобно? На някой пуст участък от магистралата можеше да блъсне колата им отстрани и тя щеше да полети към дърветата. Хелън нямаше достатъчно опит, за да задържи колата на пътя. А Гейб не биваше да шофира.

Потръпна, представяйки си купчината стомана и кървавите последици от сблъсъка с висока скорост.

Докато той беше с тях, Хелън и Малъри нямаше да са в безопасност.

Гейб кимна на отражението си в огледалото, потвърждавайки мълчаливото послание. Да, за момента той трябваше да изчезне от живота им. Възможността да се окажат замесени в тази бъркотия бе твърде ужасна, за да я приеме.

На Хелън нямаше да ѝ хареса — особено след случилото се миналата нощ. По дяволите, и на него нямаше да хареса. Сети се колко колебливо го беше приела тя и сърцето го заболя. Простена, припомняйки си мига на нейното отдаване. Нямаше по-голяма наслада от това да се събуди и да усети Хелън в прегръдките си, както бе

станало тази сутрин, да прави отново любов с нея, а меката утринна светлина да огрява леглото им.

Трябваше да се откаже от всичко това... поне за известно време. Тази мисъл му се видя почти непоносима, но алтернативата изглеждаше още по-ужасна.

Обичаше и двете прекалено много, за да рискува живота им.

— Какво правиш? — попита го Хелън, застанала на прага на кабинета. Стомахът ѝ се сви, като гледаше как Гейб измъква дрехи от шкафа и ги хвърля набързо в един спортен сак. — Можем просто да преместим шкафа ти в спалнята — предложи тя, долавяйки несигурността в гласа си.

Той като че ли се канеше да замине някъде. Гейб пусна на пода наполовина пълния сак.

— Трябва да поговорим, Хелън — каза той с мрачно изражение и ѝ направи знак с ръка да седне.

Тя пристъпи бавно и краката ѝ изведнъж натезаха като олово. Още след тазсутрешния инцидент на магистралата тя се бореше със своите съмнения. Точно както бе подозирала преживяната травма му се бе отразила много по-зле, отколкото той си признаваше. Мъченията в ръцете на терористите го бяха превърнали в истински параноик. Не че тя го обвиняваше за това, ни най-малко. Но истината за неговото душевно състояние бе помрачила тяхното ново начало.

Хелън седна вдървено, сплела ръце в скута си. Гейб седна бавно до нея, стиснал зъби, а мускулчетата по долната му челюст играеха.

— Ще се пренеса при Себастиан — каза ѝ той. — Само за известно време, докато се уталожат нещата.

Тя усети болката, която я раздираше отвътре.

— Какви неща? — натъртено попита Хелън. — Убиецът, когото видяхме на отбивката, се оказа просто един старец. Защо смяташ, че някой те преследва?

— Не съм единственият, който мисли така. Един агент от разузнавателното управление на Министерството на отбраната, старши помощникът и баща ти — всички те вярват в същото. Някъде в паметта ми се крие името на човека, който краде оръжие, като

изпреварва тюлените. Този човек ме остави да умра в онзи склад в Пхенян. Сега ме иска мъртъв.

Хелън тежко и объркано въздъхна. Не знаеше на какво да вярва; всичко това ѝ изглеждаше прекалено. Но щом и баща ѝ смяташе, че е вярно, то тогава вероятно беше така.

— Не разбирам как, като напуснеш къщата, нещо ще се промени — продължи да настоява тя. — Ако се притесняваш, просто извикай твоите хора да те пазят.

Гейб разтърси глава.

— Аз не се притеснявам за себе си, Хелън — каза ѝ той. — Мога да се погрижа за себе си. — Изрече думите така самоуверено, също като предишния Гейб, и това я накара да се усмихне. — За теб и за Малъри се притеснявам. Докато съм близо до вас, животът ви е в опасност. През изминалата година ти беше добре без мен. Не ти си мишената, а аз. Трябва да се махна оттук.

— А какво ще кажеш, ако тази опасност съществува само в главата ти? — кротко предположи тя. — Доктор Териен твърди, че...

— Доктор Териен нищичко не знае, мамка му — прекъсна я Гейб. Скочи на крака и бързо отиде до бюрото си. — Той се опита да ме убеди... и определено успя да убеди теб, че съм един откачен параноик. Знам какво точно си спомням, Хелън, и със сигурност знам, когато нещо не е наред. Можеш да ми вярваш или не — всъщност няма значение.

Гласът му стана пресеклив и това стресна Хелън. Явно имаше значение. Гейб искаше тя да му повярва. Тя се изправи, приближи се до него и обви с ръце вдървените му от напрежението рамене. Искаше ѝ се да му вярва, но същевременно не му вярваше. Вероятността някой да желае Гейб да е мъртъв беше несъвместима с тяхното повторно събиране, защото правеше невъзможна новата интимност между тях.

Но когато Гейб вземеше някакво решение, нямаше смисъл да се опитва да го променя, Хелън знаеше това. Докато го прегръщаше, очите ѝ се напълниха със сълзи на съжаление.

— Просто исках да сме нормално семейство — призна тя.

Гейб въздъхна и я притисна здраво, сякаш искаше да поеме в себе си нейната мъка.

— Съжалявам — жално изрече той. — И аз искам това. Но напускам дома ни само докато се уверя, че не представлявам

потенциална опасност за вас.

Изведнъж я освободи от прегръдката си, отиде до прозореца и леко дръпна щората, за да надникне навън. Хелън чу, че наблизко минава кола. Наблюдаваше го как я оглежда подозрително и сърцето я заболя за него. Как да не е параноик, когато показваше такъв тип поведение? Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи на жалост. Миналото вече се бе показало достатъчно жестоко към него. Защо не можеше просто да го остави на мира!

Гейб се обърна и забеляза сълзите ѝ.

— Моля те, не плачи — изрече умолително той. Отиде до шкафа, започна да измъква фланелки и къси чорапи и бързо да ги тъпче в сака. — Трябва да тръгвам.

— Как ще отидеш утре при лекаря? — попита го тя, надявайки се, че доктор Териен вероятно би могъл да му помогне.

— Ще взема такси — този кратък и отсечен отговор подсказваше, че той дори няма намерение да отиде при психиатъра.

— Ще получиш порицание, ако не отидеш — военните бяха прекалено педантични, когато ставаше въпрос за задължителни посещения при лекар.

Той се усмихна отчаяно.

— Те ми отнеха работата. Какво друго биха могли да ми направят, по дяволите?

С тези думи Гейб затвори ципа на сака и го метна през рамо.

— *Ще се върна* — обеща той. Пристъпи две крачки напред и залепи изгаряща целувка на устните ѝ.

Тя беше прекалено обезсърчена, за да реагира. Гейб се обърна и излезе.

Хелън чу как се затваря входната врата. Помисли си, че трябваше да му предложи да го закара до дома на Себастиан, който живееше недалеч. Но не, Хелън нямаше да му помогне да си тръгне. Малъри щеше да си помисли, че идеята е нейна.

О, Малъри! Хелън разтърси глава и остави сълзите да потекат от очите ѝ. Какво щеше да каже на дъщеря си?

Малъри подсуши лапите на Присила с кърпата, окачена в пералното помещение. Когато чу входната врата да се отваря и затваря, тя върна кърпата на мястото ѝ и задърпа кучето нагоре по стълбите под ръмвящия дъждец. Гейб се появи на площадката на завоя на

стълбището. Носеше на рамо голям моряшки сак. Малъри погледна сака и замръзна на място.

Той тихо се спусна по останалите стъпала. Налетя право на нея и погледът му потвърди най-ужасните ѝ опасения. Гейб си отиваше.

— Мал — каза той и спря пред нея.

Посегна да я прегърне през раменете, но тя рязко се дръпна. Не! Не искаше да чуе от устата му лошата новина.

— Трябва да замина за малко — обясни той, отпусайки ръце до тялото си. — Искам да се държиш добре с мама. Ще се обаждам често по телефона и ще проверявам.

— Къде отиваш? — попита тя, удивена, че собственият ѝ глас може да звучи толкова твърдо.

— Ще отседна у Себастиан — отговори ѝ Гейб. — Така ти и майка ти ще сте в безопасност.

— Че кой ни заплашва? — подигравателно попита тя, прикривайки с гняв болката си. — Някакво старче ли?

Гейб само я погледна и очите му потъмняха.

— Искам да прочетеш до края книгата, която започнахме — каза ѝ той, сменяйки темата. — Прочети и останалите, преди да сте започнали училище.

Имаше още две седмици до началото на учебната година.

— След колко време ще се върнеш? — попита тя, като се бореше с надигащото се отчаяние.

— Не знам — отвърна той. — Хайде, обещавай ми, че ще се грижиш за майка си. И не върши глупости. Знаеш какво имам предвид.

После докосна влажната ѝ коса и я целуна по челото, но тя не помръдна. Гейб се обърна и измина с мъка последните няколко стъпала.

В последния момент Малъри се обърна и се хвърли на гърба му, като здраво го обгърна с ръце.

Сърцето ѝ бясно се блъскаше в ребрата. Искаше да го помоли да се върне скоро. Но мъката бе сграбчила гърлото ѝ и тя не можеше да продума.

Той сложи ръце върху нейните, стисна ги и дрезгаво изрече:

— Пази се.

После се освободи от ръцете ѝ и без да погледне назад, излезе и пое към улицата.

Очите ѝ пареха, Малъри го наблюдаваше как се отдалечава с големи стъпки към завоя на пътя. Стъпваше в локвите, сякаш не ги забелязваше. Дъждът бе спрял, но небето изглеждаше застрашително сиво. Мрачни облаци прииждаха откъм океана и обещаваха още дъжд.

Хелън стигна до другия край на плажа и тогава осъзна, че се намира точно пред къщата на Себастиан.

Закова се на място, макар че Присила продължаваше да я дърпа напред с каишката. Слънцето се спускаше все по-надолу, обагряйки водата в перленосиво и бледорозово със сивкави оттенъци. Тук пясъкът свършваше и започваше прибойт. По-нататък нямаше да върви.

Присила заскимтя; искаше да се присъедини към едно семейство, което играеше фризби наблизо. Хелън вдигна очи към тъмните прозорци на Себастиановата къща и се запита дали Гейб може да я види и дали това ще има някакво значение за него. Бяха изминали два безкрайно дълги дни.

Беше доволна, че не му е обещала да са заедно завинаги. Ако го бе направила, сега неговото решение да си тръгне щеше да ѝ се струва два пъти по-ужасно. Мъчеше се да не мисли за себе си. Именно Гейб беше онзи, който страда. Белезите по тялото му, които бе целувала, го бяха засегнали по-надълбоко. Пленничеството бе замъглило разума му, бе го направило сляп за реалността; караше го да изпитва въображаеми страхове, да вижда въображаеми врагове.

Поне такава беше мнението на доктор Териен. Хелън му се бе обадила предишния ден, за да го предупреди, че Гейб ще пропусне поредния сеанс. Когато му обясни защо, реакцията на доктора я убеди, че е права. *Той е преживял повече ужаси, отколкото ние с вас можем да си представим, Хелън. Умът му е свикнал с постоянната заплаха. Просто му дай време.*

Време тя можеше да му даде. Какво ставаше в сърцето ѝ, бе друга работа.

Все още я притесняваше едно — Гейб изглеждаше толкова сигурен, че някой има причини да го убие. Ами ако беше прав? Ако животът му наистина беше в опасност?

Тя се беше обадила на баща си, за да разбере какво е неговото мнение.

Напуснал те е? — разтревожено попита Оливър Трой.

Той смята, че животът му е в опасност, татко. Искам да знам ти какво мислиш.

Баща ѝ се поколеба. *Такива неща не се обсъждат по телефона. Ако съпругът ти подозира, че съществува някаква заплаха, значи заплахата е реална.*

Не беше възможно. След като остави слушалката, тя се почувства още по-несигурна. Гейб вероятно си въобразяваше разни неща. Другата възможност изглеждаше прекалено ужасна, за да я възприеме — съпругът ѝ да е преследван от безжалостен убиец.

Господи, ако за втори път нещо му се случеше... това щеше да я унищожи!

Беше размишлявала дали да не се обади на Себастиан и да не го помоли за съвет; в края на краищата Гейб бе отседнал при него. Но всеки път, когато искаше да го направи, тя се разколебаваше, страхувайки се, че може да каже нещо, което да застраши шансовете на Гейб да се върне в отряда.

За него кариерата беше по-важна от всичко. Колко е нелепо, мислеше си тя, затънала до глезени в пясъка, че кариерата на Гейб продължаваше да го отдалечава от нея — този път поради душевните рани, които му бе причинила.

Въпреки това Хелън не би искала да го види разделен от отряда, за нищо на света. Той съществуваше, за да бъде тюлен; за това го биваше най-много. Тя не си представяше нещо по-малко за него.

Отърсвайки се от мислите си, Хелън уплашено забеляза, че слънцето се е спуснало отвъд покривите на къщите и хвърля неравни сенки върху брега.

— Хайде, Прис — извика тя и задърпа кучето към дома.

Само че сега това не беше истински дом, нали така? Малъри беше там, разбира се, мълчалива и невесела, както преди. Бедничката Малъри, тя не беше пазила сърцето си, както бе направила Хелън. В своята наивност тя все още вярваше в щастливия край на приказката.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Остро почукване на вратата накара Гейб рязко да вдигне поглед от сутрешния вестник. Почукването отекна сред голите греди под островърхия покрив в къщата на Себастиан. Прозвуча много решително.

Гейб взе полуавтоматичния пистолет от масата и го пъкна под колана на дънките си. Приятелят му бе излязъл за сутрешното си плуване и сега сигурно прекосяваше прибоя. Беше седем часа сутринта — малко рано за гости. Гейб отиде да отвори вратата.

Хелън? Сърцето му заби учестено при тази вероятна възможност. В същото време никак не му се искаше да е тя. С тръгването си бе причинил големи страдания и на двама им, а една раздяла, изпълнена с недоразумения, беше достатъчна.

Надникна през шпионката и видя красива тъмнокоса жена. Може би някоя приятелка на Себастиан? Гейб предпазливо отвори вратата.

Трябваше му само миг, за да я разпознае. Стройна като балерина, жената носеше дългата си черна коса на конска опашка. Беше облечена с трико в наситено оранжево и ръчно боядисана пола в тон с него. Яркото ѝ облекло го накара да примигне. Не, определено не беше приятелка на Себастиан. Той не би си паднал по такава колоритна жена. Това беше Лийла Езер, най-добрата приятелка на Хелън и собственичка на танцова школа.

— Здравсти — каза той, любопитен да разбере защо е дошла. Дали не я беше пратила Хелън?

С тъмните си и леко дръпнати екзотични очи жената огледа смачканата му риза. Не беше се бръснал тази сутрин.

— Помниш ли ме? — попита тя и едната ѝ изящна вежда рязко се повдигна.

— Лийла Езер — каза той. — Вие сте приятелка на Хелън.

— Точно така — погледът ѝ се насочи над рамото му към вътрешността на къщата.

— Ще влезете ли? — попита Гейб, тъй като тя сякаш очакваше да я покани.

Лийла влезе стремително в аскетично обзаведената по спартански всекидневна и той не можеше да не забележи колко не на място изглежда тя тук, подобно на пъстро канарче в проста дървена клетка.

Жената сякаш си помисли същото и със сконфузено изражение хвърли поглед на обстановката.

— Да ви предложи ли кафе? — попита той, потискайки любопитството си достатъчно дълго, за да покаже известна любезност.

— Да, моля — отвърна Лийла и Гейб отиде до шкафовете с полици, направени по поръчка, за да й налее чаша „Старбъкс“. Приятелят му много държеше да пие качествено кафе. — Без захар е добре — добави тя, преди да успее да я попита.

Пое чашата от ръцете му и колебливо отпи малка глътка. Веждите ѝ се повдигнаха в знак на одобрение, после впери в него тъмните си като нощта очи и той разбра, че е в опасност.

— Хелън не знае, че съм тук — започна тя и му отправи смущаващо пряк поглед.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Познавам Себастиан — хладно отвърна тя.

Познаваше помощник-капитана? Обръщаше се към него на малко име? Отговорът ѝ направо го извади от равновесие и той реши да си затваря устата и да слуша.

Лийла премина грациозно покрай масивните мебели и си избра любимото кресло на Себастиан. Гейб я следваше по петите и седна срещу нея на кушетката.

— Позволи ми да бъда откровена и да ти кажа от самото начало, че никога не съм те харесвала.

Искреното ѝ признание го накара да онемее. Гейб удивено примигна, защото не таеше подобни чувства към нея. Всъщност винаги се беше възхищавал от Лийла заради нейната непоклатима преданост към съпругата му.

— Хелън ми каза, че си се променил — продължи Лийла, като го гледаше преценяващо през облачетата пара над ръба на чашата си с кафе.

— Надявам се да е така — разпалено отвърна той.

— Тогава защо я нараняваш? — натъртено попита жената. — Никога не съм я виждала толкова нещастна.

О, по дяволите! Гейб притеснено потърка наболата си брада.

— Не правя това, за да я нараня — изрече той през зъби.

Тя му отправи поглед, който можеше да се нарече почти съчувствен.

— Тогава трябва да ходиш редовно на сеансите при лекаря — посъветва го тя. — Изпращаш погрешни сигнали, като не ходиш там.

Устните му се изкривиха в горчива усмивка. Несъмнено не беше успял да убеди Хелън, че наистина е необходимо да вземе тези предпазни мерки. Тя продължаваше да смята, че Гейб си измисля разни заплахи, че е параноик.

— Кажй й, че днес ще отида при лекаря — отвърна той. Беше готов на всичко, за да е щастлива Хелън.

Лийла тъкмо оставяше кафената чаша, когато стъклената врата до тях плавно се плъзна и се отвори. Себастиан застина на прага, около слабото му мускулесто тяло сияеше ореол от слънчева светлина, капчици вода блестяха и се стичаха по загорялата му кожа. Носеше миниатюрни плувки и хавлиена кърпа на врата си. На лицето му бе изписано крайно изумление.

Гейб никога по-рано не беше виждал подобно изражение върху лицето на приятеля си. Той пристъпи вътре, тихо плъзна вратата и я затвори. Все още не беше казал нито дума. Вдигна ръка, сякаш с жест искаше да попречи на Лийла Езер да отлети.

— Не мърдай — каза Себастиан, потвърждавайки предположението на Гейб.

Очите му, по-тъмни от тези на Лийла, но също толкова загадъчни, не се откъсваха от нея. Той смъкна кърпата от раменете си и бързешком я уви около кръста си с неловки движения, съвсем нехарактерни за него.

Лийла пренебрегна нарежданията и се изправи. Приближи до Себастиан с грациозна котешка походка и му връчи чашата си. Той посегна да я вземе и хавлиената кърпа се свлече от бедрата му на пода.

Лийла се въртна, разпръсквайки екзотично ухание около себе си, и отиде до вратата с прелъстително подскачаща конска опашка.

— Приятна сутрин, господа. Мога и сама да изляза.

Домакинът мигновено се засуети, но вече беше късно. Вратата се затвори зад нея. Той посегна да хване дръжката.

— Себастиан! — извика го Гейб. — Не можеш да излезеш навън в този вид. — Едва се сдържаше да не избухне в лудешки смях.

Себастиан погледна надолу към тялото си. Щеше да стане за посмешище на съседите, ако изхвърчеше навън така. С опакото на дланта си яростно удари по вратата.

— Откъде я познаваш? — натъртено попита той и гневно святкащите му тъмни очи се насочиха към Гейб.

Гейб не се беше забавлявал толкова много през целия си живот.

— Приятелка е на жена ми — от много старание да не се разсмее щеше да получи тик.

Себастиан влезе с големи крачки във всекидневната, грабна хавлиената кърпа и връзвайки я около бедрата си, попита:

— Как се казва?

— Ти дори не знаеш името ѝ? — Гейб повече не можеше да сдържа смеха си. — Тя знае твоето.

— Просто ми кажете името ѝ, сър! — изръмжа Себастиан. Това беше върхът. Помощник-капитанът беше влюбен до полуда в Лийла Езер.

Гейб му каза името ѝ, собственото и фамилното, и наблюдаваше как приятелят му го шепне като заклинание — неведнъж, не два пъти, а цели три пъти.

— Къде живее тя? С какво се занимава? — настоятелно попита той. Черните му очи пламтяха като горящи въглени.

Гейб винаги беше подозирал, че Себастиан е страстна натура. Но до този момент той беше самото олицетворение на сдържаността. Никога не повишаваше глас. Можеше да запази спокойствие и в най-опасни ситуации. Но сега стана ясно, че Лийла Езер направо го е побъркала.

— Я почакай малко — каза Гейб и вдигна ръце, обявявайки с жест таймаут. — Сега е мой ред. Как така Лийла знае името ти, а ти не знаеш нейното?

— Познавам я — настоя Себастиан. Той кипеше от енергия и крачеше напред-назад из къщата като пантера.

— Какво, в библейския смисъл ли?

Себастиан не каза нищо по въпроса.

— Търсех я — призна той и прокара длан по мястото, където тя беше седяла.

— Нека отгатна. Имал си нещо като среща с нея и след това тя е офейкала — трябваше да захапе вътрешната страна на бузите си, за да не зацвили от смях.

Себастиан хвърли изпепеляващ поглед на развеселения Гейб.

— Намираш, че това е смешно? — попита той със застрашително спокоен тон.

Гейб трябваше да се обърне, за да скрие насълзените си от смях очи.

— Смешно ли? Не, по дяволите!

Беше истинска веселба. Тези двамата идеално си подхождаха, смели и страстни натури. И в същото време бяха съвсем различни. Помощник-капитанът обичаше приглушените цветове, караше разнебитени коли класически модел и все не му оставаше време да ги ремонтира както трябва. Ако Лийла Езер имаше кола, Гейб можеше да се хване на бас, че тя е нова, бърза и яркочервена.

— Знаеш ли къде работи тя? — решително попита Себастиан.

— Разбира се. Ако ме закараш на днешния сеанс при доктора, ще ти покажа нейната танцова школа — взе да се пазари Гейб. — Ще можеш да я посетиш, докато аз си бърбя с моя психиатър.

Гейб се сети какво е мнението на доктор Териен за самия него и част от доброто му настроение се изпари. Но щеше да отиде на днешния сеанс, защото Хелън го искаше.

Все пак първо най-важното. Възнамеряваше тази сутрин да вдигне телефона и да си поприказва с Ърнест Форестър, чиито разследвания можеха да хвърлят известна светлина върху собственото му положение. През последните два дни Форестър беше извън града, но го очакваха да се върне тази сутрин.

Гейб погледна часовника си. Наближаваше осем.

— Обади се — каза Себастиан, отгатвайки намерението му. Бяха обсъдили следващия ход рано сутринта на чаша кафе.

Темата „Лийла Езер“ беше оставена настрана за момента.

Гейб вдигна слушалката и набра номера, който бе запомнил. От другата страна телефонът звънеше ли, звънеше. Тъкмо се канеше да затвори, когато се обади някаква жена:

— Хана Гиъри на телефона.

Гласът ѝ прозвуча разстроено.

— Гиъри, аз съм лейтенант Рено от военноморския флот. Ърнест Форестър в кабинета си ли е вече?

Възцари се дълга пауза.

— Лейтенант, съжалявам, че аз трябва да ви съобщя лошата новина — задавено изрече жената, — но Ърни загина при автомобилна катастрофа, докато беше извън град. Шофьорът е избягал. Все още няма повдигнато обвинение.

Първото нещо, което достигна до съзнанието на Гейб, беше, че жената е разстроена. После проумя, че Форестър е мъртъв. После — че шофьорът, който го е прегазил, е избягал. Той рязко си пое дъх. Беше ли възможно смъртта на Форестър — ако не е била случайна — да има нещо общо с неговото собствено положение?

— Моите съболезнования — сериозно каза той. Беше му трудно да съсредоточи вниманието си върху внезапната трагедия. Господи, та той беше говорил с Форестър миналата събота! — Заедно ли работехте?

— Бяхме много близки — призна жената с пресекващ глас. — Знам за вашия случай.

Така ли?

— Смятате ли, че работата на Ърни може да има нещо общо с катастрофата? — внимателно взе да опипва почвата той.

Тя сниши гласа си до заговорнически шепот.

— Едва бяхме научили за смъртта му и тайфа костюмирани типове пристигна и опразни всичките му файлове. Дори откъгнаха твърдия диск от компютъра му.

Това наистина изглеждаше подозрително.

— Искам да знаете, че смятам да подхвана работа оттам, докдето беше стигнал моят партньор — добави тя много решително.

От това Гейб не се почувства по-добре. Ако Форестър беше елиминиран, защото бе успял да се добере твърде близо до крадеца на оръжие, то Гейб не искаше същото да се случи и с партньорката му. По гласа ѝ си личеше, че е двацет и няколко годишна.

— Вижте какво, най-добре е да оставите нещата така и за известно време да се покриете.

Съветът му предизвика наежено мълчание от другата страна, но Гейб нямаше намерение да оттегли думите си. Ърни Форестър беше

мъртъв. Смъртта му изглеждаше твърде подозрителна, като се имаше предвид неговата решимост да разкрие мистерията около изчезването на Гейб.

Господи, цялата тази работа можеше да приключи само ако успееше да си спомни!

— Ако имате нужда от помощ — продължи той — или изникне нещо друго, искам да ми се обадите. — Продиктува ѝ номера на домашния телефон на Себастиан. — Може би ще ми позвъните от неутрално място — добави той.

— Ясно — каза тя с тон, който подсказваше: *Не съм идиотка.*

Възхитен от твърдостта ѝ, Гейб затвори телефона и вдигна поглед към смръщеното лице на Себастиан.

— Форестър е бил убит при автомобилна катастрофа, шофьорът е избягал — мрачно изрече той. — Говорих с неговата партньорка, някаква хлапачка, която е надушила нещо нередно и иска да го разнищи. Надявам се да е достатъчно умна да не се замесва.

— Притеснявай се за себе си — посъветва го Себастиан.

— Че защо да се притеснявам? Сънчо ми пази гърба. — Сънчо беше кодовото име на Себастиан — по простата причина, че той умееше бързо да приспива враговете... завинаги.

— В колко часа е сеансът ти при лекаря? — попита приятелят му, сменяйки темата.

— В четири.

Гейб прокара ръка по брадичката си. Трябваше ли да говори със своя психиатър? Форестър го беше предупредил да не го прави, а ето че беше мъртъв.

Дали приветливият доктор Териен вземаше присърце най-важните интереси на Гейб? Или той беше източникът на информация, копоят, изпратен да надуши какво си спомня пациентът?

Представи си как докторът докладва за най-интимните му мисли на трети човек. Е, не, Териен никак не приличаше на безсъвестен предател. Пък и именно на него дължеше факта, че Хелън му бе дала втори шанс.

Раздиран от вътрешна борба, Гейб се примири с още един сеанс при лекаря. В края на краищата все още не всичките му спомени се бяха възвърнали. А личният му живот представляваше пълна бъркотия.

Себастиан отвори стъклената врата на танцова школа „Експрешънс“ и веднага се задейства електронно звънче, което изпълняваше напев от „Лешникотрошачката“.

За негово облекчение първата стая беше празна и това му даде малко време да успокои лудешки разтуптяното си сърце и да избърше изпотените си длани. Стаята в тюркоазносиньо беше украсена с костюми на танцьори, които подскачаха, лудуваха и правеха пируети по стените. Всяко балетно трико беше в различен нюанс неоново зелено или яркожълто. Зашеметен, Себастиан бавно се завъртя и с един поглед обхвана всичко.

Първото, което чу, след като звънчето замлъкна, бе дрезгав глас, броящ стъпки под акомпанимента на музика, изпълнявана на пиано. Рязко се обърна по посока на гласа и в дългия коридор пред себе си зърна леко отворена врата.

— Едно, две, три, завъртане! Едно, две, три, навеждане! Спрете сега. Гледайте мен. Кърсти, къде е усмивката ти? Така е много по-добре!

След инструкциите последваха единични ръкопляскания. Гласът на Лийла бе заглушен от припряно бърборене. Вратата рязко се отвори и навън се изсипа тълпа от малки момиченца, очите им блестяха от постигнатото, бузите им бяха порозовели от усилията.

Тънки крачета в трико, балетни пантофки и разперени полички. На Себастиан те заприличаха на феи, на същества от напълно непознат биологичен вид, капризни и неземни. Докато изскачаха от студиото, едно от тях вдигна към него сиво-зелените си очи и го дари с най-сладката усмивка на света.

Все още зашеметен от тази усмивка, той вдигна поглед и откри, че Лийла стои на вратата със святкащи очи и неодобрително свити устни, задето е посмял да наруши ежедневния следобеден порядък в школата.

— Нямам време за разговори — осведоми го тя. — Имам занимания с група по-големи момичета в четири и половина.

Врътна се на пръсти и изчезна зад вратата. Себастиан тръгна след нея. Не беше очаквал да му е лесно.

Откри я да мете твърдия дървен под с мека метличка. Беше облечена с плътно прилепнало трико и ефирна поличка, която ни най-

малко не прикриваше дългите ѝ и стройни бедра. Искаше му се да метне една хавлия на раменете ѝ.

— Защо дойде? — строго попита тя, виждайки го на вратата. Премете до другия край на стаята, като размахваше метлата пред себе си.

Себастиан застана пред нея и не ѝ позволи да го заобиколи.

— Ти ме използва — изръмжа той.

— Имам си работа. Бъди така любезен да се дръпнеш от пътя ми. Вместо това той измъкна метлата от ръцете ѝ.

— Аз ще я свърша вместо теб. А ти ще ми дадеш обяснение — с големи крачки се отдалечи от нея с метлата в ръце. — От три месеца те търся. Ти си тръгна без всякакво обяснение. Дори без да ми кажеш името си! — Ловко се завъртя и отново тръгна застрашително към нея, като по пътя му не оставаше нито пращинка.

Тя стоеше на същото място с ръце на кръста и вирната брадичка. Изглеждаше толкова зашеметяваща, че му се искаше да хвърли метлата и да я сграбчи. Искаше да я накаже с целувка, която да я накара да се разтрепери цялата — също като него, когато го бе зарязала в онази прекрасна майска нощ.

Месеци наред той пазеше в душата си този спомен. Хладен бриз, пълна луна, хвърляща променливи отблясъци върху океанските вълни, тайнствена жена, танцуваща в прегръдките му на терасата на нощния клуб „Подвижни дюни“. Хвърляше ѝ пламенни погледи, впрегна целия си прелъстителен чар и направи всичко възможно да я спечели. За негово удивление тя прие авансите му. Светкавично я закара у дома, където през цялата нощ гасеше пожара ѝ.

Очевидно прекалено добре си беше свършил работата. В ранните часове на зазоряване тя се беше измъкнала, докато той спеше. Дори не му бе оставила бележка.

Онази нощ го промени завинаги. Отиде си страхът от това какво ще прави, след като се оттегли от флота. Щеше да има жена и деца, едно бъдеще, което никога не си бе представял за себе си. Това бе истинско откровение. Да, той щеше да има жена, също като любимата от мечтите му, и малко момиченце, също като онова, което му се бе усмихнало в коридора.

Спря на по-малко от крачка от напрегнатото тяло на Лийла, като я поглъщаше с поглед, но не смееше да я докосне.

Забеляза, че тя диша тежко. Явно не беше чак толкова безразлична към него, за каквато се представяше.

— Е, какво е извинението ти, *bonita*^[1]? — попита я той и отново започна да я поучава: — Или винаги използваш мъжете така грубо?

— Не правя нищо повече от онова, което мъжете всеки ден причиняват на жените — парира го тя, а черните ѝ очи святкаха.

— Не всички мъже — кротко я поправи той. — Знаеш ли какво си мисля? Че си страхливка. Само страхливците не казват името си.

Предизвикваше я нарочно. И все пак искаше да я нарани с думите си, защото тя му беше причинила нещо по-лошо. Беше го накарала да полудее от страст, а след това бе изчезнала.

— Ти се страхуваш от интимна близост — добави той, приближавайки се достатъчно близо до нея, за да вдъхне жасминовото ухание на кожата ѝ. Бавно и дълбоко си пое дъх и успя да я обърка достатъчно, за да я накара да отстъпи назад.

— А ти какво разбираш от интимност? — изсъска Лийла. — Бил ли си женен изобщо?

Думите ѝ го накараха да млъкне. Не, не се беше женил.

Бе женен за работата си. Нямахше да е честно да дава най-доброто от себе си на тюлените, а жена му да се задоволява с остатъците.

— Не — призна Себастиан.

— Случвало ли ти се е някога единственият човек, на когото имаш най-голямо доверие, да изтръгне сърцето ти?

Сега тя трепереше, с което му напомняше за пеперуда, и с внезапна болка той осъзна, че навярно е била омъжена за най-неподходящия човек, за някой, който не е виждал в нея онова, което той виждаше в момента. Копнеейки да я утеши, той здраво я обгърна с една ръка и я дръпна към себе си. С другата си ръка стискаше метлата — като връзка със здравия разум. Тя притежаваше способността да го кара да губи разсъдък си.

Не можеше да каже кое е по-твърдо — дръжката на метната или тялото ѝ, но тя не се съпротивляваше.

— О, *querida*^[2], не знаех — с утешителен тон каза той. — Съжалявам.

Малко по малко, тя се отпускате. Както бе притисната към него, тялото ѝ се нагаждаше към неговото, омекваше от топлината между

двамата. Себастиан притисна нос към косата ѝ и едва не простена. Уханието ѝ така ясно възвърна спомена за онази вълшебна нощ!

Ухото ѝ имаше съвършената форма на раковина и направо копнееше за опустошаващото докосване на езика му. Гърдите ѝ бяха притиснати към неговите както тогава, когато бяха правили любов. Тази жена беше прелестна. Толкова уязвима и изящна. Този път Себастиан нямаше да бърза. Попита я:

— Ще вечеряш ли с мен тази вечер?

Лийла се помъчи да се освободи от ръцете му, но той я държеше здраво.

— Довечера ще работя.

— Тогава утре — настоя той, наслаждавайки се на натиска на малките ѝ ръце върху гърдите му.

— И утре ще работя.

Себастиан продължаваше твърдо да се надява.

— Аз те моля само да вечеряш с мен — увери я той. — Обещавам, че няма да те докосна.

— Как да ти повярвам? — насмешливо изрече тя. — В момента ме прегръщаш против волята ми!

— Против волята ти ли? — удивено попита той.

— Да!

— Значи не искаш да доближа устните си до твоите и да те целувам, докато краката ти се подгънат? — попита той, като я гледаше в очите.

— Не — със слаб глас отговори тя.

И все пак коленете ѝ май бяха омекнали, а пулсът ѝ биеше неистово на онова нежно място в основата на шията ѝ.

— Много добре — костваше му голямо усилие, но я пусна, разчувстван от това да я види, че едва стои на краката си. — Ти избери коя вечер — неумолимо настоя той.

Лийла закърши ръце.

— Само вечеря? — попита тя, а погледът ѝ със съжаление се насочи към устата му.

— Само вечеря. Давам ти дума.

Навън в коридора зазвъня звънчето и момичешки смях оповести пристигането на следващата група ученички. Лийла разсеяно погледна към вратата.

— В петък съм свободна — каза тя.

— Тогава в петък — отвърна той, като прие предложението и се съгласи. — В седем часа? Откъде да те взема?

— От тук. Сега ще те помоля да си тръгваш. Трябва да се подготвя за следващия урок.

Лийла протегна ръка да вземе метлата и той ѝ я отстъпи, като с нищо не показваше, че вътрешно ликува.

— Дотогава, *querida*.

Позволи си да плъзне поглед по оскъдно облечената ѝ фигура. След това се обърна и се постара да не върви с прекалено наперена походка към вратата.

Момичетата в предната стая се смълчаха, когато той премина покрай тях на път за изхода, заплеснаха се по стройния мургав мъж.

„Не е лошо за един мъж на четиридесет“, помисли си той, докато излизаше навън в жегата.

При вида на своя „Форд Фалкон“, все още с грундирана броня и изкривен преден калник, се закова на място. Дори не можеше за миг да си представи Лийла в тази кола. Не беше достатъчно добра за нея.

Може би Уести щеше да му заеме своята сапфиреносиня 300ZX. Една страхотна малка спортна кола щеше да подхожда много повече на Лийла Езер. Да, да. Само като си я представи в колата на Уести, и страшно се възбуди.

Но той бе говорил сериозно. Това можеше да му струва живота, но в петък вечер щеше да се държи с Лийла като със статуя на света Богородица. Щяха да навлязат в тази връзка бавно. Защото колкото и да беше божествена Лийла, сърцето ѝ веднъж вече е било опустошено. И ако той искаше да я направи своя невеста, трябваше първо да излекува сърцето ѝ.

Седнал на обичайния стол с висока облегалка, Гейб изучаваше лицето на доктор Териен, търсейки следи от двуличие. Той го посрещна любезно и с доволен вид го заведе в кабинета си.

— Разкажи ми всичко — подкани го лекарят, като го гледаше право в очите. — Жена ти ми каза, че в началото на тази седмица си успял да възстановиш повечето от спомените си.

Гейб се почувства малко като предаден и си представи как докторът и Хелън бърбят зад гърба му.

— Да, истина е — потвърди той. — Заминахме за Анаполис при родителите ѝ и аз сънувах нещо, което трябва да е задвижило някакъв механизъм. Всъщност си спомних всичко.

В последния момент той реши да попреувеличи истината и да си направи нещо като експеримент. „Нека лекарят си мисли, че съм си спомнил всичко, и да видим какви ще са последиците“. Ако някой веднага след това започнеше да го преследва, подозренията на Гейб щяха да са оправдани.

Доктор Териен го изгледа, повдигайки гъстите си вежди.

— Е, това е чудесно! — възкликна той. Изглеждаше искрен. — Изминали са само... колко... две седмици. Това е потресаващо! Разкажи ми как стана. Започни с мисията. Какво си спомняш за нея?

Гейб зае замислена поза. Беше любопитно, че лекарят изведнъж поиска да говорят за провалената мисия. Или може би бе най-разумно да започнат от нея?

Съчини история, основаваща се на онова, което си спомняше за експлозията, която бе зърнал, седейки отзад в камионетката.

— Държах под око четвъртата ракета — разказваше той — и се бях свил зад една платформа с варели, когато изведнъж вдигнах поглед и видях един от тангосите да стои точно над главата ми.

— Тангос ли? — прекъсна го лекарят, издавайки цивилната си подготовка.

— Терорист. Прасна ме в лицето с приклада на пушката си... — сякаш някой изобщо би могъл да изненада Гейб по този начин. — ... и тогава трябва да съм изгубил съзнание. Вързаха ръцете и краката ми с жица и ме хвърлиха отзад в една камионетка. В следващия миг складът гръмна. Нямам ни най-малка представа за причината.

— Удивително! — промърмори доктор Териен, като клатеше глава съчувствено.

После Гейб му разказа за престоя си във временния лагер високо в планината. Наблегна на приятелските си отношения с Юн Иеп и обясни как младежът му е помогнал да избяга. Спомена, че се е снабдил с информация в компютърната зала и е успял да я изпрати на ФБР. Добави, че положените от него усилия са убедили Лъвит да поиска да се срещнат вдругиден.

— И така, какво ще кажеш? — попита го Гейб. Търсеше и най-малки признаци, които да му подсказват какво мисли докторът.

— Ще кажа, че си герой — отговори доктор Териен и в очите му блесна възхищение. — Заслужаваш най-висока награда за всичко, което си преживял. Ти наистина си невероятен човек, Гейбриъл. — После очите му потъмняха. — Жена ти ми каза, че според теб животът ти е в опасност — добави той.

Сърцето на Гейб болезнено се сви. Защо Хелън не му вярваше? Дали защото твърденията му бяха изсмукани от пръстите, или пък защото истината беше прекалено ужасна, за да си я представи реално?

— Факт е, че някой се опита да ме убие в Пхенян — дръзко каза Гейб. — Имам причини да смятам, че отново ще се опитат да ме убият.

— Но ти каза, че именно терорист се е опитал да те убие — напомни му лекарят.

Вече го бяха хващали в лъжа.

— Добре — призна си той, като се размърда на стола си. — Истината е, че все още не мога да си спомня нищо за мисията. Ами ако не е бил тангос? — Помисли си за убития при автомобилна катастрофа Форестър. — Ами ако е бил някой, когото познавам, ако съм изровил някоя мръсотия за него и той не е искал да доложи за това? Представи си, че е решил да ме елиминира, но не е успял. Аз оцелях благодарение на двама от местните хора, които измъкнаха задника ми от склада, преди да гръмне. Тогава какво? Този човек няма ли да иска сега да съм мъртъв?

Доктор Териен го изгледа със съмнение.

— Гейбриъл — каза той, — искам да ти повярвам... е, нали разбираш какво имам предвид; то се знае, аз не бих искал да те сполети някоя беда. Но е необходимо да осъзнаеш, че нервната ти система е така привикнала към състоянието на заплаха, че ти може би си измислил всичко това, за да намериш оправдание за начина, по който се чувстваш. На мозъка му трябва време, за да осъзнае, че опасността е преминала.

О, боже, не пак същото! Гейб прехапа езика си и си наложи да изслуша лекаря. Този човек продължаваше да го смята за параноик.

— Обади ли се в полицията за това? — попита го докторът с разтревожен вид.

Гейб си помисли за полицейската кола, която едва не го беше премазала. Ако кажеше, че и полицаите са замесени в заговора да го убият, докторът определено щеше да го помисли за смахнат.

— Не — кратко отвърна той. — Но мога да ти кажа, че един агент от военното разузнаване, който разследваше моето изчезване, е мъртъв, загинал е при автомобилна катастрофа и шофьорът е избягал.

Тази новина накара доктора да млъкне. Потърка брадичката си с пръсти, а челото му се сбърчи загрижено.

— Нека те попитам нещо, докторе — добави Гейб, преминавайки към най-същественото.

— Давай — великодушно го подкани лекарят.

— Дали по някаква случайност и някой друг не следи как се развива заболяването ми?

Беше невъзможно да разбере какво проблесна в сиво-сините очи на лекаря — чувство на вина, удивление или страх.

— Е, разбира се — каза той, — твоят командир иска да му съобща веднага щом се излекуваш напълно. Няма търпение да се върнеш обратно в отряда.

Командир Лъвит.

— Ти си говорил с него за моето състояние?

Доктор Териен смутено прочисти гърлото си.

— Ами, да, в известен смисъл. От мен се изисква да му съобщавам последните новини за теб.

Дотук беше поверителната информация, с насмешка си помисли Гейб. Трябваше да послуша съвета на Форестър и да не казва нищо на психиатъра си... не че Лъвит по някакъв начин беше замесен в конспирацията да убият Гейб. Но ако Гейб не беше споделил параноидните си мисли с доктора, щеше да има по-голям шанс да се върне на активна служба. Проклет идиот!

— Знаеш ли какво — каза Гейб и рязко стана. — Благодаря ти, че ме изслуша. Сигурен съм, че тези сеанси ми помогнаха да възвърна паметта си, но смятам, че сега вече си губя времето.

Сбогува се рязко и е големи крачки излезе от стаята и от сградата, за да изчака Себастиан навън на тротоара да го вземе с колата.

[1] Хубавице (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Мила, скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малъри огледа критично отражението си в огледалото. Боята бе паднала частично от косата ѝ и тя вече имаше тъмносив цвят, а не черен. Носът ѝ беше прекалено голям за лицето и покрит с лунички. Устата ѝ — прекалено широка. Мразеше външния си вид.

Може би трябваше да боядиса косата си в друг цвят или да сложи някакви обеци в тези празни дупки в ушите. Мама и татко направо щяха да побеснеят, ако го направеше. Мисълта за това ѝ допадна. Щеше да им се наложи да ѝ кажат какво ще направят, задето не ги е послушала. Взе кутията за бижута от полицата и изрови две малки сребърни обеци.

Дупчиците в ушите ѝ бяха почти зараснали и слагането на обеците се оказа доста болезнено. То отвлече вниманието ѝ от мисълта за отсъствието на Гейб. Къщата бе празна и направо кънтеше през дългите часове, докато майка ѝ беше на работа, но Малъри нямаше сили да излезе навън. Всички бащи в Америка прекарваха ваканцията с децата си. Направо я заболяваше сърцето, като гледаше как подскочат заедно с децата си сред вълните или си купуват сувенири.

Тя се чувстваше толкова сигурна, че всичко ще се оправи след завръщането на Гейб в живота им. Точно такъв трябваше да бъде един баща. Забавен, но строг в същото време. Беше и много мил; правеше гримаси и я поглеждаше така нежно, че я караше да се чувства добре и доволна от себе си.

Най-хубавото в цялата работа беше, че майка ѝ също го харесваше. Бе държала ръката му по целия път от Анаполис до дома, до момента, когато Гейб реши, че кола зад тях ги преследва, и измъкна пистолет от крачолата на панталона си. *Пистолет!*

Именно тогава всичко стана много странно. Татко взе да разправя, че някой се опитвал да го убие. Мама стана мълчалива и напрегната. Безметежното щастие на Малъри взе да се разпада на парчета точно както преди години, когато новият ѝ баща правеше всичко възможно да я избягва.

Държейки ухото си с една ръка, с другата Малъри пъхна четири малки обеци в тесните дупчици, хапейки устни за повече смелост. Господи, как болеше! Закопча ги и огледа резултата.

Беше разочарована да открие, че с четирите обеци на лявото ухо съвсем не изглежда по-красива.

Звънецът на вратата иззвъня и я изтръгна от мрачните размисли. Кой ли можеше да е? На Реги бе забранено да идва тук, когато мама е на работа. Кучето залая пронизително. Малъри излезе от банята, за да провери какво става.

Надникна през тясното прозорче до вратата и се изненада, като видя един полицаи да стои отвън. Майка ѝ много пъти я беше предупреждавала да не отваря вратата на непознати, но този беше полицаи. По лицето му си личеше, че има да ѝ казва нещо важно. Ами ако Гейб е ранен или... убит, помисли си тя и посегна към ключалката. Сграбчи кучето за нашийника и откряна вратата.

— Малъри Трой? — попита полицаият, чиито очи бяха скрити зад тъмни очила.

— Да?

— Аз съм офицер Клемънс — представи се той. — Трябва да дойдете с мен.

До нея Присила изръмжа.

— Защо? — попита Малъри. — Нещо нередно ли има?

Нахалството ѝ накара офицера да се намръщи.

— Мисля, че много добре знаеш — неодобрително изрече той. — Ще излезеш ли сама, или ще ми се наложи да ти слагам белезници?

Кръвта се отдръпна от лицето на Малъри. Явно ченгетата някак си бяха разбрали за Реги и марихуаната. Боже, ето че я бяха пипнали!

— Ще се обадите ли на мама? — попита тя, уплашена повече от всякога.

— Непременно. Хайде да вървим.

Малъри погледна надолу към кучето, което продължаваше да ръмжи с настръхнала козина.

— По-късно ще те изведе на разходка, Прис — обеща тя и го потупа за довиждане.

После излезе, заключи врата след себе си и последва стоически офицера надолу по стълбите до колата му, която ги чакаше.

— Ало? — Гейб вдигна телефонната слушалка в дома на Себастиан, като си мислеше, че може да се обажда Хана Гиъри.

— Гейб, Хелън е.

Само като чу гласа ѝ, сърцето му отчаяно се преобърна, но после той осъзна, че става въпрос за нещо спешно. Тъкмо си беше мислил за нея, чудейки се дали да не се обади по телефона да провери какво става със семейството му.

— Какво има? — попита той и изправи гръб.

— Не съм виждала Малъри от сутринта, когато отидох на работа.

Гейб се огледа наоколо в празната къща, сякаш можеше да открие тук Малъри, притаила се някъде зад тежките мебели. Тук беше само старшина Родригес, потънал в четене на „Нешънъл Джиографик“.

— Обади ли се на Реги? — попита Гейб.

— Той казва, че ѝ е звъннал към четири часа, но никой не вдигнал слушалката. Нещо не е наред, Гейб. Кучето е направило беля в къщата, което означава, че не го е извела на разходка. Малъри никога не забравя да изведе кучето.

Старшината остави списанието и въпросително погледна Гейб. Себастиан му бе наредил временно да изпълнява ролята на бавачка, а самият той бе излязъл на среща с Лийла.

— Провери ли в спортния център на базата?

— Да, обадих се и там. Никой не е виждал Малъри. — Гласът ѝ все повече се извисяваше и явно я обземаше паника.

— Добре, слушай сега — започна да я успокоява Гейб, като се изправи и отиде в кухнята, където бе по-малко вероятно Родригес да чуе този личен разговор. — Може би пак е обзета от бунтовнически настроения.

Гласът ѝ звучеше доста кисело по телефона.

— Аха.

— Може просто да се преструва. Грешката е моя — той поклати глава. — Трябваше малко повече да поговоря с нея, да я накарам да разбере, че всичко това засяга само мен и няма нищо общо с нея.

— Какво да правя?

Беше толкова разстроена, че му се прииска да се втурне по телефонната линия и да я притисне към себе си. Ако Родригес имаше

кола, щеше да я заеме и да отиде там на секундата. После той се сети за форда на Себастиан, паркиран отвън. Себастиан беше взел колата на Уести, за да изведе Лийла.

— Веднага идвам — обеща той.

— Сигурен ли си? Мога да дойда да те взема с колата.

— Не, ти трябва да стоиш до телефона. Аз ще се оправя.

— Добре — съгласи се тя и затвори.

Гейб прерови къщата за ключовете на Себастиан, но не можа да ги намери.

— Сър, не бива да ходите никъде — напомни му Родригес и препречи пътя му към изхода.

— Дръпни се, старшина — нетърпеливо му се сопна Гейб. — Жена ми има нужда от мен.

— Тогава и аз идвам — предложи младежът. — У мен са ключовете от колата на помощник-капитана. — Пъхна ръка дълбоко в джоба си и ги извади.

Гейб ги взе от ръката му.

— Не, благодаря. Това е семеен проблем. Сам ще се справя.

Той заобиколи по-младия мъж, който го последва по петите до вратата.

— Ама помощник-капитанът ми каза, че не трябва да се отделям от вас!

Гейб изтича навън, скочи в старата кола на Себастиан и я заключи, преди Родригес да успее да се настани до него. Сега най-малко имаше нужда някакъв си млад тюлен да разнося слухове за личния живот на Ягуара. След като всичките му спомени се бяха върнали, имаше шанс много скоро да го възстановят на активна служба. Не можеше да си позволи семейни проблеми да го забавят.

Същевременно семейството му стоеше на първо място, а не отрядът. Укоряваше себе си, че не е предвидил как ще реагира Малъри на отсъствието му. Трябваше ясно да ѝ покаже, че независимо от душевното си състояние, винаги ще си остане неин баща. Всъщност същата сутрин бе подал молба за стартиране на процедурата по законното ѝ осиновяване. Нямах ли да е най-ужасната ирония на съдбата, ако с нея се случеше нещо, преди той да успее да осъществи тази мечта?

Себастиан изгледа с неодобрение роклята на Лийла. Според него това беше най-най-последното нещо, което тя би трябвало да притежава, камо ли да носи на първа среща.

Седнала на пътническата седалка до него, тя приличаше на монахиня в расо. Черната рокля я покриваше от глезените до шията, скривайки всеки сантиметър от стройното ѝ изящно тяло, освен ръцете, тъй като нямаше ръкави. Предположи, че трябва да е благодарен за това малко утешение, но точно в момента ръцете ѝ стояха скръстени на гърдите като щит, което според него не бе добър знак.

Косата ѝ беше вдигната. Сребърни обеци искряха на ушите ѝ и най-малко десет различни гривни подрънкваха на китките ѝ. Носеше черни сандали с тънки каишки, които не можеха да скрият пурпурния лак на изящните ѝ пръстчета. Като цяло, тя изглеждаше готова за официален коктейл.

Леле, каква изненада я чакаше само!

Синята му флотска риза и летният му панталон трябваше да ѝ послужат за предупреждение. Все пак тя не каза нищо, когато Себастиан подкара с леко превишена скорост колата към океана. Беше великолепна вечер, достатъчно хладна, за да напомня за приближаващата есен, и достатъчно топла, за да може човек да седне на брега и да наблюдава залеза на слънцето.

Когато колата навлезе в морския резерват „Бек Бей“ Лийла пак не каза нищо, макар че веждите ѝ се повдигнаха озадачено.

— Пристигнахме — каза той и се ухили, паркирайки светкавично на едно от многото свободни места.

Рядко рекламираха резервата пред туристи. Целта беше да осигури убежище за водорасли, редки птици и дребни морски животни, а не да носи приходи от прииждащите всяка година летовници. Всъщност на паркинга имаше само още две превозни средства — „Парк Рейнджър“ и полицейска кола.

Себастиан заобиколи автомобила, за да изпълни задълженията си на кавалер, но Лийла вече бе отворила вратата и слизаше.

Той тръгна към багажника, за да извади нещата за пикник, които бе приготвил, и през това време усилено се молеше на света Богородица да стопли кръвта във вените на Лийла.

Тя беше неговото бъдеще, след като излезеше в оставка. Трябваше да я накара да повярва в това; иначе какъв смисъл имаше да напуска флота?

Лийла взе одеялото от ръцете му.

— Мога да го нося — настоя тя.

Той държеше пълната кошница и освен това трябваше да затвори люка на колата.

— На това му казват мъжки шовинизъм — каза тя и го погледна предизвикателно с черните си очи.

Себастиан затръшна вратата на автомобила с по-голяма сила от необходимото. Въздържа се да отговори на язвителната ѝ забележка, защото усещаше, че ще се карат така, както правиха любов — яростно. А той не искаше да се кара с нея тази вечер. Не, тази вечер нямаше да ѝ даде повод да откаже да му даде сърцето си.

Мълчаливо тръгнаха към морския бряг. Под напора на вятъра нелепата рокля на Лийла прилепна към тялото ѝ, тъй че сега по-малко приличаше на чувал, отколкото в началото. През отвора на ръкава Себастиан зърна за миг яркочервена коприна. От тази гледка му се зави свят. Майко Божия, дали тя не носеше ален сутиен и бикини в същия цвят?

Дланите му се изпотиха и едва не изпусна кошницата. Изведнъж неговата цел за вечерта се промени; вместо да убеждава Лийла да рискува да му отдаде сърцето си, макар че такъв си оставаше дългосрочният му план, по-добре да я убеди да свали тази отвратителна рокля.

Първо трябваше да поговорят. Трябваше да се държи кротко и да внимава да не я уплаши с нещо, за да постигне целта си.

— Нека се настаним някъде сред дюните — предложи той.

За негово удивление тя се подчини безропотно. Забеляза, че вятърът оплита черните ѝ копринени коси.

Стигнаха малка девствена долина, заобиколена от бели пясъчни хълмове, обрасли с морска трева, които пазеха завет. Себастиан усети, че в тази непорочно чиста падина пясъкът е мек под мокасините му. Изу обувките си и се обърна да вземе одеялото от ръцете на Лийла, като нарочно я докосна. Тя рязко се дръпна. Стори му се, че това е добър знак.

Като застла тяхното гнездо с огромното одеяло, той постави кошницата в центъра и с жест покани Лийла да седне. Настани се до нея, а кошницата остана до коленете им.

Вдигайки капака на кошницата, забеляза, че тя проявява скрито любопитство.

Бутилката с вино се появи най-напред. Себастиан със задоволство откри, че все още е студена. Тирбушонът и чашите я последваха. Никакви пластмасови чашки, това бе истински кристал, наследство от баба му. Ето защо кошницата тежеше толкова.

Лийла повъртя между пръстите си тежката чаша и в очите ѝ проблесна удивление. Той наля вино почти до ръба.

Нека пие, докато кръвта ѝ се сгрее, помисли си Себастиан.

Отвори кутия с нарязани на тънки филийки целина и моркови и я сложи между двамата. После се излегна, подпрян на лакът, и пийвайки по малко от виното, с доволен вид взе да наблюдава обекта на своите желаниа, докато Лийла отхапваше деликатно от едно парченце целина.

Хрус! Острите ѝ зъби се забиха в целината и тя започна да дъвче, като повтаряше тези действия, докато я изяде. Отпи от виното и очите ѝ се разшириха. Погледът ѝ мигновено се насочи към него и тя помириша виното, за да е съвсем сигурна.

— Шардоне „Кълъмбия Крест“! — възкликна Лийла.

Това беше второто нещо, което каза тази вечер, освен че го беше нарекла шовинист.

— Да — отвърна Себастиан с огромно облекчение, понеже тя проговори, а и беше впечатлен, че разбира от вино.

— Ти харесваш и хубавото кафе — добави тя, напомняйки му за онази сутрин.

Спомняйки си колко се сконфузи тогава, той усети, че се изчервява, и беше благодарен на мексиканските си предци за мургавата кожа.

— Така е — с равен глас отвърна Себастиан. — Много съм придирчив към храната.

Лийла сбърчи вежди.

— Аз също — призна тя и отново отпи от виното.

Той съзря откритата се пролука в стената между тях и скочи право в нея.

— Значи имаме нещо общо — рече Себастиан.

— Така ли мислиш? — тонът ѝ изведнъж стана леденостуден, като чашата в ръката му.

— Как би могла да го отречеш? — той гаврътна една голяма глътка, защото имаше спешна нужда от малко кураж. Темата за тяхното бъдеще заедно бе изникнала твърде бързо и Себастиан не беше готов. — Знаеш колко сме добри заедно. — Господи, момчетата щяха да си умрат от смях, ако го чуеха.

Лийла го погледна с присвити очи.

— Ти ми обеща, че само ще вечеряме заедно и нищо повече.

— О, ти си гладна — каза той, доволен, че по този начин тя му предоставяше временен отдых.

Закрепи здраво своята и нейната чаша на пясъка и започна да вади вечерята: пилешки гърди на скара, картофена салата, зрял боб... Лийла внимателно изучаваше храната.

— Сам си приготвил всичко това? — попита тя с удивление.

— Обичам да готвя — отвърна той и сви рамене. — А ти?

И тя сви рамене двусмислено. Със самодоволна усмивка, Себастиан сервира храната.

— Съпругът ти шовинист ли беше? — попита я той, понеже все още го болеше от по-раншното ѝ обвинение.

Тя взе своята чиния и заби вилицата си в картофената салата.

— Той е турчин — изведнъж изрече Лийла. — Мъжът заема централно място в тази култура.

— Но и ти си туркиня — отбеляза Себастиан. — Значи си знаела какво да очакваш.

Очите ѝ гневно блеснаха.

— Аз съм американка — каза тя. — Родена съм и съм израснала във Вирджиния.

— Аз съм мексиканец — добави той и вдигна лъжицата с боб до устата си. — Роден съм и съм израснал в Пуерто Валарта.

— И в тази култура мъжът заема централно място — промърмори Лийла.

Себастиан сви рамене, без ни най-малко да се чува обиден.

— Баща ми почина, когато бях на дванайсет години. Майка ми отгледа сама всичките осем деца. Не ѝ беше лесно. Мъжът може да ти бъде партньор в живота.

Тя бавно остави вилицата си.

— Съжалявам, че баща ти е починал — рече Лийла, с което доказва, че все пак има сърце. Дългите мигли скриха очите ѝ и тя започна да побутва пилешкото в чинията си.

— Ами твоите родители? — попита Себастиан. — Къде живеят?

— Върнаха се в родината си, при бистрите води на Средиземно море.

— Брат или сестра имаш ли? — опита се да я подтикне да говори повече той.

— Имам брат, живее в Калифорния. Виждаме се веднъж в годината.

Отговорът разкри дълбините на самотата ѝ. Макар че живееше далеч от братята и сестрите си — всички те бях в Тексас — той често ги посещаваше и им се обаждаше, стига да не беше в морето или на мисия.

Искаше му се да я попита за съпруга ѝ, който очевидно я беше изоставил, но усети, че тази тема все още е табу, като се имаше предвид, че се познават отскоро.

— Виж какво — каза тя, потвърждавайки предположенията му. — Не излязох с теб тази вечер с цел да се опознаем по-добре.

Той се поусмихна мрачно и попита в същия тон:

— А защо излезе с мен?

— За да се извиня — Лийла бързо отпи от виното. — Нямах никакво право да крия името си от теб през онази... онази нощ. — Мургавият ѝ тен не можеше да скрие напълно приятната розовина, плъзнала по лицето ѝ. — Макар че мъжете винаги го правят, пак не е правилно. Трябваше да ти кажа името си.

Беше я молил за това. Много пъти. Наричай ме както искаш, бе повтаряла тя с дрезгав глас. В началото го беше възбуждала мисълта, че може да си я представя такава, каквато си поиска. Известно време бе предполагал, че е проститутка. Защо иначе ще отказва да му каже името си? Ала по-късно през онази нощ, когато бе открил, че тя е удивително стеснителна, бе разбрал, че не е нощна пеперуда. Беше разбрал, че е добро момиче, което приема нещата твърде трагично. И тогава отчаяно бе поискал да научи името ѝ, но безуспешно.

— Извинението се приема — отвърна той, макар все още да му тежеше фактът, че в продължение на месеци напразно се беше опитвал да я открие.

Беше разпитвал хора, които са били тогава в „Подвижни дюни“. Дори охраната на входа. Беше проучил номера на колата ѝ и бе открил, че е използвала кола под наем в онази вечер, а от агенцията за автомобили под наем бяха отказали да му дадат истинското ѝ име. В края на краищата, тя така умело бе прикрила следите си, че в продължение на три дълги месеца той се чудеше дали всъщност не го е изпързала някаква шпионка.

— Просто ми кажи защо го направи — настоя той, макар да подозираше, че знае отговора.

Лийла беше самотна. Беше в нужда. Ужасяваше се при мисълта за трайна връзка.

Въпросът определено я разстрои. Тя плесна с ръце и гривните ѝ издрънчаха.

— Имах нужда... имам нужда да го направя — повдигна едното си рамо. — Моля те, не ме питай.

— Заради себе си? — Той искаше да има яснота. — Или заради някой друг?

Лийла го погледна озадачено.

— Какво искаш да кажеш?

— Дали някой не те е накарал?

— Разбира се, че не — предположението я развесели. — Какво, да не смяташ, че съм шпионка или нещо от този род? — И изненадвайки го, се разсмя.

Смехът преобрази лицето ѝ — от хубаво то стана зашеметяващо красиво. Себастиан рязко си пое дъх. Ето я нея! Жената, която му се усмихваше, докато я държеше в прегръдките си и двамата танцуваха бавно в зимната градина на клуба, а луната сияеше над главите им и океанът стенеше в ушите им.

— Лийла — промълви той и престана да се преструва, че страстта му е отслабнала. — Ти си най-красивата жена, която някога съм срещал. Моля те, не ме отблъсквай. Трябва да те опозная по-добре.

— Не! — каза тя и усмивката ѝ изчезна.

Премести се по-далеч от него, сякаш се страхуваше, че той може да скочи отгоре ѝ и да не ѝ остане никакъв избор.

Себастиан много се изкушаваше. Но уважението надделя над импулса. Ако тя изобщо някога сама поискаше да я докосне, трябваше да го направи със същата страст, каквато бе показала преди три месеца.

Отчаянието му нарастваше.

— Няма да те докосна — обеща той, виждайки, че се готви да избяга от него. — Искам само да чуя какви са причините. Като се има предвид колко ни е добре заедно, ми се вижда абсурдно, че сега не искаш да си с мен.

Думите му я разстроиха. Виждаше смут в очите ѝ. Тя не беше глупава жена. Именно такава му харесваше, макар че прекалената ѝ гордост го докарваше до отчаяние.

— Добре — съгласи се тя, след като се пребори със себе си. — Предполагам, че ти дължа обяснение.

Пое си дъх. Храната и питието ѝ стояха забравени върху одеялото. Засега нямаше начин да я накара да се напие дотолкова, че да сваля тази рокля.

— Бракът ми беше кратък и бурен — започна Лийла. — Не оправдах очакванията на съпруга си, макар да се стараех. Бог знае, че се стараех. Един ден се прибрах и заварих къщата празна. Алтул беше отнесъл всичко, освен дрехите ми. Никога повече не го видях. Замина за Турция — жално продължи тя. — Беше ме заплашвал, че ще го направи, за да си намери съпруга, която ще се грижи по-добре за него... — гласът ѝ изтъня и секна. — Остави ми куп дългове — горчиво добави Лийла.

И разбито сърце, помисли си Себастиан. Ужасно много му се искаше да намери този негодник и да му даде хубав урок. Той бе стъпкал неукротимия дух на Лийла и я бе накарал да се чувства унижена.

— Познавам хора, които ще ти помогнат да го намериш — предложи той.

— Не! — рязко отвърна тя. — Не искам нищо от него. — Вирна брадичка и гордо погледна Себастиан. — Изплатих дълговете и подадох молба за развод. Беше много сложно да получа развод без неговото съгласие, но се справих.

Смелостта ѝ силно го трогна.

— Твоята история докосна сърцето ми, *bonita* — призна той като един истински пламенен мексиканец.

— Не прави това — помоли го тя, като извърна поглед. — Мъката е загуба на време и енергия. Добре го знам. Изплаках цял океан от сълзи, но това не промени нищо. Пък и не съм ти казала

всичко. Няма да ми съчувстваш чак толкова много, когато разбереш останалото.

— Когато разбере какво? — попита той заинтригувано.

— Причината, поради която бях с теб през онази нощ.

Дъхът му секна, докато чакаше да чуе останалата част.

— Надявах се да забременея — бързо изрече тя. — Искам да имам бебе. Преди да е станало твърде късно. — Тя погледна надолу към шарките на одеялото. — Просто не искам в живота си бащата на това бебе, всъщност не искам който и да е мъж.

Внезапно прозрение освети романтичния полумрак на спомените му. Въобразявал си беше, че тя го е избрала, защото го е смятала за неустоим. Беше я примамил с признанието, че е тюлен, един от малцината, принадлежащи към военния елит на света. Тя бе изглеждала толкова страстна, толкова нетърпелива да скочи в леглото му, когато всъщност се е нуждаела единствено от спермата му.

Е, *pendejo*^[1]! Ако и това не можеше да свали един мъж от облаците, той просто не знаеше какво друго би могло. Онова, което за него бе една нощ на гореща страст, за нея не беше нищо повече от безумно желание да зачене!

Все пак Себастиан успя да намери някакъв положителен момент в това разкритие. Ако преди три месеца тя толкова отчаяно бе желала спермата му, тогава може би все още я желаше. Той я имаше в изобилие. На практика това бяха неизтощими запаси.

— Разбираемо е да искаш да имаш дете — каза той, внимателно претегляйки думите си. — Някой, когото да обичаш... който в отговор да те обича безусловно.

Тя се взря в лицето му, явно лекотата, с която прие нещата, ѝ се видя подозрителна.

— Не си ли бесен, че те използвах? — тя поклати глава и лицето ѝ пламна. — Срамувам се, че се държах толкова дръзко. Но времето ми изтича. Аз... аз тъкмо бях навършила трийсет и осем.

Едната му вежда рязко подскочи нагоре.

— Искаш да кажеш, че тогава е бил рожденият ти ден? Ама че страхотен начин да го отпразнува!

— Да — призна тя и извърна поглед.

— Брей, брей! — промърмори Себастиан, доволен, че ѝ е предложил нещо специално през онази вечер. — Това означава, че си

зодия близнаци.

— Телец — отвърна тя. — Родена съм на границата между двете зодии.

Себастиан леко се усмихна. О, да, Телец. Трябваше да се досети, като се имаше предвид упоритият ѝ характер.

— Държането ми през онази нощ съвсем не е характерно за мен — подчерта тя. — Не можех отново да се изправя лице в лице с теб и да ти обясня. Знаех си, че все ще го направя най-накрая. Само че... не тогава.

— Но ти дойде в къщата ми, за да говориш с Ягуар. Трябва да си знаела, че ще налетиш на мен.

— Време беше — тихо каза Лийла. — Толкова много съжалявам — добави тя, кършейки ръце.

Себастиан не искаше тя да си припомня за онази нощ с ужас и срам. Искаше да мисли за нея като него — като за прозрение, за среща, която е променила живота и на двамата им завинаги.

— Престани да се извиняваш — настоя той. — Не ми е нужно твоето унижение. Нито твоите обяснения.

Лийла изведнъж се смълча и той осъзна, че е говорил прекалено грубо.

— Все още ли искаш да имаш дете? — попита Себастиан, като измъкна единствения си коз и го постави на масата.

Тя стреснато вдигна поглед към него.

— Защо?

— Спи с мен отново — предложи той. — И отново, и отново, докато това стане.

Разбира се, предлагаше ѝ много повече от своята ДНК. Предлагаше ѝ брак, къща, бъдеще за тях двамата и техните неродени деца. Но усещаше, че тя ще избяга, ако дори само намекне за тези неща.

Лийла го гледаше така, сякаш е изгубил разсъдъка си.

— Сериозно ли говориш? — попита тя.

Да, дявол го взел.

— Да — отвърна Себастиан.

— Че защо ще го правиш, след като аз те използвах по такъв начин?

Тя да не би да се шегува?

— Аз съм много великодушен човек — отговори той, гледайки я съвсем сериозно. После развали всичко, като избухна в смях. — Искаш ли да знаеш истината? Онази нощ с теб беше най-хубавото преживяване в живота ми, *querida*. Бих направил всичко, за да я преживея отново.

— Ще се съгласиш да ми дадеш бебе — бавно каза тя, — без да се обвързваме изобщо?

Гледаше го с такава надежда, че Себастиан не можеше да поставя условия.

— Точно така — отговори той.

Разбира се, нямаше никакво намерение да остави нещата да завършат така. Ако подходеше правилно, тя щеше да се влюби и да се омъжи за него. И тогава щеше да разбере, че не всички мъже се превръщат в отвратителни съпрузи.

— Трябва да си помисля — гласът ѝ звучеше слисано. Той повдигна рамене.

— Имаш право. А междуременно не искаш ли да поплуваме? — първата стъпка към прелъстяването ѝ беше да я накара да свали тази рокля.

— Не си нося бански костюм — отвърна Лийла и го огледа от главата до петите.

— И какво от това? — той разкопча ризата си и я хвърли настрана заедно с потника. Когато посегна да разкопчее колана си, погледът на Лийла се плъзна настрана. — Няма да свалям боксерките. Ти можеш да плуваш по бельо. Не е по-изрязано от едни бикини.

Той се изправи и остави панталона му да се смъкне. Забеляза, че тя погледна скришом към леките му сини боксерки.

— Акулите не се ли хранят точно по това време? — попита Лийла.

— Ще те пазя от тях — обеща той и ѝ се усмихна окуражително.

Лийла сякаш се изкушаваше, наистина се изкушаваше. Погледът ѝ се насочи към голата му гръд и се задържа върху плоския му корем.

— Не знам — разколебано изрече тя. — Ти върви пръв. Аз ще си помисля.

Това му беше достатъчно. Предвкусвайки бъдещето, Себастиан така се втурна към вълните, че краката му почти не докосваха пясъка.

Испанците имаха идеалния израз за това чувство: *Que maravilla la vida!* Не е ли прекрасен животът?

[1] Глупак (исп.). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не бяха изминали и пет минути, откакто Гейб влезе в къщата, и телефонът иззвъня. Той държеше Хелън в прегръдките си и се питаше защо, по дяволите, бе стоял толкова време далече от нея. При първия звън тя се дръпна от него и грабна слушалката.

— Ало? — Изминаха две секунди. — Да. — Още две секунди. — О, боже мой!

Лицето ѝ пребледня като платно. Впери поглед в Гейб и стомахът ѝ мъчително се сви, чувайки лошата новина.

— Да, той е тук. Ще го доведе — каза тя. После се обърна и затвори телефона.

— Кой беше? — със страх попита Гейб.

— Охраната на „Бек Бей“. Мал е добре — каза Хелън и се вкопчи в полицата за подкрепа. — Но е в беда. Хванали я да пуши трева на плажа там. Явно трябва да отидем да я вземем и да платим глобата.

Изпита толкова силно облекчение, че му премаля. В същото време го обзе силен гняв и мигом скочи на крака.

— Защо е пушила трева, дявол я взел? Мислех си, че сме приключили с това!

Хелън се вкамени.

— Е, може би напрежението просто ѝ е дошло твърде много! — възрази тя и цветът на бузите ѝ се възвърна.

Той прие обвинението ѝ, кимна и промърмори:

— Права си. Просто смятах, че Малъри е по-умна. Колко е глобата?

Хелън примигна срещу него.

— Не ми казаха.

— Странно.

— Трябва да вървим — тя отиде да вземе чантичката си. — Малъри трябва да е изпаднала в ужас.

Най-добре ще е, мрачно си помисли Гейб. Не можеше да повярва, че Малъри е способна да им се противопостави така открито — да пуши трева в природен резерват, за бога! Глобата сигурно беше огромна.

Но ако тя наистина е пушила марихуана, то тогава той направо я е съсипал с решението да напусне къщата. Може би е трябвало да остане близо до нея. Може би Хелън и Малъри бяха по-добре с него, отколкото без него. Объркан, изруга през зъби.

Хелън излезе и той я последва. Спря за малко, за да вземе пистолета си от колата на Себастиан, пренебрегвайки уплашения поглед на Хелън. За нейна чест тя не спомена, че го смята за параноик или смахнат. Той взе ключовете от ръката ѝ, седна зад волана на ягуара и потегли към „Бек Бей“.

След по-малко от пет минути пристигнаха пред входа. Металната порта вече беше спусната, което означаваше, че резерватът е затворен. Все пак слънцето все още не бе залязло и хвърляше алени отблясъци върху пясъчните дюни. Гейб изскочи от колата и с ръце вдигна бариерата, която не беше заключена.

Навлязоха в пустия резерват. Като погледна към Хелън, забеляза, че седи като вдървена на седалката и е толкова напрегната, колкото и самият той. Тя обърна глава и когато Гейб зърна потъмнелите ѝ от тревога златистокафяви очи, веднага разбра какво си мисли. Бедничката Малъри стоеше там някъде съвсем сама с охраната на парка. Сигурно беше много уплашена.

Гейб искаше да успокои жена си. Но сякаш имаше ледена буца в стомаха и това усещане никак не му харесваше. Нещо май не беше наред. Докато караше колата към паркинга, си припомняше какво му каза Хелън по-рано. Не беше в стила на Малъри да пренебрегне кучето си. Нито пък някога бе споменавала за морския резерват „Бек Бей“ като място, където тийнейджърите обичат да се размотават.

Той паркира и с удивление забеляза колата на Уести, паркирана в най-близката до брега част.

— Колата на Уести — каза Хелън, която също я разпозна.

— Себастиан я е взел за срещата си с Лийла. Двамата трябва да са някъде там на плажа.

Тя веднага наостри уши.

— Лийла има среща със Себастиан?

Гейб се изкиска.

— Струва ми се, че Купидон го е улучил право в сърцето.

Един флотски „Парк Рейнджър“ и полицейска кола бяха единствените други превозни средства наоколо, и двете паркирани до бюрото за информация. Гейб се стъписа. Полицейската кола беше точно копие на онази, която едва не го бе прегазила.

Хелън бе изскочила от ягуара и отиваше към бюрото за информация — дървена къщичка, боядисана в сиво-кафяво.

— Почакай малко — извика я Гейб, бързайки да я настигне. — Това не ми харесва — призна той, обмисляйки възможностите. Изведнъж съжали, че толкова бързо се бе отказал да вземе Родригес със себе си.

— Хайде, Гейб — настоя тя и посегна да го хване за ръката. — Мал сигурно е изплашена до смърт!

Може би. Може би параноята си правеше шеги с него. А може би не. Ами ако неговият неизвестен враг бе взел отчаяни мерки, за да го отдели от хората му? Ами ако беше отвлякъл Малъри, за да го примами на това отдалечено място?

Трябваше да мисли бързо. Сега единственото нещо, което можеше да направи, бе да остане нащрек. При първия сигнал за тревога щеше да реагира веднага.

— Стой зад мен — каза той и избута Хелън зад гърба си. Тя го погледна раздразнено и отстъпи.

Двамата предпазливо се приближиха до къщичката. Наоколо беше зловещо тихо, чуваше се само тътенът на океана и свиренето на вятъра сред морската трева. Стъпките им отекнаха шумно по малката дървена веранда. Точно когато стигнаха до солидната дървена врата, тя се отвори, бутната от ръката на едър мъж в полицейска униформа.

— Добър вечер — отсечено каза той.

Макар че слънцето изсмукваше последната светлина от небето, мъжът носеше подозрително тъмни слънчеви очила. Но Гейб разпозна долната му челюст. Без да се колебае дори за секунда, той сграбчи мъжа за косата и го дръпна напред, като заби коляното си в диафрагмата му и нанесе с две ръце сечащ удар в тила. Ченгето се стовари по лице върху дървената веранда и изпадна в несвяст.

Хелън вдигна шокирания си поглед от неподвижното тяло към Гейб.

— Върви — нареди ѝ Гейб и измъкна пистолета изпод колана на панталона си. — Тичай долу на плажа и извикай помощник-капитана. Побързай!

— Но... — тя не разбираше какво става.

— Веднага! Оттук!

Избута я по посока на мястото, където Себастиан и Лийла най-вероятно бяха отишли, и когато видя, че достатъчно се е отдалечила от къщичката, се промъкна покрай най-близкия ъгъл, разчитайки на тренинга си, за да овладее паниката.

Беше спасил много заложници, но досега нито веднъж не му се бе случвало заложникът да е член на семейството му. Господи, надяваше се Малъри да не е ранена. Напрегна слуха си, за да долови някакви звуци от вътрешността на къщичката, но бе съвсем тихо.

Прикривайки се в сенките откъм тъмната страна на сградата, той нямаше търпение да надникне вътре. Може би Мал дори не беше в къщичката. Може би я криеха някъде другаде.

Но тогава чу задавен вик и ужасяващо тупване.

Господи! Мамка му! Гласът на Малъри! Тя несъмнено се бе опитала да го предупреди и нейната дързост бе предизвикала жестоки контрамерки.

Хелън никога нямаше да му прости, ако нещо се случеше с дъщеря ѝ. Гейб не вярваше, че ще убият хлапето. Него преследваха. Позволи си един миг на облекчение и страх. Сега поне знаеше със сигурност, че не е параноик.

Пропълзя до задния прозорец. Щорите бяха спуснати. През една пролука зърна фигура, отпусната тежко върху един стол. Позна Малъри и потръпна от гняв. Устата ѝ беше запушена. Цялото ѝ тяло изглеждаше безжизнено отпуснато, което означаваше, че е припаднала.

Кучи син! Щеше да убие копелето, което я бе наранило. Огледа стаята и зърна очертанията на мъжка фигура до вратата — същия Манинг, който го беше преследвал в онази сутрин с пушката с лазерен мерник. Беше облечен като ченге.

Но не помръдваше и това смути Гейб. Стоеше абсолютно неподвижно и се ослушваше. Изведнъж рязко насочи погледа си към прозореца и се втренчи право в него.

Гейб бързо се дръпна. Единствената светлина вътре угасна, още едно доказателство, че мъжът е професионалист. Че какъв друг биха

пратили, за да елиминира един тюлен?

Гейб бързо отстъпи назад, като внимаваше да не вдига никакъв шум и отчаяно бързаше да излезе от откритото пространство.

Трясъкът от счупено стъкло го накара да хукне.

Шат! Един куршум се заби в пясъка точно пред него, изстрелян от пистолет със заглушител — по звука можеше да съди, че е „Хеклер и Кох“. Шат! Мъжът изстреля още един куршум, който мина на косъм от крака на Гейб.

Беше си чист късмет, че на това място земята изведнъж хлътваше. Гейб се хвърли презглава в този естествен окоп, лавирайки така, че да застане с лице към къщичката, и същевременно измъкна своя „Глок 23“ от кобура на глезена си. Надникна през пролуката между две туфи морска трева и се прицели в постройката. Нападателят мигновено се скри от погледа му.

Гейб не искаше куршумите му да улучат Малъри. Не искаше дори да помисли, че тя вече може да е мъртва.

Дали същите тези хора не бяха убили Ърнест Форестър? Този въпрос се блъскаше в съзнанието му наред с мислите за настоящата ситуация.

Трябваше да измисли някакъв план, преди противникът да започне да го заплашва, че ще използва Малъри като щит. Господи, защо не позволи на Родригес да тръгне с него! Единствената му надежда беше Хелън да намери Себастиан. Сънчо му беше нужен, за да елиминира това копеле, без да изложи на риск живота на хлапето.

Изкушението стана прекалено голямо.

Заровила стъпала във все още топлия пясък, Лийла виждаше Себастиан сред индиговосините сенки, последвали залеза на слънцето. Той се гмурна под вълните подобно на делфин, косата му бе лъскава и пригладена назад, кожата — лъщяща от водата. Беше предложил да й даде едно бебе.

Бебе! Новородено, което да люлее до гърдите си и да обича много. Тяхното дете щеше да има черна коса като неговата и нейната, златисто мургава кожа и тъмни ясни очи. Тя щеше да е прекрасна! Интелигентна като помощник-капитана на 12-и отряд на тюлените. Изящна като майка си.

О, но тя всъщност не мислеше за бебето, когато Себастиан изскочи над водата, разтърси глава и наоколо се разлетяха водни пръски. Застанал в морето, той приличаше на строен Посейдон. Повдигна смъкналите се боксерки и тя усети първичния импулс да отиде при него и да ги смъкне.

Желанието набъбваше в корема ѝ. Искаше да усети тялото му, притиснато към нейното. Трябваше само да отиде при него в морето. Бе оставил решението на нея. Лийла ухапа долната си устна, гордостта ѝ се бореше с изкушението.

Да, желаше го достатъчно силно, за да пожертва достойнството си. Събра широката пола на роклята си и я смъкна през глава. Вятърът погали тялото и бедрата ѝ, разбърка мъхестите косъмчета и възбуди деликатната ѝ чувственост. Лийла напусна убежището на дюните и се приближи до вълните.

Себастиан беше забелязал, че тя се съблича. Той стоеше пред разбиващите се вълни, сякаш замръзнал на мястото си, а водата се пенеше около бедрата му, докато наблюдаваше приближаването на Лийла. Колкото повече се приближаваше тя, толкова по-силно усещаше изгарящия му поглед. Караше я да се чувства толкова съблазнителна, толкова необузdana.

Лийла смутено пристъпи сред прииждащите вълни. Топлата вода леко се плискаше около глезените ѝ, около прасците ѝ и по-нагоре, докато тя газеше към него.

Себастиан протегна ръце и тя се плъзна в тях с въздишка на пълно отдаване. В следващия миг устните им се срещнаха, горещи и влажни, и се сляха.

Лийла изгуби чувство за ориентация. Зад затворените ѝ очи светът сякаш се завъртя бясно, небето и морето се сляха в зашеметяващи кобалтови, сини и черни отсенки. Предаде се на еуфорията, на същото опиянение, което бе изпитала в прегръдките на Себастиан преди три дълги месеца.

Аллах, този мъж умееше да целува! Езикът му я поглъщаше, боготвореше я, докосваше ъгълчета в устата ѝ, за които преди дори не беше се сецала. И на нея ѝ оставаше единствено да се вкопчи в него, да стене и да го остави да прави каквото пожелае.

Беше невъзможно да не забележи, че той я желае толкова силно, колкото и тя него. Ръцете му свободно се плъзгаха по тялото ѝ,

засилвайки всяко усещане. Обхвана тънката и талия, плъзна едната си длан нагоре по гърдата и намокри сутиена ѝ. С другата си ръка обхвана задните ѝ части, като я люлееше и я притискаше плътно към себе си.

Лийла се притисна още повече в него, за да не се разтопи в морето и пясъка. Без предупреждение, Себастиан я грабна на ръце и тръгна с големи крачки към дюните. Тя се вкопчи в него, като жадно и срамежливо облизваше солта от шията му, прокарваше ръце по мощните му рамене и леко драскаше с нокти гърба му. Колко беше приятно да се откаже от сковаващия си морален кодекс. Трябваше да го направи по-рано.

Дълбоко от гърдите му се изтръгна ръмжене.

— Правиш ме най-щастливият мъж на света — призна Себастиан.

Това любовно обяснение я разпали още повече, защото усети, че той казва истината.

Положи я в средата на одеялото. Все още беше достатъчно светло, за да може да различи всяка подробност от силуета му — изваяния торс, лицето на хищник, устните, извити в чувствена полуусмивка, очите му, в които пламтеше такава страст, че тя направо примираше.

Сутиенът ѝ се закопчаваше отпред. Въздишайки одобрително, той го разкопча ловко и махна мократа материя. Лийла неволно се изви напред, жадувайки за топлината на устните му. Себастиан отвърна на мълчаливата ѝ молба, като започна леко да хапе и целува гърдите ѝ, докато не я накара да хлипа за милост.

После устните му слязоха по-надолу. Докато се застояха върху плоската равнина на корема ѝ, целувките му станаха по-нежни и внезапно развълнувана, тя се зачуди дали той не си мисли за бебето, което бе обещал да ѝ даде. За първи път изобщо ѝ хрумна, че той ще има чувства към своето дете.

Изведнъж споразумението между тях ѝ се видя прекалено сложно. Себастиан нямаше просто да я оплоди и толкова. О, с какво се беше съгласила тя? Тя не можеше...

Той смъкваше бикините ѝ сантиметър по сантиметър и мислите ѝ отлетяха надалече подобно на сухи листа. Устните му последваха пръстите. Тя не смееше да погледне какво прави той, защото прекалено рано щеше да достигне до кулминацията. Беше ѝ достатъчно да го

усеща, пръстите му докосваха вътрешната страна на бедрата ѝ, езикът му оставяше влажни следи, докато събуждаше у нея непоносимо сладостни усещания.

Онази малка частица от мозъка ѝ, която все още функционираше, отчете, че това прелъстяване е напълно несъвместимо с тяхното споразумение. Бебетата не се правеха с орален секс. Но, о, тя не можеше да го накара да спре. Не и когато твърдят връх на езика му се плъзна на онова място, където тя най-много го желаше.

Аллах и всички пророци! Лийла се извиваше под този нежен ритмичен натиск и стискаше одеялото, за да не го сграбчи за косата и безсрамно да притисне главата му там. Той знаеше точно как да задоволи една жена, безпогрешно отчиташе времето. Обзе я мигновен пристъп на ревност към всички жени, които са се наслаждавали на щедрите му умения. Себастиан беше само неин!

Тази лудешка мисъл проникна в съзнанието ѝ в момента, когато стигна до оргазъм. От това оргазъмът ѝ стана по-силен и емоционално, и физически. *Той е мой! Целият е мой! О, да!*

Тя лежеше напълно изтощена и в същото време обзета от ужас. Какво беше направила? Онова преживяване отпреди три месеца не беше ли я научило на нищо? Нима не знаеше колко е уязвимо сърцето ѝ за любовта? Защото сега тя искаше и нещо повече, не само едно бебе. Искаше Себастиан да я обича безумно, всеотдайно, завинаги!

Един оргазъм — и вече мечтаеше за бъдещето. Но Себастиан Леон беше тюлен, женен за работата си — според неговите думи, думи, които ѝ беше казал преди три месеца, за да ѝ обясни защо не се е оженил досега. Тя отиваше право към гибелта си.

Трябваше да каже нещо. С една ръка той смъкваше боксерките си, като се подпираше на лакътя на другата. Ако по-рано очите му горяха от страст, то сега в тях светеше лъст. Без да сваля изцяло боксерките, той се настани върху нея, горещо и настойчиво търсейки да проникне между бедрата ѝ.

— Почакай! — извика тя, блъскайки рамото му. Но в същото време тялото ѝ я предаде и тя вдигна бедра да го приеме.

Той се плъзна между стегнатите ѝ бедра така стремително, че Лийла застана, протестирайки още по-силно. Нямахше да е честно от нейна страна да го спре сега. Освен това той я изпълваше цялата, беше

невъзможно да го помоли да спре. Неудържими чувства заляха сетивата ѝ.

Само ако знаеше той колко много пъти бе лежала в леглото си, копнеейки да преживее отново онази бурна майска нощ!

Тогава той започна да се движи и миналото изчезна. Съществуваха само настоящето и бъдещето. Мъчителният триумф на Себастиан, който ритмично проникваше в нея, соления вкус на езика му, който се движеше заедно с тялото му, докато я целуваше, усещането на грубата му длан върху голите ѝ задни части, с която я повдигаше към себе си. Тя напрегна бедра и още един оргазъм я издигна високо и още по-високо.

Защо се беше съпротивлявала толкова дълго? Това беше миниатюрното превъплъщение на пълното удовлетворение. Това беше раят.

Точно когато тя беше на път да достигне върха за втори път, един вик раздра чувствения воал и Себастиан застина на място. Викът долетя отново, някаква жена крещеше:

— Старши!

Той мигновено се дръпна от нея и с мъка се запрепъва по пясъчните дюни, вдигайки боксерките си, преди Лийла дори да успее да разбере кого вика жената.

Тя лежеше там замаяна, болезнено неудовлетворена и обърквана, като вече съжаляваше за сключената с него сделка да има бебе.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Себастиан му трябваше минута, за да успокои Хелън дотолкова, че нечленоразделната ѝ реч да придобие смисъл. И тогава му просветна. Подозренията, че някой би могъл да преследва Ягуар, се превърнаха в реалност. Бяха го прилъгали да влезе в клопката, където Малъри, неговата доведена дъщеря, служеше за примамка. Тогава къде, по дяволите, беше Родригес, който трябваше да пази гърба на Гейб?

— Той ми каза да дойда да те извикам — задъхано добави Хелън. — Побързай!

Тя дърпаше голата му ръка и явно дори не съзнаваше, че той е само по боксерки. Разбира се, вече беше тъмно почти като в рог, след като слънцето се бе скрило напълно.

Себастиан хвърли безумен поглед назад през рамо към Лийла и изруга на испански. Виждаше очертанията на главата и раменете ѝ, докато тя се вираше в тях над дюните.

— Почакай само за минутка.

Той се втурна назад към дюните, понеже не искаше да вика.

— Лийла, ще се върна — каза Себастиан, протягайки ръка към слабичката ѝ сянка. Кожата ѝ беше толкова мека под пръстите му, че той се разкъсваше от съжаление. — Случила се е беда. Не мърдай от това място, за нищо на света. Стой долу ниско, никой да не те види.

— Какво...

Той пресече въпроса ѝ с бърза целувка. Грабна панталона си и се втурна като стрела обратно при Хелън, която буквално си скубеше косите.

— Къде са? — попита Себастиан, докато обуваше панталона си.

— В бюрото за информация. По-бързо! — тя се затича.

— Почакай, ще отида сам — каза той. — Остани ей там зад дюните, при Лийла. Там е по-безопасно.

— Не мога! — извика тя. — Те държат дъщеря ми!

Той обгърна раменете ѝ и изрече с най-подходящия за случая нетърпящ възражения тон:

— Трябва да останеш тук. Не можем да си позволим да се разсейваме.

Дори в тъмното видя как очите ѝ се пълнят със сълзи на безпомощност.

— Върви — нареди ѝ той и я побутна към дюните. — Остани при Лийла, докато се върнем за вас.

Докато тя неохотно и тежко се изкачваше към дюните, Себастиан хукна с възможно най-голяма бързина. След няколко минути зърна силуета на къщичката и имитира тихо птиче чуруликане, сигнал за Гейб, че е дошъл. Вляво от него долетя ответното чуруликане.

Себастиан се смъкна на пясъка и започна да пълзи на лакти през бодливите треви, като през цялото време внимаваше да има прикритие. Иначе някой, снабден с очила за нощно виждане, можеше да го забележи. Сантиметър по сантиметър, той с мъка си проправяше път през пясъчните падини до мястото, където Гейб бе залегнал и го чакаше.

— Радвам се да те видя, Себастиан — прошепна Гейб, като държеше главата си приведена ниско долу. — Има един мъж вътре в къщата и още един лежи пред вратата в безсъзнание.

— Къде е Родригес? — попита Себастиан, недоумявайки, че такава проста заповед не е изпълнена.

— Вината не е негова — отвърна Ягуар. — Оставих го у вас. Нямах ни най-малка представа, че това е капан.

Слава богу, че по една случайност самият той се беше оказал тук заедно с Лийла.

— Оръжие? — попита той и се прекръсти, какъвто бе обичаят му преди нападение над врага.

— Той има, със заглушител... У мен е пистолетът, дето ти ми даде.

— Може ли да вижда?

— И още как. Зърнах проблясване на очилата му за нощно виждане, когато мина един самолет. Дъщеря ми е там вътре — добави Ягуар и шепотът му прозвуча напрегнато. — Удари я и навярно е в безсъзнание.

— Места за проникване? — попита Себастиан, като си отбелязваше всичко, без да се разсейва.

— Две... входната врата, която вероятно е заключена с резе. И прозорецът от тази страна, със счупено стъкло. Мислех си нещо — добави той, — спомняш ли си онази случка със заложниците в Йемен през 2002 година?

Себастиан се усмихна мрачно и кимна.

— Ще действваме точно по същия начин. Ти влизаш вътре да преговаряш. Аз поемам прозореца.

— Ще трябва да предам оръжието си — добави Гейб, като се намръщи. — Той знае, че нося оръжие.

Онзи нямаше да се откаже от Малъри, ако Гейб не му предадеше оръжието си.

— Аз ще трябва да го изненадам — заключи Себастиан. — Проста работа, глупчо — добави той стария израз на тюлените, често използван през годините.

— Благодаря — каза Гейб и го потупа по рамото, преди да изпълзи покрай него.

— Когато това свърши, ще си ми дължник — промърмори Себастиан.

Не можеше да забрави екстаза, който бе преживял само преди няколко минути. Ужасно много се надяваше тази ситуация да не накара Лийла да промени мнението си и да откаже да спи с него.

Гейб изчезна от погледа му. Себастиан знаеше, че той бързо ще заобиколи сградата и ще почука на входната врата. Чакаше с познатото усещане за студен обръч, стегнал сърцето му.

След няколко секунди се чу почукването. Гейб говореше неестествено високо — нарочно, за да може да го чуе Себастиан, и гласът му надви тътена на приборя:

— Остави момичето! Аз се предавам.

Себастиан си позволи да надникне над дюните. Една сянка се раздвижи зад прозореца, което му подсказа, че тангосът се е обърнал към вратата. Себастиан изскочи от скривалището си и се втурна към сградата, като следеше дали вятърът духа в посока, обратна на прозореца, за да разнесе лекия тропот на стъпките му.

— Къде е жена ти? — дочу как извика онзи.

— Не знам. Казах ѝ да бяга от тук. Някъде нагоре по плажа трябва да е. Просто вземи мен — настоя Гейб. — Аз съм този, който ви трябва. Не замесвай жена ми и детето.

Притискайки се към грубите дървени талпи на къщата, Себастиан пропълзя по-наблизо. Не изгаряше от желание да се пореже на счупено стъкло, но след като не бе защитен от грубата материя на бронирана жилетка и нямаше одеяло, което да хвърли върху перваза, това изглеждаше доста неизбежно.

— Ще отключа вратата — казваше в този момент мъжът от къщата. — Искам първо да хвърлиш оръжието си вътре в стаята.

— Нямам оръжие.

— Лъжеш. Хвърли вътре шибаното оръжие или ще счупя врата на дъщеря ти, дявол да го вземе.

— Добре. Не я докосвай.

После долетя звукът от отваряне на резе. Това беше сигнал за Себастиан да се хване за перваза на прозореца и да се промъкне вътре. Оръжието издрънча на пода и този звук заглуши звъntenето на счупено стъкло под ръката му. С парче стъкло, забито в дланта му, той се придърпа нагоре и прехвърли крак през перваза. Парченца стъкло се плъзнаха под глезена му и направиха опората му несигурна.

Вкопчи се в перваза като котка в дърво, като се взираше в сенките и му се прииска да има доброто зрение на Ягуар. За да се прехвърли през прозореца, без да го чуят, трябваше да изчака да стане нещо, което да отклони вниманието на онзи. Усещаше как кръвта образува локва под дясната му ръка.

— *Maricon*^[1] — изруга той. Това малко парченце стъкло му причиняваше адска болка!

Впери поглед в стаята, пренебрегвайки собствената си болка. Тангосът стоеше ей там до вратата. С едната си ръка държеше автомата, а с другата стискаше пистолета на Гейб. После отиде зад стола и насочи глока към отпуснатата фигура върху него. Себастиан мигновено застана по-стабилно върху перваза на прозореца. Животът на Малъри зависеше от това дали ще успее да скочи през прозореца в подходящия момент. Какъв беше тоя извратен кучи син, който може да насочи пистолет към дете?

— Добре — извика мъжът. Изразяваше се спокойно и кратко и това издаваше военна подготовка. Фактът, че не беше включил

лампите, а предпочиташе да действа на тъмно, също го издаваше. Себастиан дяволски се разтревожи от това. — Влез с ръце на тила. Едно излишно движение и ще пусна куршум в черепа на дъщеря ти. Не се помайвай.

Малъри се размърда при тази заплаха. Пулсиращата болка в главата ѝ беше толкова силна, че стомахът ѝ се преобръщаше, но мигновено се сети къде се намира. Усети, че нейният нападател е зад нея, и застина. Най-лошото, което можеше да направи в момента, беше да се издаде, че е дошла на себе си. Остана отпусната на стола, преструвайки се, че е в безсъзнание, а сърцето ѝ направо щеше да изхвъркне от гърлото и кръвта бучеше в ушите ѝ.

В стаята беше тъмно. Вратата изскърца и тя си позволи да погледне към нея през притворените си клепащи. Силуетът на Гейб се появи в рамката на вратата, очертан от светлината на единствената лампа на паркинга. Ръцете му бяха вдигнати с дланите на тила. Това беше най-приятната гледка, която тя бе виждала през живота си, докато не усети как някой опря студеното дуло на пистолет в тила ѝ.

О, по дяволите!

Не беше възможно това да се случва. Но се случваше. Десет минути след пристигането на ченгето в къщата им тя бе проумяла, че полицаите пет пари не дават за това, че Реги се е снабдил с марихуана от някакъв дилър. Ченгето я беше заключило отзад в закрития си автомобил и бе профучало право покрай полицейския участък. Тя тропаше по стъклената преграда между тях, но той не ѝ обърна внимание. Именно тогава голата истина я удари в лицето. Това така наречено арестуване нямаше нищо общо с нея. То имаше нещо общо с онова, което Гейб се беше опитал да им каже по пътя от Анаполис за дома — че някой се опитва да го убие. Малъри потрепери от ужас, осъзнавайки, че я използват като примамка, за да прилъжат Гейб и да го убият.

Ченгето я закара в морския резерват „Бек Бей“, където го чакаше друг мъж с униформа. Краткият им разговор само потвърди заключенията на Малъри. Те възнамеряваха да убият Гейб, да закарат трупа му навътре в океана и там да го изхвърлят.

Тя едва се сдържа да не повърне. Вместо това се закле пред себе си, че ще направи всичко възможно, за да запази Гейб жив.

— Достатъчно близо си — каза Манинг.

Тя го разпозна по гласа.

Гейб замръзна на място.

Малъри тайно огледа стаята. Къде беше Клемънс? О, да, татко ѝ го бе нокаутирал вече. „Как ли се е досетил?“ — чудеше се тя, благодарна, че е проработила интуицията му. Беше се опитала да го предупреди, че има още един мъж. Това нищожество я беше праснало и тя бе паднала в безсъзнание — от ада си беше донесла главоболието като доказателство. Въпреки нейното предупреждение, този тип бе взел надмощие. Не само че Гейб бе капитулирал, но и дулото на пистолета бе опряно в челото ѝ.

— Сложи си ги сам — изкомандва лошото ченге и хвърли нещо на баща ѝ.

Въпреки тъмнината Гейб го улови във въздуха. Малъри дочу вече познатото ѝ дрънчене на белезници. Нейните собствени китки бяха стегнати с белезниците така, че се връзваха в нежната ѝ кожа. Краката ѝ бяха овързани с лейкопласт за краката на стола. Тя седеше безпомощна и не можеше да се намеси... или можеше?

Когато я беше учил на самоотбрана, Гейб ѝ бе показал как да използва всяко оръжие на разположение, а в момента краката на стола, върху който седеше, представляваха най-близкото възможно оръжие. Тя трябваше да действа... веднага... ако искаше да го спаси.

С примряло от страх сърце, Малъри изнесе тежестта си напред, с мъка се изправи на крака и със задната част на стола прасна с всички сили нападателя си в колената. Оръжието гръмна, от което ушите ѝ писнаха, а в носа я удари острата миризма на бездимен барут. Сви се уплашено, очаквайки куршумът да разреде плътта ѝ.

Дори не видя Гейб да се движи. В един миг той стоеше пред нея, в следващия я изнасяше заедно със стола от къщата. Отвътре се чу шум от блъскане. Гейб дърпаше лейкопласта, с който бе овързана за стола.

— Бягай! — каза ѝ той, щом я освободи.

Но тя не беше направила и една крачка, когато блъскането стихна и една висока тъмна фигура се появи в рамката на вратата залитайки. Задавеният писък секна в гърлото на Малъри. Помисли си, че другото ченге идва да ги пипне, но после веднага разпозна колегата на баща си.

— Наложил се да му счупя врата — задъхано изрече Себастиан.
— Бореше се като самия дявол.

Гейб се оглеждаше наоколо, сякаш е загубил нещо.

— Кучи син — тихо изруга той. — Къде отиде другият?

Другото ченге, досети се Малъри. Ръцете ѝ все още бяха приковани с белезници зад гърба. Тя някак си успя да се облегне на стената и да огледа тъмния бряг, търсейки следи от Клемънс. Игличките на страха боцкаха краката и ръцете ѝ.

— Трябва да е избягал — предположи Себастиан.

Около къщичката цареше тишина.

— Заведи Малъри вътре — нареди Гейб, доверявайки я на своя колега. — Набери 911. Аз отивам да намеря Хелън. Къде я остави?

Мама! Малъри изведнъж ужасно се изплаши за майка си.

— Ние сме тук — чу се глас, донесен от вятъра. Хелън притича нагоре по стълбичките на верандата, а приятелката ѝ Лийла я следваше по петите. Прегърна Малъри и здраво я притисна към себе си.

— Мъничката ми — извика тя, — добре ли си?

Малъри се олюля в ръцете на майка си и изпита огромно облекчение, усещайки сладкото ѝ ухание и успокоителната ѝ прегръдка.

— Имам главоболие — призна тя.

— Вече всичко е наред — загука Хелън. — Татко и Себастиан те спасиха.

— Да се върнем вътре в къщата — каза Гейб, явно загрижен заради лошия тип, който бе на свобода.

— Видяхме как един мъж изтича във водата — обади се Лийла, която все още се задъхваше. — После чухме изстрел. Всички добре ли сте?

— Почти всички — сухо отвърна Себастиан.

Когато Хелън помогна на Малъри да влезе обратно в къщичката, стана ясно какво имаше предвид той. Макар че вътре беше тъмно, нямаше как да не забележат тялото на втория мъж, както бе проснато наред пода с неестествено извита на една страна глава.

— Затвори си очите — каза Хелън и обърна дъщеря си с гръб към трупа. — Лийла, можеш ли да намериш ключовете за тези белезници?

Лийла се надвеси разтреперана над мъртвеца и измъкна връзка ключове. Само след секунда Малъри разтриваше изтръпналите си ръце.

— Себастиан, хайде, обади се по телефона — каза Гейб. След малко приятелят му остави слушалката.

— Не става, сър. Линията е прерязана.

— Аз имам мобилен телефон — предложи Хелън и затършува в чантичката си. — Сигналът е слаб — добави тя и подаде телефона на Гейб.

Той го взе и натисна три бутона. Един писклив глас наруши тишината.

— Деветстотин и единайсет. Спешен случай ли имате?

С безизразен глас, Гейб направи кратко резюме на случилите се току-що събития. Докато си ги припомняше, Малъри усети как силите я напускат напълно и краката ѝ се подгъват. Щеше да събори майка си на пода, ако веднага не намереше място да седне. Тъмните стени на къщата се люлееха около нея и всеки миг щеше да повърне.

За щастие Гейб явно я беше държал под око, защото захвърли мобифона и я сграбчи в момента, когато вече се свличаше.

Коленете ѝ въобще не успяха да докоснат пода.

„Вие можете да си вървите у дома“ — преди един час им беше казал капитан Шейфър. Но Гейб и Хелън все още стояха във военноморския медицински център в Портсмут и се въртяха около Малъри, на която най-последно ѝ беше позволено да заспи.

В неясната светлина ослепително бялата превръзка на главата ѝ придаваше екстравагантен вид и това впечатление се засилваше от четирите обеци на лявото ѝ ухо, които околните избягваха да коментират. Освен лекото сътресение на мозъка, нямаше други наранявания — поне не физически.

Хелън пригладдаше завивките и болезнено усещаше присъствието на Гейб, който седеше от едната страна на леглото с гръб към прозореца със спуснати пердета. Можеше само да си представя какво чувстваше, след като самият той явно бе причината за така нареченото арестуване на Малъри.

Колко странно — само преди няколко седмици Гейб беше този, който лежеше в болнично легло, а тя и Малъри неохотно бяха дошли да го вземат. Дори дежурният лекар се оказа същият. Командир

Шейфър бе поздравил Гейб с удивителното му възстановяване. Той се отнасяше към Малъри с бащинска загриженост.

Тази вечер Гейб изглеждаше изтощен, лицето му бе изпито и измъчено. Хелън знаеше, че той обвинява себе си за онова, което едва не се беше случило. И все пак нямаше вина. Тя носеше вината, че не му бе повярвала. Гейб се бе опитал да я предупреди за заговора срещу него. Тя трябваше да му повярва, но истината беше, че не ѝ се искаше. Не бе искала да се изправи лице в лице с най-ужасяващия сценарий, който можеше да си представи.

Сега нейната мила и невинна дъщеря лежеше ранена и травматизирана, и то само защото Хелън бе отказала да повярва на твърденията на Гейб. И още по-зле, тази работа не бе приключила. Лошите все още бяха там някъде навън, все още изпълняваха мисията си да пипнат Гейб и да погребат спомените му веднъж завинаги.

Усецайки пролазващите по гърба ѝ ледени тръпки, които не преминаваха, Хелън заобиколи леглото и се приближи до стола, на който седеше Гейб, като едновременно търсеше и му предлагаше утеха. Той вдигна поглед към нея и преди тя да усети какво става, я привлече върху коленете си. Хелън потисна риданията си, когато той я прегърна здраво и зарови лице в косите ѝ.

Тя поклати глава, спомняйки си, че неотдавна Гейб по-скоро щеше да умре, отколкото да признае, че е несигурен в нещо. Това, че той сега бе разкрил съмненията си пред нея, едновременно я разтърси и разчувства. И все пак докато двамата седяха така, вкопчени един в друг, тя изведнъж разбра, че двамата заедно биха могли да се справят с всичко. *Само да се опитат пак, тези копелета*, с ярост си помисли Хелън.

— Господи, Хелън! Едва не я убиха заради мен — прошепна той. Тя прокара лекичко пръсти през късо подстриганата му коса.

— О, скъпи, вината не е твоя. Аз съм виновна, защото не ти повярвах. Ти си герой. Ти успя да спасиш и да освободиш Малъри.

— Само защото помощник-капитанът по една случайност се оказа там.

— Това е добре. Всеки може да има нужда от малко помощ. Никой не е непобедим.

Той помълча малко, като се взираше в лицето ѝ с блеснали очи.

— Не мога да повярвам, че подцених врага. Трябваше да се досетя, че ще използват семейството ми, за да се доберат до мен.

— Тихо — Хелън го дръпна за кичурите коса, които току-що беше пригладила. — Не си медиум. Освен това кой би предположил, че те ще се окажат толкова жестоки, та ще използват едно дете, че ще се представят за ченгета и ще ѝ кажат, че е извършила нещо нередно?

Бяха говорили за това и по-рано, когато истинските полицаи ги бяха придружили до болницата, обсипвайки ги безмилостно с въпросите си. Гейб не бе споменал нищо за това, че някой иска да го убие. Хелън уважаваше причините за постъпката му — независимо какви бяха — и също запази мълчание. Фактът, че убийците се бе представял за полицаи и че караше седан с емблемата на полицейското управление в Сандбридж, бе вбесил полицаите и ги бе накарал дълбоко да се замислят. Най-накрая си бяха тръгнали от болницата, като озадачено се почесваха.

— Защо не мога да си спомня? — заоплаква се Гейб, поклащайки главата си, опряна на рамото на Хелън. — Ако можех само да си спомня онази нощ и защо съм бил изоставен така...

— Шшшт. Не мисли за това — посъветва го тя. — Прекалено много се напрягаш.

— Как е възможно да не мисля за това? — натъртено попита той, като поглеждаше към Малъри.

Хелън взе решение.

— Аз ще ти помогна да забравиш — обеща тя твърдо. — Ела с мен у дома тази вечер.

За миг тя бе взела своето решение — да рискува всичко, за да запази брака си... сърцето си и живота си, ако е необходимо. Гейб беше страдал сам твърде дълго. Най-малкото, което можеше да направи тя — като негова съпруга и като жената, която го обичаше, бе да го защити от онези, които го искат мъртъв.

Той вдигна глава, погледна я и очите му блеснаха като на котка в полумрака.

— Аз съм опасен, като ме опознаеш — предупреди я той.

Хелън усети топли тръпки.

— Това ми е известно — призна тя. — Но има някои неща, за които си струва човек да се бори, Гейб. А нашата любов определено е едно от тях.

Той я прегърна още по-здраво.

— Имах нужда да чуя това — изтръгна се от гърдите му. Дръпна я към себе си и я целуна силно. Устните им се сляха в съвършена чувствена ласка. Желанието пламна и у двамата, засилено от случилите се през тази вечер събития и от все още надвисналата опасност.

Чрез целувката Хелън се опита да му покаже своята новооткрита преданост. Тази нощ и всяка нощ, независимо дали Гейб щеше да възвърне спомените си или не, независимо дали щеше да се върне на активна служба отново, или щеше да остане осакатен завинаги, тя щеше да стои до него. Той беше доказал, че въпреки преживяния ужас е способен на безкрайна щедрост и преданост. Щеше да е истинска глупачка, ако някога му позволише да си тръгне.

— Ти печелиш — обяви Гейб и прекъсна целувката.

Той се изправи на крака, като нарочно я притисна към себе си, докато краката ѝ не докоснаха пода.

Хелън пристъпи до леглото на Малъри, явно не ѝ се искаше да я остави.

— Ей, тате? — промълви Малъри, изненадвайки и двамата с това, че е будна.

— Да, хлапе — Гейб отиде на секундата при нея и я погледна с тревога.

— Идваш ли си у дома? — попита го тя.

Той се поколеба, явно нямаше желание да замесва семейството си във вендетата срещу него.

— Няма друго място на земята, където най-много да ми се иска да бъда — откровено ѝ отвърна той. Наведе се и я целуна по бузата. — Ти си най-страхотната, знаеш ли? Твоето предупреждение ми спаси живота.

Зелените ѝ очи се разтвориха широко, тя се усмихна и прошепна:

— Не можех да им позволя да те убият.

— Справи се добре — рече той. — Двама от моите хора ще пазят пред вратата ти, а ние ще се върнем сутринта. Съгласна ли си, или искаш да остана при теб?

— Можете да вървите — отговори тя и затвори очи, сякаш за нея бе мъчително да ги държи отворени. — Имате нужда от почивка.

Съобразителността ѝ го накара да онемее. Той вдигна поглед към Хелън и очите му се напълниха със сълзи.

— Лека нощ, миличка — каза тя и целуна Малъри по другата буза. — Рано-рано сутринта сме тук.

— Добре — кротко се съгласи Малъри.

Щом излезе в коридора, Хелън замига усилено, за да задържи сълзите си. За разлика от болничната стая, коридорът беше ярко осветен и гъмжеше от хора.

Тя се огледа и видя, че осемчленният отряд на Гейб е тук, без Джейсън Милър, чието отсъствие несъмнено биеше очи. Някои от хората на Гейб се бяха настанили по скамейките наоколо, други стояха облежани на стената. Малко по-настрани Себастиан разпалено разговаряше с Лийла, която се взираше някъде над рамото му с безизразно лице. Щом зърна Хелън, тя се отдели от него, прекъсвайки го по средата на изречението.

— Как е тя? — поиска да узнае Лийла.

Хелън все още не можеше да свикне с дългата ѝ черна рокля.

— Ще се оправи. Съжалявам, че се наложи да провалим срещата ви — добави тя и погледна въпросително към Себастиан.

Очите му направо горяха от вълнение — нещо, което Хелън не беше виждала никога по-рано. Както изглеждаше, той бе в състояние да грабне саксията с цвете до него и да я хвърли. *По-кротко, момче.* Хелън погледна отново към Лийла и за първи път забеляза бръчките на напрежението около прекрасните очи на приятелката си.

— Добре ли си?

Лийла сви рамене.

— Добре съм, просто се притеснявам за теб и Малъри.

Хелън я погледна изпитателно.

— Ще поговорим по-късно — обеща ѝ тя.

— Няма нищо за говорене — отвърна Лийла.

О, да бе! Яростно святкащите очи на Себастиан подсказваха, че има много неща за казване.

— Ще ти се обадя утре — настоя тя.

Може би, след като се наспеше добре, Лийла щеше да съзре нови перспективи в тази вечер.

Убийство на първата среща — това не беше най-добрият начин за започване на една връзка.

Хелън се обърна към Гейб и го видя да разменя няколко думи с Уести Макафри. Тюленът контратерорист неизменно успяваше да разтърси най-деликатните ѝ чувства. Бе свикнала да вижда тюлените с къса военна подстрижка, а тъй като Уести трябваше да прониква във вражеските позиции на терористичните режими, му беше позволено да ходи с дълга коса. Беше облечен с дънки и бяла трикотажна фланелка, която не можеше да скрие страшната татуировка на лявата му ръка над лакътя. Носеше три халки на ушите си и с мрачното си изражение приличаше на самия Луцифер.

— Ще ви следвам с колата — каза той, като по този начин ѝ даваше да разбере, че възнамерява да държи под наблюдение къщата им. — Вини и Мечока имат разрешение да паркират задниците си ей тук в коридора.

— Благодаря, Уести — каза Гейб и го потупа по рамото. — Но няма да седиш в колата си. Не е нужно да те тормозят полицаите, след като те ще поставят охрана пред вратата ми.

— Както желаете, сър.

Уести улови погледа на Хелън и ѝ намигна, с което я накара да се отпусне. Този тип не беше чак толкова страшен, колкото изглеждаше.

Гейб пожела „лека нощ“ на хората от отряда си. Приблужи се до помощник-капитана, за да му благодари отново за оказаната помощ.

Необичайно намръщен, Себастиан въпреки всичко се държеше любезно.

— Лека нощ — каза той и сложи бащински ръка върху рамото на Гейб. После кимна на Хелън и хвърли още един изпепеляващ поглед на Лийла, преди да закрачи тежко към асансьора, предпочитайки да остане сам на излизане от болницата.

Хелън и Гейб последваха Лийла към главните асансьори. Уести ги следваше, подобно на ангел-пазител, дошъл направо от ада. Гейб изненада Хелън, като съвсем открито я хвана за ръката пред очите на своите хора.

Въпреки допълнителната охрана, която им осигуряваше Уести, Хелън усещаше как ледените пръсти на страха лаят по гърба ѝ, докато излизаха от болницата и отиваха към гаража.

Някой искаше Гейб да е мъртъв, а полицаите май бяха по-скоро вбесени от факта, че цивилни се представят за блюстителите на реда, отколкото от отвличането на Малъри.

Отново обзета от тревога, тя се бе вкопчила в ръката на Гейб. Не беше единствената, която се оглеждаше наоколо за потенциални убийци.

[1] Копеле (исп.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се прибраха у дома, на телефонния секретар намериха съобщение от командира на Гейб. „Научих, че си имал тежки преживявания тази вечер, лейтенант, и че дъщеря ти все още е в болницата. Съжалявам да го чуя. Когато се срещнем в неделя, ще се наложи да ми обясниш какво става, по дяволите. До края на седмицата ще съм извън града; иначе щях да дойда, за да ти предложи подкрепата си. Пази себе си и семейството си, ще се видим както е уговорено. Край“.

Гейб изтри съобщението.

— Както изглежда, командирът иска да се върнеш на активна служба — отбеляза Уести.

— Надявам се — отвърна Гейб. — Искаш ли нещо за ядене или пиене?

— Не, сър.

— Ела да ти покажа къде ще спиш — Гейб го поведе по коридора към кабинета.

За него беше огромно удоволствие да отстъпи на друг стаята, в която беше спал сам в продължение на седмици. Хелън му бе дала ясно да разбере, че ще спи при нея, в нейната спалня, до края на живота им.

— Кушетката е малко на буци — с извинителен тон каза той.

— Няма проблеми — отвърна Уести, като проверяваше колко е мека плетената възглавничка. — И без това няма да спя.

Главният помощник щеше да пази със своя автомат P226 в скута, така че лейтенантът можеше да се отпусне. Какъв страхотен тип!

— Е, не се паникьосвай, ако чуеш странни звуци откъм спалнята — предупреди го невъзмутимо Гейб. Уести се ухили широко, с което накара Гейб да се почувства невероятно добре. — Чейс... — добави той, наричайки Уести с истинското му име.

— Сър? — Сините му очи подканваха Гейб да бъде откровен.

— ... който и да е отговорен за случилото се тази вечер, той няма да спре, докато не го хванем или не ме убие. Ако това се случи, искам вие, момчета, да наглеждате Хелън както по-рано.

Твърдата долна челюст на Уести подсказваше неговата решимост.

— Няма да позволим пак да умрете, сър. Миналия път ви изпуснахме от поглед. Няма да направим същата грешка втори път.

— Благодаря — грубо каза Гейб в прилив на признателност. — Лека нощ.

Той се обърна и тръгна към спалнята, където го чакаше съпругата му.

Хелън беше гола. Гейб се наслади на гледката — лежеше свита на кълбо на една страна, дълбоко заспала. Бе придърпала единия ъгъл на одеялото върху гърдите си, а загорелите ѝ бедра и копринените ѝ рамене бяха голи. Хълмчетата на гърдите ѝ едва-едва се очертаваха. Косите ѝ се разстилаха върху възглавницата като златни нишки.

Гледката спря дъха му.

Въпреки че беше приучен на сурова дисциплина, трябваше да положи още усилия, за да се обърне и да отиде да вземе душ. Направи го за рекордно кратко време и угаси лампите, така че единствената светлина идваше от бледорозовата лампа с формата на лале, поставена до леглото. С хавлиената кърпа около бедрата, той се настани полека върху леглото и отметна одеялото, което я покриваше. *Прелест!*

Тя се размърда и изпъна тялото си — изящно, стегнато и красиво загоряло от слънцето, освен на някои много съкровени места. Предложи му сънливата си усмивка и вдигна ръце над главата си, така че гърдите ѝ се надигнаха приканващо. Стенейки от нетърпение, той я хвана през кръста, впи устните си в тях и започна да ги смуче.

Беше му се отдала в Анаполис, но тогава това беше само едно „може би“. Тази нощ беше друго. В кехлибарените очи на Хелън светеше безусловното обещание — „завинаги“.

Той се закле пред себе си, че тя никога, никога няма да погледне назад към тази нощ със съжаление, че му е дала втори шанс. Знаеше, че е щастливец. Някои можеше да не са съгласни с това, като се имаше предвид какво бе преживял в Северна Корея. Но истината беше, че бе получил възможност да направи преоценка на самия себе си и на това какво е направил с живота си. Беше се представил добре като тюлен, с

труд си бе изградил репутацията на роден водач, безкористно служещ на родината си. Но като баща и съпруг се бе провалил жестоко. Едва след като бе пленен и измъчван, бе започнал да разбира, че именно любовта му дава сили да се изправи срещу мъчителите си; именно семейството му бе причината да иска да оцелее.

Тази нощ представляваше нещо повече от една възможност да се люби с великолепната си съпруга. Тази нощ представляваше тържествена клетва, ново начало. Желанието ги изгаряше, по-осезаемо от всякога, и неудържимо ги сближаваше. Прониквайки дълбоко в нея, Гейб се взираше в сияещите ѝ очи. Вплете пръсти в нейните, докато тя го приемаше с нежни конвулсии. В зениците ѝ видя отражението на собственото си лице.

— Съжалявам, че не ти повярвах, Гейб — извини се тя. Той я целуна, не искаше да му напомня за събитията, които го бяха довели тук. Плъзгайки ръка между прилепналите им тела, той я докосна така, че я накара да занемее. Искаше тази нощ да се превърне в съкровен спомен, който да пазят години напред.

Но все пак тя успя да проговори.

— Обичам те, Гейб! — простена Хелън, достигайки върховната наслада.

Това признание взриви желанието му да се любят часове наред. Изгарящото удоволствие избухна в него, изстреля го до звездите и обратно, доказвайки му, че той е не само тюлен, но и човек.

Лийла избута слънчевите очила обратно върху хлъзгавия си нос и намести тялото си на шезлонга до басейна, така че дървените летвички да не ѝ убиват. Книгата, която четеше, не можеше да завладее въображението ѝ и тя неволно отново взе да размишлява за предишната вечер.

Това беше невероятна любовна среща — нямаше никакво съмнение. Беше излязла със Себастиан, като се бе заклела в себе си да не спи с него. За да се предпази, бе навлякла най-грозната си черна рокля — онази, която ѝ бе купил Алтул — ако не за друго, то за да ѝ напомня как един мъж може да разбие сърцето на една жена.

На Себастиан му трябваше по-малко от час, за да я накара да съблече роклята.

Глупачка, кипеше Лийла, бутайки отново непослушните очила по-нагоре на носа си. Толкова лесно се отклоняваше от правия път, щом ставаше въпрос за Себастиан. Той сигурно щеше да се смее, ако разбереше, че тя се бе запазила девствена за първата си брачна нощ. За него тя сигурно изглеждаше лесна плячка. Трябваше само да ѝ покаже стръвта и тя се хвана на въдицата и се съблече за него! *Копеле!*

Е, разбира се, стръвта беше много голяма, каквато Никой друг познат мъж не ѝ беше предлагал някога — бебе. Без никакво обвързване.

Все пак видимо обвързване нямаше.

Тя бе дошла на себе си само няколко секунди след оргазма. Осъзна истината в мига, когато той се отдели от нея и изчезна да спасява обезумялата Хелън.

Обвързването бе станало в сърцето ѝ.

Не беше в състояние да позволи на Себастиан да я люби, без да се влюби в него. В онзи кристално ясен момент, когато той бе проникнал дълбоко в нея и тя тънеше в блаженство, изведнъж усети, че това става: влюбва се в него. Както през миналия май, когато го бе прелъстила.

Прозрението бе достатъчно ужасяващо, за да я накара да промени мнението си. Не искаше да се влюбва в тюлен. Защото всеки път, когато я оставеше, за да замине на поредната си мисия, тя щеше да има чувството, че я напуска.

Лийла бе видяла как се отразява този начин на живот върху брака на Хелън и Гейб. Макар че те сега като че ли се бяха сдобрили. Времето щеше да извади истината наяве.

Според личния опит на Лийла бъдещето винаги се оказваше лошо, отколкото някой е очаквал. С тревожна въздишка, тя примигна над книгата, която четеше, и се опита още веднъж да вникне в сложния текст. Една сянка падна върху страниците и я разсея. Тя не вдигна поглед, тъй като знаеше, че това трябва да е Джордж, досадният грък, който живееше в съседния апартамент.

— Върви си — каза тя.

За нещастие, с хапливия си език досега не бе успяла да спре Джордж. Нито пък в момента.

С вече опънати нерви, Лийла смъкна очилата си и впери свиреп поглед в досадника.

— Не съм в настроение...

Гласът ѝ секна, тъй като зърна не Джордж, а Себастиан, който изглеждаше много привлекателен с невероятно бялата си плетена риза с къси ръкави и добре изгладените си моряшки шорти.

Той седна непоканен на шезлонга до нея.

— Опасявам се, че нямаш избор — каза Себастиан с ледено учтив тон.

Лийла потръпна, понеже долови решителност и голяма доза наранено его в тона му. Предишната нощ в болницата се беше опитала да му каже, че е променила мнението си за тяхното споразумение.

— Всъщност имам — натъртено рече тя, като изправи гръб в шезлонга.

Погледът на Себастиан се плъзна надолу по намазаното ѝ с плажно масло тяло и се върна обратно. Изглеждаше смутен от отговора ѝ.

— Имам избор — уточни Лийла.

Той стисна зъби и долната му челюст изпъкна. В очите му блеснаха искри, които ѝ подсказаха, че ѝ предстои дълга и трудна битка.

— Не можеш просто така да отмениш едно споразумение — изръмжа той с приглушен глас, за да не привлече вниманието на другите любители на слънчевите бани. В този августовски следобед около плувния басейн имаше много хора.

— Съжалявам — рече тя, след като долови отчаяние в гласа му. — Мога. Първо, не трябваше изобщо да се съгласявам на това споразумение. Излязох с теб само за да ти се извиня. Нямах ни най-малко намерение да правя секс с теб. — Произнесе последното изречение шепнешком.

— В случай че си пропуснала да забележиш, ние не правихме точно секс — през зъби изрече той.

— Виж какво, разбирам, че си разочарован. Не исках да те дразня...

— Смяташ, че се държа така, защото съм разочарован? — в красивите му очи блесна гняв. — Това е нещо повече. — Разочарованието е лесна работа. С него мога да се справя сам.

Добре, стигаше ѝ толкова информация. Лийла потърка зачервените си очи. Миналата нощ не беше спала много след цялото

това вълнение, след като Себастиан беше убил човек. Мили боже, тя дори не беше осъзнала този факт!

— Не смятам, че моментът е подходящ за разговори — каза тя, като сдържаше гнева си. — След две седмици ще ти се обадя и...

— Не — му звучеше категорично.

Тя го погледна отново и забеляза упорито издадената му долна челюст.

— Виждам, че си свикнал винаги да бъде на твоето — отбеляза Лийла.

— Лийла — тихо и умолително изрече той, — в каквото и да съм сбъркал, моля те, позволи ми да изкупя вината си. Сгрехих, като те притиснах, признавам си. Моля те, не ме отблъсквай така. Толкова много те желая!

Той я изненада с тази страстна молба, с мъчителното отчаяние в гласа си. Лийла усети колко е слаба. Желанието допълнително подкопаваше съпротивата ѝ. Спомни си неговите възхитителни целувки, удоволствието, което я бе накарал да изпита, и изведнъж решението ѝ да го избягва ѝ се стори прекалено.

— Не мога — колебливо каза тя, усещайки как гърдите ѝ тръпнат под миниатюрните триъгълници на банския.

— Моля те — повтори той. — Можем да направим така, че всичко да е според твоите правила. Каквото и да поискаш, ще го имаш.

О, боже, той правеше това невъзможно! Тя затвори очи и мъчително преглътна, устата ѝ бе пресъхнала. Сега най-много искаше да го замъкне в прохладния си апартамент, да го съблече и да правят безумен секс. Но ако го стореше, щеше да се влюби в него и той щеше да я изостави, за да прави онова, което правят тюлените.

Тя не искаше да преживее такава сърдечна мъка.

— Не мога — повтори Лийла.

Тя се изправи внезапно и измина двете стъпала, които я делиха от водата в басейна. Себастиан бе дошъл тук облечен. Не можеше да я последва във водата — единственото място, където тя бе в безопасност... единственото място, където можеше да изтрезнее.

В продължение на половин час той я наблюдава от шезлонга. Лийла пляскаше във водата, отиде по-навътре от всякога само за да не излезе от басейна и отново да се изправи пред изкушението.

Като поплува по гръб до другия край на басейна, тя се обърна и погледът ѝ безпомощно се плъзна към Себастиан. Шезлонгът беше празен. Бързо огледа целия район около басейна.

Себастиан го нямаше.

Разочарованието ѝ беше толкова голямо, че едва не се удави. Вкопчи се в ръба на басейна, питайки се какво ли е решил той. Дали не се беше отказал от нея? На сърцето ѝ бе много тежко и това ѝ подсказваше, че не ѝ се иска той да се предаде толкова бързо.

Тя се измъкна от водата и седна на ръба на басейна, чувствайки се нещастна. Казваше си, че е постъпила правилно. Бе предпазила сърцето си. Не си струваше заради любовта си към един тюлен да рискува сърцето ѝ да бъде разбито.

Не, дори той да ѝ дадеше бебе.

Ами тогава защо се чувстваше така, сякаш е позволила нещо скъпоценно да ѝ се изплъзне?

Телефонът извънтя в два часа следобед. Гейб се обади от апарата в кухнята. Изпотени и гладни, двамата с Хелън току-що бяха довършили алпинеума.

— Ало?

— Гейб Рено?

— Да.

— Обажда се шериф Дънтън от полицейското управление на Сандбридж. Идентифицирахме човека, който отвлече дъщеря ви. Помислих си, че може да искате да знаете — той е бивш тюлен. Трябваше ни известно време, за да открием досието му. Официално е признат за мъртъв преди три години.

Какво ставаше, по дяволите! Гейб попи потта от челото си с кухненската кърпа, а мислите шеметно се блъскаха в главата му.

— Като се има предвид, че той вече официално е мъртъв, не виждам причини да повдигаме обвинение срещу човека, който го е убил, Себастиан Леон — продължи онзи, шумолейки с някакви книжа. — Но аз несъмнено бих искал да знам какво точно се е случило. Защо не дойдете в управлението да преразгледаме нещата?

Гейб въздъхна тежко. Обърна се към Хелън, която тъкмо влизаше в кухнята. Тя бе разгорещена и потна колкото него, след като бе

работила в градината с диви цветя. Тънката ѝ блузка бе влажна и прилепваше плътно, подчертавайки липсата на сутиен отдолу.

— Хм, може би днес следобед — взе да шикалкави той, като оглеждаше с възхищение задните части на Хелън, която се бе навела над умивалника да измие лицето си. — Тази сутрин съм зает.

Гейб бързо остави слушалката и измина двете крачки, които бяха необходими, за да сграбчи жена си през кръста и да я дръпне към себе си. Приглушеният ѝ смях само го възбуди още повече.

— Малъри може да се събуди — напомни му тя, но все пак притисна долната част на тялото си към него.

Той я вдигна на ръце и я замъкна в килера. Затвори двамата в тясното и тъмно пространство, разкопча копчето на късите ѝ панталони и ги смъкна.

— Ами Уести? — задъхано попита тя и се вкопчи в една полица, за опора.

— Той си подремва — успя да каже Гейб, като се освобождаваше от дънките си.

Пъхна ръка под тънката ѝ блузка и обхвана едната ѝ гърда, докато проникваше в тялото ѝ и установяваше, че е приятно топла и влажна.

Откри, че любовта е мощен афродизиак. По неговите сметки, след като бе отсъствал триста шейсет и осем дни, през останалата част от живота им щеше да прави любов с Хелън всеки ден и пак нямаше да успее да навакса за претърпените лишения.

— Все още ме обичаш? — дрезгаво попита той, а всяка частичка от тялото му се разтапяше от удоволствие.

Уханието на Хелън се смесваше с кухненските аромати и цял го изпълваше.

— Завинаги — отговори тя.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейб и Родригес току-що бяха тръгнали за срещата с командир Львит, когато телефонът иззвъня. Хелън се протегна, както лежеше под прохладните чаршафи, и вдигна слушалката.

— Ало? — каза тя, надявайки се да чуе гласа на Лийла.

— Хелън, обажда се доктор Териен — прозвуча един познат глас.

Тя се надигна на лакът. Погледна часовника и се зачуди защо докторът се обажда в неделя.

— Здравсти, как сте? — озадачено попита тя.

— Съпругът ти вкъщи ли е? — напрегнато попита лекарят.

— Не, опасявам се, че не. Да не би нещо да не е наред?

Доктор Териен се поколеба.

— Хелън, не бях напълно откровен с Гейбриъл за някои неща и това започва много да ми тежи. Искам да изясним всичко.

Обзе я неприятно чувство.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

Докторът въздъхна.

— Командирът на Гейбриъл, Еди Львит, е мой приятел. Бях му длъжник, затова, когато ме помоли да се заема със случая на съпруга ти, се съгласих. Онзи ден Гейбриъл поиска да разбере дали някой не следи неговото възстановяване. Признах му, че неговият командир много внимателно следи състоянието му. Смятах, че Еди няма търпение той да се върне в отряда. Но сега вече не съм толкова сигурен. Току-що се обадох във военноморския медицински център, за да разбере дали са изписали новите рецепти на Гейбриъл и дали взема редовно лекарството си...

— От него му се спи — прекъсна го Хелън. — Мисля, че вече не го взема.

— Знам — каза с въздишка лекарят. — Когато се обадох, разбрах, че някой е подменил рецептата му без моето съгласие. Той

въобще не е вземал дексамфетамин, а нещо друго, което блокира паметта.

Шокирана, Хелън се мъчеше да проумее казаното.

— Не разбирам. Да не би да искате да кажете, че неговият командир има нещо общо с всичко това?

— Само човек, който има подходящите връзки, би могъл да промени първоначалната рецепта. Изведнъж ми просветна, че Еди май повече се страхува от спомените на Гейб, отколкото е заинтересуван да го върне в отряда.

— О, боже мой! — каза Хелън, ужасена, че началникът на Гейбриъл, комуто той служеше лоялно и от когото се възхищаваше, е посмял да се намеси в лечението на съпруга ѝ.

— Не осъзнавах, че насочвам Гейбриъл в неправилната посока — продължи доктор Териен, явно разстроен от своята роля в тази измама. — През цялото време настоявах, че страховете му са илюзорни, но може и да не са. Просто не разбирам защо Еди ще иска да потисне спомените на Гейб, освен ако не е извършил нещо нередно и не желае съпругът ти да си го спомни.

— Гейб отиде да се види с командира си тази сутрин — призна Хелън.

Цялото ѝ тяло отмаля. Отвън се чу тътен на гръмотевица.

— Съжалявам за моята роля във всичко това — каза лекарят.

— Всичко е наред — увери го Хелън. — Даже съм ви много благодарна, че ми казахте.

Тя остави слушалката и полегна, усещаше се направо като парализирана. Ако Лъвит целенасочено се беше опитал да блокира спомените на Гейб, не беше ли възможно той да е човекът, който се опитваше да го убие? Не, разбира се, че не. Флотските командири не бяха безжалостни убийци със скрити помисли.

Без съмнение се налагаше да предупреди Гейб, че Лъвит евентуално е замесен. Тя седна в леглото и набра номера на отдел „Специални операции“, но никой не отговори. Къде бе изчезнал дежурният персонал? Все трябваше да има някой там.

Отказа се да звъни повече и отиде да потърси Вини, който бе заел мястото на Уести и охраняваше къщата.

В неделя сутрин Себастиан обикновено отиваше на църква и после се наслаждаваше на късна закуска в „Подвижни дюни“. Сега би

трябвало да е облечен с най-хубавия си костюм, един от трите, които имаше от години и педантично поддържаше.

Тази сутрин обаче той не беше облечен за църква. Всъщност почти не беше облечен, седеше по боксерки във всекидневната и гледаше повторението на „Островът на Гилигън“. Дори не си беше направил труда да си приготви прясно кафе.

Това не бе добър знак.

Но защо да си хаби енергията да взема душ, да се бръсне и да се облича, когато в живота му нямаше друг човек, който да оцени резултатите от усилията му? Лийла му бе отказала. Между тях всичко беше свършено.

Затвори очи и се остави на мъката да го завладее. Скоро щеше да състави някакъв план, да измисли нещо, което със сигурност щеше да накара Лийла да промени решението си. Но за момента щеше да се въргаля в калта на самосъжалението. Неговите хора никога не го бяха виждали такъв. Тюленът Себастиан не се поддаваше на емоциите си. Но човекът Себастиан нямаше избор. Той беше латиноамериканец в края на краищата. А един латиноамериканец можеше направо да оглупее от любов.

О, но каква жена само! Като си помислеше за Лийла, за това прекрасно и сложно създание, и сърцето го заболяваше от копнеж по нея. Той беше роден, за да я закриля, да ѝ бъде верен, да бъде баща на детето, за което тя копнееше.

Въпреки това тя не бе успяла да разбере колко дълбока е неговата преданост. Може би той трябваше да се изрази по-ясно и категорично.

Телефонът извън пронизително и го стресна. Като си помисли, че може да се обажда Лийла или пък някой от отряда, Себастиан направо се хвърли към него.

— Леон.

Колебание от другата страна на линията.

— Обажда се Хана Гиъри. Може ли да говоря с лейтенант Рено? Разочарованието го накара да отговори лаконично:

— Няма го.

Настъпи многозначително мълчание, мрачно мълчание.

— Можете ли да ми кажете къде е?

Себастиан погледна часовника, който никога не сваляше от китката си.

— Тази сутрин имаше уговорена среща с командира на „Специални операции“.

— Командир Львит?

Долавяйки нотки на страх в гласа ѝ, той мигновено изправи гръб и настоятелно попита:

— Какво има?

— Кой сте вие? — контрира тя.

— Помощник-капитан Леон. Работя с лейтенант Рено.

Тя сякаш размишляваше дали да му се довери или не, после уклончиво отвърна:

— Струва ми се, че не е добра идея той да отива сам при командира си.

— Защо не? Там ще бъдат и старшият помощник-капитан, и други хора от персонала. Защо не ми кажете за какво става дума?

Поверителният тон му помогна да постигне желаня резултат, обикновено така ставаше.

— Много добре — предаде се жената. — Нали познавахте моя партньор, който беше убит, Ърнест Форестър?

— Да.

— Той разследваше именно Львит.

Себастиан бе така слисан, че му трябваше малко време да придобие дар слово.

— За какво? — попита той, макар да се опасяваше, че знае много добре.

— Трафик на оръжие.

Невъзможно! Себастиан хвърли поглед към прозореца и застрашителния океан зад него. И все пак във факта имаше ужасяваща логика. Львит притежаваше вътрешна информация. Можеше да насрочи прихващането на оръжието така, че то да стане преди пристигането на отряда по график. Притежаваше необходимите връзки, за да наеме банда бивши тюлени да му свършат мръсната работа, също като онзи, когото Себастиан беше убил по-предишната вечер.

— Откъде знаете това? — натъртено попита той.

Тя бе казала на Ягуар, че всички файлове на Форестър са иззети, че са взели и твърдия диск на компютъра му.

— Бележникът на Ърни беше открит сред бъркотията. Някой от моите колеги трябва да го е пхнал в пощенската ми кутия. Бележките му бяха шифровани, но аз успях да открия шифъра. От известно време Ърни е разследвал Лъвит. Смятам, че в бележника му има достатъчно доказателства Лъвит да бъде пратен в затвора.

На Себастиан му се зави свят. Това беше гореща информация за онзи вид предателство, към което флотът се отнасяше с ужас и погнуса. И все пак Лъвит бе успявал да се изплъзне дълго време. Дали той не беше загрял за подозренията на Форестър и не бе организирил убийството му?

Изведнъж на Себастиан му просветна, че самата Гиъри е в опасност.

— Откъде се обаждате? — внезапно попита той загрижено.

— От къщата на брат ми — призна тя.

— У вас ли е бележникът?

Жената се поколеба за малко.

— Да.

— Някой друг знае ли за това?

Тя се поколеба, с което му подсказа, че се кани да го излъже.

— Не, никой.

Себастиан мислеше бързо, като потъркваше челото си.

— Не смятайте, че сте в безопасност — предупреди я той. — Може би точно в момента ви наблюдават.

— Затова съм дошла тук — каза тя.

— Къде е най-близката военноморска база във вашия район? — попита той.

— В Анаполис.

— Познавате ли я?

— Всъщност не. Изкарах обучението си в Куантико. И простете ми за цинизма, но нямам доверие на флотските власти и не съм сигурна, че няма да помогнат този бележник да изчезне. Някой закриля Лъвит, иначе щяха ли да преровят кабинета на Ърни?!

Добра логика.

— Тогава идете в Куантико — съгласи се той. В Куантико беше съсредоточена главно морската пехота. На тях можеше да се разчита да се погрижат за сигурността на Гиъри и същевременно да боравят внимателно с веществените доказателства. — Идете направо там и

предайте бележника на военната полиция. Помолете ги да ви включат в програма за защита на свидетелите. Аз ще им се обадя предварително и ще ги предупредя за вашето пристигане.

Тя внимателно обмисли този план за действие.

— Звучи ми изпълнимо — каза жената и така експедитивно затвори телефона, че веждите на Себастиан подскочиха нагоре от удивление.

Надяваше се някой ден лично да се запознае с Хана Гиъри. Тя изпълняваше заповедите като истински тюлен.

Себастиан седеше на стола си прекалено шокиран, за да може да мисли ясно. Собственият им командир беше крал оръжие направо под носа им и те не бяха разбрали! Забеляза, че все още държи слушалката, и затвори телефона. Първата му задача беше да се свърже с военната полиция в Куантико. Веднага го направи и ги предупреди за предстоящото пристигане на Хана Гиъри. Обещаха му да се погрижат за сигурността ѝ и да пазят внимателно бележника.

Що се отнасяше до положението на Ягуар, нямаше да е от голяма полза да алармира военната полиция в „Дам Нек“. Докато бележникът не преминеше в ръцете на Себастиан, властите щяха да гледат с насмешка на подобни твърдения.

Слава богу, тази сутрин старшина Родригес пазеше гърба на лейтенанта. Лъвит със сигурност нямаше да посмее да извърши нещо толкова драстично, като да убие Ягуар направо в базата. И все пак, ако подозренията на Гиъри бяха верни, то тогава именно командирът бе планирал инцидента в морския резерват „Бек Бей“. Но защо? Преди една година Ягуар трябва да се беше натъкнал на нещо, което го бе превърнало в опасност за операцията на Лъвит. Именно Лъвит може би беше наредил на Милър да изостави Ягуар в склада — склад, който хората на Лъвит бяха заредили с взрив, за да избухне веднага щом офейкат с четвъртата ракета, ракета, за която Лъвит трябва да бе получил стотици хиляди долари на черния пазар.

Ужасен от мисълта, че е работил така близко до Лъвит и нито веднъж не е заподозрял неговото коварство, Себастиан прокара длан по наболата си брада. После грабна слушалката за трети път и се обади в „Специални операции“. За негова изненада никой не отговори. Къде, за бога, беше отишъл дежурният персонал?

Ругаейки, Себастиан затвори телефона и набра номера на пейджъра на Вини. Телефонът му иззвъня, докато миеше зъбите си.

— Вини! — изрева той, очаквайки да чуе гласа на старшината.

— Не — обади се един колеблив женски глас.

Сърцето на Себастиан замря. Беше Лийла. По дяволите, тя се обаждаше в най-неподходящото време.

— Лийла — каза той, като се стараяше да не изстрелва светкавично думите, — съжалявам, но не мога да разговарям точно в момента. Можеш ли да отидеш с колата до дома на Хелън и да останеш там с нея и Малъри? От полицейското управление на Сандбридж са сложили охрана, но трябва да изтегля Вини от там и ще се чувствам по-спокоен, ако има кой да остане при Хелън.

Лийла веднага откликна на призива му да изпълни дълга си.

— Добре — съгласи се тя. — Нещо не е наред ли?

— Ситуацията е сложна. Не мога да ти обясня. Моля те, иди там колкото е възможно по-бързо. Ще ти се обадя по-късно — добави той, доволен от възможността да държи връзка с нея.

Като приключи разговора, Себастиан хвърли телефона на леглото и намъкна ботите си за рекордно кратко време.

Мобилният му телефон започна да звъни, когато запали мотора на своя „Форд Фалкон“ и потегли с бясна бързина.

— Опитях се да ти се обадя на домашния телефон, но линията беше заета — осведоми го Вини.

Колата на Себастиан направо летеше към задния вход, изпод гумите ѝ изхвърчаше пясък. За щастие улиците бяха сравнително пусти в тази облачна утрин. Небето сякаш всеки миг щеше да се разтвори и да ливне дъжд.

— Родригес отиде ли с Ягуар? — рязко попита той.

— Да — отговори Вини. — Какво ново?

— Львит стои зад изчезналите оръжейни пратки — рязко зави, за да избегне една кофа за боклук, търкулната на пътя. — Искам да се свържеш с всички от нашия отряд. Кажим им, че трябва да се срещнем след десет минути в сградата на „Специални операции“. Лийла вече е на път, ще остане при Хелън и Малъри.

Макар да се подразбираше, че ще се изправят срещу собствения си командир — нарушение на Общия военен кодекс, Вини отговори твърдо и положително:

— Да, помощник-капитан. Трябва да ти кажа, че ми се обади психиатърът на Ягуар. Някой е подменил рецептата на Ягуар, така че той е вземал лекарства за блокиране на паметта. Психиатърът смята, че това е Лъвит. Командирът явно се притеснява, че Ягуар ще си спомни нещо.

Това потвърждение бе достатъчно за Себастиан.

— Разбрано — мрачно отвърна той. — Ще се видим след десет минути.

Себастиан остави телефона и съсредоточи цялото си внимание върху пътя. Точно в този момент заваля като из ведро, дъждът затрополи по предното стъкло и гледката пред него се разкриви, от стичащите се вадички, преди чистачките да заработят. Избоботи гръмотевица.

Себастиан ругаеше под нос егоцентризма и слепотата си, заради които не бе осъзнал, че злодеят е Лъвит. Бяха подозирали само Милър, но той беше прекалено безхарактерен, за да осъществи едно такова начинание.

Надяваше се, че Лъвит си няма и понятие всъщност колко малко остава да бъде разкрит. Може би в този момент той и лейтенантът водеха спокоен разговор, в който Ягуар обясняваше каква точно информация е изпратил на ФБР. После Лъвит щеше да го похвали за предаването на такава ценна информация и Ягуар щеше да излезе от там здрав и читав.

Но събитията отпреди два дни говореха, че командирът е отчаян. Той знаеше, че в неговата нелегална операция има едно потенциално слабо звено, наречено Гейбриъл Рено. Страхуваше, че лейтенантът си е спомнил повече неща, отколкото твърди.

Миналия път Лъвит бе изпратил своите ренегати да елиминират Ягуар. Този път щеше да иска сам да свърши тази работа.

След като дочу как Вини се обажда набързо на всички тюлени от отряда, Хелън разбра, че нещо много сериозно не е наред. Той се беше свързал с всички членове на първи отряд и бе поискал от тях да се явят в сградата на „Специални операции“. Ако беше казал само това, Хелън нямаше да се тревожи, че самият Гейб се намира в сградата на „Специални операции“. Онова, което я притесни, беше новината, че

Лъвит е крадял оръжие в чужбина. Не ѝ беше необходимо да е ракетен инженер, за да проумее, че именно той се бе опитвал да убие съпруга ѝ през цялото време. Навярно Гейб миналата година се беше натъкнал на нещо, нещо, което би могло да доведе до разкриването на Лъвит и оттогава насам Лъвит се опитваше да вземе мерки, за да предотврати това.

В този момент Гейб беше сам с него... е, не съвсем сам. Родригес пазеше гърба му. Но той бе оставил пистолета си вкъщи, понеже знаеше, че ще трябва да мине през охраната на „Специални операции“ и не искаше да създаде неприятности на Себастиан, който му беше дал оръжието.

Завладяна от хладното усещане за неизбежно надвиснало нещастие, Хелън си мислеше за пистолета, скрит в едно чекмедже на нощното шкафче.

Сякаш доловила напрежението, витаещо във въздуха, Малъри излезе бавно от стаята си и застана до майка си. Хелън веднага забеляза, че е махнала обещите си.

— Какво става? — попита Малъри, като зърна напрегнатото изражение на Вини, който в този момент остави телефонната слушалка.

— Лийла ще дойде и ще остане при вас — каза той, докато преглеждаше джобовете на бойната си униформа и сякаш правеше инвентаризация на оръжията си. — Отвън все още има едно ченге, в случай че нещо изникне.

— Идваме с теб — реши Хелън, която направо щеше да се пръсне от напрежение. Не можеше просто да седи и да чака, страхувайки се, че някой пак ще ѝ се обади, за да ѝ каже, че съпругът ѝ не е успял да оцелее.

— Не, госпожо — възрази тюленът. — Трябва да останете тук.

— Няма да стоя тук — твърдо изрече Хелън. — Гейб е мой съпруг. Вече веднъж преживях загубата му. Нямам никакво намерение да го загубя отново!

Вини посочи с жест Малъри.

— Ами дъщеря ви? Тя все още се възстановява от раната в главата.

Хелън направо се разкъсваше. Хвърли поглед към Малъри, по чието лице все още се виждаха следите от нападението преди два дни.

— Аз трябва да вървя — каза тюленът и се измъкна през вратата. Затвори я и излезе, преди Хелън да успее да вземе решение.

— По дяволите! — изруга тя и отчаяно тропна с крак.

— Аз съм добре, мамо — каза Малъри. Тя се обърна към шкафа и започна да рови за обувките си. — Да вървим след татко.

Хелън я погледна с възхищение.

— Не, Мал. Вина е прав. Трябва да оставим хората на Гейб да се погрижат за това. Ние може би просто ще им пречим — тя отново си помисли за пистолета. Баща ѝ я беше научил да улучва консервена кутия от петдесет крачки. Ако животът на Гейб беше дори в минимална степен застрашен, а тя имаше възможност да го спаси, щеше да убие, за да го защити. — Нямаме кола — добави Хелън, измъчвана от желанието непременно да направи нещо.

Малъри изправи гръб и отметна косата си назад.

— Лийла дойде — каза тя и отиде да ѝ отвори вратата. — Можем да вземем нейната кола.

Щеше да им е трудно да вкарат колата на Лийла в базата, но си струваше да опитат.

— Изчакай минутка — рече Хелън и се втурна по коридора. Отиде направо до нощното шкафче и извади пистолета на Гейб от чекмеджето. Беше студен и тежък в ръката ѝ. Два пъти провери предпазителя и пъкна пистолета под колана си.

Лийла чакаше пред входната врата, косата ѝ беше мокра от дъжда.

— Тръгваме след Гейб — лаконично ѝ обясни Хелън.

— Да — каза Лийла веднага щом зърна решителния блясък в очите на приятелката си.

Вратата се затръшна след тях, докато двете бързаха към колата на Лийла, пренебрегвайки полицаия, който се виждаше през прозореца на автомобила си, сбърчил вежди над разтворен вестник.

А вътре в къщата кактусът на Гейб разцъфтя в кървавочервено.

Милър тъкмо излизал от сградата, обясни командир Львит, като мрачно погледна Гейб над лъскавата повърхност на бюрото си. Той бил просто прекалено некомпетентен. В никакъв случай не бивало да позволи на Гейб да изостане в нощта на провалената мисия.

— Спомняте ли си онази нощ, лейтенант — добави Лъвит, втренчил в него сребристосивите си очи.

Гейб се чудеше колко точно да каже, че знае.

— Не съвсем, сър — призна си той. — Казаха ми, че по някое време съм бил ударен и съм изпаднал в безсъзнание. Може никога да не си спомня.

Лъвит го изгледа замислено с присвити очи.

— Аз не мога да върна обратно една година от живота ви, лейтенант — каза той сухо, — но мога да ви повиша в капитан трети ранг. Като се има предвид информацията, която изровихте, вие със сигурност заслужавате повишение. Ще ви хареса ли да изкарате в морето патрулния кораб за една малка разходка и отново да си намокрите краката?

Гейб възприе предложението с ентузиазъм.

— Да не би да казвате, че скоро ще се върна в отряда, сър?

— Точно така. Веднага щом оправя необходимите книжа. А междувременно, имаме някои малки нововъведения на борда на ПК, с които ще трябва да се запознаете. Имате ли около един час на разположение?

— Да, сър! Ще може ли старшина Родригес да ни придружи? — попита той, подозирайки, че е опасно да изостави за втори път телохранителя си.

— Не виждам защо не. Надявам се, че нямате нищо против, докато пътуваме към Литъл Крийк, да ме осветлите по-подробно за отвлечането на дъщеря ви.

Когато стигнаха до паркинга след няколко минути, валеше проливен дъжд.

— Ще вземем моята кола — предложи командирът. Корабът на бреговата охрана беше на док в десантната база в Литъл Крийк, намираща се на две крачки от „Дам Нек“. Гейб седна отпред на пасажерската седалка, а командирът подкара колата с главоломна скорост надолу по гладкия булевард.

Родригес седеше отзад с автомата си МР5 в ръка. Като се имаше предвид в каква компания пътуваше, Гейб се зачуди от това, че кожата на главата му настръхва.

Въпреки безумната скорост, пристигнаха в десантната база цели и невредими. Гейб с облекчение излезе под дъжда.

Реки от вода го заляха, докато оглеждаше с доволен поглед брега. Господи, така му липсваше работата! Липсваха му застрашителните силуети на бойните кораби със сиви корпуси и десантните плавателни съдове. Липсваше му миризмата на катран и морски талази, дори лудориите на морските птици, сгушили се сега в паркинга, за да избегнат лошото време.

Беше неделя и имаше твърде малко хора от персонала — само двама души от охраната, които козируваха, когато те преминаха по циментовия пристан покрай останалите плавателни съдове и се насочиха към техния кораб — АК „Нор’ийстър“.

Морякът на пост даде стандартния сигнал със свирка, когато командирът тръгна пред Гейб нагоре по трапа. Екипаж от двайсет и пет редовни военни моряци поддържаха кораба в готовност. Тъй като той беше един от осемчленния отряд на тюлените, невинаги знаеше имената на тези моряци. Но го обзе леко безпокойство, след като не откри никого наоколо.

Дори шкиперът на кораба не се виждаше наоколо в тази дъждовна неделна утрин. Всъщност, ако не се смятах двамата часовои, корабът изглеждаше пуст. Косъмчетата по врата на Гейб бавно настръхнаха. Тъкмо осъзнаваше, че е влязъл в капан, когато Родригес опря дулото на своя автомат в ребрата му и го накара побързо да се качи на мостика.

Кръвта му пламна от адреналина. Проклет сляп идиот! Не заради некомпетентността на Милър едва не го бяха убили преди година! Милър само беше изпълнявал заповеди на Лъвит, както правеше сега старшина Родригес. Велики боже, именно неговият командир се опитваше да го убие! Но защо?

Докато Гейб се бе вторачил объркано в своя командир, Лъвит наперено отиде до контролното табло и започна да натиска бутоните.

— Винаги е полезно да можете да управлявате кораб, лейтенант — провлачено и насмешливо изрече той. — Човек никога не знае кога ще му потрябва такова умение. — Той вдигна високоговорителя и нареди: — Екипажът да се приготви за отплаване. Дежурният на палубата да прехвърли караула от десния кварталдек на мостика. Приберете въжетата. — Свали микротелефона и добави: — Винаги ми е било приятно да изрека тези думи.

Погледът на Гейб мигновено се насочи през осеяния с дъждовни капчици прозорец към палубата долу. Още двама мъже във флотски гащеризони се бяха появили, за да помогнат на първия да прибере въжетата и да ги внесе долу за съхранение. С усещането, че му премалява, Гейб забеляза, че тези мъже нямаха телосложението на обикновени моряци. По-скоро приличаха на тюлени ренегати, наети от Лъвит.

— Пълен напред. Сменете флага — добави командирът и патрулният кораб започна да излиза на заден ход от котвената си стоянка.

Гейб проклинаше себе си, че не е направил връзката по-рано. *Мамка му!* Трябваше да се застреля заради собствената си некомпетентност, но се съмняваше, че ще е необходимо. Като се имаше предвид какво се бе случило по-предишната нощ, без съмнение Лъвит го извеждаше в морето, за да го екзекутира. Той потръпна от негодувание, тялото му се окъпа в пот.

Сега вече единствената му надежда беше да поговори разумно с този човек.

— Ако с мен се случи нещо, сър, ще има разследване и ще ви разкрият — заплаши го той през зъби.

Цялото внимание на Лъвит бе съсредоточено върху това да преодолее тесния канал, който щеше да изведе кораба в залива.

— Няма да има никакво разследване, Рено — отговори той хладно. — Флотът ще се задоволи с моето твърдение.

— И какво ще представлява твърдението ви? — натъртено попита Гейб, пренебрегвайки факта, че Родригес е опрял в него дулото на автомата си.

Лъвит го погледна през рамо.

— Че си се разбеснял срещу мен... явно страничен ефект на твоя посттравматичен синдром. А след това си се застрелял в главата — той цъкна с насмешливо съжаление, — завладян от чувството на вина, че си предал родината си.

— Предал съм родината си! Гаден кучи син! — Родригес го накара да млъкне, като заби дулото на автомата си между лопатките на гърба му.

Гейб залитна напред и моментално се овладя напълно. При това числено превъзходство от пет на един и след като нямаше оръжие,

трябваше да запази спокойствие и да мисли добре. Единственото оръжие, което можеше да му послужи в момента, бе неговият собствен мозък.

Патрулният кораб продължаваше да се носи бързо напред сред бели пръски, порейки огромните вълни. Но по дяволите, ако размишляваше прекалено дълго, щеше да му се наложи да се справя и с петимата едновременно. Трябваше да се справи първо с тези двамата, да грабне радиото и да потърси помощ.

Гейб се обърна светкавично, сграбчи дулото на автомата и го насочи право към Лъвит. Родригес инстинктивно натисна спусъка и обсипа каютата с деветмилиметрови куршуми. С трясък се сринаха стъкла. Лъвит се сви и стисна ръката си над лакътя, където беше улучен. Изръмжа и се хвърли срещу Гейб, който бе блъснал Родригес достатъчно силно, за да го залепи на отсрещната стена.

Лъвит се стовари върху Гейб и двамата с трясък паднаха върху дигиталните показания на уредите. Лъвит успя да обхване с ръка врата на Гейб. Той изтегли Гейб нагоре, като се мъчеше да измъкне собственото си оръжие. В това кратко затишие Гейб успя да изнесе крака си напред, улучи корабния дросел и го ритна силно. Корабът рязко увеличи скорост, командирът загуби равновесие и залитна назад, дърпайки Гейб със себе си. Двамата заедно се удариха в задната стена и се чу хрущане.

Мъртвата хватка около врата на Гейб изведнъж се разхлаби. Той се освободи навреме, за да види как Лъвит се свлече от седящо положение. Беше се ударил в телефонния ключов номератор, който стърчеше от стената, и ударът бе достатъчно силен, за да изгуби съзнание. Гейб грабна деветмилиметровия пистолет от омекналите му пръсти.

Родригес се беше съвзел и се целеше в него. В момента, в който в дулото блесна огън, Гейб падна и се търкулна, като едновременно отвърна на огъня. Чу се тъп звук и куршумът прониза гърдите на Родригес. Автоматът му изтрака на пода и на лицето му се появи стъписано изражение.

Гейб се наведе и сграбчи автомата.

— Ти си абсолютна гадина — осведоми го той.

Като затъкна по-малкото оръжие в колана си, той прескочи Лъвит, който все още лежеше в безсъзнание, и заключи вратите на

кабината на лоцмана отвътре, с което поне за момента другите мъже оставаха отвън. Вдигна радиотелефона и отчете координатите си.

— Обажда се АК „Нор’ийстър“, ПК 5. Мейдей^[1]. Чувате ли ме?

— Чуваме те, „Нор’ийстър“. За какво искате помощ?

Като си отваряше очите на четири за някакъв знак от тримата останали ренегати, Гейб описа положението възможно най-добре.

— Имаме двама обезоръжени — добави той — и трима противници на борда на кораба. Наш човек в лоцманската кабина, притиснат до стената. Край.

— Какви са координатите ти, „Нор’ийстър“?

Гейб бързо им даде необходимата информация. Една сянка се мярна до вратата и той се шмугна под контролното табло, като взе и радиотелефона със себе си. Беше само въпрос на време престъпниците да разбият с един изстрел вратата и да го спипат. Като се имаше предвид подготовката им, веднага щяха да успеят да го надвият. По дяволите, той трябваше досега да се е измъкнал от тук и да е скочил зад борда. Океанът беше най-доброто място, където можеше да се скрие един тюлен.

— Повтарям — прошепна той, — тримата противници са добре обучени. Изпратете силите със специално предназначение да ги обезвредят.

Дум! Гейб се приготви за действие, но се оказа, че това е просто Родригес, който беше изгубил съзнание поради огнестрелната си рана и сега се просна по очи.

Гейб се измъкна от укритието си и го издърпа към себе си. Оставяйки червена ивица на пода, той сложи тялото на предателя пред себе си, за да го използва като щит. Усецайки лекото потръпване на пръстите си и като държеше под око и двете врати, той зачака неизбежното.

Хелън, помисли си той, когато зад квадратното стъкло на вратата изникна силуетът на един тангос, прости ми, че бях толкова сляп, та не предвидих случващото се сега. Ако умра днес тук, не тъгувай за мен, миличка. Не всеки получава втори шанс. Благодарен съм за възможността да те обичам така, както заслужавах.

[1] Помогнете — международен сигнал за бедствие, по съзвучие с френската дума m'aider. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Помощник-капитанът и отряд от четирима души откриха в сградата на „Специални операции“ само Джейсън Милър, седеше зад бюрото си и се взираше невидящо в него. Когато Уести и Себастиан надникнаха през отворената врата, той едва-едва вдигна поглед.

— Къде е лейтенантът, помощник? — настоятелно попита Себастиан, без да си дава труд да говори с почитителен тон.

Милър впери в него безжизнените си очи и отвърна унило:

— Командирът го изведе с ПК.

Без да продума повече, той започна да изпразва съдържанието на бюрото си в кошчето за боклук.

Уести и Себастиан се спогледаха многозначително. Тук определено щеше да има промени в персонала и то в скоро време.

— Трябва да се доберем до ПК, преди да е навлязъл в открито море — каза Себастиан и се насочи към вратата.

— Съгласен.

Уести се втурна покрай него още по-бързо. Блъснаха вратата и се озоваха лице в лице с Хелън, Лийла и Малъри, които изглеждаха смъртнобледи и много решителни.

Себастиан се стресна, трябваше да поздрави Лийла в качеството си на помощник-капитан.

— Командирът е завел Ягуар на ПК — каза той на Хелън с възможно най-уверен тон. — Родригес му пази гърба — добави Себастиан, като зърна паниката в очите ѝ. — Искам вие да стоите тук — добави твърдо — и да не ни пречите! — Господи, при мисълта, че Лийла може само да се приближи до място, където се стреля, той усети, че изпада в паника. — Разбирате ли ме?

— Да — отговори Хелън от името на всички.

Той изпита ужасното подозрение, че тя го чува, но няма да го послуша. В такъв случай те трябваше просто да я изпреварят.

— Да вървим.

Двамата тюлени скочиха в автомобилите си и се понесоха напред с бясна скорост. След десет минути пристигнаха на морския бряг. Дъждът се лееше като из ведро. Двамата изскочиха от колите си и разтревожено се вторачиха в празната котвена стоянка, където обикновено се намираше „Нор’ийстър“.

— Сега какво, помощник-капитан? — попита Вини.

Погледът на Себастиан внимателно обходи редицата от поклащащите се на котва плавателни съдове, повечето от които принадлежаха на десантните войски. Сърцето му биеше бързо.

— Има един хеликоптер — отбеляза Уести, като посочи ДК, 135-футовия десантен кораб. Той обикновено превозваше танкове, подемни кранове и хранителни запаси, но днес, сякаш докаран от съдбата, на него се намираше един многомоторен хеликоптер „Оспрей MV-22“.

— Двама души могат да управляват хеликоптера — Себастиан впери поглед в Лутър, който бе обучен да пилотира самолет. — Какво ще кажете, сър?

Лутър се поколеба, хвърляйки смутен поглед към сградата на оперативната база. Нямаха време да подадат официална молба. Заграбването на военен транспорт без разрешение можеше да има сериозни последици. От друга страна, тюлените никога нямаше да си простят, ако допуснеха шефът на техния взвод да загине.

— Не виждам да имаме избор — съгласи се Лутър.

— Да вървим.

Те затичаха по пристана към десантния кораб. Старшината изостана, за да охранява, прекалено изплашен, за да се опита да ги спре.

Щом се качиха на борда на кораба, тюлените се покатериха в хеликоптера, като оставиха мястото на втория пилот за Себастиан, който освободи машината от съоръженията. После ловко скочи на борда.

— Дръжте се! — извика Лутър и запали мотора. — Чака ни трудно пътуване.

„Оспрей“ се отдели от земята с бясно завъртане на главните ротори. Бурният вятър поде опашката му, завъртя я и едва не събори радиоантената на десантния кораб. Когато се издигнаха във въздуха, в отворения товарен отсек, където се бяха свили Уести, Вини и Теди, плисна дъжд. Никой от тях дори не забеляза.

Всеки от тях с мъка се опитваше да възприеме куриозното разкритие, че техният командир не е човекът, за когото го мислеха, че беше прилъгал един от тях да излезе в открито море, за да довърши онова, което не бе успял в Пхенян.

Последния път, когато се бяха сгушили заедно и мислеха за Ягуар, беше тъмно като в рог. Бяха им наредили да пресеят останките от склада, за да открият някаква част от него и да я занесат у дома. Тюлените имат традиция да не оставят човек или труп след себе си. Именно в онази нощ бяха намерили зъба на Ягуар.

— Сигурно ще имаме нужда от това — извика Уести от задната част на хеликоптера и хвърли на всеки от тюлените по чифт подплатени с вълна ръкавици.

Мъжете с облекчение намъкнаха ръкавиците. Спускането с въжета на ПК беше най-добрият вариант на атака. Палубата не бе достатъчно голяма, за да се приземи хеликоптерът.

Уести провери здравината на 18-метровото въже с френска плетка, което щеше да ускори бързото спускане на всеки на борда.

— Виждам ПК! — извика Лутър, като направи ловка маневра и хеликоптерът зави наляво.

Мъжете се приготвиха с разтуптени сърца, напълно концентрирани.

Помощник-капитанът напусна седалката на втория пилот и се присъедини към тях.

— Слушайте внимателно — каза той. — Ето нашия план.

Той винаги спазваше принципа на шестте П — позитивното предварително планиране предпазва от пиклив провал.

Изложи им плана, а те го изслушаха изключително съсредоточено.

— Нямаме представа колко души са на борда, можете да очаквате, че са добре обучени, вероятно бивши тюлени. Стреляйте да ги обезвредите, но не убивайте — добави той. — Тези хора ще отговарят за престъпленията си, особено командирът. Ще се спуснем на кърмата и ще си проправим път напред. Някакви въпроси?

Мъжете мълчаха. Да, планът беше ясен. Това не беше най-оптималният вариант за поемане на командването, но в този момент едва ли имаха голям избор.

Лутър приближи хеликоптера и застана в позиция над ПК. Вятърът блъскаше хеликоптера и затрудняваше спускането на задната му част.

— Забелязаха ни! — извика той.

След секунди куршуми обсипаха „Оспрей“ от едната страна. Уести грабна един МР5, прицели се в самотната фигура на палубата и с един кратък откос я накара да изчезне.

— Давай, давай, давай! — извика помощник-капитанът.

Един по един, мъжете изчезваха надолу, спускайки се със свистене по въжето, увиснало над кърмата на „Нор’ийстър“. Уести им осигури прикритие, когато стрелецът се появи отново и започна да стреля по Вини, който се спусна втори.

— Сега си ти! — извика Себастиан, давайки знак, че ще прикрива Уести.

Докато главният помощник се спускаше, Себастиан размени няколко думи с пилота.

— Потегляй веднага щом се спусна — извика му той.

Лутър кимна утвърдително. Той знаеше не по-зле от помощник-капитана, че 225-милиметровата бордова картечница МК 38 на ПК може да направи на пух и прах хеликоптера.

След като произведе един последен изстрел към стрелеца на борда, Себастиан сграбчи въжето и се спусна заднешком от „Оспрей“. Полетя надолу, усещайки топлината от триенето през уплътнените си ръкавици. Спусна се по-бързо от останалите, защото имаше повече опит в тази работа, но и защото не искаше да мисли, че може да пристигнат прекалено късно.

Гейб чу свистенето на перките на хеликоптера и се ухили. Нямаше начин военната полиция да е реагирала толкова бързо. Той имаше достатъчно доверие в своите хора, за да предположи, че са те, идваха след него. Между тях винаги бе имало интуитивна връзка и те бяха разбрали, че е в беда. Дяволи!

Всъщност имаше нужда единствено да отклонят вниманието от него. Сенките на вратата изчезнаха, когато неговите евентуални убийци насочиха вниманието си към натрапниците.

Гейб се измъкна изпод тялото на Родригес. С оръжие в двете ръце, той отключи вратата на лоцманската кабина и надникна навън. Откъм мостика беше чисто. В същото време сред свистенето на хеликоптера дочу стрелба. Притиснал гръб към мостика, той бавно се промъкна към задната част на кораба.

Ухили се, щом видя как Уести се хвърля на земята, търкулва се и в същото време отвръща на огъня. Тюленът успя да залегне зад един възжен барабан, който едва прикриваше широките му рамене. Усмивката на Гейб угасна, когато той осъзна, че на неговите хора им липсва защитата, която мостикът осигурява на хората на Лъвит. Те бяха в неизгодно положение, бяха в опасност.

Чуваше как някой над него стреля около кърмовата част на кораба, заплашвайки живота на хората от отряда му. Гейб затъкна второто оръжие в колана си, за да освободи едната си ръка. Изкачи се по стълбата и надникна на втората палуба. Ченгето, което се беше опитало да го прегази, същото, което бе изчезнало от малката веранда на бюрото за информация, изпразваше пълнителя с невероятна скорост, докато се прикриваше зад защитния сандък на радиолокатора.

С мрачна усмивка, Гейб се прицели със своя Глок в дясната половина на задника му и стреля. *На ти на теб, копеле.* Онзи стреснато скочи, завъртя се и отвърна на огъня. *Бам!* Куршумът рикошира в палубата и едва не улучи Гейб в ухото.

Гейб стреля втори път и изби пистолета от ръката на противника си. Пистолетът отлетя и цопна в океана. Мъжът изръмжа отчаяно и се опита да премине в отстъпление, но Гейб отново стреля и този път го улучи в дясната буза. Човекът се срина, превръщайки се в гърчеща се от болка купчина.

Това е заради дъщеря ми, кучи сине.

Чувствайки се вече по-добре, Гейб се изкачи на втората палуба. Като огледа от птичи поглед кораба долу, той зърна друг противник, който куцукаше към парапета на палубата, оставяйки кървава следа след себе си. За негово удивление, онзи не забави ход. Прехвърли се бързо през парапета и скочи във водата. Явно му бяха дали нареждане да не се оставя да го заловят. Вини, който го беше улучил, зяпна от удивление.

Гейб рязко се обърна, чудейки се какво става с мъжа, когото току-що беше обезвредил. Палубата зад него беше пуста. Този човек

също бе изчезнал, като бе използвал последните си капчици сила, за да се смъкне в океана, предпочитайки да се удави, вместо да отговаря за прегрешенията си.

Поредица от бързи изстрели мигновено насочи вниманието му към носа на кораба. Някой беше заел позиция зад най-мощното оръжие на кораба — 225-милиметровата бордова картечница МК 38, и се целеше в хеликоптера, който бързо се отдалечаваше на безопасно разстояние.

Отново обзет от чувство за неотложност, Гейб се смъкна по стълбата и заобиколи мостика, докато стигна до бака. Фигурата, която насочваше монтираната на борда картечница, в момента представляваше само размазано сиво петно, но Гейб се втурна към нея, вдигнал пистолета за стрелба, и тогава разбра, че това е Лъвит. Командирът трябва да беше дошъл в съзнание и макар да бе ранен над лакътя, насочваше тежкото оръжие със смъртоносна прецизност.

— Ей! — извика Гейб, с което отвлече вниманието му, за да не стреля.

Стреснат, Лъвит погледна през рамо. В сивите му очи блесна решителност и той се обърна обратно, завъртя картечницата по посока на „Оспрей“ и стреля.

Ра-та-та-та-та! От дулото изскочи огън и затрещяха залпове по посока на хеликоптера. Вятърът вече блъскаше „Оспрей“. За ужас на Гейб, куршумите засегнаха задния ротор на хеликоптера и го направиха неуправляем. Поради сивия дъждец и голямото разстояние Гейб не може да разпознае пилота, но предположи, че е Лутър, единственият обучен летец сред тях. Опашката на хеликоптера се залюля наляво и надясно.

Скачай! Помисли си Гейб, като откъсна погледа си от изпадналия в беда хеликоптер и го насочи към лудия, който бе спрял, за да го наблюдава как се мята. Гейб се намираше прекалено наблизко, за да може да стреля в Лъвит, без да го убие, а целта му не беше да го убива.

— Ти си убиецът, не аз — изръмжа той, като прибра оръжието си.

След това обви с ръка врата на Лъвит и стисна здраво. За нещастие пръстите на Лъвит бяха все още на спусъка и за ужас на Гейб той изстреля още няколко залпа.

Хеликоптерът се наклони неестествено и падна като камък, изпусайки струя пушек след себе си, после с трясък се удари в бушуващите вълни.

Гейб зяпна от удивление. Един от неговите хора току-що бе потънал. Лутър Линдстром, мъжът, който бе истинско олицетворение на честността, който се беше отказал от футбола и от купища пари, защото на първо място бе патриот.

Гейб стегна по-силно гръкляна на Лъвит. Усещаше го как се мята немощно, но не отпусна хватката. Картината на избухващия склад, картината на едногодишното пленничество даваха сила на ръцете му. Почти не забеляза как неговите хора, прикривайки се взаимно, си проправяха път напред.

— Ягуар! — Помощник-капитанът пръв стигна до него, хвана го за раменете и започна да го разтърсва, за да се съвземе от транса. — Пуснете го, сър.

Себастиан се опита да изтръгне Лъвит от смъртоносната хватка на Гейб. Гейб изведнъж дойде на себе си и рязко пусна командира. Лъвит шумно тупна на палубата. Като кашляше и се давеше, той започна да се съвзема. Гейб безстрастно се взираше в него. Дъждовните струи мокреха лицето на командира.

— Ще оцелее — каза помощник-капитанът с известно разочарование. Погледна въпросително Гейб. — Вие добре ли сте, сър?

Погледът на Гейб се насочи към бушуващите сиви вълни.

— Лутър — каза той със задавен глас.

— Видях го да скача — увери го Себастиан. — Ще се справи. Но Родригес е мъртъв.

— Той ме предаде — добави Гейб и връчи на Себастиан оръжието на Родригес. — Явно е бил част от малкия план на Лъвит.

Двамата се спогледаха мрачно. Гейб насочи погледа си към Уести и Вини, които се появиха в този момент и изглеждаха разгневени.

— И двамата скочиха зад борда, мамка им! — възкликна Уести.

Косата на Гейб настръхна.

— А къде е третият? — попита той.

Помощник-капитанът бързо се въртна към него.

— Били са трима?

— Трима плюс Родригес и Лъвит — потвърди Гейб и скочи на крака. — Това е моя работа — добави той, решен да отмъсти за всичко,

което му бяха сторили. Едва-едва погледна към Лъвит. — Имате ли нещо против, вместо мен да замъкнете на мостика тая гадина?

— Съвсем не — провлачено изрече Себастиан.

Хелън, Лийла и Малъри изчакаха тюлените да се изгубят от погледа им, преди да ги последват. Когато пристигнаха в Литъл Крик, там гъмжеше от военни полицаи, които бяха запалили моторите на малките си патрулни лодки, подготвяйки ги за пътешествие в открито море.

— О, боже мой! — въздъхна Хелън, смятайки това за лош знак.

Нещо се беше случило с Гейб. Точно сега животът ѝ беше прекалено съвършен; това не можеше да трае дълго.

Зърнала познато лице сред военните полицаи, тя задърпа двете си спътнички към една патрулна лодка.

— Арти! — извика Хелън. Това беше Арти Кунц, редовно присъстващ в нейните обедни часове по фитнес. — Можеш ли да ни кажеш какво става? — попита го тя.

Арти вдигна присвити очи към нея.

— Получихме мейдей от един патрулен кораб — извика той, опитвайки се да надвие бръмченето на мотора.

Коленете на Хелън започнаха да треперят.

— Трябва да ни вземеш с теб — настоя тя.

— Не, госпожо. Не возя цивилни при такива ситуации.

— Престори се, че не си ни забелязал — рязко отвърна Хелън, като подтикваше Малъри и Лийла да скочат на борда.

Арти измърмори нещо за това, че ще изгуби нашивките си.

— Влезте в кабината и гледайте никой да не ви види — омекна той.

С чувството, че всичко това не може да е реално, Хелън се облегна на стената в убежището им, вкопчена в своите спътнички, когато Арти потегли. Малката лодка пореше вълните. Сирена изпищя над главите им; палубата се люшна рязко под краката им. Малъри имаше посърнал вид. Лийла стисна ръката на Хелън.

Хелън затвори очи, като се молеше цялото това бързане да не се окаже напразно. Как бе възможно мъж, стигнал до ранга командир, да предаде своите хора?

Отвори очи и точно отпред видя по-голям плавателен съд от техния. Подскачаше без посока сред бурните вълни. Потръпна от страх, когато видя над водата да се издига пушек. Дори от затворената кабина на полицейския плавателен съд можеше да усети миризмата на артилерийски огън. Погледна към Малъри, която търсеше да разпознае Гейб сред няколкото фигури на борда на ПК.

Някой от борда на по-големия кораб им махна, давайки им знак да се приближат.

— Това е Себастиан! — извика Лийла и в гласа ѝ прозвучаха издйнически нотки.

Когато патрулните лодки се приближиха до корпуса, военните полицаи хвърлиха въжета и завързаха малките лодки за големия плавателен съд. Хелън позна Уести, който помагаше в единия край. Но къде беше Гейб?

Прекалено нетърпелива, за да чака, тя нареди на Лийла и Малъри да останат скрити и излезе от кабината. Дъждът почти бе спрял, само леко припръскваше, но сирените продължаваха да вият и мъже крещяха нещо, надвиквайки бученето на моторите. Военни полицаи се катериха на кораба по въжени стълби с дървени стъпала.

Хелън се вкопчи в парапета на патрулната лодка.

— Вини! — извика тя, като зърна за миг познатата тъмнокоса глава.

Мъжът се вгледа с присвити очи от борда на „Нор’ийстър“.

— Къде е Гейб?

Той като че ли се смути, като я видя.

— Добре е — извика в отговор. — Търсим изчезнал тангос. Гледай да не те забележат!

Изчезнал тангос. Това означаваше, че един от лошите не бе открит. Тя се обърна, за да бие отбой и да влезе в кабината, когато зърна как една фигура изникна от трюма в задната част. Мъжът изскочи в полезрението ѝ като някакво кошмарно човече на пружина от кутийка. Носеше противотанкова пушка на рамото си.

— О, боже мой! — прошепна тя, премаляла от страх. Беше гледала достатъчно военни филми, за да знае какво би могло да причини оръжие с такива размери.

За неин ужас хладнокръвният убиец насочи оръжието към лоцманската кабина, където бе най-оживено.

Мили боже! Той смяташе да вдигне кораба във въздуха заедно с всички на борда, включително и себе си! Хелън удивено се дръпна назад и настъпи краката на Малъри, която се бе появила зад нея.

— Мамо! — възкликна Малъри.

Хелън не изчака някой на борда на ПК да забележи заплахата и да я отстранят. Измъкна пистолета на Гейб изпод блузата си и се прицели в масовия убиец. Никога през живота си не беше насочвала оръжие към човек. Но това беше друга работа. Ръцете ѝ бяха невероятно твърди, когато натисна спусъка, мислейки си: „Само през трупа ми!“.

На борда на „Нор’ийстър“ Гейб се приближаваше към своята плячка. След като военните полицаи бяха пристигнали, той можеше да остави на тях да заловят тангоса. Той може да беше скочил зад борда като останалите, но Гейб от опит знаеше, че никога не бива да приема нещо за даденост. Със същия успех онзи можеше да подготвя офанзива в трюма на кораба.

Само за да се увери, Гейб тръгна дебнешком по тесния коридор покрай спалните помещения, душовете и офицерския стол. В края на коридора стигна до артилерийския склад. Дръпна вратата на херметическата камера и установи, че е била разбита отвътре. Съвпадение ли беше или не? Имаше само един друг начин човек да влезе или излезе от тази част на кораба — през един люк, който се отваряше на палубата горе.

Обзет от ужас, Гейб осъзна, че онзи може да е дошъл насам, за да се въоръжи. В помещението имаше смъртоносни оръжия. Ако е успял да се промъкне през люка на палубата, можеше да направи невероятни поразии.

Господи! Гейб се обърна и спринтира към изхода, крещейки предупреждения към всички, които биха могли да го чуят. Когато изскочи на палубата, бързо погледна към задната част на кораба. С ужас разбра, че е бил прав. Престъпникът се бе измъкнал от склада с противотанкова пушка АТ-4 на рамо. Целеше се точно в сърцето на кораба. Всеки миг Гейб щеше да види огнено кълбо да се носи към него и след това... нищо.

Пистолетен изстрел раздра въздуха и Гейб трепна, очаквайки да усети изгаряща болка. За негова изненада врагът залитна и се хвана за корема. Падна на коляно. *Боже, някой го е застрелял*, осъзна Гейб.

Но онзи още не бе умрял. Пръстът му конвулсивно натисна спусъка и противотанковата пушка оглушително гръмна. Гейб се хвърли на земята да се прикрие, докато снарядът полетя над главата му. Очакваше палубата да се изкоруби под него, очакваше да бъде погълнат от огнен гейзер, но вместо това ПК просто подскочи и се раздруса. Вода плисна на палубата и това му подсказа, че противотанковият снаряд е експлодирал под водата.

Премалаял от облекчение, Гейб с мъка се надигна. Убиецът беше ранен, но все още представляваше заплаха — с усилие се изправи на крака, като се мъчеше да насочи АТ-4, която все още бе на рамото му. Гейб не го изчака да стреля отново. Хвърли се с вик върху него, като стреляше в движение. Три куршума продупчиха гърдите на онзи и той най-накрая рухна, а оръжието шумно издрънча, удряйки се в стоманената палуба.

Гейб се приближи до мъртвия разбойник и косо погледна вляво, любопитен да разбере кой бе стрелял пръв. Онова, което видя, го накара да замръзне на място.

Там, на борда на патрулна лодка на военната полиция, подскачаща върху вълните до борда на ПК, стоеше Хелън. Стоеше неподвижно като статуя и все още стискаше пистолета с две ръце.

Неговата жена беше застреляла обезумелия престъпник. Тя бе попречила „Нор’ийстър“ да се превърне в огнено кълбо и в края на краищата бе спасила живота на всяка жива душа на борда.

Краката на Гейб се подгънаха от слабост. Той стигна залитайки до парапета и впери слисан поглед в тройката долу.

— Какво правите всички вие тук, дявол да ви вземе! — изрева той, с ужас представяйки си какво им се беше разминало на косъм.

Хелън затъкна оръжието в колана на панталоните си и му се усмихна.

— Здравей, скъпи — извика тя. — Помислихме си, че може да имаш нужда от помощ.

Всемогъщи боже! Ужасът отстъпи място на облекчението. Краката на Гейб напълно отказаха, затова той се обърна и бързо седна, опрял гръб на парапета.

— Скъпи? — извика Хелън. — Добре ли си?

Гласът ѝ звучеше така разтревожено, че той си наложи да се изправи отново, макар че краката му застрашително се подгъваха.

— Стой там — каза той и ѝ посочи с пръст къде точно е това „там“. — Себастиан! — изрева Гейб, призовавайки помощник-командира от бака.

Себастиан притича бързо и озадачено погледна зад борда.

— Да, сър? — щом видя Лийла и другите две жени, той зяпна и загорялото му лице побеля.

— Струва ми се, че тя те обича — каза Гейб, като се прехвърляше през парапета.

Все още отмалял от изпитаното облекчение, той се спусна по възената стълба, като прескочи последните няколко стъпала. С два скока измина разстоянието между себе си и семейството си и сграбчи Хелън и Малъри в задушавача прегръдка. Желанието да смърти жена си се бореше със съзнанието, че той и всички останали на борда на ПК дължаха живота си на нея.

Разкъсван от противоречиви желания, той направи единственото друго нещо, за което можа да се сети. Впи устни в нейните, влагайки в тази целувка цялото си отчаяние и цялата си любов, които бушуваха в гърдите му.

Сякаш по взаимно съгласие, сирените на трите патрулни лодки изведнъж замлъкнаха. Някой от борда на ПК одобрително свирна. Гейб вдигна глава и удивено погледна Хелън.

— Ти току-що ми спаси живота, жено — възкликна той. — Моя и на всички други на борда на кораба, дявол да го вземе! Повече *никога* да не си посмяла да ме следваш в опасни ситуации!

Тя поклати глава извинително.

— Не искаме да те загубим, Гейб.

Той погледна към Малъри, чийто спокоен поглед подсказваше, че са готови да застрелят сто престъпници само за да спасят жалката му кожа.

— Никога няма да ме загубите — изръмжа Гейб и стисна и двете в прегръдките си. После се обърна към Арти, който се навърташе зад гърба му: — Помощник, хайде с твоята лодка да претърсим района, за да намерим моя младши лейтенант. Той скочи от хеликоптера преди няколко минути.

— Дадено, сър.

Авторитетният тон на Гейб накара Арти да се подчини и да извика няколко души от по-големия кораб да се присъединят към тях. Себастиан се спусна ловко по въжената стълба и помогна да откачат въжетата за абордаж. Стараеше се да стои с гръб към Лийла.

Арти отпрати жените да се върнат обратно в лоцманската кабина, а мъжете отплаваха, за да започнат трескаво търсене на лейтенант Лутър Линдстром.

— Той ми е страшно сърдит — отбеляза Лийла със съкрушен вид.

Хелън я прегърна през раменете.

— Е, ако си пропуснала да забележиш, Гейб също ми беше много ядосан. Това е добър знак, повярвай ми.

— Ами ако той никога повече не ми проговори? — добави Лийла, явно искрено разтревожена от подобна възможност.

— Ще ти проговори — увери я Хелън. — Той просто е смутен и объркан и това е всичко, а не му е по вкуса неговите хора да го виждат в това състояние.

Отвън се чува викове, които мигновено привлякоха вниманието им към носа на лодката. Арти държеше един спасителен пояс и се готвеше да го хвърли зад борда. Хелън се приближи на пръсти, за да надникне зад борда на лодката. В същото време една голяма вълна издигна Лутер пред погледа ѝ. Освен че беше мокър до кости и стресиран, по нищо друго не му личеше, че е скочил от падащ хеликоптер.

Шепнейки благодарствена молитва, Хелън се отпусна тежко до спътничките си. Събитията през този ден можеха да завършат с поредица от ужасяващи трагедии, но не бе станало така. Справедливостта бе възтържествувала. Точно както би трябвало.

ЕПИЛОГ

Денят на труда даде възможност на радиолокационния взвод да празнува победата си над корупцията. Времето беше повече от благоприятно за посрещане на гости на току-що боядисаната тераса на Гейб и Хелън. Бризът, духащ откъм океана, не позволяваше на слънцето да ги умори от жега. В случай че някой от гуляйджиите се сгорещеше прекалено много, имаше големи количества студен чай, бира и кофички с лед за освежаване. А и прохладните обещания на вълните нежно се плискаха на брега само на стотина метра разстояние.

Гейб беше цар на грила. Бе приготвил шницели, които изчезнаха за рекордно кратко време, и сега обръщаше печените ребърца. Хелън надзираваше разпределянето на чипса и салфетките и погледът ѝ току се насочваше към красивия профил на Гейб. Тя преживяваше отново кошмара отпреди две седмици, като се удивляваше как за малко не бяха изгубили всичко, което двамата бяха открили отново в обятията си.

През изминалите оттогава две седмици тя бе така блажено щастлива, та ѝ беше трудно да си спомни кога двамата с Гейб са се държали хладно един към друг. Макар че го съжаляваше за страданията, преживяни в Северна Корея, същевременно тя беше благодарна за промените, които те бяха предизвикали у него. Гейб беше най-грижовният, най-състрадателният и най-сексапилният съпруг в целия свят. А тя бе най-щастливата от всички жени.

Подавайки на Уести купата с чипс, тя се стресна от прекалено прямия му поглед. Съвсем лека усмивчица потръпна в ъгълчетата на устните му, макар че беше трудно човек да я различи при тази козя брадичка.

Все пак, тя имаше усещането, че Уести се радва за нея. Хелън му се усмихна смутено в отговор, отърсвайки се за малко от своето блаженство, колкото да помисли за положението на другите.

Защо помощник Уести Макафри беше сам? Под страховитата му външност, както долавяше тя, се криеше едно сърце, голямо колкото

Дивия запад^[1], чието име носеше.

С опасния си вид той беше изключително привлекателен. И все пак, според Гейб, Уести имал връзки с омъжени жени, за да избегне капана на брака. Тъй като беше тюлен контрааторист, тя предполагаше, че е по-добре за кариерата му да няма собствено семейство. Все пак колко жалко. Тя усещаше, че той би могъл да обича една жена така, както Гейб обичаше нея сега — абсолютно, без задръжки.

Като носеше купата с чипс в другия край на терасата, за да я подаде на Лутер Линдстром, тя продължи да размишлява в същата насока. Лутер седеше до годеницата си Вероника, но напрегнатото мълчание между тях подсказваше за скрити проблеми. Гейб и останалите тайно се обзалагаха още колко дълго ще продължи тази връзка. Лутер си взе шепа чипс.

— Благодаря — каза той и на лицето му светна момчешка усмивка. Вероника, скрила очите си зад тъмни очила, отказа да си вземе.

Хелън прекоси терасата и отиде при Лийла, която стоеше настрана от другите. Тя бе дошла само поради настояването на Хелън и поддържаше колкото е възможно по-голяма дистанция между себе си и помощник-капитана.

След случката на борда на „Нор’ийстър“ Себастиан изглеждаше много резервиран. Объркана от тази явна промяна у него, Лийла също бе затворена. Хелън ясно разбираше, че всеки от тези двама инати очаква другият да разчупи леда.

— Струва ми се, че трябва да си тръгна, Хелън — каза Лийла, като си взе две резенчета чипс от купата. Болката в гласа ѝ подсказва, че продължителното мълчание на Себастиан взема своите жертви.

— О, стига! Един от вас двамата трябва пръв да отстъпи. Просто иди при него и сложи край на това киснене в задънена улица!

— А ако той вече не ме иска? — измъчваше се Лийла.

Хелън изсумтя невярващо.

— Ти май не си забелязала какви зверски погледи ти хвърля от един час насам?

— Какви погледи?

— О, боже мой! Просто иди при него и го попитай какъв му е проблема.

Лийла мигновено погледна към излъчващата напрежение фигура на Себастиан.

— Опасявам се, че той все още ми е сърдит — призна си тя.

— Не е. Сега е разстроен, задето те е отблъснал — заключи Хелън.

— Така ли мислиш? — Лийла въздъхна с облекчение. — Добре, дай ми само една минутка.

Доволна, че нейната приятелка ще намери кураж да прекрачи пропастта, Хелън се върна при Гейб точно когато той вдигна пластмасовата си чаша и извика:

— Предлагам тост.

Мъжете откликнаха ентусиазирано, като посегнаха към чашите си.

— Да пием за помощник-капитана, който ми попречи да удуша Лъвит — започна Гейб. — Без твоята намеса моят жалък задник сега щеше да е в затвора.

— Браво! Вярно! — потвърдиха мъжете.

Себастиан едва си даде труд да им се усмихне разсеяно и да вдигне чашата си.

— Да пием за лейтенант Линдстром — продължи Гейб, изразявайки признателност към огромния тюлен, — който може да се измъкне от всякакви сложни ситуации, дори с помощта на един „Оспрей“.

— Иху-хуу! — извика Вини. Вероника рязко обърна глава към него.

— Да пием за нашия помощник-капитан Джейсън Милър — продължи Гейб със саркастични нотки в гласа, — който направи голяма услуга на родината си, като се уволни от армията.

Мъжете въздъхнаха тежко и се постараха да забравят за Джейсън Милър, който беше подал оставка, без да дава обяснения. Бе отказал да каже и една дума против Лъвит, макар че военноморските криминални служби непрекъснато го притискаха да направи изявление. Пазеше мълчание и за инцидента през миналата година, отказвайки да признае каквато и да било роля в изчезването на Гейб.

— И също така — добави Гейб и тонът му стана сериозен — да вдигнем тост за Хана Гиъри, където и да се намира сега. Бог да я запази жива и здрава, докато я намерят.

Мъжете промърмориха нещо в знак на съгласие и отпиха от чашите си. Настъпи тишина, всички мислеха за изчезването на аналитичката от разузнавателното управление на Министерството на отбраната. Бележникът, който тя бе носила у себе си, беше необходим, за да потвърди престъпленията на командир Лъвит. Бяха разпитали командира за инцидента на борда на „Нор’ийстър“, но липсваха твърди доказателства, които да го свържат с кражбата и продажбите на оръжие, не и без бележника, с който бе изчезнала Гиъри. Главорезите, които му бяха помагали на ПК, бяха или мъртви, или изчезнали. Изпълнявайки заплахата си, Лъвит бе настоявал, че Гейб е отговорен за провала на борда на кораба, защото това било нападение на параноик. Докато военноморските криминални служби не приключеха разследването, не беше ясно кой ще бъде обвинен — Лъвит, Гейб или дори Лутер и помощник-капитана, за присвояване и унищожаване на военно имущество.

Въпреки всичко мъжете имаха доверие в системата. ВМКС трябваше да стоварят цялата сила на закона върху главата на Лъвит. Всичко беше просто въпрос на време.

Но какво бе станало с Хана Гиъри, видяна да влиза през портите на американската военноморска база в Куантико? Колата ѝ беше открита в близост до управлението на военната полиция, където през този ден двама офицери са били дежурни. Нито един от тях не беше докладвал за личен контакт с червенокоса жена.

Този сценарий подежда отрезвяващо. Това, че една жена можеше да изчезне от военна база, без жива душа да забележи, повдигна някои сериозни въпроси. Кой какви връзки бе използвал, за да стане възможно едно такова ловко отвличане?

Наличието на неясноти и загадки подсказваше, че корупцията не започва и не свършва с Едуард Лъвит. Някои от лошите все още не бяха идентифицирани, но тъй като Гейб не знаеше кои са те, предполагаше, че няма опасност от вендата. Само за всеки случай неговите хора останаха нащрек, като се сменяха да пазят Гейб и семейството му.

Той все още не можеше да си спомни какво се беше случило през онази нощ в Пхенян и това го влудяваше. Не можеше да си спомни как Милър се бе нахвърлил върху него. Дори не успяваше да си спомни

какво бе направил, за да накара Лъвит да се пази от него и да нареди на Милър да го убие.

Доктор Ноъл Териен бе предположил, че може би е по-добре така. Ударът по главата бе оставил празнота в съзнанието на Гейб, която трябваше да го предпази. След като тази част от спомените му бе изгубена завинаги, бе малко вероятно Гейб отново да се превърне в мишена.

— Да вдигнем тост за членовете на радиолокационния взвод — продължи Гейб, като наруши тежкото мълчание, налегнало групата. — И по-специално за членовете на моя любим отряд. — Той вдигна чашата си. — Няма по-добри от тях в армията. Има надежда, че скоро ще работим пак заедно.

Мъжете се отърсиха от вгълбението си, за да се чукнат с чаши и бутилки и да пият. С официалното разрешение на доктор Териен Гейб бе препоръчан за активна служба. Всичко зависеше от командира на базата адмирал Йохансен — дали Гейб щеше да бъде зачеркнат от списъка на инвалидите и върнат на активна служба и дали щеше да бъде върнат в същия отряд или не.

— Да прием за новия старши помощник-капитан на 12-и отряд — допълни Вини, изразявайки гласно надеждата на хората, че Гейб ще бъде повишен в чин, за да замести Милър.

— Браво, браво! — извикаха всички в един глас.

— И още един тост — добави Гейб. — Той е за жена ми и дъщеря ми. — После прегърна Хелън и я привлече плътно към себе си. Малъри, за която се предполагаше, че слуша компактдискове със слушалките си, вдигна поглед, с което доказа, че не е изпуснала нищо. — Искам да ви кажа следното на вас двете: веднъж се изгубих, но вие ме намерихте. — Синьо-зелените му очи блеснаха под слънцето, когато се усмихна смутено. — Днес нямаше да съм тук, ако не бяхте вие, дами. Вие ми дадохте причината да се противопоставя на врага и да оцелея. И затова не се срамувам да кажа пред Бог и пред всички: обичам ви и двете, наистина ви обичам.

Хелън остана без дъх. През изминалите няколко седмици Гейб многократно ѝ се беше клел в любовта си насаме. Но да обяви любовта си пред своите хора, това бе преднамерен жест. Той даваше на Хелън ясно да разбере, че предаността му към тюлените никога няма да надхвърли предаността му към семейството. Неговите две

идентичности, на тюлен и на семеен мъж, бяха сложно преплетени. Любовта към семейството му бе дала свръхчовешка сила и смелост. С тяхна помощ той се беше завърнал почти невредим. Скоро отново щеше да бъде тюлен, но този път отрядът нямаше да им го отнеме. Сърцето му щеше да си остане у дома при онези, които обичаше.

Гейб запечата с целувка любовното си признание. Както обикновено, двамата с Хелън не затвориха очи, гарантирайки, че връзката им е съвършена.

С периферното си зрение Хелън забеляза как Лийла предпазливо си проправя път към Себастиан. Погледите им се срещнаха и двамата се привлякоха подобно на два магнита. Без да каже дума и за изненада на всички, Себастиан грабна ръката на Лийла и бързо я задърпа към стълбите.

Половин дузина погледи ги проследиха как си тръгват. Никой не посмя да каже нищо, но Хелън я заболя сърцето, като видя удивените физиономии на мъжете. *О, Лийла! Дано да намериш щастието, което заслужаваш, с любимия човек!*

С доволна усмивка, тя продължи да целува Гейб и двамата тайно размениха радостни погледи. Тяхното бъдеще беше сигурно; тяхната връзка бе по-истинска и по-здрава от всякога. Нищо вече не можеше да ги раздели.

Малъри, която след няколко седмици щеше да стане Малъри Рено, им даде най-добрата подкрепа.

— Хм, извинете — каза тя, надничайки изпод кестенявия си бретон, — предполага се, че и аз трябва да участвам в това.

— Е, хайде, идвай.

Гейб я прегърна през раменете, привличайки я в техния кръг.

С бучка, заседнала в гърлото ѝ, Хелън си спомни как Мал и Гейб за първи път се бяха прегърнали след неговото завръщане — в болницата, когато двете бяха отишли да го приберат. Именно тази прегръдка бе убедила Хелън да даде още един шанс на Гейб.

Слаба богу, че го беше направила!

[1] От west — запад (англ.). — Б.пр. ↑

Издание:

Марлис Мелтън. Не ме забравяй
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.